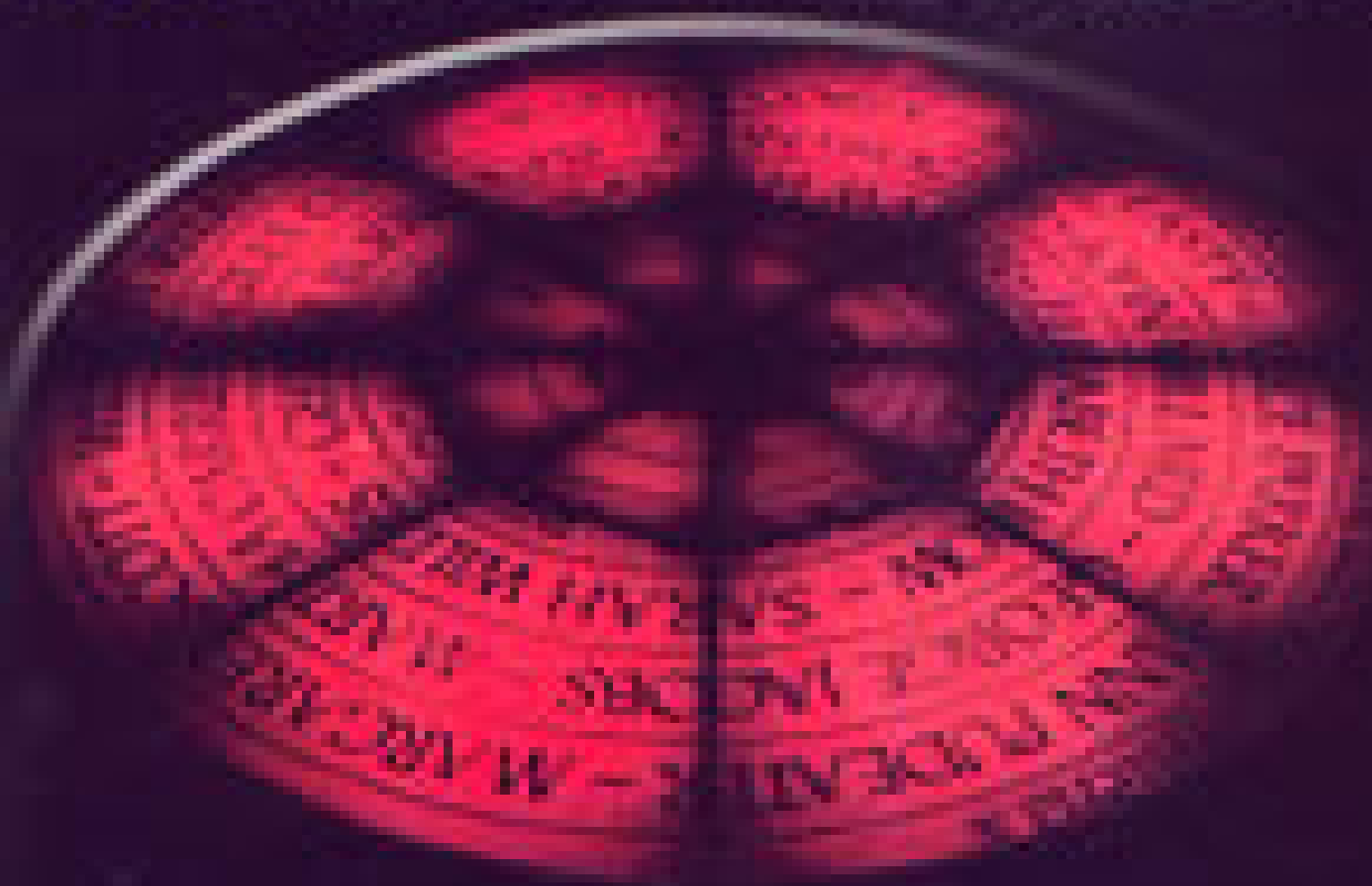

РОБИН КУК

ОПЫТОМ
ПРОК

РОБИН КУК ДОПУСТИМ РИСК

Перевод: Емилия Масларова

chitanka.info

*Дяволът знае как форма благовидна да
приема.*

„Хамлет“, Уилям
Шекспир

ПРОЛОГ

СЪБОТА, 6 ФЕВРУАРИ 1692 ГОДИНА

Подгонена от хапещия студ, Мърси Григс шибна с камшика кобилата и тя ускори ход, както теглеше с лекота шейната по твърдия сняг. Мърси се сгуши във високата яка на палтото от тюленова кожа и стисна длани в маншона, та да се постопли — беше сковал небивал мраз.

Денят в Нова Англия беше ясен и безветрен. Отклонено от южната си траектория, слънцето грееше едва-едва над покрития с преспи път, скован в прегръдката на безмилостната зима. Уж беше пладне, а стволовете на голите дървета хвърляха дълги виолетови сенки. От комините на пръснатите из полето селски къщурки се виеше пушек, който сякаш застиваше в леденосиньото полярно небе.

Мърси бе поела на път преди половин час. Беше тръгнала от дома си в подножието на Бийчс Хил в Ройъл Сайд и се бе отправила на югозапад, по Ипсуич Роуд. Беше минала по мостовете на река Фрост Фиш, сетне и на реките Крейн и Кау Хаус и всеки момент щеше да навлезе откъм Нортфийлдс в покрайнините на град Салем. Оттук до центъра оставаха някакви си два-три километра.

Ала Мърси не отиваше в града. Подмина фермата на семейство Джейкъбс и видя мястото, накъдето се беше запътила — дома на Роналд Стюарт, преуспял търговец и корабовладелец. Беше се решила да напусне в такъв мразовит ден топлото си огнище, тласкана от добросъседска загриженост, примесена с известна доза любопитство. Напоследък за Стюартови бяха плъзнали какви ли не слухове — домът им бе превърнат в същински клокочещ извор на догадки и клюки, една от друга по-интересни.

Мърси дръпна юздата, за да спре кобилата пред къщата, и огледа постройката. Дори от нея си личеше, че на господин Стюарт не му липсва предприемачески нюх. Сградата беше величествена, с отвесен покрив, покрит със скъпи-прескъпи аспидни плочи, и със стени, обковани с дъски. Но най-внушителни и прелестни бяха орнаментите,

окачени по ъглите на стрехите на втория етаж. Човек очакваше да види такава къща в центъра на града, а не насред полето.

Мърси беше сигурна, че вътре са чули звънчетата по сбруята на кобилата, и зачака. Вдясно от предната врата се виждаше друг кон, впрегнат в шейна — явно имаше и други гости. Конят бе заметнат с чул. От ноздрите му сегиз-тогиз се виеха струйки пара, които начаса се стопяваха в сухия въздух.

Мърси не чака дълго. След броени мигове вратата се отвори и на прага се показа двайсет и седем годишна зеленоока жена с гарвановочерна коса — Мърси знаеше, че това е Елизабет Стюарт. Държеше уверено мускет. При нея доприпкаха цял орляк дечурлига, върху чиито личица се четеше любопитство — в такова време рядко някой тръгваше на гости.

— Аз съм Мърси Григс! — провикна се посетителката. — Съпругата на доктор Уилям Григс. Наминах да ви кажа едно „добър ден“ и да ви видя как сте.

— Добре сте дошли! — отвърна Елизабет. — Заповядайте, влезте, ще пийнем горещо вино, че я какъв студ е сковал.

Елизабет облегна мускета откъм вътрешната страна на вратата и прати най-големия малчуган, деветгодишния Джонатан, да покрие и завърже кобилата на госпожа Григс.

Мърси не чака да я канят повторно — начаса влезе в къщата и последва Елизабет, която я заведе в кухнята. Пътем хвърли поглед към пушката. Елизабет го забеляза и поясни:

— Държа я, защото съм израсла в пущинака на Андовър. Все се озъртахме да не ни нападнат индианци.

— Ясно — рече Мърси, макар и да не бе свикнала да вижда жени, които държат пушки.

Поколеба се за миг на прага на кухнята — огледа я хубавичко. Приличаше по-скоро на класна стая. Вътре имаше пет-шест деца.

В огнището бумтеше огън, който топлеше приятно. В помещението миришеше апетитно на готвено: встрани на огъня къкреше тенджерата със свинско задушено, виждаше се и купа с току-що приготвен качамак, който стинеше, в пещта се печеха няколко самуна хляб, които вече бяха хванали златиста коричка.

— Дано не преча — промълви Мърси.

— Не се притеснявайте — отвърна Елизабет, сетне пое от гостенката палтото и я настани на стола с висока облегалка край огъня. — Тъкмо да си почина от лудориите на тези палавници. Но наистина трябва да извадя хляба.

Тя вдигна чевръсто лопатата с дълга дръжка и с резки опитни движения извади един по един осемте самуна от пещта, после ги сложи да изстиват върху дългата маса наред стаята.

Докато гледаше как Елизабет работи, Мърси забеляза, че тя е хубава жена, с високи скули, бяла като мляко кожа и стройно тяло. Личеше си и че е добра къщовница — вадеше хляба, разръчкваше огъня и нагласяваше куката, върху която бе окачено канчето със задушеното, с чевръсти, обиграни движения. Но гостенката бе и донякъде смутена от Елизабет. У нея ги нямаше смиреността и свенливостта, с които се отличава добрата християнка. Домакинята всъщност сякаш излъчваше някаква самоувереност и дързост, каквито не прилягаха на пуританка, чийто съпруг е далеч, чак в Европа. Мърси отсъди, че хората шушукат не току-така.

— Хлябът ви ухае някак необичайно пикантно — отбеляза гостенката и се надвеси над самуните.

— Ръжен е — обясни Елизабет и се зае да слага в пещта още осем самуна.

— Ръжен ли? — учуди се Мърси.

Само най-големите сиромаси с нивици в мочурищата ядяха ръжен хляб.

— Израсла съм с него — вметна Елизабет. — Много е вкусен. Но сигурно се питате защо съм омесила толкова самуни. Искане ми се да насърча всички да минат на ръж, за да се пести пшеницата. Сама знаете, през пролетта и лятото беше влажно и хладно, през зимата скова страшен студ и реколтата се съсипа.

— Благородно начинание — отбеляза Мърси. — Но защо не оставите на мъжете да го обсъдят на градския съвет?

Елизабет прихна в гръмогласен смях, стъписал гостенката. Щом забеляза изражението и, тя поясни:

— Мъжете не са особено практични. Дай им да бистрят разприте между селото и града. Пък и го правя не само заради лошата реколта. Ние, жените, трябва да мислим и за бежанците, напуснали родните си

места заради набезите на индианците — войната на Крал Уилям^[1] се води вече четири години, а краят и все не се вижда.

— Мястото на жената е в къщата и... — подхвана Мърси, но млъкна насред изречението, смаяна от вироглавството на Елизабет.

— Убеждавам хората да подслоняват бегълците — допълни домакинята и избърса в престилката длани, по които бе полепнало брашно. — Преди една година, след нападението над Каско в Мейн миналия май, прибрахме две деца.

Елизабет подвикна на хлапетата, които се бяха заиграли, и ги повика да се запознаят с жената на лекаря. Представи на Мърси най-напред дванайсетгодишната Ребека Шийф и Мери Рутс, която беше на девет години. Родителите и на двете момиченца бяха убити по време на нападението в Каско, сега обаче сирачетата се бяха окопитили и се чувстваха добре. После домакинята запозна Мърси с тринайсетгодишната Джоана, дъщеря на Роналд от предишния му брак. Сетне представи и своите деца: десетгодишната Сара, Джонатан, който беше на девет години, и тригодишния Даниъл. Накрая запозна гостенката и с дванайсетгодишната Ан Пътнам, с Абигейл Уилямс — на единайсет години, и с деветгодишната Бети Парис, дошли на гости от село Салем.

След като оказаха нужното уважение на Мърси, децата бяха отпратени да играят — гостенката не пропусна да забележи, че малките се забавляват с чаши вода и с пресни яйца.

— Изненадана съм, че заварвам тук деца от селото — рече Мърси.

— Помолих моите деца да ги поканят — отвърна Елизабет. — Приятелчета са от училището в Ройъл Сайд. Предпочитам децата ми да учат там, а не в град Салем, където гъмжи от нехранимайковци и хулигани.

— Ясно — отбеляза Мърси.

— Щом малките си тръгнат, ще им дам по един самун ръжен хляб — усмихна се ведро домакинята. — Така ще накарам родителите им да го ядат по-лесно, отколкото, ако тръгна да ги убеждавам.

Мърси кимна, но не каза нищо. Тук Елизабет беше права.

— Не искате ли и вие един самун? — предложи домакинята.

— А, не, благодаря — каза Мърси. — Съпругът ми — докторът, за нищо на света не би ял ръжен хляб. Твърде груб е за неговия вкус.

Елизабет отново насочи вниманието си към хлябовете в печта, а гостенката огледа кухнята. Забеляза питата кашкавал, токущо извадена от мандраджийската преса. Видя и кана ябълково вино, оставена до огнището. Сетне погледът и падна върху нещо, което я хвърли в ужас. Върху перваза бяха наредени няколко кукли, измайсторени от рисувано дърво и облечени в старателно ушити дрешки на различни занаятчии. Имаше търговка, ковач, акушерка, кочияш, дори лекар. Той бе пременен в черна дрешка с колосана дантелена якичка.

Мърси стана от стола и отиде при прозореца. Вдигна куклата, облечена като лекар. В гърдите и беше забодена губерка.

— Какви са тези кукли? — поинтересува се тя почти, без да крие притеснението си.

— Правя ги за сирачетата — отвърна Елизабет, без да откъсва очи от хляба. Вадеше един по един самуните, мажеше ги отгоре с масло и пак ги връщаше в печта. — Знам как да ги майсторя от покойната ми майка, мир на праха и.

— А защо това клето създание е пронизано в сърцето с губерка? — попита гостенката.

— Още не съм ушила дрешката — поясни Елизабет. — Вечно губя иглите, а те са толкова скъпи.

Мърси върна куклата на мястото и и без да се усети, избърса длани. Притесняваше се от всичко, което дори бегло напомняше магия и окултизъм. Извърна се към децата, по-гледа ги известно време и попита Елизабет какво правят.

— Играят на игра, на която ме е научила мама — отговори домакинята, после пъхна и последния самун в печта. — Гадаят бъдещето по формата, която белтъкът приема във водата.

— Кажете им да спрат веднага! — подвикна възмутена Мърси.

Елизабет вдигна очи и се взря в нея.

— Защо? — попита тя.

— Това е бяла магия — отвърна назидателно гостенката.

— Играта е съвсем безобидна — възрази Елизабет. — Децата все трябва да се занимават с нещо в този студ. Ние със сестра ми сме го правили многократно — искахме да разберем каква ще е професията на мъжете ни — засмя се домакинята. — Е, от белтъка така и не научих, че съпругът ми ще притежава кораби и аз ще се преместя да живея в Салем. Мислех си, че ще се омъжа за някой беден селянин.

— Бялата магия води и до черна магия — тросна се Мърси. — А черната магия е в разрез в богоугодния живот. Тя е дело на дявола.

— Не е навредило на мен или на сестра ми — възрази отново Елизабет. — Нито пък на майка ми.

— Майка ви обаче е мъртва — знаеше си своето гостенката.

— Да, но...

— Това е вещерство — допълни Мърси. Беше поруменяла. — А няма безобидно вещерство. Не забравяйте и какви злочестини ни сполетяха с тази война и с шарката в Бостън миналата година. Ето, и в проповедта си последната неделя преподобният Парис обясни, че са ни споходили такива бедни, защото хората не живеят според волята Божия и не спазват Божиите заповеди.

— Според мен децата едва ли нарушават с игрите си волята Божия — рече Елизабет. — Освен това спазваме най-строго Божиите заповеди.

— С вещерството съвсем определено погазвате тези заповеди — възрази Мърси. — Както и с търпимостта си към квакерите.

Елизабет махна с ръка.

— Не разбирам от тези неща. Всъщност квакерите са ми симпатични — кротки хорица са, работят от тъмно до тъмно.

— Бива ли да говорите така! — укори я гостенката. — Преподобният Инкрийс Мадър е казал, че квакерите са във властта на дявола. Не е зле да прочетете книгата „Паметни провидения. За вещерството и обладаните от сатаната“ на Котън Мадър. Мога да ви я дам — мъжът ми я купи от Бостън. Според преподобния Мадър изживяваме такива тежки времена, защото дяволът е пожелал да върне нашия Израил в Нова Англия на неговите изчадия — червенокожите.

Елизабет насочи вниманието си към децата и им подвикна да мируват — те вдигаха невероятна олелия. Всъщност обаче искаше по-скоро да прекъсне наставленията на Мърси, отколкото да усмири малчуганите. Погледна отново гостенката и каза, че ще и бъде много признателна, ако и даде книгата.

— Понеже стана дума за църковните дела — подхвана Мърси, — мъжът ви смята ли да се присъедини към енорията? Тъй като притежава имоти край града, ще бъде добре дошъл.

— Не знам — отвърна Елизабет. — Не сме говорили за това.

— Нуждаем се от подкрепа — поясни гостенката. — Семейство Портър и хората около него отказват да плащат своя дял от разходите на преподобния Парис. Кога се връща мъжът ви?

— Напролет — отговори Елизабет.

— А защо замина за Европа? — полюбопитства Мърси.

— За да поръча нов клас кораби — поясни Елизабет. — Казват се фрегати. Според съпруга ми били много бързи и можели да се бранят срещу френските капери и пиратите в Карибско море.

Домакинята докосна с длани самуните хляб, оставени да се охладят, и повика децата да се нахранят. Попита ги искат ли от хляба. Нейните деца отказаха, бяха се наситили на ръжен хляб, затова пък Ан Пътнам, Абигейл Уилямс и Бети Парис се нахвърлиха на току-що опечените самуни. Елизабет вдигна капака върху пода в ъгъла на кухнята и прати Сара да донесе масло.

На Мърси и стана интересно какъв е този капак.

— Хрумна му на Роналд — поясни Елизабет. — Прилича на капаците по палубите на корабите — през него можем да ходим в мазето, без да излизаме навън.

След като сложи на децата от свинското задушено, Елизабет наля на гостенката и на себе си по канче топло ябълково вино. Двете жени взеха виното и за да избягат от врявата на хлапетата, отидоха във всекидневната.

— Божичко! — ахна Мърси, съгледала огромния портрет на Елизабет, окачен над камината.

Бе стъписана от изумителния реализъм, особено от грейналите зелени очи на младата жена. Няколко мига стоя като закована наред помещението, а през това време Елизабет разръчка чевръсто жаравата в камината.

— Роклята ви е много изрязана — отбеляза Мърси. — И сте с непокрита коса.

— В началото и аз бях смутена от картината — призна домакинята. Изправи се и премести два стола пред разгорелите се дърва в камината. — Но Роналд настоя да я сложим. Харесва я. Сега почти не я забелязвам.

— Твърде дръзка е — подсмихна се гостенката. Обърна стола така, че да не вижда картината. Отпи от топлото ябълково вино и се опита да подреди мислите си. Не си беше представяла така своето

гостуване. Беше смутена от Елизабет. Още не бе отворила дума за онова, заради което беше дошла. Прокашля се.

— Подочух някакви слухове — подхвана Мърси. — Сигурна съм, че в тях няма и зрънце истина. Ако се вярва на хората, решили сте да изкупите имотите в Нортфийлдс.

— Не са слухове — каза ведро Елизабет. — Ще го направя. Ще притежаваме земите от двете страни на пътя Улстън Роуд. Той стига чак до село Салем, до парцелите на Роналд.

— Но и Пътнамови смятаха да купят тези земи — възмути се гостенката. — За тях е важно да ги притежават. Нуждаят се от вода, особено за чугунолеярната. Единственото затруднение е, че не разполагат със свободни средства, налага се да изчакаат до следващата реколта. Ще се ядосат много, ако упорствате, и ще направят всичко възможно да осуетят продажбата.

Елизабет сви рамене.

— Аз имам пари — каза тя. — Искам да купя земята, защото възнамеряваме да построим нова къща, в която да приютим още сираци. — Лицето и грейна развълнувано, очите и блеснаха. — Даниъл Андрю се съгласи да проектира сградата и да я построи. Ще бъде величествена, от тухли, както в град Лондон.

Мърси не можеше да повярва на ушите си. Горделивостта и алчността на Елизабет нямаха граници. Гостенката отпи със свито гърло още малко от ябълковото вино.

— Знаете ли, че Даниъл Андрю е женен за Сара Портър? — попита тя.

— Да, разбира се — рече Елизабет. — Преди Роналд да замине, ги поканихме на гости.

— Дано не прозвучи нахално, но откъде разполагате с толкова много пари?

— Предприятието на Роналд процъфтява заради войната и военните доставки.

— Бива ли да богатеете от несретите на другите! — възкликна нравоучително гостенката.

— Роналд предпочита да казва, че доставя крайно необходими материали.

Мърси се взря за миг в яркозелените очи на домакинята. Бе дважд по-възмутена, задето тя не си дава сметка какво върши. Елизабет се

усмихна още по-нагло и без да трепва, отпи самодоволно от виното.

— Чух мълвата — рече накрая Мърси. — Направо не можах да повярвам. Твърде странно е да се нагърбвате с подобно нещо точно когато съпругът ви отсъства. Това е в разрез с Божия промисъл и съм длъжна да ви предупредя: хората в селото ви одумват. Според тях не се държите както приляга на щерка на селяк. — Винаги ще бъда достойна дъщеря на баща си — отвърна Елизабет. — Но съм и съпруга на търговец.

Още преди Мърси да е казала нещо, откъм кухнята екнаха оглушителен трясък и писъци. Двете жени ги чуха и скочиха на крака. Следвана по петите от гостенката, Елизабет се завтече към кухнята, като пътем грабна мускета.

Голямата маса беше преобърната. По пода се въргаляха дървените купички, в които Елизабет бе дала на децата от задушението. Ан Пътнам обикаляше, залитайки, помещението, разкъсваше дрехите си, блъскаше се в мебелите и крещеше колкото и глас държи, че нещо я хапело. Другите деца се бяха струпали ужасени до стената. Елизабет запокити пушката, втурна се към Ан и я хвана с все сила за раменете.

— Какво има, момичето ми? — попита я настойчиво. — Какво те хапе?

За миг Ан се укроти — очите и се бяха изцъклили и гледаха невидящо някъде в пространството.

— Ан! — повика я Елизабет. — Какво ти става?

Ан отвори уста, изплези се и се разтресе като от хорея. Елизабет се опита да я спре, ала момичето се дърпаше със стъписваща сила. После се хвана за гърлото.

— Не мога да си поема дъх! — простена то. — Помощ! Задушавам се.

— Елате да я качим горе! — извика Елизабет на Мърси.

Двете жени затъртриха гърчещото се момиче на втория етаж. Тъкмо го сложиха на леглото, и то отново се разтресе.

— Получила е ужасен пристъп — прошепна Мърси. — Най-добре е да доведе мъжа си, лекаря.

— Моля ви, повикайте го! — пророни Елизабет. — Нямаме и миг за губене.

Мърси тръгна надолу по стълбите, клатейки притеснено глава. Вече се бе окопитила и не се изненадваше от злочестината, сполетяла

момичето — знаеше каква е причината: вещерство. Елизабет бе поканила в къщата си самия дявол.

[1] Война (1689–1697) между Англия и нейните северноамерикански колонии — и Франция, съюзила се с някои индиански племена. — Б. пр. ↑

ВТОРНИК, 12 ЮЛИ 1692 ГОДИНА

Роналд Стюарт отвори вратата на каютата и излезе на палубата, в хладния утринен въздух: беше облечен в най-хубавия си брич, в морав сюртук с колосани гофрирани маншети и дори си беше сложил напудрената перука. Място не можеше да си намери от нетърпение. Токущо бяха заобиколили Ногъс Пойнт при Марбълхед и бяха взели курс право към град Салем. От носа на кораба вече се виждаше пристанището.

— Ще свием платната в последния момент — извика Роналд на капитана Алън, който стоеше зад руля. — Нека всички в града видят колко бърз е корабът.

— Дадено, шефе! — отвърна капитан Алън.

Едър и мускулест, Роналд се облегна на перилата, а бризът го загали по загорялото широко лице и разроши пясъчнорусата му коса под перуката. Той се взря щастлив в познатата местност. Беше му приятно, че се прибира у дома, но бе и малко притеснен. Беше отсъствал близо половин година, два месеца повече от предвиденото, и през това време не бе получил и едно-едничко писмо, сякаш Швеция беше накрай света. Роналд се питаше дали жена му е получила писмата, които и е пращал. Нямаше гаранция, че са пристигнали, защото той не бе намерил кораб, който да пътува право до колониите, пък дори и до Лондон.

— Време е — провикна се капитана Алън, когато приближиха сушата. — Инак този звяр ще се покатери на пристанището и няма да спре чак до Есекс Стрийт.

— Разпореди се — отвърна Роналд също на висок глас. Чули заповедта на капитана, моряците изскочиха за броени минути на палубата и се запретнаха да смъкват огромните платна и да ги привързват към мачтите. Корабът забави ход. Когато бяха на стотина метра от пристанището, Роналд забеляза малка лодка, която се отдалечи от кея и забърза към тях. Щом лодката се приближи, Роналд

разпозна своя чиновник — Честър Проктър, който стоеше на носа. Махна му весело, ала мъжът не отвърна.

— Добре заварили! — провикна се Роналд.

Честър пак не отговори. След като лодката се изравни с кораба, Роналд забеляза, че лицето на Проктър е угрижено и той е стиснал устни. Притесни се. Явно се бе случило нещо.

— Според мен трябва час по-скоро да слезеш на пристанището — извика Честър, щом привързаха лодката към по-големия съд.

От кораба спуснаха стълба и след като размени няколко думи с капитана, Роналд слезе в лодката. Поеха веднага щом се настани на кърмата, Честър седна до него. Двата моряци отпред загребах с все сила.

— Какво се е случило? — попита Роналд, макар че се страхуваше да чуе отговора. Боеше се най-много да не би индианци да са нападнали дома му. Преди да замине, червенокожите бяха съвсем наблизо, в Андовър.

— В Салем стават страшни неща — отвърна Честър. Беше напрегнат, личеше си, че е притеснен. — Провидението те доведе навреме у дома. Тревожехме се, че когато си пристигнеш, вече ще е твърде късно.

— Да не се е случило нещо с децата ми? — попита Роналд със свито сърце.

— Не, те са живи и здрави — рече Честър. — Но жена ти Елизабет е загазила лошо. Вече месеци наред гние в зандана.

— По какво обвинение? — подвижна възмутен Роналд.

— По обвинение, че е вещица — каза другият мъж. — Съжалявам, че тъкмо аз трябва да ти съобщя лошата новина. Елизабет беше осъдена на смърт и следващият вторник трябва да бъде екзекутирана.

— И таз добра! Какви са тези небивалици! — изръмжа Роналд, но лицето му пребледня. — Жена ми не е никаква вещица.

— Знам — рече Честър. — Но от февруари насам всички в града са се впуснали в лов на вещици, пред съда бяха изправени близо сто души. На десети юни вече екзекутираха Бриджет Бишоп.

— Познавам я... — промълви потресено Роналд. — Беше огън жена. Държеше без разрешително пивницата на Ипсуич Роуд. Но чак

пък да е вещица! Съмнявам се. Какво толкова се е случило, та всички се страхуват от злите сили?

— Всичко започна от пристъпите — поясни Честър. — От тях страдат някои жени, предимно млади.

— А ти виждал ли си тези пристъпи? — поинтересува се Роналд.

— О, да. На съдебните процеси ги видяха всички в града. Не е за разправяне! Голяма страхотия! Който изпадне н такъв пристъп, пици като попарен и губи разсъдък. Ту ослепява, ту оглушава, ту и двете. Тресе се по-ужасно и от квакерите и крещи, сякаш го хапе невидим звяр. Изплезва език като удавник. Но най-ужасни за гледане са ставите — сякаш са счупени.

Роналд беше толкова развълнуван, че не можеше да подреди мислите си. Беше очаквал всичко, но не и това. По челото му изби пот. Той смъкна ядно перуката и я запокити на дъното на лодката. Помъчи се да реши какво да стори.

— Чака ни файтон — рече Честър, когато приближиха пристанището, и наруши злокобното мълчание. — Казах си, че сигурно ще поискаш незабавно да идеш до затвора.

— Да, така е — потвърди с пресъхнало гърло Роналд.

Слязоха от лодката и забързаха по улицата. Качиха се на файтона и Честър хвана юздите. Шибна коня и той потегли, файтонът препусна с громолене по калдъръмената улица. Двамата мъже мълчаха.

— А защо са решили, че тези пристъпи се дължат на магия? — попита Роналд, щом излязоха на Есекс Стрийт.

— Така твърди доктор Григс — отвърна Честър. — После същото започнаха да повтарят и преподобният Парис от селото, и всички останали, дори съдиите.

— Откъде са толкова сигурни? — продължаваше да се терзае Роналд.

— Поне така се разбра от съдебните процеси — рече Честър. — Всички видяха с очите си как обвиняемите мъчат пострадалите и как пострадалите престават да страдат в мига, в който обвиняемите ги докоснат.

— Но те не са ги докосвали, преди да започнат мъките им?

— Не, за всичко са виновни духовете на обвиняемите — продължи Честър. — А само пострадалите са в състояние да видят тези духове. Тъкмо те посочиха кои са виновниците.

— И жена ми ли бе посочена от тях? — попита Роналд, все още не вярващ на това, което чува.

— Да — потвърди Честър. — От Ан Пътнам, дъщерята на Томас Пътнам от село Салем.

— Познавам го. Злобен дребосък.

— Първа Ан започна да получава пристъпи — каза колебливо Честър. — Във вашата къща. В началото на февруари, в кухнята. Страда и досега, както и майка и — Ан старша.

— Ами децата ми? — попита другият мъж. — И те ли получават мъчителни пристъпи?

— Децата ти са пощадени — увери го Честър.

— Слава на Господа — въздъхна Роналд.

Завиха по улицата, водеща към затвора. И двамата се умълчаха. Честър спря пред портата. Роналд му нареди да чака и скочи от файтона.

Затърси със свито сърце тъмничаря — Уилям Доунтън. Намери го в разхвърляната канцелария — той ядеше царевичен хляб, който току-що бе купил от фурната. Беше едър като канара, с рошава мръсна коса и червендалест нос като камба. Роналд го презираше, защото знаеше, че той е садист — дай му да измъчва затворниците.

Появата на Роналд не зарадва особено Уилям. Той скочи настръхнал от стола и се изпречи пред влезлия.

— Не са разрешени свиждания! — изграчи тъмничарят с пълна уста.

— Така е наредил съдия Хатхорн.

Роналд не се сдържа — пресегна се и сграбчи Уилям за пуловера, сетне го притегли към себе си, така че лицата им бяха само на педя едно от друго.

— Мисли му, ако си се държал лошо с жена ми! — изсъска Роналд с пламнали очи.

— Аз нямам пръст в тая работа — заоправдава се Уилям. — Така са наредили властите. Длъжен съм да им се подчинявам.

— Заведи ме при нея! — отсече Роналд.

— Ама аз, такава... — подхвана Уилям, но млъкна насред изречението, защото другият мъж го сграбчи с още по-голяма сила за гърлото.

Тъмничарят се задави. Роналд отслаби хватката. Уилям се закашля и извади ключовете. Корабовладелецът го пусна и тръгна подире му. Докато отключваше дебелия дъбова врата, тъмничарят се закани:

— Ще се оплача!

— Излишно е — изсумтя Роналд. — Още щом си тръгна оттук, ще ида право при съдията и сам ще му кажа.

Зад дъбовата врата имаше няколко килии, които те подминаха. Всичките бяха пълни. Затворниците изпроводиха Роналд с изцъклени погледи. Той разпозна някои, но не им каза нищо. Тъмницата тънеше в напрегнато мълчание. Вонеше непоносимо и Роналд си запуши носа с носната кърпа.

В горния край на каменното стълбище надзирателят спря и запали светилника. Отвори втора масивна дъбова врата и поведе Роналд към най-страшното място в зандана. Смрадта бе нетърпима. Подземието се състоеше от две големи помещения. Стените бяха иззидани от гранит, по който се стичаше влага. Затворниците бяха много и всички бяха приковани към стените или пода с тежки вериги. Наложил се Роналд да прескача хората, за да не изостава от тъмничаря. В подземието нямаше къде игла да падне.

— Я чакай — каза Роналд на Уилям.

Той спря и се обърна. Роналд приклепна. Разпозна жена, известна със своята благочестивост.

— Ребека Нърс! — ахна той изумен. — Какво, за Бога, правиш тук?

Жената поклати бавно глава.

— Само Господ знае — отвърна тя със сетни сили.

Усетил, че му призлява, Роналд се изправи. Градът сякаш беше полудял.

— Ей там! — посочи тъмничарят другия край на подземието. — Хайде, приключвай!

Роналд го последва. Гневът му беше изместен от състрадание. Надзирателят спря и Роналд погледна надолу. Едвам разпозна в мъждивата светлина на свещта жена си. Елизабет беше покрита с мръсотия. Беше окована с тежки-претежки пранги и едвам намираще сили да прогони гадините, пъплеци в здрача.

Роналд взе свещта от Уилям и се приведе над жена си. Въпреки окаяното си състояние тя му се усмихна.

— Радвам се, че си се прибрал — пророни клетницата. — Сега вече съм спокойна за децата. Те добре ли са?

Роналд усети как на гърлото му засяда буца. Устата му беше пресъхнала.

— Дойдох от кораба направо в тъмницата — отвърна той. — Още не съм видял децата.

— Върви при тях. Те ще се зарадват. Боя се, че се притесняват...

— Ще се погрижа за тях — обеща Роналд. — Но първо ще направя всичко възможно да те измъкна оттук.

— Дано успееш — промълви Елизабет. — Защо закъсня толкова?

— Забавиха се с направата на кораба — обясни Роналд. — Новият модел се оказа тънка работа — не беше лесно. Но кажи ми за себе си...

— Пратих ти няколко писма — рече жена му.

— Не съм получил нито едно — отвърна Роналд.

— Е, добре поне че вече си вкъщи — въздъхна Елизабет. — Върви при децата...

— Ще дойда пак — обеща мъжът и и се изправи. Трепереше от паника, място не можеше да си намери от притеснение. Махна на Уилям да тръгват и го последва в канцеларията.

— Просто си върша работата — заоправдава се смутен тъмничарят. Страхуваше се да не би якият корабовладелец да избухне отново.

— Покажи ми документите — настоя другият мъж.

Уилям сви рамене, затършува сред листовите, струпани в безпорядък върху писалището, и подаде на посетителя съдебното решение и заповедта за арестуването на Елизабет. Роналд ги прочете и му ги върна. Бръкна в портфейла си и извади няколко монети.

— Измъкни Елизабет оттам и се погрижи да живее в по-добри условия.

Тъмничарят прие на драго сърце монетите.

— Много съм ти признателен — благодари той. Монетите изчезнаха в джобовете на брича му. — Но не мога да я преместя. Държим в подземията всички осъдени на смърт. Няма как да махна и веригите, според съдебната присъда съм длъжен да я държа окована, та

духът и да не напуска тялото. Но ти се показва щедър към мен и ще сторя всичко по силите си да подобра положението и.

— Направи всичко възможно — рече Роналд. Излезе от тъмницата — нозете му се подкосяваха и той едвам се качи във файтона.

— Карай към къщата на съдията Коруин — каза Роналд на Честър.

Той шибна коня. Беше му на устата да попита как е Елизабет, но не набра смелост. Личеше, че Роналд е смазан от мъка. Пътуваха, без да продумват. Щом стигнаха ъгъла на Есекс и Уошингтън Стрийт, Роналд слезе от файтона.

— Чакай тук — отсече той.

Почука на предната врата и когато тя се отвори, той с облекчение видя високия слаб силует на своя стар приятел Джонатан Коруин. Джонатан го позна и раздражението върху лицето му отстъпи място на състраданието и угрижеността. Той начаса покани Роналд във всекидневната и помоли жена си, която работеше на чекръка в ъгъла, да ги остави за малко да поговорят на четири очи.

— Много съжалявам — подхвана веднага щом останаха сами. — Изминал си толкова път, колкото да научиш ужасната новина.

— Моля те, посъветвай ме какво да сторя — рече смирено Роналд.

— И аз не знам какво да ти кажа — подзе Джонатан. — Настанаха смутни времена. В града царят раздор и вражда, всички сякаш са изгубили разсъдъка си. В чудо съм се видял, наскоро и тъща ми — Маргарет Тачър, беше набедена за вещица. Знам, че не е такава, и това ме кара да се усъмня в твърденията на пострадалите момичета и в техните подбуди.

— Сега подбудите им не ме интересуват — прекъсна го Роналд. — Искам само да разбера как да постъпя, за да спася любимата си жена, с която се държат като с добиче.

Джонатан въздъхна тежко.

— Опасявам се, че нямаш голям избор. Жена ти вече е осъдена от Върховния съд, който гледа всички дела на обвинени във вешерство.

— Но нали току-що сам каза, че се съмняваш в твърденията на обвинителите! — възрази Роналд.

— Да, съмнявам се — потвърди Джонатан. — В случая с жена ти обаче обвинението не се основава на показанията на момичетата. Делото срещу Елизабет трая по-кратко от другите, по-късо бе дори от делото срещу Бриджет Бишоп. Всички бяха единодушни, че е виновна, защото доказателствата срещу нея са веществени и са повече от убедителни. Никой не ги оспори.

— Нима вярваш, че жена ми е вещица? — попита смутен Роналд.

— Да, убеден съм — потвърди другият мъж. — Истината е тежка, но нямаш друг избор, освен да я преглътнеш.

Роналд се взря в лицето на своя приятел и се опита да осмисли тези нови тревожни факти. Открай време ценеше мнението на Джонатан и се вслушваше в него.

— Но все може да се направи нещо — знаеше си той своето. — Ако не друго, сигурно поне ще успее да отсроча изпълнението на смъртната присъда, докато се запозная с фактите.

Джонатан се пресегна и отпусна длан върху рамото му.

— Аз съм съдия в местния съд, не мога да сторя нищо. Защо не се прибереш при децата?

— Няма да се предам толкова лесно! — отсече Роналд.

— Тогава единственото, което мога да те посъветвам, е да отидеш в Бостън и да поговориш със Самюъл Суол — каза Джонатан. — Знам, че сте приятели още от времето, когато сте следвали заедно в Харвардския колеж. Той има връзки в колониалната управа. Сигурно ще откликне на молбата ти, все пак е член на Върховния съд и дори сподели с мен някои свои съмнения за цялата тази пушилка, същото стори и Натаниъл Солтънстол, който дори отказа да участва в гледането на делото.

Роналд благодари на Джонатан и побърза да излезе. Каза на Честър какво смята да прави и той тутакси му намери оседлан кон. Не бе минал и час, а Роналд вече препускаше към Бостън, докдето имаше двайсет и седем километра. Мина през Кеймбридж, прекоси по Големия мост река Чарлс и влезе в Бостън откъм югозапад, по широкия друм за Роксбър.

С всяка минута тревогата му ставаше все по-голяма. Измъчваше го мисълта какво ще прави, ако Самюъл не пожелае или не е в състояние да му помогне — той беше последната му надежда. Докато минаваше през градската порта с кирпичените и укрепления, погледът

му неволно падна върху бесилката, на която още висеше трупът на наскоро екзекутиран човек. Тази ужасна гледка му напомни каква участ очаква и жена му и Роналд усети как го побиват студени трънки, затова пришпори коня.

В Бостън с неговите близо шест хиляди жители и над осемстотин къщи беше много оживено, защото преваляше пладне, и това го забави. Вече приближаваше един часът, когато той стигна къщата на Самюъл в южния край. Скочи от седлото и завърза коня за дъсчената ограда. Самюъл тъкмо беше обядвал и, поизлегнат във всекидневната, пушеше лула с дълга дръжка. Роналд забеляза, че през последните няколко години старият му познат е напълнял много и изобщо не прилича на лудата глава, с когото се е пързалиял навремето, в студентските години, по река Чарлс.

Самюъл се зарадва на Роналд, но го поздрави някак сдържано. Досещаше се защо е дошъл още преди той да отвори дума за злочестините, сполетели Елизабет. В отговор на въпросите му потвърди разказа на Джонатан Коруин. Обясни, че вината на жена му е неоспорима заради веществените доказателства, които шерифът е иззел от дома на Роналд.

Другият мъж съвсем посърна. Въздъхна тежко и преглътна сълзите, избили в очите му. Помоли домакина за халба бира. Когато Самюъл му я донесе, Роналд вече се бе посъвзел. Отпи голяма глътка и се поинтересува какви са доказателствата, използвани срещу жена му.

— Не мога да ти кажа — решително завъртя глава съдията.

— Защо? — настоя Роналд. Взря се в приятеля си и видя, че той е притеснен. Зачовърка го любопитство. Не се беше сетил да пита Джонатан за уликите. — Безспорно имам право да знам.

— Така е — съгласи се Самюъл, но продължи да се двоуми.

— Моля те, кажи ми — настоя другият мъж. — Убеден съм, че това ще ми помогне да разбере каква е цялата тази кошмарна история.

— Я да идем при моя добър приятел, преподобния Котън Мадър — предложи домакинът и се изправи. — Той има по-голям опит с всичко, свързано с невидимия свят. Все ще ти даде някакъв съвет.

— Признателен съм ти за съдействието — каза Роналд и също се изправи.

Качиха се на файтона на Самюъл и отидоха право в черквата. Жената, която чистеше, им каза, че преподобният Мадър току-що се

прибрал у дома си. Беше съвсем наблизно, на ъгъла на Мидъл Стрийт и Принс Стрийт, затова двамата мъже тръгнаха натам пеш. Освен това беше по-удобно да оставят файтона и коня на площад Чарлс, пред черквата. Самюъл почука на входната врата — отвори им младичка прислужница, която ги покани в дневната. Преподобният Мадър дойде веднага при тях и ги посрещна много радушно. Самюъл обясни целта на посещението.

— Разбирам — рече преподобният Мадър и ги покани с ръка да седнат.

Роналд огледа свещеника. Беше го срещал и преди. Беше по-млад от тях със Самюъл и беше завършил Харвард през 1678-а, седем години по-късно. Въпреки това и той като Самюъл бе напълнял. Носът му беше червендалест, лицето му приличаше на превтасало тесто. И все пак очите му проблясваха решително, личеше си, че е умен мъж.

— Уверявам ви, напълно ви влизам в положението и ви съчувствам от все сърце — каза преподобният Мадър на Роналд. — Божиите пътища често пъти са неведоми за нас, обикновените простосмъртни. Силно обезпокоен съм не само от страданията, сполетели лично вас, но и от събитията в Салем. Населението му е изпаднало във властта на размирен, бунтовен дух и се опасявам, че нещата стават неуправляеми.

— В момента съм загрижен единствено за живота на жена си — хладно го прекъсна Роналд — не му се слушаха проповеди.

— Не се и съмнявам — меко отвърна преподобният Мадър. — Но според мен е важно да разберете, че ние — духовенството и светските власти, сме длъжни да мислим за цялото паство. Очаквах дяволът да се появи сред нас и единствената ми утеха е, че благодарение на жена ви вече знаем къде се е загнездил бесът. Искам да знам какви улики са използвани срещу съпругата ми — отсече Роналд.

— Ще ви ги покажа — вметна преподобният Мадър. — При условие обаче, че ще ги пазите в тайна, понеже се опасяваме, че ако бъдат разгласени, жителите на Салем ще изпаднат в още по-голям смут.

— А ако реша да обжалвам? — поинтересува се Роналд.

— Видите ли доказателствата, със сигурност няма да обжалвате — беше категоричен преподобният Мадър. — Уверявам ви. Мога ли да

разчитам на вашата дума?

— Да — отвърна Роналд. — Стига да не ми оспорвате правото да обжалвам.

Тримата мъже се изправиха едновременно. Преподобният Мадър поведе посетителите към каменното стълбище. Запали тънка лоена свецица и следван от двамата мъже, заслиза към мазето.

— Обсъдих най-подробно уликите с баща си — Инкрийс Мадър — каза през рамо домакинът. — И двамата сме единодушни, че те са изключително важни за идните поколения като веществено доказателство за съществуването на невидимия свят. Смятаме също, че мястото им е в Харвардския колеж. Както знаете, сега баща ми е негов ректор. Роналд не каза нищо. Не му беше до колежи и ректори.

— Двамата с баща ми сме на еднакво мнение и че по време на съдебните процеси в Салем се е наблягало прекалено много само на духовете като доказателство за вина — продължи свещеникът. Вече бяха слезли по стъпалата и Самюъл и Роналд изчакаха домакинът да запали светилниците по стените. Както обикаляше подземието, отчето им обясни: — Притесняваме се да не би с това позоваване на духовете да пострадат и невинни хора.

Роналд понечи да възрази. Не го свърташе да слуша тези излияния, но Самюъл го спря, като безмълвно притисна длан върху рамото му.

— Бихме искали на всеки съдебен процес да бъдат представяни веществени доказателства, както в случая с Елизабет — отбеляза преподобният Мадър и махна на Роналд и Самюъл да се приближат към големия заключен шкаф. — Но това е и твърде взривоопасно. Настоях благоразумно уликите са бъдат иззети и след края на съдебното гледане да бъдат пренесени от Салем тук, в Бостън. Никога не съм виждал по-убедително доказателство за мощта на дявола и за умението му да пакости.

— Много ви моля, отче — обади се накрая Роналд. — Бих искал да се върна незабавно в Салем. Покажете ми за какво става въпрос и веднага поемам на път.

— Търпение, добри ми човече — прикани преподобният Мадър и извади от сюртука си ключ. — Доказателството е от такова естество, че трябва да проявите самообладание. Доста... стъписващо е. Тъкмо заради това предложих делото срещу жена ви да се гледа при закрити

врата и съдебните заседатели да видят уликите едва след като се закълнат, че няма да ги разгласяват. Взехме тези предпазни мерки не за да лишаваме съпругата ви от справедливо правосъдие, а за да предотвратим масовата истерия, която щеше да е само добре дошла за козните на дявола.

— Готов съм — отвърна Роналд донякъде отчаяно.

— И нека Христос Спасителят бъде с вас! — промълви отчето и пъкна ключа в ключалката. — Кураж! После отключи шкафа. Отвори с две ръце вратичките и отстъпи назад, за да стори място на Роналд.

Той затаи дъх, очите му се разшириха така, сякаш щяха да изскочат от очните ябълки. Мъжът долепи ужасен и стъписан длан до устата си. Помъчи се да изрече нещо, ала беше изгубил ума и дума. Прокашля се.

— Достатъчно! — успя най-сетне да пророни и съкрушен извърна поглед.

Преподабният Мадър затвори вратите на шкафа и го заключи.

— Сигурно ли е, че това е дело на Елизабет? — поинтересува се със свито гърло Роналд.

— Установено е по безспорен начин — намеси се и Самюъл. — Доказателството не само е иззето именно от твоя дом, но и Елизабет съвсем доброволно си призна, че то е нейно дело.

— Господи! — простена Роналд. — Тук несъмнено има пръст дяволът. Ала дълбоко в себе си съм убеден, че Елизабет не може да е вещица.

— Никак не е лесно да повярваш, че жена ти се е съюзила с дявола — отбеляза неговият приятел. — Ала тези улики, съчетани с показанията на няколко от пострадалите момичета, които заявиха под клетва, че духът на Елизабет ги измъчва, няма как да бъдат оспорени — те са неоспоримо доказателство. Съжалявам много, драги ми приятелю, но трябва да приемеш, че Елизабет наистина е вещица.

— Смазан съм от мъка — промълви Роналд отчаяно.

Самюъл и Котън Мадър се спогледаха многозначително и съчувствено. Самюъл махна към стълбата.

— Хайде да се връщаме във всекидневната — предложи преподабният Мадър. — Според мен халба бира няма да ни се отрази зле, та да дойдем малко на себе си...

След като се настаниха на столовете и отпиха от бирата, отчето пак подхвана:

— Тежки времена настанаха за всички нас. Но нямаме право да бъдем безучастни. Вече знаем, че дяволът е избрал Салем, и с Божия помощ сме длъжни да издирим и да прогоним слугите на сатаната, а също да защитим невинните и благочестивите, които дяволът определено презира.

— Извинявайте — каза Роналд. — Не мога да ви бъда полезен. Сломен съм от мъка, нямам никакви сили. Още не мога да повярвам, че... Елизабет е вещица. Боже мой!... Трябва ми време. Сигурно има начин да издействаме отсрочка на екзекуцията, дори и тя да е само месец!

— Единствен губернаторът Фипс може да разреши отсрочка — поясни Самюъл. — Няма обаче никакъв смисъл да обжалваш присъдата. Той ще разреши отсрочка само ако изтъкнеш основателна причина.

Известно време тримата мъже мълчаха. През отворения прозорец се чуваше врявата в града.

— Вероятно бих могъл да издействам отсрочка — рече най-неочаквано отчето.

Лицето на Роналд се озари от плаха надежда. Самюъл се смути.

— Все ще намеря начин — допълни преподобният Мадър. — Но само при едно условие: пълното съдействие на Елизабет. Тя трябва да се съгласи да обърне гръб на Повелителя на мрака.

— Уверявам ви, че ще го стори — побърза да обещае Роналд. — Какво искате от нея?

— Първо трябва да се покае пред цялото паство в Салем — подхвана свещеникът. — Трябва да си признае, че се е свързала с дявола. Освен това трябва да разкрие кой друг в селището е влязъл в сговор с дявола. Това ще ни бъде от огромна полза. Пострадалите жени продължават да живеят в неописуеми мъки и това доказва, че слугите на дявола още се разхождат на свобода и вършат злини в Салем.

Роналд скочи на крака.

— Още днес следобед ще я убедя да приеме! — възкликна той развълнувано. — Много ви моля, срещнете се незабавно с губернатора Фипс. Ще го направите, нали?...

— Първо ще изчакам да видя какво ще каже Елизабет — отвърна преподобният Мадър.

— Не ми се ще да безпокоя негова светлост губернатора, без да съм получил потвърждение, че тя приема условията.

— Ще имате нейната дума — обеща Роналд. — Най-късно до утре сутринта.

— Дано! — рече свещеникът.

Докато Самюъл и Роналд вървяха към файтона пред черквата, Самюъл едвам успяваше да догони своя приятел — той се носеше като фурия.

— Ще спестиш почти цял час, ако се качиш на сала до остров Нудъл — каза Самюъл, докато прекосяваха града, за да идат при коня на Роналд.

— Така и ще направя — отвърна другият мъж.

И наистина, със сала се върна в Салем много по-бързо, отколкото бе дошъл в Бостън. Още не бе започнало да се свечерява, а той свърна по улицата към затвора и завърза отпред жребеца. Клетото животно беше капнало от умора. От ноздрите му излизаше пяна.

Роналд също бе останал без сили и целият беше покрит с прах. По челото му се стичаха отвесни вадички пот. Беше смазан от притеснение, прегладнял, умираше от жажда. Но дори не обръщаше внимание на това. Лъчът надежда, която му бе дал Котън Мадър, сякаш го окриляше.

Той нахълта като хала в канцеларията на тъмничаря, но там нямаше никого. Заблъска по дъбовата врата към килиите. Накрая вратата се откряхна и през тесния процепа се показа подпухналото лице на Уилям Доунтън.

— Трябва да се видя с жена си — рече запъхтян Роналд.

— Сега затворниците се хранят — отвърна надзирателят. — Ела след един час.

Роналд обаче пъкна крак в процепа и отвори вратата, която изскърца върху пантите, а Уилям отскочи като ужилен назад. Рядката чорба, която той носеше в канчето, се разплиска. — Трябва да я видя незабавно! — изръмжа Роналд.

— Съдиите ще разберат — замрънка тъмничарят. Въпреки това остави канчето и поведе другия мъж към вратата на подземиеето. След няколко минути Роналд вече седеше до Елизабет. Разтърси я лекичко за

рамото. Тя примига, отвори очи и първото, което попита, бе как са децата.

— Още не съм ги видял — обясни мъжът и. — Но ти нося добри новини. Ходих да поговоря със Самюъл Суол и с преподобния Котън Мадър. Според тях можем да издействаме отсрочка.

— Слава Богу! — пророни Елизабет. Очите и проблеснаха в светлината на свещта.

— Но трябва да се покаеш — уточни Роналд. — Освен това трябва да посочиш и другите, влезли в стговор с дявола.

— Да се покая за какво? — изненада се Елизабет.

— Че си вещица — обясни отчаян Роналд.

Беше толкова изтощен и сломен, че вече дори не се опитваше да се владее.

— Нямам за какво да се покайвам — отсече жената.

— Как така да нямаш! — ахна пискливо мъжът и.

— Нямам, защото не съм вещица! — натърти затворницата.

Известно време Роналд гледа вторачено жена си, стиснал отчаяно пестници.

— Не мога да клеветя сама себе си — поде Елизабет, с което наруши тягостното мълчание. — Няма да се покайвам, не съм никаква вещица.

Роналд бе толкова разтревожен и сломен, че не успя да сдържи гнева си. Удари с все сила с юмрук по дланта си. Приблужи се толкова много до жена си, че лицата им отстояха само на педя.

— Ще се покаеш — отсече той. — Заповядвам ти.

— Драги ми съпруге — поде Елизабет — явно не се бе стреснала от гневния пристъп на мъжа си, — казаха ли ти за уликите, използвани срещу мен?

Роналд изправи гръб и стрелна притеснено с очи тъмничаря, който гледаше да не пропусне и думица от разговора. Нареди му да се отдалечи. Уилям отиде да си вземе канчето с чорбата и да обиколи килиите.

— Видях доказателството — пророни Роналд, след като надзирателят ги остави сами. — Преподобният Мадър го държи в дома си.

— Явно съм престъпила с нещо Божията воля — прошепна Елизабет. — Щях да се покая, ако знаех какво съм сторила. Но не съм

вещица и изобщо — кълна ти се! — не съм измъчвала младите жени, дали показания срещу мен.

— Покай се, колкото да получим отсрочката — примили се мъжът и. — Искам да ти спася живота, за Бога!

— Не мога и не искам да си спася живота с цената на това да продам душата си — отсече Елизабет. — Очерня ли себе си, ще се съюзя с дявола. Не познавам и други вещици, затова не мога да набеждавам невинни хора само и само аз да отърва кожата. Тъкмо така ще се погубя, не разбираш ли?!

— Трябва да се покаеш! — подвикна отчаяно мъжът и. — Не го ли сториш, ще се откажа от теб!

— Постъпи както ти повелява съвестта — отвърна тихо, но твърдо Елизабет. — Не мога да се покая, защото не съм вещица.

— Моля те — пророни Роналд, решил да постигне своето с добро. — Заради децата.

— Нека се уповаваме на Господа — сведе очи жена му.

— Господ ни е изоставил — простена Роналд и върху покритото му с прах лице се застичаха сълзи.

Със сетни сили Елизабет вдигна окована в белезници ръка и погали лицето му.

— Дръж се, съпруже. Неведоми са пътищата Господни.

Но Роналд съвсем изгуби самообладание — скочи като обезумял и хукна презглава към портите на тъмницата.

ВТОРНИК, 19 ЮЛИ 1692 ГОДИНА

Роналд пристъпваше притеснено от крак на крак. Стоеше встрани на пътя, на хвърлей от затвора. По челото му под широкополата шапка бяха избили капчици пот. Беше горещо и влажно, стелеше се мараня, задухата бе още по-потискаща от неестествената тишина, надвиснала над града въпреки тълпите чакащи хора. Дори чайките се бяха умълчали. Всички се взираха кога ще се появи каруцата.

Роналд не можеше да подреди мислите си, смазан от страх, мъка и паника. Не проумяваше какво толкова са направили с Елизабет, та да ги сполети такава злочестина. Съдиите се бяха разпоредили да не го пускат в тъмницата още предния ден, когато той се бе опитал за последен път да убеди жена си да съдейства на властите. Но както и да я молеше, заплашваше и уговаряше, тя беше непреклонна — не искаше и да чуе за покаяние.

Роналд стоеше под навеса в двора на съда, когато чу громоленето на металните колела о гранитния плочник. Почти веднага се появи и каруцата. В нея се бяха скупчили пет жени, притиснати една о друга. Всички бяха оковани. Зад каруцата вървеше Уилям Доунтън, ухилен до уши в очакване да предаде затворничките на палача.

Зяпачите начаса се развикаха и се оживиха, сякаш бяха на карнавал. Дечурлигата излязоха от вцепенението и подхванаха обичайните си игри, докато възрастните се смееха и се тупаха един друг по раменете. Както винаги, когато предстоеше някой да бъде обесен, щеше да настане голяма веселба. За Роналд и близките на другите жертви това оживление само усилваше ужаса.

Роналд не се изненада, нито се обнадежди, като не видя Елизабет в първата група — преподобният Мадър го беше известил. Беше го предупредил, че Елизабет ще бъде ексукутирана последна, след като тълпата вече се е наситила на кръв със смъртта на първите пет затворнички. Така щеше да бъде предотвратена опасността хората,

особено онези, които са видели или чули за доказателствата срещу нея, да се развихрят.

Когато каруцата се изравни с Роналд и го подмина, той се взря в лицата на осъдените. Всички бяха смазани от грубото отношение и от страх пред това, което им предстоеше. Роналд разпозна само две от жените: Ребека Нърс и Сара Гуд. И двете бяха от Салем. Другите бяха от околните градове. Роналд знаеше колко благочестива е Ребека Нърс и като видя как я отвеждат към бесилото, си спомни мрачното предупреждение на преподобния Мадър, че историята с вещиците в Салем може да излезе извън контрол.

Каруцата пое по Есекс Стрийт и когато свърна на запад, тълпата се юрна подире и. Над всички се възправяше преподобният Котън Мадър, единственият човек на кон.

След около половин час Роналд отново чу зловеция звук на метал, трополящ по двора на тъмницата. Появи се и втората каруца. Елизабет седеше със сведена глава в долния и край. Не можеше да се изправи, толкова тежки бяха оковите. Докато каруцата громолеше покрай Роналд, жена му не вдигна очи, той също не я повика. И двамата не знаеха какво да кажат.

С чувството, че сънува кошмар, Роналд последва отдалеч каруцата. В душата му цареше смут. Идеше му да избяга и да се скрие от целия свят, но в същото време искаше да бъде с Елизабет чак до сетния и дъх.

Каруцата излезе от Салем, мина по градския мост и веднага свърна от главния път на запад, към хълма с бесилката. Пътят се виеше сред шубрак, после се изкачваше по каменливо голо бърдо, където тук-там растяха дъбове и акации. Каруцата с Елизабет се изравни с първата каруца, която вече беше празна, и спря.

Роналд избърса потта по челото си. Виждаше отпред навалищата от хора, струпали се около един по-голям дъб. Котън Мадър беше зад тълпата, още беше на коня. Палачът с черна качулка, доведен чак от Бостън, бе праметнал въже на един по-дебел клон. Беше завързал единия му край за дънера, а другия бе пристегнал в примка, която бе надянал връз шията на Сара Гуд. Клетницата бе стъпила върху стълба, облегната на дървото.

Роналд видя как преподобният Нойс от черквата в град Салем се отправя към смъртницата. Стискаше в едната си ръка библия.

— Покай се, вещице! — извика отчето.

— Аз съм точно толкова вещица, колкото ти — магьосник! — отвърна на висок глас Сара.

После наруга свещеника, но Роналд не чу думите, понеже тълпата се изкикоти и някой се провикна към палача да приключвал по-бързо. Той само това и чакаше — бутна Сара Гуд и тя увисна на примката.

Множеството се оживи и се развика: „Умри, вещице!“, а Сара Гуд се загърчи на възето, стегнато около врата и. Лицето и стана мораво, сетне черно. Палачът се зае и с другите осъдени, като ги качваше една по една на бесилото.

Тълпата крещеше все по-вяло. Когато и последната жена увисна на примката и езекутираните от първата каруца бяха свалени от бесилките, зяпачите вече бяха изгубили интерес. Неколцина се качиха на баира да видят как хвърлят труповете в плиткия каменист общ гроб, но повечето хора вече се бяха разотишли и се бяха насочили към града, където да продължат веселбата.

Точно тогава Елизабет бе предадена на палача. Едвам се влачеше с оковите, затова се наложи той да и помогне да се качи на стълбата.

Роналд преглътна тежко. Нозете му се подкосиха. Идеше му да крещи от гняв и отчаяние. Да моли за милост. Но не стори нищо. Не можеше дори да се помръдне. Преподобният Мадър го забеляза и дойде с коня до него.

— Такава е волята Божия! — отсече той и се опита да усмири жребеца, който, усетил страданията на Роналд, бе започнал да нервничи.

Роналд не откъсваше очи от Елизабет. Идеше му да се втурне към палача и да го убие на място.

— Не забравяй какво е сторила Елизабет — рече преподобният Мадър. — Благодарни на Бога, че смъртта се намеси, за да спаси нашия Сион. Помни, че си видял с очите си уликите.

Роналд преглътна избилите в очите му сълзи и успя да кимне. Наистина беше видял уликите. Това безспорно беше дело на дявола.

— Но защо, Господи? — извика неочаквано той. — Защо точно Елизабет?

Забеляза как жена му вдига очи и го поглежда. Размърда устни, сякаш се канеше да изрече нещо, но още преди да е проронила и звук,

палачът я бутна от стълбата. За разлика от предишните пъти бе разхлабил доста въжето около врата на осъдената. След като тя се свлече от стълбата, тялото и увисна няколко педи, преди да застине смъртоносно. И за разлика от другите екзекутирани Елизабет не започна да се гърчи, лицето и не почерня. Роналд зарови глава в дланите си и се разрида.

ВТОРНИК, 12 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Кимбърли Стюарт си погледна часовника и се насочи към изхода на метрото на Харвард Скуеър в Кеймбридж, щата Масачузетс. Беше седем без нещо вечерта. Младата жена знаеше, че ще стигне навреме или само с няколко минути закъснение, но въпреки това бързаше. Запроправя си път през навалищата около вестникарската будка в средата на площада и притича до авеню Масачузетс, после свърна по Холиоук Стрийт.

Пред клуб „Хейсти Пудинг“ поспря да си поеме дъх и погледна сградата. Беше чувала за прочутото заведение само покрай годишната награда, присъждана на най-добрите актьори. Както повечето постройки в Харвард, и тази беше иззидана от червени тухли, обточени с бели кантове. Кимбърли за пръв път идваше и в сградата, и в прочутия ресторант.

След като се поуспокои, отвори вратата и влезе — пред нея имаше внушително стълбище. Докато стигне масата на оберкелнера, отново остана без дъх. Попита къде е дамската тоалетна.

Опита се да укроти гъстата си, гарвановочерна коса, която все отказваше да и се подчини, и си заповтаря, че е излишно да се притеснява. Така де, Стантън Луис и беше роднина. Проблемът беше, че никога не и се бе обаждал в последния момент, за да и каже, че „държи“ тя да присъствала на някаква вечеря и било „изключително важно“.

Ким се отказа от опитите да се срещне и съвсем отчаяна от себе си, пак се изправи пред оберкелнера. Този път му съобщи, че има среща с господин и госпожа Луис.

— Почти всички вече са тук — оповести повиканата сервитьорка.

Ким сковано я последва през ресторанта — коленете и се подкосиха, само дето не се свлече от притеснение. Кой ли още щеше да присъства на вечерята?

Келнерката я отведе на препълнената с посетители тераса с декоративни дървени решетки. Стантън и жена му Кандис седяха на ъглова маса за четирима.

— Извинявайте, че закъснях — смутено им се усмихна Ким.

— Изобщо не си закъсняла — успокои я Стантън с широка усмивка.

Скочи на крака и я запрегръща така, че още малко, и щеше да я събори. Тя се изчерви като рак. Струваше и се, че всички в ресторанта са я зяпнали. След като успя някак да се отскубне от мечешките обятия на Стантън, се настани на стола, който сервитьорката беше дръпнала — идеше и да потъне вдън земя от неудобство.

Винаги, когато беше със Стантън, и се струваше, че всички са вперили погледи в нея. Уж бяха братовчеди, а се различаваха, както небето от земята. Младата жена беше извънредно стеснителна, дори свенлива, докато Стантън бе самото въплъщение на самоувереността: беше оправен, нападателен, общителен, изискан в обноските. Имаше телосложението на скиор алпийски дисциплини, беше снажен, ходеше напето, с високо вдигната глава и оставяше у всички впечатлението, че е съвършеният предприемач. Дори жена му Кандис — въпреки сдържаната си усмивка, караше Ким да се чувства недодялана като слон в стъкларски магазин. Тя се престаши да се извърне и да се огледа, но без да иска, бутна келнерката, която се опитваше да сложи салфетката върху скута и. И двете се извиниха в един глас.

— Я си отпусни душата, братовчедке — прикани Стантън, след като сервитьорката се отдалечи. Пресегна се през масата и и наля вино. — Както винаги си напрегната, сякаш са те включили към електрическата мрежа.

— Не ми говори така, притеснявам се още повече — пророни Ким и отпи от виното.

— Да ти се неначуди човек — подметна закачливо Стантън. — Направо не проумявам от какво толкова се притесняваш, особено пък тук — седиш с роднини, заобиколена от хора, които няма да видиш никога повече. Я не се стягай толкова.

— По-силно е от мен — опита да се пошегува Ким. Наистина вече и беше по-спокойно. — Колкото до притесненията ми, каквото и да говориш, те са си напълно разбираеми. Но ти си толкова самоуверен, че е изключено да се поставиш на мое място.

— Хайде да опитаме — засмя се Стантън. — Я ми обясни защо точно сега си се притеснила толкова? Божичко, момиче, ръката ти трепери.

Ким остави чашата и отпусна длани върху скута си.

— Притеснявам се, защото ми се струва, че няма какво да търся тук — отвърна тя. — След като ми се обади днес в последния момент, едвам успях да взема душ, да не говорим пък за дрехите — направо не знаех какво да облека. И щом толкова се интересуваш, ще ти кажа, че съм се видяла в чудо с този мой бретон — допълни Ким и се опита да оправи косата върху челото си.

— Според мен роклята ти стои страхотно — намеси се и Кандис.

— Ама естествено — потвърди мъжът и. — Направо си неотразима, Кимбърли.

Другата жена се засмя.

— Достатъчно умна съм да знам, че изпросените комплименти задължително са неискрени.

— Дрън-дрън! — каза Стантън. — Най-смешното в този разговор е, че ти си красива, сексапилна жена, макар и вечно да се държиш така, сякаш изобщо не го подозираш, което, мен ако питаш, си е доста трогателно. На колко години беше, на двасет и пет ли?

— На двасет и седем — отговори Ким и отново отпи малко от виното.

— Ето, на двасет и седем и от година на година се разхубавяваш все повече — усмихна се дяволито Стантън. — Имаш скули, за каквито другите жени биха умрели, кожа като дупето на новородено и тялото на балерина, да не говорим пък за изумрудените очи, които ще хипнотизират и гръцка статуя.

— Истината е малко по-друга — възрази Ким. — Лицето ми не е чак толкова изключително, макар че не мога да се оплача. Кожата ми никога не хваща слънчев загар, а колкото до тялото на балерина, това е друг начин да се каже, че съм кльоцава като скелет.

— Подценяваш се — намеси се отново Кандис.

— Я да сменим темата — примоли се Ким. — От този разговор съвсем прегрях.

— Извинявай, че не пестях комплиментите, въпреки че изобщо не съм преувеличавал — рече Стантън и върху лицето му пак грейна закачлива усмивка. — За какво предпочиташ да си говорим?

— Дали да не ми обясниш защо ме покани под такава пара на тази вечеря? — каза Ким.

— Да. Искам да ми помогнеш — отвърна Стантън и се наведе към нея.

— Аз да ти помогна ли? — озадачи се младата жена и неволно се засмя. — И таз добра, великият финансист опрял до моята помощ! Това някаква шега ли е?

— Тъкмо обратното — отговори Стантън. — След няколко месеца пускам на борсата акции на една от моите биотехнологични фирми — „Дженетрикс“.

— Не се интересувам от акции — завъртя глава Ким. — Сбъркал си братовчедката.

Беше ред на Стантън да се засмее.

— Не ми трябват пари — рече той. — Нуждая се от съвсем друго. Днес говорих с леля Джойс и...

— О, пак ли! — прекъсна го нервно Ким. — Какво отново ти е надрънкала майка ми?

— Спомена ми между другото, че наскоро си скъсала с гаджето си — отвърна Стантън.

Ким пребледня като платно. Отново се притесни до смърт, както когато бе влязла в ресторанта.

— Защо ли майка ми поне веднъж не си държи езика зад зъбите! — подметна тя раздражено.

— Леля не се е впускала в пикантни подробности — опита се да я умилюва Стантън.

— И какво от това! — тросна се Ким. — Още, откакто ние с Брайън навлязохме в пубертета, тя разправя на всеки срещнат разни неща за нас.

— Каза ми само, че Кинард не е мъж за теб — заоправдава се Стантън. — И аз съм съгласен с леля. Виж го ти него, вечно ходи я на ски, я на риба с приятели.

— Това според теб не са ли пикантни подробности? — простена Ким. — Пък и майка ми е сгъстила краските. Това за рибата не го знаех. А ските са веднъж в годината.

— Да ти призная, почти не я слушах — рече Стантън. — Най-малкото до мига, когато ме попита дали не мога да ти намеря мъж, който да ти приляга.

— Божичко! — възкликна още по-раздразнено Ким. — Не мога да повярвам на ушите си. Значи те е помолила да ме сватосаш?!

— Е, това не ми е стихията — подвикна Стантън и върху лицето му грейна самодоволна усмивка. — Но все пак се замислих. Още щом затворих телефона след разговора с леля, вече знаех с кого ще те запозная.

— Само не ми казвай, че си ме повикал за това тази вечер — сопна се възмутена Ким и усети как пулсът и се ускорява. — Нямаше да дойда за нищо на света, ако знаех, че...

— Успокой се, де — подкани я пак Стантън. — Съвсем истеряса. Всичко ще мине по вода. Остави на мен.

— Но... Идва ми като гръм от ясно небе. Някак прекалено скоро... — заекна объркано младата жена в опита си да възрази.

— Никога не е прекалено скоро — прекъсна я Стантън. — Моят девиз гласи: „Днес е утрето на вчера.“

— Невъзможен си, Стантън — вдигна ръце Ким. — Не съм готова да се запознавам с никого. Пък и виж на какво приличам!

— Вече ти казах, изглеждаш страхотно — успокои я мъжът. — От мен да го знаеш, Едуард Армстронг ще хлътне до уши по теб. Още щом те погледне в изумрудените очи, и с него е свършено.

— Не ставай смешен — укори го младата жена.

— Веднага ще ти призная, че ме тласка и една подмолна задна мисъл — ухили се Стантън. — Още откакто съм се захванал с предприемачество се опитвам да включа Едуард в една от биотехнологичните фирми. Сега обаче ножът е опрял до кокала — трябва на всяка цена да го примамя в „Дженетрикс“. Та ми хрумна да го привлека чрез теб и да го убедя някак да стане член на научния съвет на „Дженетрикс“. Впиша ли името му в рекламния проспект, цената на акциите ще скочи с четири-пет милиона. Междувременно ще го направя милионер.

Известно време Ким мълча, вторачена във виното. Освен притеснена, се чувстваше и използвана, но не даде воля на раздразнението си. Открай време не знаеше как да постъпи в критични положения. И този път Стантън я бе изумил с това, че най-безсрамно използваше хората, и то без изобщо да го крие.

— Ами ако Едуард Армстронг не иска да става милионер? — попита накрая Ким.

— Ха! Не искал, моля ви се! И таз хубава. Всеки иска да стане милионер — засмя се Стантън.

— Сигурно ти е трудно да го разбереш — опита се да възрази младата жена. — Но не всеки мисли като теб.

— Едуард е свестен мъж — намеси се и Кандис.

— Това ми звучи доста подозрително — изгледа я Ким. — Все едно да уреждаш на някого среща с непознатата жена, като му кажеш, че тя иначе е много добра по душа. Стантън прихна и се закиска с неприкрита наслада.

— Знаеш ли, братовчедке, може и да си доста чудата, но не ти липсва чувство за хумор.

— Имах предвид, че Едуард е много възпитан и внимателен — уточни сконфузено Кандис. А това според мен е важно. В началото бях против Стантън да ви запознава, после обаче си казах, че за теб ще е само добре дошло да имаш връзка с възпитан и образован човек. Така де, отношенията ви с Кинард бяха твърде... бурни. Мисля, че заслужаваш нещо по-добро.

Ким зяпна смаяна другата жена. Тя явно не знаеше нищо за Кинард, Ким обаче реши да не и противоречи. Каза само:

— За проблема си с Кинард нося не по-малка вина от него.

Погледна входа. Сърцето и биеше като обезумяло. Идеше и да стане и да си излезе. Но не можеше да го направи. Не и беше в стила, макар че сега съжаляваше, задето е толкова плаха и нерешителна.

— Едуард е не само възпитан — каза Стантън. — Той си е направо гений.

— О, страхотно! — подметна заядливо Ким. — Значи вашият господин Армстронг ще си помисли, че съм не само непривлекателна, но и скучна. Защото не може да се каже, че съм неотразима в разговорите с гении.

— Разчитай на мен — повтори пак Стантън. — Вие двамата ще си паснете чудесно. Имате много допирни точки. Едуард е лекар. Следвали сме заедно медицина в Харвардския университет. Като студенти често сме правили заедно лабораторни упражнения, в трети курс обаче той се прехвърли биохимия.

— Сега практикуващ лекар ли е? — поинтересува се Ким.

— Не, хвърли се презглава в науката — поясни Стантън. — Специализира в областта на мозъчната химия, която в момента е

благодатно поле за изява. Може да се каже, че нашият Едуард е изгряваща звезда: научна знаменитост, която Харвардският университет успя да отмъкне на „Станфорд“ и ония се изядоха от яд. А, ето — говорим за вълка, а той в кошарата!

Ким се извърна на стола и видя снажен, добре сложен мъж с хлапашко излъчване, който се насочи към тяхната маса. Ким си каза, че след като Едуард е бил състудент на Стантън, значи приближава четирийсетте, всъщност обаче той младееше много за годините си със своята права, пясъчно руса коса и загоряло от слънцето лице без нито една бръчица по него. Изобщо не беше блед, както подобава на учен. Беше леко прегърбен, сякаш се канеше да мине през врата и се притесняваше да не си удари главата о горната рамка.

Стантън скочи незабавно на крака и притисна в мечешката си прегръдка Едуард с не по-малко плам, отколкото бе прегърнал и Ким. Дори го потупа няколко пъти по рамото — някои мъже сякаш се чувстват длъжни да го правят.

За миг на Ким и домъчня за Едуард. Личеше си, че и той е смутен не по-малко от нея от прекалено радушното посрещане на Стантън.

Той ги представи, Едуард се ръкува с Кандис и Ким, после седна. На Ким и направи впечатление, че дланта му е влажна и той се здрависва някак колебливо и плахо. Забеляза и лекото заекване, както и това, че непрекъснато отмята косата от челото си, сякаш това му е тик.

— Ужасно съжалявам, че закъснях — подхвана Едуард, като заваляше „с“ — то.

— Ама вие двамата сте си лика-прилика! — възкликна Стантън. — И моята невероятна, талантива и сексапилна братовчедка каза същото, когато дойде преди пет секунди. Ким усети как се изчервява като домат. Явно и предстоеше тежка вечер. Както винаги, Стантън беше ужасно досаден и не знаеше мярка.

— Не се притеснявай, Ед — продължи той и му наля от виното. — Не си закъснял. Казах ти „около седем“. Дойде точно навреме.

— Но все пак всички ме чакате — това имах предвид — поясни Едуард.

Усмихна се срамежливо и вдигна чашата си като за наздравица.

— Точно така, подсети ме да вдигна тост! — викна Стантън и грабна с размах своята чаша. — Първо нека прием за скъпата ми

братовчедка Кимбърли Стюарт. Едва ли някога в интензивното хирургическо отделение на университетската болница е имало по-добра медицинска сестра. — Стантън погледна право в Едуард, останалите също вдигнаха чаши. — Закъсаш ли с простатата, моли се някъде наблизко да е нашата Кимбърли. Няма равна с катетрите!

— Моля те, Стантън! — спря го Ким, чувствайки се като обгърната в пламъци.

— Добре, добре! — отвърна той и протегна ръка, сякаш за да въдвори тишина в залата. — Нека се върна към наздравецата в чест на Кимбърли Стюарт. Няма да изпълня дълга си, ако не насоча вниманието на всички към факта, че родословното и дърво води началото си едва ли не от „Мейфлауър“^[1]. Това, разбира се, е по бащина линия. По майчина родът води началото си едва от Войната за независимост. Този род, към който принадлежа и аз, изобщо не може да се мери с рода на баща и.

— Едва ли е нужно да го казваш, Стантън — опита се да го спре Ким. Вече се бе вцепенила от притеснение.

— Но това не е всичко — отбеляза Стантън с наставническият тон на пръв спец по речите. — Основателят на този род е завършил скъпия ни стар „Харвард“ още през 1671 година. Говоря за сър Роналд Стюарт, основател на фирмата „Маритим“, както и на династията Стюартови. Ала вероятно най-интересното е, че прапрабабата на Кимбърли е обесена в Салем като вещица! И това ако не е живата история на Съединените щати, здраве му кажи!

— Понякога си ужасно досаден, Стантън! — укори го братовчедка му — гневът бе изместил за миг притеснението. — Това не е информация, която да разправяш под път и над път!

— Защо? — попита през смях Стантън. Пак се извърна към Едуард и продължи: — Всички в семейство Стюарт са си наумили, че тази отколешна история петни доброто им име.

— Всеки има право на мнение — прекъсна го разгорещено Ким.

— Все едно — махна с ръка Стантън. — Лично на мен тази история ми се струва много интересна. Де и аз да бях извадил късмета някой от предците ми да е пътувал с „Мейфлауър“, или да е бил с Джордж Вашингтон, когато той е прекосявал с войските си река Делауер.

— Хайде да сменим темата — прекъсна го за кой ли път Ким.

— Дадено — съгласи се начаса братовчед и. Само той още държеше чашата с вино. Наздравицата му бе доста дълга. — Значи е време да се обърнем към Едуард Армстронг. Той е най-преуспелият, най-интересният, съзидателен, творчески настроен и интелигентен неврохирург в света, не, в цялата Вселена! Да прием за един мъж, който е тръгнал от бедняшките улици на Бруклин, завършил е успешно училище и университет и сега се е изкачил на върха на избраното от него поприще! Да прием за един мъж, който не е зле още отсега да си купи билет за Стокхолм, за да получи Нобеловата награда, с каквато безспорно ще бъде удостоен за трудовете си върху невротрансмитерите, паметта и квантовата механика.

Стантън вдигна чашата, другите го последваха. Чукнаха се и отпиха. Ким остави чашата на масата и хвърли поглед към Едуард, който бе не по-малко смутен и притеснен от нея.

Стантън също остави с трясък празната чаша и отново я напълни. Погледна и чашите на другите и върна бутилката в кофичката с лед.

— Ето, вече се познавате — каза той — и очаквам от вас да се влюбите, да се ожените и да си имате куп мили дечица. Единственото, което искам в замяна на това, че ви събрах, за да създадете този плодотворен съюз, е Едуард да се съгласи да участва в научния съвет на „Дженетрикс“. — Стантън се засмя от все сърце, макар че всички останали продължиха да мълчат. Сетне каза:

— Къде, по дяволите, се запиля тази келнерка? Време е да поръчваме.

След като излязоха от ресторанта, четиримата спряха.

— Хайде да хапнем сладолед в „Херъл“ — предложи Стантън.

— Прейдох, не мога да сложа нищо повече в уста — отказа Ким.

— Аз също — подкрепи я Едуард.

— А аз не съм по десертите — обади се Кандис.

— Тогава кой иска да го закараме? — попита Стантън. — Оставил съм колата на две крачки отук, в гаража на центъра „Холиоук“.

— Аз ще взема метрото — отвърна Ким.

— А аз живея съвсем наблизо, ще се прибера пеш — каза Едуард.

— Тогава вие двамата се оправяйте сами — рече Стантън. Обеща, че ще държи връзка с Едуард, и след като хвана жена си под ръка, се отправи с нея към гаража.

— Може ли да те изпратя до метрото? — предложи Едуард.

— Ще ти бъда признателна — отговори младата жена.

Тръгнаха заедно. Докато вървяха, на Ким все и се струваше, че Едуард иска да каже нещо. Тъкмо да завият, и той поде:

— Вечерта беше много приятна — рече Едуард, като се затрудняваше с „р“ — то — пак беше започнал да заеква лекичко. — Дали да не се поразходим по Харвард Скуеър?

— На драго сърце — прие Ким. — Ще ми бъде приятно.

Хванати за ръка, двамата се насочиха към площада, който въпреки името си представляваше по-скоро лабиринт от огънати фасади и открити пространства със странна форма. Лете мястото се преобразяваше в своеобразна импровизирана открита арена, на която човек можеше да види фокусници, акробати, музиканти и дори поети, разпалено четящи своите най-нови стихове.

Лятната вечер беше топла и мека като свила, някъде из тъмното небе чуруликаха нощни птици. През светлините на града дори примигваха няколко звезди. Ким и Едуард обиколиха целия площад, като поспираха за малко пред всеки изпълнител. И двамата бяха приели поканата за вечерята със свито сърце, сега обаче бяха доволни.

— Радвам се, че дойдох — наруши мълчанието Ким.

— И аз — отвърна Едуард.

Накрая седнаха на ниска циментова стена. Вляво някаква жена пееше сърцераздирателна балада. Отдясно неколцина индианци от Перу свиреха на народни инструменти.

— Голям образ е този Стантън! — възкликна Ким.

— Както се беше развихрил, не знаех за кого повече да се притеснявам — за себе си или за теб — отбеляза Едуард. Младата жена се засмя. И тя бе седяла на тръни, докато братовчед и бе вдигал наздравицата за Едуард.

— Винаги ме е изумявал — хем си гледа интереса, хем е изключително мил и забавен — вметна тя.

— Наистина е много оправен — съгласи се Едуард. — Излиза от ситуации, в които аз се обърквам като пиле в кълчища. Преди години

му завиждах, искаше ми се да имам поне малко от неговата пробивност. Доста затворен съм, падам си дори малко темерут.

— И аз съм същата — призна Ким. — Винаги ми се е искало да не съм толкова свита и стеснителна. Все не се сещам какво да кажа. Пет минути по-късно вече знам какво е трябвало да сторя, но след дъжд качулка.

— Наистина сме си лика-прилика, както ни описа и Стантън — отбеляза Едуард. — Лошото е, че ни знае слабите места и се опитва да се възползва.

— Извинявам се от името на всичките си роднини — каза Ким. — Поне не го прави от лошо сърце.

— Какъв всъщност ти се пада Стантън? — поинтересува се Едуард.

— Първи братовчед — отвърна младата жена. — Майка ми е сестра на баща му.

— Значи и аз трябва да се извиня — каза Едуард. — Не биваше да злословя по адрес на Стантън. Всъщност открай време имам слабост към него — следвахме заедно, аз му помагах в лабораторията, той пък ми помагаше по купоните. Бяхме страхотен екип.

— А как така не си се съюзил с него и в някое от деловите му начинания? — попита Ким.

— Това никога не ме е интересувало — каза Едуард. — Предпочитам чистата наука. Не че съм против приложните науки. Там обаче не е толкова интересно. В някои отношения изследователската работа е в разрез с индустрията, която държи изключително много на тайната. А аз смятам, че свободното общуване е жизненоважно за науката, потайността я спъва и пречи на развитието и.

— Стантън твърди, че може да те направи милионер — стрелна го с очи Ким.

Едуард се засмя.

— И с какво толкова съществено ще се промени животът ми? Вече имам всичко, което искам: изследвания, съчетани с преподавателска работа. Дори и да се сдобия с един милион долара, това само ще ми усложни живота и ще ми върже ръцете. Щастлив съм си и сега.

— И аз се опитах да вгълпя това на Стантън — съгласи се Ким. — Но той не ще и да чуе. Ужасно е вироглав.

— Въпреки това е голям образ, с него е забавно — рече Едуард. — Макар че в онази безкрайна наздравица той доста подсили краските, когато говореше за мен. Я кажи, наистина ли родът ти води началото си още от XVII век?

— Това поне беше вярно — потвърди Ким.

— Виж ти! Колко интересно! — възкликна Едуард. — Бих дал мило и драго да проследя родословието си два века назад. Въпреки че сигурно ще открия неща, от които ще се срамувам.

— Много по-интересно е да се издигнеш и утвърдиш в избраното поприще — възрази Ким. — Това си зависи единствено от теб. А аз какво съм постигнала — нищо. Просто съм се родила в рода на Стюартови. Не съм положила никакви усилия.

— Ами онази история със салеemските вещици? — попита Едуард. — Вярна ли е?

— Да — потвърди младата жена. — Но не обичам да говоря за нея.

— Съжалявам — рече Едуард. Пак бе започнал да заеква. — Извинявай. Не виждам какво толкова те притеснява, но не биваше да отварям дума за това.

Ким поклати глава.

— Сега пък аз се чувствам неудобно, задето те притесних — каза тя. — Сигурно реагирам доста смешно на тези небивалици за салеemските вещици, но да ти призная, и аз нямам представа защо не обичам да говоря на тая тема. Вероятно заради мама. Втълпила ми е, че не бива да го обсъждам. Според нея тази отколешна история петни доброто име на рода.

— Но всичко това се е случило преди повече от три века! — рече Едуард.

— Точно така — сви рамене Ким. — Поведението ми е лишено от здрав разум.

— Знаеш ли подробности? — поинтересува се Едуард.

— Само най-основното, като всички останали в Щатите.

— Колкото и да е странно, аз знам малко повече от останалите — каза Едуард. — Издателството на Харвардския университет пушна книга на двама кадърни историци, озаглавена „Салеem във властта на нечистите сили“. Един от студентите настоя да я прегледам, понеже

била удостоена с някаква награда. Прочетох я и бях доста заинтригуван. Искаш ли да ти я дам?

— Ще я прочета с удоволствие — отвърна Ким по-скоро от любезност.

— Говоря сериозно — настоя Едуард. — Ще ти хареса, вероятно ще промени и отношението ти към цялата история. От гледна точка на обществото, политиката и религията случилото се наистина е изумително. Научих много повече, отколкото бях очаквал. Знаеш ли например, че броени години след съдебните процеси някои от съдебните заседатели и дори съдии се покайват пред всички и искат прошка, осъзнали, че са пратили на бесилото невинни хора?

— Виж ти! — каза Ким все така от любезност.

— Но най-интересно ми се стори, не че са обесени невинни хора — продължи Едуард. — Знаеш как една книга те кара да прочетеш и друга. Така прочетох и „Отровите на миналото“, където е изложено едно изключително интересно предположение — особено за неврохимик като мен. В нея се намеква, че поне някои от момичетата, страдали от странни „пристъпи“ и обвинили жените, че са вещици, са били отровени. Според мен в дъното на всичко е моравото рогче, което се развива на основата на гъбична плесен, наречена *Claviceps purpurea*. *Claviceps* е гъбичка, която вирее по житото, най-вече по ръжта.

Макар че Ким не се интересуваше от въпроса, Едуард беше успял да привлече вниманието и.

— Отровени от мораво рогче ли? — изненада се младата жена. — И как е станало?

— Нали помниш онази песен на „Бийтълс“ — „Луси в небесата с диаманти“? Явно е станало нещо подобно, защото моравото рогче съдържа лизергинова аминокиселина, основната съставка на наркотика ЛСД.

— Значи са получавали наркотични халюцинации, така ли? — поинтересува се Ким.

— Да — потвърди Едуард. — Веществата в моравото рогче предизвикват или гангрена, която бързо може да доведе до смърт, или гърчове и халюцинации. В Салем явно се е наблюдавало второто.

— Много интересно! — вдигна вежди младата жена. — Дори майка ми сигурно ще го признае. Ако знае, че съществува такова обяснение, не е изключено дори да промени отношението си към

нашата прародителка. При такива обстоятелства трудно може да я вини в каквото и да било.

— Така си мисля и аз — съгласи се Едуард. — Същевременно обаче това едва ли е всичко. Възможно е моравото рогче да е било само искрата, подпалила пожара. От онова, което прочетох, ми стана ясно, че е имало хора, които са се възползвали, макар и подсъзнателно, от ситуацията, водени от икономически и обществени подбуди.

— Дума да няма, разпали любопитството ми — каза Ким. — Стана ми неудобно, че никога не ми е било любопитно да прочета повечко за съдебните процеси срещу салеemските вещици и съм се ограничила с онова, което са ни преподавали в гимназията. Наистина ме е срам, още повече че имотите на обесената ни прародителка още са наше притежание. Татко не мелеше много с покойния ми дядо и затова тази година ние с брат ми наследихме всичко.

— Божичко! — ахна Едуард. — Наистина ли семейството ти е притежавало тези земи цели триста години?

— Е, не всичките — отвърна младата жена. — Първоначално имотите са включвали и парцели в днешните Бевърли, Данвърс и Пийбоди, не само в Салем. Дори имотите в Салем са само част от някогашните ни земи. Въпреки това парцелът пак си е доста голям. Не знам точно колко акра, но никак не са малко.

— Невероятно! — възкликна Едуард. — Единственото, което съм наследил, са зъбните протези на баща ми и няколко зидарски инструмента. Направо не мога да повярвам, че още можеш да вървиш по земя, по която преди три столетия са стъпвали твоите предци. Все си мислех, че с такова нещо могат да се похвалят единствено кралете в Европа.

— Мога не само да вървя по тази земя — уточни Ким. — Мога дори да вляза в старата къща. Тя още си стои непокътната.

— Вече ме вземаш на подбив! — учуди се Едуард. — Не съм чак толкова лековерен.

— Не се шегувам — възрази Ким. — Пък и в това няма нищо необичайно. В околността на Салем има много къщи от XVII век, запазили са се домовете и на други обесени вещици, например на Ребека Нърс.

— И през ум не ми е минавало.

— Трябва на всяка цена да посетиш Салем.

— В какво състояние е къщата? — любопитства Едуард.

— Предполагам, че в сравнително добро — отговори младата жена. — Не съм ходила там цяла вечност, още от малка. Но къщата изглежда добре, въпреки че е строена още през 1670 година. Купена е от Роналд Стюарт. Именно неговата жена — Елизабет, е била обесена като вещица.

— Помня името Роналд от наздравицата, която вдигна Стантън — вметна Едуард. — Той е първият в клана на Стюартови, който е завършил Харвардския университет.

— Не знаех — каза Ким.

— Какво смятате с брат ти да правите с имота?

— Засега нищо — рече младата жена. — Поне докато Брайън не се прибере от Англия — там се занимава с корабите на семейството. До година-две трябва да се върне в Щатите, тогава ще му мислим. За беда наследството се е превърнало в бездънна яма — плащаме луди данъци, а и поддръжката ни излиза доста солено.

— Дядо ти в старата къща ли е живял? — поинтересува се Едуард.

— О, не — възкликна Ким. — В нея от години не живее никой. В съседство с първоначалния имот Роналд Стюарт е купил огромен парцел, където е построил по-голяма къща, а старата е оставил за наематели и за прислугата. През годините по-голямата къща многократно е била събаряна и преустройвана. За последен път е ремонтирана някъде в началото на века. Дядо живееше в нея. Всъщност по-точно е да кажа „ширеше се“, защото постройката наистина е огромна.

— Старата къща сигурно има историческа стойност — отбеляза Едуард.

— Искаха да я купят и институтът „Пийбоди-Есекс“ в Салем, и Дружеството за опазване на старините в Нова Англия със седалище в Бостън. Но майка ми не дава и да се издума за продажба. Мен ако питаш, се страхува, че онази история със салемските вещици отново ще се разчуе.

— Лошо — отбеляза Едуард.

Пак беше започнал да заеква. Ким го погледна. Явно набираше смелост да я пита нещо, макар и да се преструваше, че гледа перуанците.

— Какво има? — попита младата жена. Долавяше притеснението му.

— А, нищо — отвърна Едуард някак напрегнато. Позамисли се и подхвана: — Извинявай, знам, че нахалствам. Ако ми откажеш, няма да ти се сърдя.

— Стига си увъртал, изплюй камъчето — подкани го младата жена — вече се притесняваше какво ли ще и каже той.

— След като прочетох книгите, за които ти споменах — каза плахо Едуард, — ми се ще да видя старата къща. Знам, че може би е нахално да искам такава неща, но...

— О, на драго сърце ще ти я покажа — отвърна с облекчение Ким. — Тази събота нямам дежурство. Стига да искаш, можем да отскочим с колата. Ще взема ключовете от адвокатите.

— Не ти ли създавам прекалено големи главоболия? — примигна Едуард.

— Ни най-малко.

— В събота става — кимна той. — Дали в знак на благодарност да не те поканя в петък на вечеря?

Ким се усмихна.

— Приемам. Но май е време да се прибираме. Утре смяната ми започва доста рано, в седем и половина.

Слязоха от циментовата стена и тръгнаха бавно към входа на метрото.

— Къде живееш? — поинтересува се Едуард.

— На Бийкън Хил — отговори младата жена.

— Чувал съм, че кварталът е страхотен.

— Близо е до болницата — отвърна Ким, — А и жилището е много хубаво. За жалост през септември трябва да се изнеса — съквартирантката ми се омъжва, а наемателка е тя.

— И аз съм в същото положение — рече Едуард. — Живея в прекрасен апартамент на третия етаж в частна кооперация, но собствениците чакат дете и имат нужда от стаите. Затова и аз трябва да се изнеса до първи септември.

— Колко жалко!

— Е, не е болка за умирање — каза Едуард. — Вече от няколко години все се каня да се преместя, но непрекъснато отлагам.

— Къде се намира апартаментът? — поинтересува се младата жена.

— На две крачки оттук. Стига се пеша. — Сетне Едуард добави колебливо: — Защо не ми дойдеш на гости?

— Някоя друга вечер — отказа Ким. — Нали ти обясних, трябва да ставам рано.

Излязоха при входа на метрото. Ким се извърна и се взря в светлосините очи на Едуард. Онова, което видя, и хареса — откри чувствителност.

— Радвам се задето поиска да видиш старата къща — отбеляза младата жена. — Знам, че не ти е било никак лесно. И на мен щеше да ми е трудно. Всъщност вероятно нямаше да се престраша да помоля.

Едуард се изчерви. После прихна.

— Е, определено не съм Стантън Луис — каза той. — Доста смотан съм си.

— Тук си приличаме доста — рече младата жена. — Но да ти призная, според мен изобщо не си чак такъв темерут, какъвто се изкарваш.

— Браво на теб! — усмихна се пак Едуард. — Успяваш да направиш така, че да не се притеснявам, а това не е никак малко, при положение, че се познаваме едва от няколко часа.

— Чувствата са взаимни — отбеляза Ким.

Стиснаха си ръцете. Сетне младата жена се обърна и забърза надолу към метрото.

[1] Корабът, с който през 1620 г. първите заселници поемат от Саутхамптън, Англия, към Новия свят. — Б. пр. ↑

СЪБОТА, 16 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Едуард спря колата на Бийкън Стрийт и притича до входа на кооперацията, където живееше Ким. Натисна звънеца на домофона и се заоглежда дали няма да го глобят за неправилно паркиране — чиновниците от общината се славеха като големи сатрапи.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — заоправдава се младата жена, след като слезе при него.

Беше облечена в къси панталонки в защитен цвят и най-обикновена бяла фланелка. Бе вързала черната си гъста коса на конска опашка.

— Извинявай, че закъснях — рече Едуард. Сякаш се бяха наговорили, той също беше облечен спортно. — Наложих се да отскоча до лабораторията.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Е, вече наистина прекалихме с извиненията! — рече младата жена.

Качиха се в автомобила на Едуард — марка „Сааб“, поеха на север и скоро излязоха от града. Денят беше ясен, времето бе хубаво и макар още да беше рано, слънцето вече намекваше за лятната си мощ. Ким смъкна прозореца и закачливо протегна ръка.

— Все едно отиваме на кратка почивка — каза тя.

— Това важи най-вече за мен — съгласи се Едуард. — Срам, не срам, трябва да си призная, че почти всеки ден съм в лабораторията.

— И в събота и неделя ли? — изненада се Ким.

— Да, по цяла седмица — отвърна ученият. — Разбирам, че е неделя най-често по това, че хората около мен са по малко. Май наистина съм голям сухар.

— Бих казала по-скоро, че си отдаден на професията си — възрази младата жена. — Освен това виждам, че си и много галантен. Цветята, които ми пращаш всеки ден, са невероятни, но не съм свикнала на подобно внимание.

— О, да не го правим на въпрос!

Ким усещаше, че той е притеснен. Непрекъснато отместваше косата върху челото си.

— За мен е важно — рече тя топло. — Още веднъж ти благодаря.

— Трудно ли взе ключовете от старата къща? — попита Едуард, за да смени темата.

Ким поклати глава.

— Напротив. Вчера след работа отидох при адвокатите и те веднага ми ги дадоха.

Пътуваха на север по шосе 93, после завиха на изток, по шосе 128. Почти нямаше движение.

— Снощи беше много приятно — подхвана Едуард.

— И аз мисля така — съгласи се младата жена. — Благодаря ти. Но когато днес сутринта се замислих, си дадох сметка, че съм говорила само аз. Извинявай. През цялото време те занимавах със себе си и със семейството си.

— Ето, пак започна да се извиняваш — усмихна се Едуард.

Ким се удари с все сила по бедрото — уж се разкайваше.

— Непоправима съм — засмя се и тя.

— Освен това трябва да се извинявам аз, а не ти — продължи Едуард. — Обсипах те най-безмилостно с лавина от въпроси, някои от които твърде лични.

— Изобщо не ти се сърдя — възрази младата жена. — Дано само не съм те уплашила, когато се впуснах да разправам как в първите курсове на колежа съм получавала пристъпи на тревога.

— Я не се занасяй! — засмя се пак Едуард. — Според мен всички се притесняваме. В колежа и аз си умирах от страх преди всяко упражнение и изпит, макар че никога не съм имал проблеми с оценките.

— Е, моето не беше просто притеснение — уточни Ким. — По едно време за кратко дори получих нещо като страхова невроза — не смеех да се кача например на кола.

— Взимала ли си някакви лекарства? — поинтересува се Едуард.

— Да, за кратко ксанакс.

— А опитвала ли си прозак?

Ким се извърна и го погледна.

— Никога! — отсече тя. — Защо да вземам прозак?

— Спомена, че си страдала от пристъпи на тревога и от стеснителност — отвърна Едуард. — Прозак е ефикасен и за двете.

— Никой не ми е предписвал прозак — каза младата жена. — А дори и да ми го бяха предписали, пак нямаше да го вземам. Не съм привърженик на манията да се тъпчем е лекарства за всяка дреболия. Пък и да си срамежлив не е болест. Според мен трябва да посягаме към тях само при тежки заболявания.

— Извинявай — каза пак Едуард. — Не исках да те обидя.

— Не съм се обидила — възрази младата жена. — Но по този въпрос съм категорична. Като медицинска сестра съм се нагледала на хора, които прекаляват с медикаментите, фирмите, производителки на лекарства, са ни втълпили, че за всеки проблем си има и хапче.

— Като цяло съм съгласен с теб — отбеляза ученият. — Но като неврохимик разглеждам поведението и настроенята през призмата на биохимията и вече се отнасям по-различно към чистите психотропни лекарства.

— Какво ще рече „чисти“ лекарства? — попита Ким.

— Лекарства, които почти нямат странично действие.

— Всички лекарства имат странично действие.

— Сигурно — съгласи се Едуард. — В някои случаи обаче то е минимално и съизмерено с ползата, представлява допустим риск.

— Тъкмо тук е коренът на философския спор — отбеляза Ким.

— О, покрай това се сетих за двете книги, които обещах да ти дам — рече Едуард. Пресегна се към задната седалка, взе томчетата и ги плъзна върху скута на младата жена. Тя ги прелисти и на шега възропта, че нямало картинки. Едуард се засмя. — В книгата за съдебните процеси срещу салемяските вещици се опитах да открия твоята прапрабаба — рече той. — Но в показалеца няма Елизабет Стюарт. Сигурна ли си, че е била обесена? Авторите са проучили всички източници.

— Поне така са ми казвали — отвърна младата жена. Погледна показалеца в „Салем във властта на нечистите сили“. Името Стюарт наистина го нямаше под буквата „С“.

След половин час навлязоха в Салем. Минаха покрай Къщата на вещиците. Любопитството на Едуард веднага се разпали и той отби встрани от пътя.

— Както е това място? — поинтересува се той.

— Казва се Къщата на вещиците — отвърна Ким. — Една от най-големите забележителности в града.

— Наистина ли е строена през XVII век? — попита Едуард и се взря в сградата. — Или е бутафорна като в Дисниленд?

— Не, истинска е — засмя се Ким. — И си е на мястото, където е била построена. Край института „Пийбоди Есекс“ има още една къща от XVII век, тя обаче е пренесена от друго място.

— Страхотно! — възкликна той.

Постройката сякаш бе излязла от приказките. Едуард беше възхитен от втория и кат, издаден над първия, и от прозорците със стъкла във формата на диамант.

— Прилича удивително много на къщата, която ще ти покажа в имотите на Стюартови — продължи младата жена. — Всъщност обаче в нея не е живяла вещица. Това е домът на Джонатан Коруин, един от съдиите, провели предварителното разследване.

— Запомнил съм името от „Салем във властта на нечистите сили“ — каза Едуард. — Сякаш историята оживява пред очите ти. — Извърна се към Ким. — Далеч ли е имотът на Стюартови?

— Не — отговори Ким. — Най-много на десет минути отгук.

— Закусила ли си?

— Не, само пийнах сок и хапнах малко плодове.

— Дали да не си вземем кафе и понички? — предложи Едуард.

— Защо не! — съгласи се младата жена.

Още беше рано, туристите не се бяха стекли и те намериха бързо къде да спрат пред общината на град Салем. Точно отсреща имаше кафене. Взеха си кафе в пластмасови чаши и тръгнаха да се разхождат из центъра, като спряха да погледат Музея на вещиците и някои други забележителности. Дебела червена линия със стрелки, изрисувана направо върху тротоара, водеше от един туристически обект към друг, но на Ким и Едуард не допадна идеята да я следват като програмирани и те побързаха да се отклонят. Минаха покрай бронзова статуя на вещица и недалеч — китна къщичка на дипломирана врачка с акуратно работно време. Двамата доста се посмяха на ясновидката и нейната дарба, проявяваща се само от девет до пет с почивка за кафе. Докато бродеха полека из пешеходната зона на Есекс Стрийт им направи впечатление, че едва ли не във всеки магазин и по сергиите се продават всевъзможни сувенири, свързани с вещици: островърхи широкополи

шапки, пелерини, „вълшебни“ пръчици и метли, билки и чайове от „магически“ треви, смешни кукли-вещици, увиснали на конец, сребърни бижута... Дори Ким се изкуши и си купи едно сребърно пръстенче с вълшебен камък във форма на полумесец, който сменя цвета си според настроението на своя притежател — зелено при спокойствие, яркосиньо при радост и тъмнолилаво при безпокойство.

— Както гледам, ловът на вещици е дал начало на цяла индустрия — отбеляза Едуард, когато тръгнаха отново. — Чак ме побиват тръпки.

— Защо пък, така цялата история по-скоро придобива делничен вид. Същевременно обаче се вижда колко интригуваща е тя. Дай им на хората да се прехласнат по разни страхотии.

Влязоха в Туристическия център и Ким бе изумена, когато съгледа пред себе си цяла библиотека от книги и брошури, посветени на съдебните процеси.

— Нямах представа, че съществува толкова много литература — поклати глава младата жена и след като се разрови из томовете купи няколко книги. Обясни на Едуард, че прояви ли интерес към нещо, не мирясва, докато не го проучи из дъно.

Върнаха се при колата, подкараха отново по Норт Стрийт, подминаха Къщата на вещиците и завиха надясно по Орн Роуд.

Докато караха покрай гробището „Грийнлон“, Ким отбеляза, че навремето парцелът е бил в земите на Стюартови.

Каза на Едуард да свърне надясно, поеха по изровен черен път. Едуард едвам удържаше волана — нямаше как да избегне всички дупки.

— Да не сме сбъркали пътя? — попита той.

— Не, от тук е — увери го младата жена.

След още няколко ями и завои излязоха пред внушителна порта от ковано желязо, прихваната с огромни панти към гранитните блокове. Високата ограда от метални пръчки с шипове в горния край се губеше в непроходимата гора от двете страни на пътя.

— Това ли е? — поинтересува се Едуард.

— Да — потвърди Ким и скочи от автомобила.

— Доста внушително — извика мъжът, докато тя се опитваше да отключи тежкия катинар върху портата. — И негостоприемно.

— Такива са били обичаите в ония времена — извика в отговор младата жена. — Заможните са държали да излъчват достолепие, все едно са знатни особи.

Той махна катинара и отвори портата. Пантите изскърцаха оглушително. Ким се върна в колата и двамата с Едуард влязоха в имението. След още няколко завоя излязоха на просторна морава. Едуард отново спря.

— Божичко! — ахна той. — Сега разбирам какво имаше предвид под „достолепие“. Насред ширналата се морава се възправяше огромна многоетажна каменна постройка с кулички, отвори и бойници. Покривът беше покрит с аспидни плочи и беше осеян с причудливи украшения и с капандури, увенчани с орнаментни върхове. Отвред като бурени стърчаха комини.

— Странна смесица от стилове — каза Едуард. — Прилича и на средновековна крепост, и на дворец от времето на Тюдорите, и на френски замък. Наистина удивително.

— Ние в семейството винаги сме му викали „замъка“ — поясни Ким.

— Ясно защо — съгласи се Едуард. — Когато ми го описа като стара постройка, където вечно става течение, нямах представа, че ще видя такава чудесия.

— И в северната част на Бостън са се запазили няколко такива огромни старовремски къщи — вметна младата жена. — Доста други, разбира се, са съборени. Трети са ремонтирани и са превърнати в жилищни блокове, в момента обаче пазарът с недвижими имоти е замрял. Затова и казах, че за нас с брат ми имението се е превърнало в бездънна яма, в която хвърляме огромни суми.

— А къде е старата къща? — поинтересува се Едуард.

Ким посочи вдясно. Мъжът видя в далечината тъмнокафява постройка, сгушена в брезова горичка.

— А каква е онази каменна сграда вляво? — попита той.

— Навремето е било воденица — обясни Ким. — Но преди около двеста години са я превърнали в конюшня.

Едуард се засмя.

— Не мога да ти се начудя — за теб това тук си е съвсем нормално. А за мен всичко, което е на повече от петдесет години, вече е реликва.

Пак подкара автомобила, ала измина само няколко метра и отново спря. Беше се изравнил с каменен зид, обрасъл с трева.

— Това пък какво е? — попита той и посочи зида.

— Старото семейно гробище — обясни Ким.

— Я виж ти! — ахна мъжът. — Може ли да погледнем?

— Разбира се.

Слязоха от колата и се прехвърлиха през зида. Нямаше как да влязат през входа — беше препречен от гъст къпинак. — Както гледам, повечето надгробни камъни са съборени — отбеляза Едуард. — И то наскоро. Той вдигна парче счупен мрамор.

— Вандали — оплака се младата жена. — Но тук не живее никой и не можем да сторим нищо.

— Безобразие! — възмути се Едуард и погледна датата: 1843 година. Пишеше и име: Натаниъл Стюарт.

— Семейството е използвало гробницата до средата на XIX век — обясни Ким.

Прекошиха бавно тревясалото гробище. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-обикновени и стари ставаха надгробните камъни.

— И Роналд Стюарт ли е погребан тук? — попита Едуард.

— Да — отвърна Ким и го заведе при окръглена плоча, върху която бяха издълбани череп и кръстосани кости под него, както и надпис: „Тук лежи погребано тялото на Роналд Стюарт, син на Джон и Лидия Стюарт, на 81 години, поч. на 1 окт. 1734 г.“

— На осемдесет и една! — възкликна Едуард. — Явно е пращял от здраве. Щом е доживял до такава дълбока старост, очевидно е бил достатъчно умен да си няма вземане-даване с лекарите. В ония времена те с тяхното кръвопускане и първобитни лекове са били по-смъртоносни от повечето болести.

До Роналд беше погребана Ребека Стюарт. Върху надгробната и плоча пишеше, че е негова съпруга.

— Явно се е оженил повторно — отбеляза Ким.

— И Елизабет ли е погребана тук?

— Не знам — отговори младата жена. — Никой не ми е показвал гроба и.

— Сигурна ли си, че тази Елизабет наистина е съществувала? — попита Едуард.

— Според мен я е имало — каза Ким. — Но не мога да се закълна.

— Я да видим дали ще я открием — предложи мъжът. — Би трябвало да е някъде тук.

Няколко минути търсиха, без да продумват — Ким тръгна в едната посока, а Едуард в другата.

— Едуард! — повика го тя.

— Намери ли я?

— Може и така да се каже...

Едуард отиде при нея. Тя гледаше каменна плоча, която приличаше по форма и направа на надгробния камък на Роналд. Беше върху гроба на Джонатан Стюарт, описан като син на Роналд и Елизабет Стюарт.

— Сега поне знаем, че наистина е съществувала — пророни Ким.

Търсиха още половин час, ала не откриха гроба на самата Елизабет. Накрая се отказаха и се върнаха в колата. След няколко минути вече бяха пред старата къща. М двамата слязоха от автомобила.

— Не си се шегувала, когато каза, че прилича на Къщата на вещиците — отбеляза Едуард. — И тази къща е с огромен комин, със същия наклонен покрив с фронтон, също е обкована с дъски и има прозорци със стъкла във формата на диамант. Но най-интересното е, че и тук вторият кат е издаден напред. Защо ли?

— Никой не знае със сигурност — отвърна младата жена. — Съдебната палата, в която се помещава институтът „Пийбоди-Есекс“, е със същата архитектура.

— Украшенията по корнизите са много по-интересни от тези в Къщата на вещиците — рече Едуард.

— Който ги е правил, е имал вкус — съгласи се Ким. — Прелестна къща. Много по-изискана е от замъка.

Тръгнаха да разглеждат старата постройка, като от време на време спираха и сочеха един или друг детайл. Отзад Едуард забеляза по-малка постройка. Попита и тя ли е толкова стара.

— Според мен да — отвърна младата жена. — Казвали са ми, че е била за животните. — Нещо като малка плевня.

Върнаха се при входната врата и се наложи Ким да пробва един по един ключовете в голямата връзка, докато я отключи. И тя изскърца

като портата.

— Имам чувството, че е населена от духове — отбеляза Едуард.

— Не говори така — скастри го Ким.

— Само не ми казвай, че вярваш в духове — засмя се мъжът.

— Нека кажем, че ги уважавам — усмихна се и младата жена. —

Ти си пръв.

Едуард влезе в малко входно антре. Точно пред него имаше вита стълба, чиито горни стъпала не се виждаха. От двете страни имаше високи врати. Вратата вдясно водеше към кухнята, тази вляво — към всекидневната.

— Къде ще влезем най-напред? — попита Едуард.

— Ти си гостът тук.

— Нека тогава идем във всекидневната.

В помещението имаше огромна камина, дълга близо два метра. Виждаха се и мебели в колониален стил, както и градински инструменти и други сечива. Най-интересно беше леглото с балдахин — беше извезан с вълнен конец и си личеше, че се е запазил от едно време. Едуард отиде при камината и надзърна към комина.

— Още може да се използва — отбеляза той. Извърна очи към стената над камината. Отстъпи крачка назад и пак я погледна. — Виждаш ли правоъгълника, почти не личи? — попита мъжът.

Ким застана до него в средата на помещението и се взря в стената.

— Да, виждам го — потвърди тя. — Там явно е имало картина.

— И аз си помислих същото — подкрепи я Едуард. Напљунчи върха на пръста си и опита да заличи очертанията. Не успя. — Както гледам, е висяла тук доста години, щом пушекът е оставил такова петно.

Излязоха от дневната и се качиха по стълбите. В горния край имаше малък кабинет — падаше се точно над входното антре. Над всекидневната и кухнята имаше стаи с камини. Обзавеждането се състоеше само от легла и един чекрък.

Ким и Едуард се върнаха в кухнята на първия етаж и отново се удивиха от размерите на огнището. Според Едуард то бе дълго близо три метра. Виждаха се дори стари тенджери, тигани и грънци.

— Представяш ли си да готвиш тук? — попита той.

— Не — завъртя глава Ким. — Дори в съвременните кухни виждам доста зор.

— Жените от колониалната епоха явно ги е бивало да боравят с огъня — Едуард надзърна с комично страхопочитание в пещта. — Как ли са определяли температурата? При печенето на хляб тя е много важна, доколкото знам.

Отидоха през вратата в пристройката. С изненада откриха втора кухня.

— Вероятно са я използвали през лятото — отбеляза младата жена. — В топло време сигурно е било твърде неприятно да палят огромното огнище вътре в къщата.

— Точно така — съгласи се Едуард.

Върнаха се в старата къща и прехапал долна устна, Едуард застана наред кухнята.

Ким го погледна.

— Какво има? — попита тя.

— Не ти ли е хрумвало да живееш тук? — поинтересува се Едуард.

— Не — призна си Ким. — Все едно да се изнеса на къмпинг.

— Нямах предвид да живееш в къщата в сегашния и вид — възрази мъжът. — Но няма да е никак сложно сградата да се обнови.

— Да се ремонтира ли? — попита Ким. — Няма да си простя, ако я съсипем като историческа забележителност.

— Напълно съгласен съм с теб — съгласи се Едуард. — Но не виждам защо ще съсипваш къщата. Би могла да направиш в пристройката съвременна кухня и баня, тя и бездруго е строена покъсно. Не се налага да нарушаваш целостта на основната сграда.

— Наистина ли мислиш така? — попита Ким. Огледа се. Постройката наистина беше прелестна и младата жена си каза, че ще е истинско предизвикателство да я обзаведе.

— Освен това — допълни Едуард — и бездруго ще си принудена да се изнесеш от сегашното си жилище. Срамота е да държите цялото имение празно. Рано или късно вандалите ще го вземат на мушка и наистина ще го съсипят.

Ким и Едуард отново обиколиха къщата — този път я огледаха с мисълта да видят дали в нея може да се живее. Едуард се ентусиазираше все повече, Ким също се запали.

— Каква по-прекрасна възможност да живееш така близо до корените си! — продължи разпалено мъжът. — Тук си на своя земя, тук е историята на твой род, а и тази къща е направо великолепна! На твое място изобщо нямаше да се колебаеш.

— Утрото е по-мъдро от вечерта, утре ще решавам — отвърна тя. — Идеята не е лоша, но трябва да се посъветвам и с брат си. В края на краищата сме съсобственици.

— Има обаче нещо, което ме озадачава — подхвана пак Едуард и огледа за трети път кухнята. — Къде ли са държали храната?

— Сигурно в мазето — предположи Ким.

— Стори ми се, че няма мазе — рече Едуард. — Когато пристигнахме, огледах отвън постройката и не видях врата към мазе. Не откривам и стълбище, което да води надолу.

Ким заобиколи дългата маса и дръпна износения килим от сизал.

— Влиза се от тук — погледна го тя засмяно. — Много е тайнствено, нали? Направо крими...

Наведе се, пхна пръст в халката, вдълбана в пода и вдигна капака, който положи върху дюшемето. Надолу към мрака водеше стълба. Откъм тъмния отвор лъхна студ.

— Помня я прекрасно — рече младата жена. — Навремето, когато бяхме малки, брат ми все се заканваше да ме затвори в мазето. Беше се побъркал по тази дупка в пода.

— Страхотно братле имаш — поклати глава Едуард. — Нищо чудно, че си страдала от страхова невроза. Всеки би изпаднал в ужас.

Наведе се и се опита да надзърне в мазето, но видя само пространството под отвора.

— Правеше го на шега — възрази Ким. — Колкото да се заяжда. Забранявах ни да идваме тук и той беше наясно, че вече се страхувам. Нали знаеш как децата обичат да се плашат взаимно.

— В колата имам електрическо фенерче — каза Едуард. — Ще изтичам да го донеса.

Върна се с фенерчето и слезе по стълбата в мазето. Погледна нагоре и попита Ким дали ще дойде и тя.

— Налага ли се? — засмя се младата жена, но слезе и застана до Едуард.

— Студено и влажно, мирише на плесен — рече мъжът.

— Така е — съгласи се Ким. — Какво правим тук?

Мазето беше тясно. Заемаше пространството само под кухнята. Стените бяха иззидани от гладък камък, почти не се виждаше мазилка. Подът беше пръстен. До стената в дъното имаше хамбари със стени от дъски или плочи. Едуард отиде при тях и ги освети с фенерчето. Ким застана до него.

— Беше права — рече мъжът. — Тъкмо тук са държали храната.

— Каква според теб е била тази храна? — поинтересува се младата жена.

— Сигурно ябълки, царевица, пшеница и ръж. Може би и млечни продукти. Съхранявали са пушените бутове горе, по всяка вероятност в пристройката.

— Интересно — промърмори Ким без особен ентузиазъм. — Видя ли каквото искаше да видиш?

Мъжът се надвеси над един от хамбарите и взе малко от твърдата почва. Стисна я между пръстите си.

— Влажна е — рече той. — Не съм ботаник, но съм готов да се обзаложа, че това е идеалната среда за развитието на *Claviceps purpurea*.

Заинтригувана, Ким попита дали това може да бъде доказано. Едуард вдигна рамене.

— Възможно е — отговори той. — Всичко зависи от това дали в почвата има спори на *Claviceps*. Ако вземем проби, ще помоля един приятел ботаник да ги погледне.

— Предполагам, че в замъка все ще намерим някакви съдинки.

— Хайде да идем да ги потърсим — предложи Едуард. Излязоха от старата къща и се запътиха към замъка. Времето беше хубаво и решиха да идат пеш. Тревата им стигаше до коленете. Миришеше на лято — край тях подкачаха скакалци, гонеха се пеперуди. Сякаш времето бе спряло — само стъпките им нарушаваха тишината.

— Виждам зад дърветата вода — обади се по едно време Едуард.

— Това е река Данвърс — обясни младата жена. — Едно време моравата стигаше чак до брега.

Колкото повече се приближаваха към замъка, толкова по-омагьосан се чувстваше Едуард.

— Оказва се, че е още по-внушителен, отколкото ми се стори в началото — възкликна мъжът. — Господи, има дори защитен ров!

— Казвали са ми, че архитектурата е заимствана от замъка Шамбор във Франция — поясни Ким. — С формата на буквата „П“ е, едното крило е за гости, а другото — за прислугата.

Минаха по моста над пресъхналия ров. Докато Едуард се възхищаваше на готическите орнаменти по вратата, Ким се зае с катинара.

Минаха през входното антре с дъбова ламперия и после влязоха през арката в балната зала. Беше наистина огромна, с готически камини в двата края, заемаше цели два етажа. Между големите като в катедрала прозорци в дъното започваше стълбище. Над него се виждаше прозорец със стъклопис и светлината, струяща отвън, изпълваше стаята със странно златисто сияние. Едуард ахна.

— Наистина е невероятно. — В гласа му се долавяше страхопочитание. — Нямах представа, че замъкът и досега си стои с някогашното обзавеждане.

— Не сме докосвали нищо — обясни Ким.

— Кога е починал дядо ти? Мебелите тук изглеждат така, сякаш през двайсетте години на XX век някой е заминал в дълга отпуски.

— Почина миналата пролет — отвърна младата жена. — Но си падаше особняк, беше саможив — станал такъв, след като жена му починала преди около четирийсет години. Съмнявам се да е променил нещо в къщата от времето, когато тук са живели неговите родители. Построена е от баща му.

Едуард тръгна да обикаля из помещението, привлечен от множеството мебели, картини в позлатени рамки и украшения. Имаше дори средновековни доспехи. Той ги посочи:

— И те ли са истински?

Ким сви рамене.

— Нямам никаква представа.

— Може ли да видя още малко от къщата? — попита Едуард.

— Ама разбира се — махна гостоприемно с ръка младата жена.

От балната зала преминаха в библиотеката с тъмна ламперия. Имаше нещо като мецанин, до който се отиваше по вита стълба. До високите лавици се стигаше по стълба, движеща се на релси. Всички книги бяха с кожени подвързии.

— Точно така си представям истинската библиотека — поклати глава Едуард. — Ех, ако аз разполагах с такова нещо...

— Ела, ела да видиш винарската изба и тавана — извади го от мечтанията му Ким. — Задръстени са с документи.

— Вестници има ли? — поинтересува се мъжът.

— И още как! Но там са складирани най-вече писма и документи.

— Хайде тогава да надзърнем.

Отидоха по главното стълбище на третия етаж. До тавана оставаха още два етажа. Ключалката заяде — никой не бе стъпвал тук от години.

Таванът се оказа огромен, заемаше пространството на целия първи етаж с формата на буквата „П“ без куличките. Всяка куличка бе с етаж по-висока от основната сграда и имаше свой си конусообразен таван. Основният таван беше сводест като в църковен храм и бе добре осветен благодарение на множеството капандури.

Ким и Едуард тръгнаха бавно по пътеката в средата. От двете им страни имаше безброй кантонерки, писалища, сандъци и скринове. От време на време Ким спираше и с жест на екскурзовод показваше на Едуард, че всички са пълни със счетоводни книги, писма, снимки, книги, вестници и стари списания — истински несметни съкровища.

— Преспокойно можем да напълним цяла влакова композиция — подхвърли Едуард. — Имаш ли представа от кога са най-старите документи?

— Още от времето на Роналд Стюарт — отвърна младата жена. — Той е основал предприятието за корабоплаване „Маритим“. Почти всички документи са свързани с неговите сделки. Но има и други, например лични писма. Като малки се промъквахме с брат ми тайничко тук и се надпреварвахме кой ще намери по-стар документ. Лошото бе, че не ни пускаха на тавана, затова и дядо, хванеше ли ни, направо побесняваше.

— И избата ли е пълна с документи? — поинтересува се Едуард.

— Да, там има дори повече, отколкото на тавана. Ела, ще ти я покажа. Тя и бездруго си заслужава да се види. Обзаведена е в същия стил, както къщата.

Слязоха по главното стълбище и се върнаха в официалната трапезария. Отвориха тежка дъбова врата на огромни панти от ковано желязо и по гранитното стълбище слязоха във винарската изба. Тя приличаше на средновековна тъмница. Стените бяха иззидани от

камък, лампите наподобяваха запалени факли, рафтовете за виното бяха сковани по края на отделни помещения, които преспокойно можеха да се използват за затворнически килии. Бяха с метални врати, препречени с решетки.

— На някого не му е липсвало чувство за черен хумор — възкликна Едуард, докато вървяха по дългия коридор в средата. — Липсват само уреди за изтезание.

— Ние с брат ми съвсем не го възприемахме откъм хумористичната страна — усмихна се Ким. — Не се налагаше дядо да ни забранява да идваме тук. Страх ни беше дори да припарим насам. Умирахме си от ужас.

— Нима всички тези сандъци и ракли също са пълни с документи? — поинтересува се мъжът. — Като на тавана?

— Да, всички до последния са натъпкани с документи — потвърди младата жена.

Едуард спря и отвори рязко една от вратите на приличните на килии помещения. Влезе вътре. Почти всички рафтове за бутилки с вино бяха празни. Писалищата, кантонерките и сандъците бяха изтикани до тях. Той взе една от малкото бутилки.

— Охо! — възкликна. — Реколта 1896 година! Сигурно е скъпо.

Ким изсумтя презрително с издадени напред устни.

— Дълбоко се съмнявам — рече тя. — Корковата тапа вероятно се е разпаднала. От половин век никой не се грижи за виното. А всъщност — жалко...

Едуард остави прашната бутилка и издърпа чекмеджето на едно от писалищата. Извади наслуки лист хартия. Беше митническа декларация от XIX век. Взе и друг документ — товарителница от XVIII век.

— Както гледам, тук не цари голям ред — отбеляза той.

— За нещастие си прав — съгласи се младата жена. — Всъщност всичко е в пълен хаос. След построяването на всяка нова къща до появата на замъка, всички документи са били местени. С вековете са се разбъркали съвсем.

За да потвърди думите си, тя отвори една кантонерка и извади някакъв лист. Беше друга товарителница. Ким я подаде на Едуард и му каза да погледне датата.

— Мили Боже! — ахна той. — 1689 година! Точно три години преди лова на вещици.

— Какво ти казвах аз! — възкликна Ким. — Извадихме наслуки само три документа, а те обхващат няколко столетия.

— Според мен това е подписът на Роналд — каза Едуард и го показва на Ким.

— Слушай, хрумна ми нещо — погледна го младата жена. — Покрай теб се запалих по вещерството... Може би е време най-после да разбера каква е била тази моя прапрабаба Елизабет. От документите вероятно ще науча нещичко за нея.

— Например защо не е погребана в семейното гробище?

— И не само това — съгласи се Ким. — Става ми все по интересно каква ли е тайната за тази жена, пазена толкова години. И защо, както забеляза и ти, Елизабет я няма в книгата, която ми даде. Това е доста странно. Едуард огледа приличното на килия помещение, в което стояха, и поклати глава:

— Като гледам колко много документи има тук, никак няма да ти е лесно.

— Но от друга страна е предизвикателство — отвърна Ким, която се палеше все повече. Пак надникна в чекмеджето, където беше открила товарителницата от XVII век, с надеждата да намери още документи от онова време. — Може да се окаже, че дори ми е приятно и забавно. Така ще разбера и някои неща за самата себе си, пък и ще усетя що за хора са били моите прадеди. Докато Ким ровичкаше из кантонерката, Едуард тръгна нататък из огромната винарска изба. Още държеше електрическото фенерче и когато стигна дъното на избата, го запали. Някои от крушките в лампите бяха изгорели. Надзърна в последното помещение с вид на затворническа килия и прокара по него лъча на фенерчето. Той озари обичайните писалища, сандъци и кашони, сетне се спря върху рисувана с маслени бои картина, подпряна на стената.

Стори му се странно — защо измежду множеството портрети, които изпълваха къщата, — точно тази картина е заслужила подобно отношение. Успя някак да се добере до стената, отмести картината от зида и насочи към нея лъча на фенерчето. Беше портрет на млада жена.

Едуард почисти с длан прахта върху малката месингова табелка в долния край на платното и я освети. После грабна картината и я отнесе

в помещението, където Ким още преглеждаше документите.

— Я хвърли едно око! — рече той.

Подпря платното върху едно от писалищата и освети с фенерчето надписа.

Ким се обърна. Доловила вълнението на Едуард, проследи лъча светлина от фенерчето и прочете името.

— Божичко! — ахна тя. — Та това е Елизабет!

Обхванати от тръпката на откривателството, двамата с Едуард отнесоха картината горе в балната зала, където светлината беше силна. Подпряха я на стената, отстъпиха назад и се възряха в нея.

— Най-изумителното е — подхвана Едуард, — че си приличате с тази жена като две капки вода, особено по зелените очи.

— Да, цветът на очите ни е еднакъв — съгласи се Ким, — но Елизабет е много по-красива и... безспорно по-надарена от мен.

— Красотата зависи от погледа на наблюдателя — възрази мъжът. — Лично аз съм на противоположното мнение.

Ким гледаше като омагьосана лицето на прочутата си прародителка.

— Има прилика, наистина — повтори тя. — Косите ни са почти еднакви, както и формата на лицето.

— Сякаш сте сестри — съгласи се Едуард. — Хубава картина. Само че защо, по дяволите, са я забутали в дъното на винарската изба? Много по-добра е от повечето платна, окачени в къщата.

— Странно наистина. Дядо сто на сто е знаел за нея, така че едва ли просто е забравена в мазето. Какъвто и особняк да беше, пет пари не даваше за мнението на другите, особено пък на майка ми. Двамата не мелеха много-много.

— Знаеш ли, струва ми се, че като размери картината отговаря на петното, което видяхме над камината в старата къща — каза Едуард. — Искаш ли да я занесем там и да проверим?

Вдигна картината, но преди да я е понесъл, младата жена му напомни за съдините, които бяха дошли да вземат от замъка. Двамата влязоха в кухнята. В долапа Ким намери три пластмасови кутии с капаци.

На тръгване Ким настоя тя да носи произведението на изкуството — беше с тясна рамка и не тежеше.

— Чувствам се някак странно. Но ми е хубаво — развълнувано каза младата жена, докато крачеха към старовремската постройка. — Все едно съм открила родственица, която не съм виждала цяла вечност.

— Наистина невероятно съвпадение — съгласи се Едуард. — Още повече че дойдохме тук именно заради Елизабет.

Ким спря като закована. Хванала картината пред себе си, се взря в лицето на Едуард.

— Какво има? — попита той.

— Спомних какво я е сполетяло — преглътна мъчително младата жена. — Като си помислиш само — да бъдеш обвинен във вещерство, да те изправят пред съд, а после да те обесят!

Ким си представи, че стои пред бесило, окачено на дърво и всеки момент и предстои да умре. Потрепери. Сетне подскочи, сякаш усетила как въжето я докосва.

— Добре ли си? — попита Едуард — беше отпуснал длан върху рамото и.

Ким поклати глава и си пое дълбоко въздух.

— Изневиделица ме връхлетяха странни мисли — призна си тя. — Представих си как ще се чувствам, ако съм осъдена на смърт чрез обесване.

— Я ти носи кутиите — прикани Едуард. — А аз ще взема картината.

Продължиха нататък.

— Сигурно е от жегата — каза след малко мъжът, за да разведри обстановката. — Или си гладна. И си дала воля на въображението си.

— Това, че намерихме картината, наистина ми действа много силно — призна младата жена. — Сякаш Елизабет се опитва да ми каже през столетията нещо... вероятно да възстановя доброто и име.

Едуард я погледна, както вървеше през избуялата трева.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

— Да — потвърди Ким. — Според теб е съвпадение, че сме намерили картината. Според мен не е просто съвпадение. Струва ми се изумително. Едва ли е чиста случайност. Това все би трябвало да означава нещо.

— Внезапен пристъп на суеверност, или винаги си си такава? — изненада се мъжът.

— И аз не знам. Само се опитвам да осмисля станалото.

— Вярваш ли в отвъдното? — поинтересува се Едуард.

— Не съм се замисляла — призна младата жена. — А ти вярваш ли?

Той се засмя.

— Говориш като психиатър, който на въпроса отговаря с въпрос. Не, не вярвам в свръхестественото. Аз съм учен. Вярвам в онова, което може да бъде доказано с разума и възпроизведено чрез опити. Не съм набожен. Нито съм суеверен и вероятно ще си помислиш, че съм циник, защото според мен двете неща са свързани.

— И аз не съм особено религиозна — рече Ким. — Но въпреки това донякъде вярвам в свръхестествените сили.

Бяха стигнали старата къща. Ким държа вратата, докато Едуард внесе картината във всекидневната. Когато я вдигна над камината, тя покри идеално очертаанията на петното, останало от дима.

— Оказахме се прави ако не за друго, то поне за това къде е била окачена — отбеляза мъжът. Остави платното върху лавицата над камината.

— Ще имам грижата никой повече да не я маха оттук — отсече Ким. — Елизабет заслужава да се върне в къщата.

— Това означава ли, че си решила да ремонтираш постройката?

— Може би да — потвърди младата жена. — Но първо трябва да го обсъдя със семейството си и най-вече с брат си.

— Да, мисля, че наистина трябва да го сториш — замислено произнесе Едуард.

Грабна от Ким пластмасовите кутии и тръгна към мазето, за да вземе проби от почвата. На вратата спря и рече с делова усмивка:

— Открива ли долу *Claviceps purpurea*, ще бъда сигурен в едно: тази информация ще разсее поне малко пелената на свръхестественото, с която са обвити съдебните процеси срещу салемиските вещици.

Ким не отвърна. Погълната от мислите си, гледаше като хипнотизирана портрета на Елизабет.

Едуард сви рамене. Влезе в кухнята и се спусна във влажния студен мрак на зимника.

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Както винаги, лабораторията на Едуард Армстронг в Медицинския център към Харвардския университет на авеню Лонгфелоу приличаше на кошер. Хора в бели престилки сновяха във всички посоки между лъскавата свръхмодерна апаратура, стъписваща с футуристичния си вид. Но само външен човек би останал с впечатлението, че тук цари пълен хаос. За посветените си беше ден като, всеки друг, в който науката прави поредната, белязана с пот и мъки стъпка напред към неизвестното.

Макар че Едуард не беше единственият учен, работещ в тези кабинети, никому не би хрумвало да ги нарича другояче, освен с шеговитото „форт Армстронг“. Той властваше там като некоронован крал. Носеше му се славата на гений в синтетичната химия и неврологията, затова и молбите за постъпване на работа, за докторати, за следдипломна квалификация буквално валяха и превишаваха многократно възможностите, които Едуард с триста мъки успяваше да осигури при тази хронична липса на пространство и бюджет.

Е, някои наистина мислеха, че е луд за връзване. Не само, че имаше най-много дипломанти, но и настояваше да води лекторат по основна химия за началните курсове — дори през лятото. Беше единственият преподавател, нагърбил се с такъв товар. Както обясняваше, чувствал се длъжен да разпалва у младите умове искрата на любознателността възможно най-рано. Неоспорим факт бе обаче, че само той разполагаше с такъв богат избор от блестящи млади таланти, и че при него идваха само най-добрите.

Ето и сега, тъкмо привършил една от прочутите си лекции пред първокурсниците, Едуард се върна през страничната врата на лабораторията в своите владения. Също както гледачите в зоологическата градина, когато хранят своите любими питомци, той веднага беше наобиколен от студенти-дипломанти. Всички те работеха по отделни аспекти на ръководения от него проект — изследване върху механизмите на паметта. Всеки от младежите бързаше да попита, да

получи одобрение или препоръка, да постави своя проблем. Едуард отговори в движение, на един дъх, после отпрати студентите и с бързи крачки се отправи към бюрото си. Нямаше отделен кабинет — презираше тази „екстра“ като безотговорно пилеене на тъй необходимото пространство. Задоволяваше се с едно свито кътче от лабораторията, където имаше писалище, два стола, компютър и кантонерка. Именно в тая „светая светих“ вече го очакваше асистентката му Елинон Йънгман, която от четири години неизменно беше до него.

— Имаш посетител — каза му Елинон, когато той се добра до писалището. — Чака те при секретарката на факултета.

Едуард стовари с трясък папката с материали за лекцията и смени туиеното сако с бяла престилка.

— Нямам време за посетители — отсече той.

— Опасявам се, че с този ще се наложи да се видиш — настоя жената.

Едуард я погледна. Върху лицето и играеше една от онези усмивчици, подсказващи, че Елинон всеки момент ще прихне в неудържим смях. Беше духовита, красива блондинка от Окснард, щата Калифорния, която приличаше не на учен, а по-скоро на някоя от прословутите спасителки на плажа. Ала още на крехката възраст от двайсет и три години бе защитила в „Бъркли“ докторат по биохимия. Едуард я смяташе за незаменима не само защото беше умна, но и заради, нейната всеотдайност. Тя го боготвореше, убедена, че Едуард ще направи следващия революционен скок в разбулването на тайните на невротрансмитерите и ролята им в чувствата и паметта.

— Кой, по дяволите, пак е дошъл да ми хаби времето? — тросна се Едуард.

— Стантън Луис — отвърна Елинон и престорено запърха с клепки. — Всеки път, когато идва тук, ме хвърля в смут. Сега седнал да ме убеждава, да съм вложила пари в някакво химическо списание — „Бондинг“, с притурка „Молекула на месеца“. Никога не мога да разбера кога е сериозен и кога само се шегува.

— Просто те е свалил — засмя се и Едуард. Прегледа набързо пощата. Нямаше нищо, от което да зависят съдбините на планетата. — Някакви проблеми в лабораторията?

— Неприятно ми е да го кажа, но има — отвърна младата жена, вече сериозно. — Новата електрофорезна система, която използваме за капилярна хроматография, пак дава отклонения и от време на време „увисва“. Да извикам ли техника?

— Ще я погледна — обеща Едуард. — Кажете на Стантън да дойде. Ще се заема с двата проблема едновременно.

Едуард закачи върху ревера на лекарската престилка радиационния дозиметър и се отправи към хроматографското отделение. Зачука по клавиатурата на компютъра, с който машината се управляваше. Наистина нещо не работеше. Не реагираше на зададената програма.

Погълнат от компютъра, Едуард не чу кога Стантън се е приближил. Не го забеляза чак докато той не го потупа по гърба.

— Хей, мой човек! — извика другият мъж. — Имам една изненада за теб, която ще преобрази деня ти. Стантън му връчи лъскава брошура с ламинирана корица.

— Това пък какво е? — учуди се Едуард, докато машинално вземаше брошурата.

— Онова, което чакаш с нетърпение: проспекта на „Дженетрикс“ — отвърна Стантън.

Ученият изсумтя и поклати глава.

— Непоправим си — каза той, после остави проспекта и отново насочи вниманието си към компютъра на хроматографа.

— Как мина срещата с братовчедката Ким? — любопитства Стантън.

— Беше ми много приятно да се запозная с нея — отвърна ученият. — Страхотна жена.

— Спа ли с нея? — не мириясваше онзи.

Едуард се обърна като ужилен.

— Не е твоя работа!

— Божичко, колко сме докачливи! — ухили се до уши Стантън. — В превод това означава, че работата е опечена, иначе нямаше да подскачаш като бик на червено.

— Прибързваш със заключенията — отрязва го Едуард. Пак бе започнал да заеква.

— Я не се занасяй — засмя се приятелят му. — Знаем ти и кътните зъби. Не си се променил от медицинския факултет. В

лабораторията и науката си същински Наполеон. Но с жените си като мокри спагети. Умът ми не го побира. Хайде, изплюй камъчето, допаднахте си, нали?

— Беше приятно — призна Едуард. — Всъщност в петък вечеряхме заедно.

— Браво на вас! — възкликна другият мъж. — Мен ако питаш, все едно сте спали.

— Мери си думите!

— Да бе, как не — подметна дяволито Стантън. — Исках да се сродим, е, вече сме на път да го сторим. В замяна обаче искам да прочетеш, драги ми приятелю, този проспект.

Той вдигна брошурата от писалището, където Едуард я беше метнал съвсем нехайно, и отново му я тикна в ръцете. Той изсумтя — бяха го хванали натясно.

— Е, хайде, от мен да мине, ще я прочета.

— Така те искам — зарадва се Стантън. — Не е зле да знаеш едно-друго за фирмата, понеже съм в състояние да ти осигуря седемдесет и пет хиляди долара годишно плюс възможността да участваш в научния съвет.

— Нямам време за заседания — отсеке ученият.

— Кой те кара да ходиш по заседания! — ухили се приятелят му. — Искам само името ти да е сред учредителите, когато пуснем на пазара акциите.

— Но защо? — учуди се Едуард. — Молекулярната биология и биотехнологиите не са моята стихия.

— Чудо голямо! — възрази Стантън. — Може ли да си толкова наивен? Абе човек, ти си научна знаменитост! Няма значение дали разбираш от молекулярна биология! Името ти е важно.

— Но аз наистина не разбирам нищичко от молекулярна биология — повтори раздражено Едуард.

— Стига си ми играл по нервите — изпъшка другият мъж и посочи машината, над която приятелят му се бе надвесил. — Каква е тази чудесия?

— Уред за капилярна електрофореза — поясни ученият.

— И какво прави?

— Това е сравнително нов сепаратор — отвърна Едуард. — С него се отделят и установяват различните съединения.

Стантън прокара пръст по нагънатата пластмаса на основния уред.

— И какво му е новото?

— Нали ти казах, не е съвсем нов — уточни Едуард. — Като цяло работи на същия принцип, както обикновената електрофореза, но тъй като капиллярите са с малък диаметър и при по-високи температури разлагането се осъществява бързо, се налага да използваме антиконвенционално средство.

Стантън вдигна ръце, сякаш се бранеше.

— Стига! — възропта той. — Предавам се. Това за мен е тъмна Индия. Кажи ми само има ли полза от него.

— Огромна — отговори Едуард и пак извърна поглед към машината. — Когато работи... В момента нещо прави номера.

— Включена ли е в електрическата мрежа? — попита Стантън.

Едуард го изгледа отчаяно.

— Само се опитвам да ти помогна — изхили се онзи.

Ученият вдигна капака и надзърна в чарковете. Веднага забеляза, че просто една от запушените епруветки опира и пречи на движението на диска.

— Голямо удоволствие е да поставиш положителна диагноза на медицински проблем — усмихна се той и намести стъкленицата. Дискът тутакси се завъртя. Едуард затвори капака.

— Значи мога да разчитам, че ще прочетеш проспекта, нали? — подхвана пак своето Стантън. — И ще обмислиш предложението.

— Притеснява ме мисълта да получавам пари за тоя, що духа — възрази Едуард.

— Че защо? — учуди се неговият приятел. — След като спортистите подписват договори с фирми за патъци, защо пък един учен да не направи същото? Правилният отговор е „да“, от мен да го знаеш — приемай, и не се чуди.

— Ще помисля — рече от немай-къде Едуард.

— Това вече е приказка — зарадва се Стантън. — Звънни ми, след като прегледаш проспекта. Пак ти повтарям, благодарение на мен ще спечелиш някой и друг голям долар!

— С кола ли дойде дотук? — попита ученият.

— Не, дойдох пеш чак от Конкърд — изкиска се другият мъж. — Разбира се, че съм с кола! Знам те аз теб, опитваш се да смениш

темата, ама не те бива.

— Ще ме хвърлиш ли до студентското градче на Харвардския университет? — попита Едуард.

След пет минути вече се качваше в колата на Стантън — скъп мерцедес последен модел.

— Я да те питам нещо — подхвана Едуард, след като известно време бяха мълчали. — Онази вечер отвори дума за прапрабабата на Ким — Елизабет Стюарт. Сигурен ли си, че е била обесена като вещица, или това е само семеен слух, който се е предавал от поколение на поколение, докато накрая всички са повярвали в него?

— Не бих могъл да се закълна — призна другият мъж. — Повторих онова, което съм чувал.

— Не откривам името на Елизабет в изследванията за съдебните процеси срещу вещиците — отбеляза Едуард. — А авторите им са правили задълбочени проучвания.

— Чувал съм тази история от леля си — отвърна Стантън. — Според нея Стюартови открай време пазели тайната като зеницата на окото си. И нищо чудно, тя е доста позорна. Ако наистина става дума за някаква шарлатанска далавера... И аз не бих я развявал наляво и надясно.

— Да предположим, че всичко това наистина се е случило — каза Едуард. — Защо, по дяволите, продължават да се срамуват дори днес? Станало е толкова отдавна. Разбирам да го смятат за позор едно-две поколения, но три века?

Стантън сви рамене.

— Да, странно е — съгласи се той. — Сигурно не трябваше да споменавам за това. Разбере ли, че го разправям под път и над път, леля ще ми откъсне главата.

— В началото дори Ким не искаше да говорим за случката — прекъсна го Едуард.

— Вероятно заради майка си — драгата ми леля — рече Стантън. — Тя винаги е държала на доброто си име и на другите светски дивотии. Голяма пудра е, ама инак е симпатяга.

— Ким ме заведе в семейното имение — сподели Едуард. — Влязохме дори в къщата, където може би е живяла Елизабет.

Стантън го погледна и поклати възхитено глава.

— Бре, бре! — възкликна той. — Не си губиш времето, тигре.

— Стига с това мръснишно подсъзнание, всичко си беше съвсем безобидно — заоправдава се Едуард. — Имението ми се видя много красиво, а и така се пробуди интересът на Ким към Елизабет.

— Майка и ще има да се муси — отбеляза другият мъж.

— Бих могъл да помогна на семейството да преодолее предразсъдъците си — каза ученият.

Отвори найлоновия плик върху коленете си и извади една от пластмасовите кутии, които двамата с Ким бяха донесли от Салем. Обясни на приятеля си какво има вътре.

— Май наистина си влюбен — възкликна Стантън. — Инак едва ли щеше да си правиш труда.

— Докажа ли, че в дъното на лова на вещици в Салем е моравото рогче — поясни Едуард, — това ще премахне петното от името на хората, свързани по един или друг начин с него, особено на Стюартови.

— Въпреки това продължавам да твърдя, че си хлътнал до уши — упорстваше приятелят му. — Хвърлил си доста усилия, за да ми изтъкваш разни теоретични доводи. Не мога да те накарам да направиш за мен и стотна от това, въпреки че ще намажеш и ти.

Едуард въздъхна.

— Добре де — рече той. — Както гледам, се налага да обясня, че като неврохимик ми е интересно да проуча дали причина за лова на вещици в Салем не е някой халюциноген.

— Разбирам те — успокои го Стантън. — Всички са заплени от историята със салемските вещици. Не е нужно да си неврохимик, за да проявяваш интерес.

— Предприемачът като философ — засмя се Едуард. — Допреди пет минути щях да го възприема като оксиморон. Я ми обясни какво ще рече „всички се прехласват“.

— Ами хората си падат по такива неща — подхвана приятелят му. — Да вземем египетските пирамиди. Всички смятат, че е изключено това да са просто купчина камъни — непременно трябва да са и прозорец към свръхестественото.

— Не съм съвсем съгласен — възрази Едуард и отмести пробите от почвата. — Като медик просто търся някакво научно обяснение.

— Бабини деветини! — знаеше си своето Стантън. Остави Едуард на авеню Дивинити в Кеймбридж. Тъкмо приятелят му да

затвори вратата на колата, и той му напомни за кой ли път непременно да прочетял проспекта на „Дженетрикс“.

Едуард заобиколи сградата на Богословския факултет и влезе в биологическата лаборатория към Харвардския университет. Попита секретарката как да намери Кевин Скрантън и тя го упъти. Завари братията си приятел да работи в лабораторията. Бяха следвали заедно, но не се бяха виждали, откакто Едуард се бе върнал да преподава в Харвард. Десетина минути си спомняха за доброто старо време, сетне Едуард обясни защо е дошъл. Остави трите кутии в края на писалището.

— Виж дали има *Claviceps purpurea* — помоли той.

Кевин взе една от кутиите и махна капака.

— Защо? — поинтересува се той и вдигна с пръсти мъничко от почвата.

— Няма да се сетиш за нищо на света — отвърна приятелят му.

После му обясни как се е сдобил с пробите и че го интересуват във връзка със съдебните процеси срещу салемиските вещици. Не спомена името на Стюартови — дължеше поне това на Ким.

— Звучи любопитно — отбеляза Кевин, след като Едуард завърши разказа си. Изправи се и навлажни малко от пробите.

— Казах си, че ще излезе добър материал за списание „Сайънс“ или „Нейчър“ — допълни другият мъж. — Стига да намерим спори на *Claviceps purpurea*.

Кевин плъзна мократа купчинка пръст под микроскопа и се взря.

— Тук има колкото щеш спори, но това си е съвсем в реда на нещата.

— Кой е най-сигурният начин да провериш дали са *Claviceps*? — поинтересува се приятелят му.

— Съществуват много начини — отвърна биологът. — Бързаш ли с отговора?

— Да, много.

— За изследвания на ДНК се иска известно време — уточни Кевин. — Във всяка проба има от три до пет хиляди различни гъбички. А най-сигурният начин е да направим посевка, за да видим дали ще получим *Claviceps*. Лошото е, че това не е толкова просто. Но ще опитам.

Едуард се изправи.

— Ще ти бъда признателен.

Ким поспря да си поеме дъх, и вдигна ръка в ръкавица, за да отмести с гола китка косата от челото си. Както винаги в интензивното хирургическо отделение на университетската болница не можеха глава да вдигнат от работа, интересна, но и напрегната. Ким беше капнала от умора — добре, че смяната и свършваше след двайсетина минути. Тъкмо да си отдъхне малко, и в отделението влезе Кинард Монихан, който водеше пациент. Ким, както и другите медицински сестри, възползвали се, че за миг са останали без работа, за да си починат, а също и един анестезиолог веднага му се притекоха на помощ, за да настанят новопостъпилия.

Докато работеха, Ким и Кинард избягваха да се гледат. Ким обаче остро усещаше присъствието му, особено когато се оказваха един до друг. Кинард беше висок, стегнат мъж на двайсет и осем години с остри черти на лицето. Стъпваше гъвкаво и приличаше по-скоро на боксьор по време на тренировка, отколкото на лекар насред хирургическо отделение.

След като настаниха пациента, Ким се отправи към регистратурата. Усети, че някой я хваща за ръката, обърна се и видя тъмните напрегнати очи на Кинард.

— Още ли ми се сърдиш? — попита той.

Не се притесняваше да си оправя личните отношения насред интензивното отделение. Ким изтръпна и извърна поглед. В душата и нахлуха противоречиви чувства.

— Само не ми казвай, че дори не искаш да разговаряш с мен — подхвана пак младият лекар. — Не съм очаквал, че си толкова злопамятна. В края на краищата не се е слу...

— Предупредих те! — пресече го Ким, след като си възвърна дар-словото. — Казах ти, че всичко ще се промени, ако отпрашиш за риба тъкмо когато сме се уговорили да отскочим до Мартас Винярд. А ти си взе шапката и замина!

— Нямахме твърда уговорка — възрази Кинард. — А и не очаквах доктор Марки да ме покани на риболов.

— Ако наистина нямахме твърда уговорка — тросна се младата жена, — защо тогава ходих да моля да ми дадат почивен ден? И защо

се обадох на приятелите на майка ми и баща ми, за да уредя да преспим в тяхното бунгало?

— Само веднъж го спомена между другото — упорстваше младият мъж.

— Два пъти — поправи го Ким. — И втория път ти казах за бунгалото.

— Слушай — не се сдържа Кинард. — Беше важно да отида на излета. Доктор Марки е вторият човек в отделението. Дори и да е станало малко недоразумение, защо го правиш на въпрос?

— Най-лошото е, че изобщо не се чувстваш виновен — укори го Ким с поруменяло лице.

— Не виждам за какво да ти се извинявам!

— Твоя работа — отсече Ким и понечи да тръгне.

Но Кинард я хвана отново за ръката.

— Не се разстройвай, де — примоли се той. — Мислех си, че вече ти е минало. Хайде да го обсъдим в събота вечер. Не съм дежурен. Ще вечеряме, можем да идем и на театър.

— Съжалявам, но имам други планове — не искаше и да чуе младата жена.

Не беше вярно, но тя бе усетила как на гърлото и засяда буца. Мразеше разправиите, те я хвърляха в паника и я изваждаха от равновесие, но сега огорчението и взе връх.

Кинард я зяпна с отворена уста.

— А, такава ли била работата! — възкликна той с присвити очи. Лицето му помръкна.

Ким преглътна — бе усетила, че гневът на лекаря набира сила.

— Тази игра е за двама — подметка Кинард. — Тъкмо си бях харесал едно момиче. Сега ми е паднал случай да му определя среща.

— Кое? — не се сдържа Ким и веднага съжали.

Кинард се ухили лукаво и я подмина. Притеснена, че е изгубила самообладание, младата жена побърза да се скрие в служебната стая. Трепереше като листо. Пое си няколко пъти дълбоко въздух и едва тогава почувства, че е готова да се върне на работа. Тъкмо в този момент вратата се отвори и влезе нейната съквартирантка Марша Кингзли.

— Без да искам, чух преинтересния разговор — каза тя. Беше дребничка остроумна жена с гъста като грива кехлибарена коса, която

в болницата носеше приборна на кок. Двете с Ким бяха не само съквартирантки, но и бяха учили заедно в колежа.

— Магаре! — отсече тя. Знаеше по-добре от всеки друг какви са отношенията между Ким и Кинард. — Не позволявай на този себичен тип да ти се качва на главата.

След внезапната поява на Марша, Ким вече не успя да сдържи сълзите.

— Мразя караниците и обясненията — проплака тя.

— Държа се безупречно — похвали я приятелката и и подаде хартиена носна кърпичка.

— Дори не се извини, моля ти се! — допълни Ким и си избърса очите.

— Безчувствен негодник — отсече другата жена, за да я поуспокои.

— И аз не знам къде сбърках — въздъхна Ким. — Доскоро си въобразявах, че нещата между нас вървят добре.

— Нищо не си сбъркала — увери я Марша. — За всичко е виновен той. Егоист! Виж как се държи Едуард. Едуард ти праща цветя всеки Божи ден.

— Не ми трябва цветя! — възрази Ким.

— Важно е отношението, не цветята — вметна назидателно Марша. — Кинард изобщо не се съобразява с чувствата ти. Заслужаваш нещо повече.

— Не знам — проплака пак Ким. — Едно обаче е сигурно. Трябва да променя нещо в живота си. Смятам да отида да живея в Салем. Решила съм да ремонтирам една стара къща в семейното имение, което наследихме с брат ми.

— Страхотно! — ахна приятелката и. — Ще ти се отрази добре да промениш обстановката, още повече че и Кинард живее в нашия квартал.

— Тъкмо това си казах и аз. Веднага след работа отивам в Салем. Защо не дойдеш с мен? Не ми се ходи сама, пък и сигурно ще ти хрумне някоя интересна идея за къщата.

— Нека да е друг път — отказа Марша. — Имам среща с едни хора в апартамента.

След работа Ким предаде отчета си, качи се в колата и излезе извън града. Почти нямаше движение, но малкото автомобили караха

като бесни, особено след моста Тобин. Ким внезапно реши да се отбие в дома на Марбърхед Нек, където беше израсла.

— Има ли някого? — провикна се, след като влезе в антрето на къщата, построена в стила на френските замъци.

Беше разположена на чудно място, точно над океана. Приличаше донякъде на замъка в имението, макар че беше по-малка и бе обзаведена с много по-голям вкус.

— На терасата съм, моето момиче — отвърна отдалеч майка и Джойс.

Ким изтича нагоре по централното стълбище, мина по дългия коридор и влезе в помещението, където майка и стоеше почти през цялото време. Остъклената тераса излизаше на стръмна стъпаловидна морава, но на изток се откриваше невероятен изглед към океана.

— Още си по бяла престилка — скастри я майка и. В тона и се долавяха пренебрежителни нотки, което не убягна на Ким.

— Идвам направо от работа — заоправдава се тя. — Искан да избегна задръстванията.

— Дано не си донесла микроби — сопна се Джойс. — Само това оставаше — пак да легна болна.

— Не работя със заразни болести — възрази младата жена. — В моето отделение бактериите вероятно са по малко, отколкото тук.

— Дано — тросна се пак майка и.

Двете жени не си приличаха. Ким се беше метнала на баща си в лице и коса. Лицето на Джойс беше тясно, с малки очи и почти орлов нос. Навремето косата и бе кестенява, сега обаче в нея просветваха сребърни нишки, което придаваше на бялото и лице благородство.

— Още си по нощница — отбеляза дъщерята и седна на канапето срещу шезлонга на майка си.

— Нямах причини да се обличам — отвърна Джойс. — Пък и не ми е добре.

— Значи татко го няма — вметна Ким — през годините бе усвоила навиците на майка си.

— Замина снощи в кратка командировка до Лондон.

— Жалко — въздъхна дъщерята.

— Е, все ще го преживеем някак — изсъска по-възрастната жена. — Не че когато е тук ми обръща някакво внимание... Искане да го видиш ли?

— Надявах се.

— Връща се в четвъртък — каза Джойс. — Ако му скимне, разбира се.

Ким разпозна мъченическия тон на майка си.

— И Грейс Трейтърс ли е с него? — поинтересува се Ким за секретарката на баща си — една от многото, извървили се през кабинета му.

— Защо изобщо питаш — отвърна гневно Джойс. — Не може да си върже обувките без нея.

— Щом толкова се дразниш, защо си мълчиш, мамо? — попита Ким.

— Нямам избор — въздъхна отчаяно Джойс.

Ким съжали, че изобщо е подхващала дума за това — чувстваше се като в небрано лозе. Беше и мъчно за майка и че е принудена да търпи всичко това, същевременно обаче и се ядосваше, задето се прави на жертва. Баща и открай време имаше връзки и връзчици, кога открити, кога тайни — Ким не го помнеше друг. Реши да смени темата и попита за Елизабет Стюарт.

Очилата за четене на Джойс паднаха от върха на носа и, където едва се крепяха, и увиснаха на верижката върху гърдите и.

— Ама че въпрос! — ахна тя. — Откъде пък ти хрумна да питаш за нея?

— Случайно открих във винарската изба на дядо портрета и — обясни младата жена. — Доста се стреснах — Елизабет е имала същите на цвят очи като моите. Въобще приликата и с мен е плашеща. После си дадох сметка, че знам за нея съвсем малко. Наистина ли е била обесена като вещица?

— Не ми се говори за това — прекъсна я Джойс.

— Но защо, мамо?

— Темата е табу! — отсече по-възрастната жена.

— Припомни го на племенника си Стантън. Наскоро вечеряхме заедно и той отвори дума за това.

— На всяка цена ще му напомня — закани се Джойс. — Не се съмнявай!

— Защо всички в рода ни мълчат като заклет и всякак заобикалят темата, след като са изтекли вече толкова години? — не мирясваше Ким.

— Защото едва ли е повод за гордост — рече майка и. — Зловеща история.

— Вчера прочетох някои неща за съдебните процеси срещу салемските вещици — допълни Ким. — Написани са много книги. Но никъде не се споменава и дума за Елизабет Стюарт. Започнах да се чудя дали изобщо е имала нещо общо с лова на вещици.

— Мен ако питаш, има — бе категорична майка и. — Но да не говорим за това. Какво си правила в Салем?

— Бях в замъка — обясни дъщерята. — В събота отскочих до имението. Решила съм да ремонтирам старата къща и да се пренеса в нея.

— И таз добра! Това пък откъде ти хрумна? — изуми се майка и. — Къщата е малка, няма къде да се завъртиш.

— Ще стане за чудо и приказ — усмихна се Ким. — Пък е и по-голяма от сегашното ми жилище. Освен това ми се ще да се махна от Бостън.

— Според мен се иска огромен труд, за да я направиш годна за живеене — настоя майката.

— Отчасти и заради това смятах да поговоря с татко — каза Ким. — Но него, естествено, го няма. Все така се получава — точно когато ми е най-нужен, не е тук.

— Той нямаше да ти помогне — рече Джойс. — Поговори с Джордж Харис и Марк Стивънс, строителния предприемач и архитекта, които ремонтираха нашата къща — справиха се чудесно. Работят заедно, а фирмата им е в Салем — много удобно за теб. Но трябва да се посъветваш и с брат си.

— Това се разбира от само себе си!

— Звънни му оттук — предложи майката. — През това време аз ще се свържа по другата линия със строителния предприемач и архитекта.

Джойс стана от шезлонга и излезе. Усмихната, Ким сложи телефонния апарат върху коленете си. Майка и непрекъснато я изумяваше. Беше ту самото възплащение на самовглъбеността и вцепенението, ту в следващия миг преливаше от енергия и се запретваше да помага на другите. Ким интуитивно се досещаше какъв е проблемът: майка и просто скучаеше. За разлика от приятелките си не се занимаваше с благотворителност.

Докато набираще номера, Ким си погледна часовника и се опита да пресметне колко е часът в Лондон. Не че имаше някакво значение. Брат и беше нощна птица — работеше в малките часове, а през деня си отспиваше.

Брайън вдигна още на първото позвъняване. След обичайните любезни реплики Ким му описа какво е решила да прави. Брайън начаса я подкрепи, дори я насърчи. Според него било за предпочитане имението да не запустява. Държеше само на обзавеждането в замъка.

— Там няма да пипам нищо — обеща сестра му. — Ще те изчакам да се прибереш в Щатите.

— Става — съгласи се Брайън.

— Къде е татко? — поинтересува се младата жена.

— Отседнал е в хотел „Риц“.

— Ами Грейс?

— Защо изобщо питаш! — засмя се Брайън. — Прибират се в четвъртък.

Докато Ким се сбогуваше с брат си, майка и се приближи и мълком и връчи листче хартия с телефонен номер върху него.

— Кого да търся?

— Марк Стивънс — отвърна Джойс. — Очаква да му се обадиш.

Разговорът и с Марк Стивънс не трая дълго. Той предложи след половин час да се срещнат в имението — трябвало да види сградата, за да е в състояние да даде разумни съвети. Ким прие.

— Решиш ли да ремонтираш онази съборетина, поне ще си в добри ръце — отбеляза майка и, след като младата жена затвори.

— Ще тръгвам — рече Ким и скочи на крака. Въпреки усилията да не обръща внимание на Джойс бе усетила, че отново се дразни от нея. Притесняваше се, че майка и си вре носа във всичко. Спомни си как е накарала Стантън да я запознае с някого, понеже била скъсала с Кинард.

— Почакай, ще те изпратя — понечи да се изправи Джойс.

— Няма нужда, мамо — възпря я Ким, като едва скриваше раздражението си.

— Искам да те изпратя — настоя по-възрастната жена. Тръгнаха по дългия коридор.

— Когато говориш с баща си за старата къща — подзе бавно Джойс, — ти препоръчвам да не отваряш дума за Елизабет Стюарт.

Само ще се ядоса.

— Защо пък ще се ядосва? — учуди се Ким.

— Не се разстройвай. Просто се опитвам да запазя мира в семейството.

— Но това е смешно! — присви устни младата жена. — Не разбирам.

— Знам само, че Елизабет е произхождала от бедно селско семейство и е била родом от Андовър — поясни майката. — Дори не е членувала официално в църквата.

— Чудо голямо, какво значение има това днес! — възмути се дъщерята. — Най-ироничното е, че броени месеци след обесването някои съдебни заседатели и съдии са се извинили пред всички, понеже са осъзнали, че са качили на бесилото невинни хора. А ето, че цели триста години след лова на вещици ние дори отказваме да говорим за Елизабет. Глупаво е. И защо името и го няма в нито една от книгите?

— Очевидно, защото семейството не е искало — каза майка и. — Според мен роднините и не са я смятали за невинна. Затова и ние не бива да вадим на показ кирливите си ризи.

— Бабини деветини! — отсече Ким. Качи се на колата и потегли от Марбълхед Нек. Щом навлезе в самия Марбълхед, се видя принудена да намали скоростта — караше като фурия, тласкана от смътното чувство за обида. Докато подминаваше Къщата на вещиците в Салем, подреди мислите си и си призна, че въпреки предупрежденията на майка и, или може би тъкмо заради тях, любопитството и към Елизабет и лова на вещици става неудържимо.

Когато спря пред портата на семейното имение, видя, че встрани от пътя е паркиран форд бронко. Слезе от колата с ключовете за катинара на портата и в този момент видя как от форда излизат двама мъже. Единият беше набит и мускулест, сякаш всеки ден се поти над щангите. Другият също беше възтежък и като че ли бе останал без дъх само от това, че е слязъл от автомобила.

Набитият се представи като Марк Стивънс, а мускулестият — като Джордж Харис. След кратката размяна на любезности всички отново се метнаха в колите и не след дълго спряха пред изумителната сграда.

— Невероятно! — ахна Марк — беше като хипнотизиран от постройката.

— Солидна, много добре построена сграда — одобрително поклати глава и Харис.

— Сложно ли е да бъде обновена? — поинтересува се младата жена.

— Не е проблем — отвърна Марк. Погледна и Джордж, който също кимна.

— Ще стане за чудо и приказ — подкрепи го вторият мъж. — Няма да я познаете, когато привършим.

— Може ли да я ремонтирате, без да пострада историческата стойност на постройката? — попита Ким.

— Ама разбира се — отвърна Марк. — Ще скрием в мазето тръбите и електрическата инсталация за пристройката. Изобщо няма да ги виждате.

— Ще прокопаем дълбок ров — уточни Джордж. — Тръбите и инсталацията ще минават под съществуващата основа, за да не я нарушаваме. Ще ви посъветвам само да сложите в подземие то циментов под.

— А дали може да стане до първи септември? — поинтересува се младата жена.

Марк и Джордж се спогледаха. Джордж кимна и каза, че ще приключат дотогава с ремонта, стига тя да им даде простор на действие.

— Добре. Кога можете да започнете?

— Незабавно — отвърна Джордж. — Ако наистина държите да приключим до първи септември, се налага да започнем още утре.

— Работили сме много за баща ви — уточни Марк. — И тук ще се справим, както сме се справяли винаги досега. В цената ще включим материалите, съкратените срокове и печалбата.

— Дадено — съгласи се Ким с подновена решимост. — С ентузиазма си разсеяхте и последните ми задръжки. Какво ще се иска от мен, за да започнете?

— Ще започнем на устна уговорка — отговори Марк. — А ние ще имаме грижата да съставим договорите, които могат да бъдат подписани и по-нататък.

— Чудесно — рече младата жена. Протегна длан и двамата мъже скрепиха с ръкостискане споразумението.

Мъжете се заеха веднага да измерват помещенията с ролетката, а Ким излезе навън. Отдалечи се на петдесетина метра, обърна се и с преценяващ поглед се взря в къщата. Прекрасна беше, наистина. Най-неочаквано се запита как ли се е чувствала Елизабет, когато за пръв път е съгледала постройката и е дошла да живее тук — дали също се е вълнувала толкова много, радвала ли се е, дали сърцето и е трепнало от предчувствие, че няма да доживее в нея последните си часове... Ето как старите духове напомнят за себе си, помисли си Ким. Когато мислиш, че всичко в живота ти е ясно и подредено, внезапно те връхлита нещо. Нещо отвъдно, далечно, но и по странен начин близко.

Не знаеше колко време е стояла така — притисната от спомени, обзета от съмнения и изпълнена с решимост да разбули загадката. В един момент тръсна глава, сякаш да прогони някакво видение и се отправи обратно.

Върна се при Марк и Джордж и им каза, че ако им трябва, могат да я намерят в централната къща.

— Засега имаме предостатъчно работа — отвърна Марк. — Но утре ще се наложи да поговорим. Ще ми дадете ли телефона си?

Ким му написа и домашния, и служебния си телефонен номер. После излезе, качи се на колата и отиде в замъка. Бе решила да отдели малко време, за да се порови заради Елизабет из старите документи.

Отвори входната врата и я остави открената, в случай че Марк и Джордж дойдат да я търсят. Вече в замъка се запита откъде ли да започне — дали от тавана или от винарската изба. Спомни си товарителницата от XVII век, която бе намерила в събота в избата, и си каза, че е по-добре да се върне там.

Мина през балната зала, прекоси и трапезарията и отвори тежката дъбова врата. Докато слизаше по гранитните стъпала, чу как вратата се захлопва с глух трясък зад гърба и.

Закова се на място. Най-неочаквано си даде сметка, че сега, когато Едуард не е с нея, е съвсем различно да е сама в огромната стара къща. Чуваше приглушено скърцащите и стонове. Обърна се рязко и погледна вратата с необяснимата уплаха, че се е залостила и сега е хваната като в капан в подземие. — Я не ставай за смях! — скастри се на глас младата жена. Но не успя да се отърси от тревогата. С несигурни стъпки се изкачи обратно по стъпалата. Облегна се на вратата и, както и беше очаквала, тя се отвори. Ким я остави още

веднъж да се захлопне. Укори се, че е дала воля на развихреното си въображение, пак слезе във винарската изба и отиде в дъното. Тананикаше си, сякаш да увери самата себе си, че не се бои, но всъщност не и беше до песни. Колкото и да се опитваше да си вдъхва кураж, отново усети сковаващ страх. Въздухът в огромната къща беше спарен, притискаше дробовете и Ким едва си поемаше дъх. Вместо неподвижна тишина, напрегнатият и слух долавяше неясни шумове, сякаш нечие стаено присъствие витаеше в изоставения дом. Наложих си да не се поддава на паниката и с решителна стъпка се отправи към кантонерката с документите.

Почти веднага си даде сметка колко трудно ще и бъде да прегледа родовия архив. Документите сякаш нямаха чет. Всяко чекмедже бе задръстено с хартийки и се налагаше Ким да ги преглежда лист по лист. Много от тях бяха писани на ръка и се четяха трудно. Върху други беше невъзможно да се открие дата. Сякаш това беше малко, светлината на лампите беше съвсем мъждива. Ким реши, че за друг път, слиза ли във винарската изба, ще си носи допълнително осветление.

С надеждата да открие все пак някакъв ред, младата жена започна да отваря наслуки чекмеджетата — дано се натъкне на нещо по-старо. Първото откритие направи в чекмеджето на писалище, сложено до вратата за коридора.

Попадна на цяла връзка товарителници, прихванати с конец. Бяха писани на ръка, ала почеркът беше чист и четлив и всички носеха дата. Отнасяха се предимно за търговията с кожи, дървен материал, риба, ром, захар и зърно. Насред връзката стърчеше плик. Беше адресиран до Роналд Стюарт. Почеркът бе различен — небрежен и разкривен.

Ким отнесе плика в коридора, където светлината беше по-силна. Извади писмото и го разгърна. Беше от 21 юни 1679 година. Четеше се трудно.

Драги ми господине,

Минаха няколко дни, откак пристигна писмото Ви. Дълго разговарях със семейството си по повод на това, че сте си харесали нашата обичана щерка Елизабет, много

остроумно момиче. Ако такава е волята Божия, ще Ви я дадем за жена, при положение, че ми осигурите работа и помогнете да се преместя със семейството си в град Салем. Опасявам се, че заради индианските набези е опасно да живеем в Андовър и това ни създава много тревоги. Ваш покорен слуга Джеймс Фланаган.

Ким пъкна бавно писмото обратно в плика. Беше изненадана, направо стъписана. Не се смяташе за феминистка, обаче това писмо я обиждаше и засягаше достойнството и. Излизаше, че за Елизабет са водили унизителен пазарлък... Симпатията и съчувствието и към тази жена се засилиха още повече.

Ким се върна в приличното на затворническа килия помещение, сложи писмото върху писалището, където го беше намерила, и се зае да преглежда по-внимателно чекмеджето. Забравила за времето, тя се вираше трескаво във всяко късче хартия. Натъкна се на още няколко документа от онова време, ала не откри повече писма. Това обаче не я разколеба и тя се прехвърли на второто чекмедже. Тъкмо тогава чу отчетлив звук от стъпки над главата си.

Застина като попарена. Смътният страх, обзел я на идване във винарската изба, отново я обля с все сила. Сега обаче той бе подклаждан от съзнанието, че е сама в огромната злокобна къща и от угризенията на съвестта, че е нахлула грубо в едно забранено, смутно, отминало време. В чужд живот.

Въображението и съвсем се развихри, когато стъпките минаха точно над нея, и младата жена си представи, че се приближава ужасен призрак — може би призрактът на покойния и дядо, дошъл да търси възмездие, задето толкова безочливо и безогледно се опитва да разбули строго пазени тайни.

Стъпките се отдалечиха, сетне се сляха със скърцането и стоновете на къщата. На Ким и идеше да хукне накъдето и видят очите и да избяга от подземията. А може би е по-добре да се скрие зад кантонерките и писалищата? Бе обзета от такава паника, че продължи да стои като закована. След малко набра смелост, прокрадна се на пръсти до вратата на избата и надзърна към коридора, водещ към гранитното стълбище. Тъкмо тогава вратата на подземията изскърца и

се отвори. Младата жена не я виждаше, но беше сигурна, че не и се е счуло.

Вцепенена от страх, загледа безпомощно как изникват черни обувки и панталони, които неумолимо слизат по стъпалата. Някъде по средата на стълбището спряха. Силуетът се надвеси и към Ким надзърна лице, което не се виждаше ясно заради струящата отзад светлина.

— Ким! — извика Едуард. — Долу ли си?

Младата жена не успя да стори друго, освен да си поеме дълбоко въздух. Дотогава не си беше давала сметка, че е затаила дъх. Облегна се на стената на избата, за да не се свлече, тъй като нозете и се подкосяха, и извика на Едуард, та той да разбере къде е. След броени секунди рамката на вратата се изпълни от едрото му тяло.

— Изкара ми ангелите — изрече Ким с възможно най спокоен тон.

Сега след като видя, че из къщата всъщност се е разхождал Едуард, вече се чудеше с каква сила я бе разлюлял страха, който бе изпитала само допреди миг.

— Извинявай — усмихна се той смутено. — Не исках да те изплаша.

— Защо не се обади по-рано? — попита Ким.

— Виках те няколко пъти — отвърна Едуард. — Първо, след като влязох през входната врата, после и от балната зала. Явно в избата не се чува.

— Сигурно — съгласи се младата жена. — Всъщност какво правиш тук? Изобщо не те очаквах.

— Търсих те в апартамента — обясни Едуард. — Марша ми каза, че си дошла с колата, за да се уговориш за ремонта. Нещо ме прихвана и реших да дойда и аз. Чувствам се отговорен, нали аз те подтикнах към това решение.

— Много мило от твоя страна — благодари му сухо Ким — сърцето и биеше като обезумяло.

— Наистина съжалявам, че те стреснах — повтори пак Едуард.

— Нищо, не се притеснявай — успокои го младата жена. — Аз съм си виновна, връхлетяха ме какви ли не фантазмагорични видения и се оставих собственото ми въображение да ме парализира. Като чух стъпки реших, че е някакъв призрак!

Едуард направи страховита физиономия и сви пръсти, все едно са ноктести лапи. Ким закачливо го бутна по рамото:

— Само не ми казвай, че е смешно!

И на двамата им олекна. Напрежението се беше разсеяло.

— Значи си започнала да проучваш историята на Елизабет Стюарт — подхвана Едуард и се наведе над отвореното чекмедже на писалището. — Намери ли нещо?

— Да — отвърна Ким.

Заобиколи писалището и му подаде писмото на Джеймс Фланаган до Роналд Стюарт. Едуард извади внимателно пожълтения лист от плика. Доближи го до светлината и зачете.

— Набези на индианците в Андовър, виж ти! — изненада се той. — Представяш ли си? В ония времена животът определено е бил доста по-различен. — Едуард дочете последните редове и въздъхна. — Невероятно.

— Не си ли възмутен поне малко? — учуди се младата жена.

— Защо пък да съм възмутен? — изненада се той.

— Аз съм възмутена от дън душа. Клетата Елизабет, имала е много по-малка власт над горчивата си участ, отколкото предполагам. Баща и направо я е спазарил. Унизително е!

— Според мен избързваш с изводите — укори я Едуард. — През XVII век наистина не са разполагали с нашия избор. Животът е бил много по-тежък. Хората са били принудени да се обединяват, за да оцелеят. И вероятно затова интересите на отделния човек не са се зачитали особено.

— Това не означава, че може да спазаряваш живота на дъщеря си — възрази Ким. — Баща и се е отнасял с нея като с имота си, все едно е крава или нива.

— Мен ако питаш, отдаваш прекалено голямо значение на това писмо — каза Едуард. — Баща и и Роналд наистина са се споразумели за този брак, обаче това не значи, че Елизабет е нямала право на мнение и не е казала дали иска да се омъжи за Роналд. Пък и сигурно камък и е паднал от сърцето при мисълта, че може да помогне на родителите си и да им облекчи живота.

— Може би си прав — съгласи се младата жена. — Лошото е, че знам какво в крайна сметка я е сполетяло.

— Още не знаеш със сигурност, че е била обесена — напомни и Едуард.

— Така е — поклати глава Ким. — От писмото обаче се изяснява поне една причина да я обявят за вещица. От книгите, които прочетох, разбрах, че във времето на пуританите не се е гледало с добро око на хората, променили положението си в обществото — смятало се е, че така те престъпват волята Божия. Елизабет попада тъкмо в тази категория — от дъщеря на селянин сиромаш е станала жена на сравнително заможен търговец.

— Едно е да си уязвим, съвсем друго — да те обявят за вещица — възрази Едуард. — Питам се каква ли всъщност е била съдбата и — в никоя от книгите не срещнах името и.

— Според майка ми авторите на тези книги не я споменават единствено, защото семейството е правило, струвало, само и само името и да не се свързва с лова на вещици.

— Това вече е нещо ново — отбеляза Едуард. — Но едно е сигурно: през XVII век хората са вярвали, че има вещици и магии. Може би Елизабет наистина е правела магии — искам да кажа, да е била жена с характер и поведение, необичайни за средата, в която е попаднала — а новото и обкръжение да им е приписало характер на магически ритуал...

— Я чакай — прекъсна го Ким. — Нима намекваш, че Елизабет е искала да си извоюва място в новата общност с непозволени средства? Говорех ти, че ако е виновна за нещо, то това е, че си е сменила общественото положение, а не че се е стремяла съзнателно да навреди някому с магии. Не допускам някой от моя род да е бил склонен към златорство. Пък и няма логика — една „пришълка“ би следвало не да настройва новите хора враждебно към себе си, а по-скоро обратното — да се стреми да се докаже, да ги предразположи...

— Ами ако наистина е правела магии? — повтори младият мъж. — И аз не смятам предшественицата ти за злодей. Но като вземем предвид как са мислели хората през оная епоха, напълно възможно е в нейната среда да се е смятало за нормално спазването на някои ритуали — за дъжд, за плодородие, за здраве... В ония времена дълбоко са вярвали в бяла и черна магия. Разликата е, че бялата магия е за хубави неща, например за да оздравее някой човек или животно. От друга страна, черната магия е била подчинена на зли помисли и е

била наричана вещерство. В някакъв период явно е било въпрос на мнение да решиш дали някоя отвара или талисман са бяла или черна магия.

— Може би си прав — съгласи се Ким. Замисли се и поклати глава. — Но не, според мен грешиш. Интуицията ми подсказва друго. Имам чувството, че Елизабет е била невинна, но нещо я е сполетяло и тя се е озовала в центъра на ужасна трагедия. Каквото и да и се е случило, то явно не е било никак приятно, а това, че днес никой от потомците и не зачита нейната памет, само засилва несправедливостта. — Ким хвърли поглед към кантонерките, писалищата и сандъците. — Въпросът е: дали обяснението може да бъде намерено в това море от документи?

— Според мен си извадила голям късмет, че си открила това лично писмо — похвали я Едуард. — Щом има едно такова писмо, значи съществуват и други. Ако изобщо намериш отговор, той ще е именно в такова писмо.

— Жалко, че архивът е толкова разбъркан.

— Ами старата къща? — поинтересува се Едуард. — Реши ли вече да я ремонтираш и обновиш?

— Да — потвърди младата жена. — Ела, ще ти разкажа.

Оставиха колата на Едуард пред замъка и отидоха с автомобила на Ким в старата къща. Тя го поведе ентусиазирано из помещенията, като сподели, че смята да се възползва от неговото предложение и да изнесе всички съвременни удобства в пристройката.

— Къщата ще стане приказно хубава — усмихна се Едуард, докато излизаха на моравата. — Завиждам ти.

— Вълнувам се много — трепна гласът на Ким. — Изгарям от нетърпение да се заема с обзавеждането. За септември ще си издействам отпуск, дори неплатен, за да се посветя изцяло на ремонта.

— Сама ли ще го правиш? — поинтересува се Едуард.

— Да.

— Охо! — възкликна той. — Аз май не бих се наел.

Качиха се в колата на Ким, тя обаче се поколеба, преди да завърти ключа. През предното стъкло се виждаше къщата.

— Да ти призная, винаги съм си мечтала да съм дизайнер по вътрешно обзавеждане — въздъхна тя с лека тъга.

— Наистина ли? — възкликна Едуард. — Отново ме изненадваш. Досега мислех, че медицината е призванието ти...

— Пропилях си възможностите — оплака се младата жена. — Винаги съм се интересувала от изкуството, най-вече в гимназията. В ония години бях голяма особнячка, не си падах особено по компаниите.

— Аз също — кимна Едуард. Ким запали двигателя и зави. Отправиха се към замъка.

— И защо не си станала дизайнерка? — поинтересува се Едуард.

— Родителите ми ме разубедиха — отвърна Ким. — Най-вече баща ми.

— Нещо не разбирам — призна си Едуард. — В петък, докато вечеряхме, ми каза, че не сте много близки с него.

— Да, не сме, но той имаше силно влияние върху мен — поясни младата жена. — Мислех си, че аз съм виновна, защото сме толкова отчуждени. Правех какво ли не само и само да му харесам, опитвах се да се сбlijим, търсех неговото одобрение. Затова го послушах, когато настоя да уча за медицинска сестра или учителка, защото според него именно това „прилягало“ на една жена. Явно бе на мнение, че вътрешната архитектура не ми „приляга“.

— Бащите наистина понякога имат много силно влияние върху децата си — съгласи се Едуард. — Аз също се чувствах длъжен да оправдая очакванията на баща си. Като се замисля сега, ми се вижда абсурдно. Не е трябвало да му обръщам чак толкова внимание. Вечно ме вземаше на подбив, че съм бил пелтек и не съм ставал за спортист... Е, явно съм го разочаровал.

Пристигнаха в замъка и Ким спря до автомобила на Едуард. Той понечи да слезе, после обаче се облегна отново на седалката.

— Вечеряла ли си? — попита.

Ким поклати глава.

— И аз съм гладен. Какво ще кажеш, дали да не отскочим до Салем и да потърсим някой приличен ресторант?

— Нямам нищо против — съгласи се младата жена. Излязоха от имението и поеха към града. Първа заговори Ким.

— Смятам, че в колежа нямах самочувствие именно заради майка ми и баща ми — сподели тя. — Сигурно и при теб е същото.

— Нали ти казвам — не ме биваше твърде в спортовете. Какво като бях добър там, където трябва мислене — баща ми само като ме погледнеше, все едно и също повтаряше: че какъв мъж си ти, като една топка не можеш да хвърлиш като хората!

— Странно..., А колко важно е да имаш самочувствие! И колко малко трябва, за да го разрушиш у едно дете.

— Пък и при възрастните — добави Едуард. — А нямаш ли самочувствие, това се отразява на поведението ти, от там — и на чувството за собствено достойнство. Лошото е, че с времето психическият тонус започва да се обуславя единствено от биохимията. Точно по тази причина съм привърженик на лекарствата: те са в състояние да те извадят от порочния кръг.

— Пак ли ми говориш за прословутия прозак? — попита Ким.

— И за него също — отвърна Едуард. — При някои пациенти това лекарство наистина повдига самочувствието.

— Ти щеше ли да го вземаш, ако като студент имаше достъп до него? — поинтересува се младата жена.

— Не е изключено — призна ученият. — Прозакът щеше да преобрази живота ми.

Ким го стрелна с очи. Имаше чувството, че току-що е споделил с нея нещо съкровено.

— Не е задължително да ми отговаряш — рече тя. — Сигурно нямам и право да питам, но опитвал ли си някога прозак?

— Нямам нищо против да ти отговоря — успокои я Едуард. — Взимал съм го от време на време в продължение на две години. Когато баща ми почина, се чувствах потиснат. Като знам какви бяха отношенията ни, не очаквах от себе си такава реакция. Един колега ме посъветва да опитам прозак и аз го послушах.

— Помогна ли ти? — поинтересува се Ким.

— Определено — отвърна той. — Не веднага, но с времето депресията изчезна. Ала най-интересното е, че лекарството ми вдъхна самоувереност. Не го очаквах, затова и едва ли съм си го внушил. За мен беше само добре дошло.

— А някакво странично действие?

— Да, имаше странично действие, което обаче не беше болка за умирање, като знам колко лесно се отървах от потиснатостта.

— Виж ти! — възкликна Ким.

— Дано не си изпаднала в ужас с твоето пуританско отношение към лекарствата.

— Я не се занасяй! — рече младата жена. — Тъкмо обратното. Признателна съм ти за прямотата. Пък и коя съм аз, че да те съдя? Никога не съм вземала прозак, но докато следвах в колежа, също съм се подлагала на психотерапия. Така че сме квит.

Едуард се засмя.

— Точно така! И двамата сме ненормални. Едни такива малки, симпатични откачалки! — той комично се изплези; двамата се заляха в смях.

Намериха малко евтино ресторантче, където сервираха прясна риба. Вътре нямаше къде игла да падне, затова се видяха принудени да седнат на високите столчета пред бар плота. Поръчаха си печена треска и по халба ледена наливна бира. За десерт си взеха индиански пудинг със сладолед по старовремска рецепта.

След шумотевицата в ресторанта им беше приятно да се потопят в тишината на автомобила — подкараха мълком към имението. Но докато минаваха през портата, Ким усети, че Едуард е видимо притеснен. Не го свърташе на едно място, той час по час отмяташе косата от челото си.

— Какво има? — попита тя.

— А, н-нищо — отвърна Едуард, но пак бе започнал да заеква.

Ким спря до неговия автомобил. Дръпна ръчната спирачка, без да изключва двигателя. Зачака — знаеше, че Едуард се кани да каже нещо. Накрая той изстреля:

— Защо не ми дойдеш на гости, след като се приберем в града?

Поканата завари Ким неподготвена. Тя бе доловила колко смелост му е била нужна, за да изрече тези думи, и не искаше той да се почувства отхвърлен. Същевременно си спомни за пациентите, за които трябваше да се погрижи още рано на другата сутрин. Накрая надделя професионализмът.

— Извинявай — подхвана тя. — Вече е много късно. Капнала съм от умора, станала съм още в шест. — За да разведри обстановката, добави шеговито: — Пък и не съм си написала домашното за утре.

— Ще се приберем бързо — започна да я убеждава Едуард. — Още е девет и нещо.

Ким беше изненадана и притеснена.

— Струва ми се, че нещата се развиват прекалено бързо — каза тя. — Много приятно ми е с теб, но не искам да избързвам.

— Ама разбира се — увери я Едуард. — И на мен ми е приятно с теб.

— Хубаво ми е, когато сме заедно — повтори Ким. — Тази седмица в петък и събота не съм на работа, стига и ти да си свободен.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно в четвъртък? — предложи Едуард. — Надявам се да нямаш домашни.

Младата жена се засмя.

— За мен ще е удоволствие, И ще се постарая да си напиша домашното навреме — усмихна се тя.

ПЕТЪК, 22 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Ким примигна и отвори очи. Отначало не разбра къде се намира. Върху прозорците имаше някакви странни щори, които разсейваха ранната утринна светлина. Ким се извърна, видя до себе си Едуард, който бе потънал в сън, и тутакси си спомни всичко.

Дръпна чаршафа и се зави презглава. Определено се чувстваше необичайно и не на мястото си. Стана и ужасно неудобно.

— Ах, ти, двуличница такава! — скастри се тя наум.

Само преди броени дни бе заявила на Едуард, че не иска да ускорява нещата, а ето, че сега се будеше в леглото му. Никога досега не бе имала връзка, в която толкова бързо да е стигала до интимност.

Опита се да се изплъзне колкото може по-безшумно от леглото с намерението да се облече още преди Едуард да се е събудил. Но не би. Неговият дребничък, бял и рядко свадлив териер и се озъби и се разлая. Казваше се Бафър. Проклетият дребосък бе заел стратегическа позиция в долния край на леглото.

Едуард седна и го отпрати. Простена и пак се свлече върху възглавницата.

— Колко е часът? — попита, след като отново затвори очи.

— Малко след шест — отвърна Ким.

— Защо си станала толкова рано?

— Свикнала съм. Винаги ставам по това време, за да отида на работа. — Да де, но легнахме чак към един.

— Няма значение — рече Ким. — Извинявай. Не биваше да оставам.

Едуард отвори очи и я погледна.

— Нещо притеснява ли те? — попита я.

Младата жена кимна.

— Съжалявам. Не биваше да те убеждавам да оставаш.

— Ти не си виновен — възрази тя.

— Искаше да си тръгнеш — възрази Едуард. — А аз те спрях.

Спогледаха се и прихнаха.

— Май се повтаряме — рече Ким през смях. — Пак се надпреварваме кой ще се извинява повече.

— Щеше да е смешно, ако не беше жалко — съгласи се и Едуард. — А би трябвало да сме отбелязали поне някакъв напредък.

Ким се приближи и обви ръце около врата му. Прегърнаха се смълчани. Едуард пръв наруши тишината.

— Нима наистина още се чувстваш неудобно?

— Не — увери го младата жена с усмивка. — Понякога е достатъчно да погледнеш някого в очите, за да ти олекне.

Докато той си вземаше душ, Ким звънна на съквартирантката си Марша, която сигурно вече тръгваше на работа.

Марша и се зарадва и сподели, че се е притеснила, задето предната вечер Ким не се е прибрала и дори не се обадила.

— Трябваше да ти звънна — заоправдава се Ким.

— Значи всичко е минало по вода? — подпита плахо Марша.

— Да, много хубаво беше — призна си Ким. — Но стана късно и не исках да те будя.

— Ама разбира се! — възкликна приятелката и.

— Ще нахраниш ли Сава? — помоли Ким, за да смени темата — Марша познаваше и кътните и зъби.

— Котката ти вече е нахранена — успокои я тя. — Единствената друга новина е, че снощи те търси баща ти. Каза си му се обадела при първа възможност.

— Баща ми ли? — учуди се Ким. — Виж ти! Никога не ме е търсил.

— Излишно е да ми казваш — засмя се Марша. — С теб живеем заедно от години, а това е първият път, когато говоря с него по телефона.

След като се окъпа и облече, Едуард изненада Ким с предложението да закусят заедно на Харвард Скуеър. Беше очаквала той да се запъти право към лабораторията.

— Станах два часа по-рано, отколкото очаквах — поясни ученият. — Лабораторията може и да почака. Снощи прекарах най-хубавата вечер от цяла година насам и не ми се иска тя да свършва.

Ким се усмихна и след като се вдигна на пръсти, обви ръка около врата му и го притисна до себе си. Той начаса отвърна на милувката.

Качиха се в колата на Ким, тъй като и бездруго трябваше да я преместят — бяха я оставили пред апартамента на Едуард, където можеха да спират само хората, живеещи в кооперацията. Щом излязоха на площада, Едуард я заведе в студентския стол, където хапнаха бъркани яйца с бекон и кафе.

Какво ще правиш днес? — поинтересува се той.

Налагаше се да говори колкото му глас държи, за да надвика врявата в заведението. Лятната сесия в университета беше в разгара си.

— Отивам в Салем — отвърна Ким. — Започнали са ремонта на къщата. Искам да проверя как върви. Ще се върна надвечер.

— Искаш ли към осем да се срещнем в „Харвест Бар“?

— Дадено.

Едуард помоли Ким да го остави на ъгъла на Къркланд Стрийт и авеню Дивинити. Застана на тротоара и и маха, докато я изгуби от поглед. Знаеше, че е влюбен, и му беше приятно. Идеше му да запее. Беше толкова весел, защото усещаше, че и Ким се влюбва в него. Дано само продължеше по-дълго... Едуард си спомни цветята, които и пращаше всеки ден, и се запита дали не прекалява — нямаше голям опит в тези неща.

След като влезе в биологичната лаборатория, установи, че още нямаше осем часа. Тръгна нагоре по стълбите, притеснен, че ще се наложи да чака Кевин Скрантън. Оказа се обаче, че тревогата му е безпочвена — Кевин вече беше на работа.

— Добре, че се отби — рече му той. — Тъкмо се канех да те търся. — Да не си намерил *Claviceps purpurea*? — попита обнадежден Едуард.

— Не — поклати глава Кевин. — Няма *Claviceps*.

— По дяволите! — изруга другият мъж и се отпусна тежко в един от столовете.

Усети как го присвива под лъжичката — беше много разочарован. Беше разчитал на положителен резултат, и то главно заради Ким. Искаше да и го поднесе като дар, с който тя да изчисти позорното петно върху името на Елизабет.

— Какво оклюма такъв, все едно са ти потънали гемииите! — засмя се Кевин. — Няма *Claviceps*, затова пък има какви ли не други гъбични плесени. Една, получена по морфологичен път, прилича на *Claviceps purpurea*, но е от непознат досега вид.

— Да не се шегуваш? — скочи Едуард. Грейна при мисълта, че ако не друго, то поне са направили научно откритие.

— Е, това не е кой знае колко изненадващо — подхвана пак Кевин и Едуард отново се свъси разочаровано. — Днес са установени към петдесет хиляди разновидности на гъбичките. Но някои смятат, че истинският им брой е някъде между сто и двеста и петдесет хиляди.

— Тоест не става дума за фундаментално откритие — отбеляза сухо Едуард.

— Нека не избързваме с изводите — прикани другият учен. — Но това е плесен, която вероятно ще те заинтересува. Подобно на *Claviceps purpurea*, и тя е от групата на аскомицетите, пак като *Claviceps* образува склеротии.

Пресегна се над писалището и пусна в дланта на Едуард няколко мънички тъмни зрънца. Той ги докосна с показалец. Приличаха на тъмни оризчета.

— Обясни ми какви са тези склеротии — помоли Едуард.

— Вид вегетативни спори при някои гъбички — отвърна другият учен. — Различават се от простите едноклетъчни спори, защото са многоклетъчни и съдържат гъбични влакна, или гифи, а също трупат храна.

— И защо реши, че ще проявя интерес към тях? — попита Едуард.

Спорите му приличаха на зрънцата в ръжен хляб. Доближи ги до носа си — нямаха мирис.

— Защото тъкмо склеротиите на *Claviceps* съдържат биоактивни алкалоиди, причиняващи халюцинации — обясни Кевин.

— Какво?! — ахна Едуард. Изправи гръб и се взря заинтригувано в зрънцето между пръстите си. — Има ли някаква вероятност тази чудесия да съдържа същите алкалоиди, както *Claviceps*?

— Точно там е въпросът — каза Кевин. — Мен ако питаш, вероятността е твърде голяма. Малко са гъбичките, които произвеждат склеротии. Този нов вид определено е свързан на някакво равнище с *Claviceps purpurea*.

— Дали да не проверим? — предложи Едуард.

— В какъв смисъл? — учуди се другият учен и погледна подозрително своя приятел.

— Мисълта ми е да направим отвара от тези приятелчета и да я опитаме.

— Дано се шегуваш — изгледа го Кевин ококорен.

— Изобщо не се шегувам — възрази Едуард. — Интересувам се дали тази нова плесен съдържа алкалоид с халюциногенно въздействие. Най-лесно ще разберем, ако опитаме.

— Ти си превъртял! — ахна смаян Кевин. — Микотоксините са доста силни, както ще ти кажат и стотиците хора, пострадали от въздействието на моравото рогче. Науката открива непрекъснато нови и нови микотоксини. Ще се изложиш на огромна опасност!

— Какво стана с авантюристичния ти дух? — подметка дяволито Едуард и се изправи. — Мога ли да използвам лабораторията ти за този малък експеримент?

— Не искам да се замесвам в такива дивотии — отсече Кевин. — Ама ти едва ли говориш сериозно.

— Говоря ти повече от сериозно — възрази другият учен.

Кевин сви рамене в пълно недоумение и с физиономия, която красноречиво говореше: „ненормален, какво да го правиш“. Отведе го в лабораторията и го попита какво му е необходимо за самоубийството. Едуард ухилен отговори, че ще се задоволи с прости средства — хаванче с чукало, дестилирана вода, слаба киселина, с която да получи утайка от алкалоида, филтърна хартия, еднолитрова стъкленица и милилитрова пипетка.

— Това е лудост — заповтаря Кевин, докато пренасяше нещата. — Боже мой, човече, ти не си в ред.

Едуард запретна ръкави: счука няколко склеротии, заля ги с дестилирана вода, после и със слабата киселина и получи малко количество бяло вещество, от което с филтърната хартия отдели няколко зрънца. Кевин го наблюдаваше невярващ и напълно смаян.

— Само не ми казвай, че смяташ да погълнеш това — рече той с нарастваща паника в гласа.

— Стига си опявал, де — прекъсна го раздразнено Едуард. — Не съм глупак.

— Бях на път да се хвана.

— Слушай, просто ме интересува има ли халюциногенно въздействие. Ако тази чудесия действа като халюциноген, ще е

достатъчно и минимално количество. Ще погълна по-малко от микрограм.

Вдигна с шпатулата мъничко от утайката и го разбърка с литър дестилирана вода, сетне го разтръска с все сила.

— Можем да си играем половин година и пак да не разберем дали причинява халюцинации. Накрая отново ще опрем до човешки мозък. А моят и сега е на разположение. Когато става въпрос за науката — с комичен патос завърши Едуард, — действам без да се колебая!

— Ами ако получиш бъбречно отравяне? — опита се да го отрезви скептичният Кевин.

Едуард направи отчаяна физиономия.

— С такава доза?! Изключено. Освен това тук има какви ли не други вещества, концентрацията е още по-ниска. — Помоли Кевин да му подаде милилитровата пипетка. — Сигурен ли си, че не искаш да опиташ и ти? — подкани го шеговито той. — Току-виж си се разминал с вълнуващо научно преживяване — засмя се Едуард и напълни тъничката пипетка.

— Не, благодаря. Без мен! — отвърна приятелят му. — Разбрали сме се с моите бъбреци да не си погаждаме номера и да не злоупотребяваме взаимно с доверието си.

— За твое здраве! — възкликна Едуард, после вдигна пипетката и капна мъничко от разтвора върху езика си. Отпи вода и я глътна.

— Е? — подкани притеснено Кевин, след като известно време мълчаха.

— Нагарча, съвсем леко — отвърна Едуард. Отвори и затвори няколко пъти уста, за да засили вкуса.

— Нещо друго?

— Леко ми се мае главата — поясни Едуард.

— Е, маеше ти се още, когато дойде и се развихри — подсмихна се Кевин.

— Дума да няма, този малък научен опит протича без съответния контрол — засмя се и Едуард. — Всичко, което усещам, може и да е плод на самовнушение.

— Защо ли се хващам на номерата ти! — затюхка се пак другият учен. — Настоявам още днес да си направиш изследване на кръвта и урината.

— Майко мила! — извика Едуард. — Става ми нещо.

— Божичко! — възкликна Кевин. — Какво?

— Пред очите ми нахлуват цветовете, въртят се като амеби. Прилича на калейдоскоп.

— Сега вече загазихме! — изпъшка Кевин преbledнял и се взря в лицето му. Беше изкривено, погледът му блуждаеше, сякаш е изпаднал в транс.

— Чувам и звуци като от синтезатор. И устата ми е малко пресъхнала. А, ето още нещо — усещам парестезия по ръцете, сякаш ме хапят или ми извиват китките. Господи!

— Да повикам ли някого? — притесни се Кевин.

За негова изненада Едуард се пресегна и го сграбчи с все сила над лакътя.

— Струва ми се, че лабораторията се движи — промълви той и примигна. — Задушavam се.

— Ще ида да повикам някого да помогне! — съвсем се паникьоса колегата му и понечи да хукне към вратата. И неговото сърце биеше като обезумяло, той стрелна с очи телефонния апарат, ала Едуард го стисна още по-силно.

— Всичко е наред — увери го той. — Цветовете започнаха да се стопяват. Минава ми.

Затвори очи и продължи да седи като вцепенен. Още държеше Кевин за ръката. Накрая отвори очи и въздъхна.

— Това е! — рече той.

Едва тогава си даде сметка, че стиска приятеля си над лакътя. Пусна го, пое си дълбоко въздух и си оправи сакото.

— Вече разполагаме с отговора. Не ме гледай така, знам какво говоря.

— Ти съвсем си превъртял! — тросна се Кевин. — Хвърли ме в ужас с тия твои номера. Вече се канех да викам линейка.

— Успокой се — прекъсна го Едуард. — Не беше чак толкова страшно. Защо изобщо го правиш на въпрос — изпаднах за някакви си шейсет секунди в транс, чудо голямо. Кевин посочи часовника.

— Какви шейсет секунди! — възкликна той. — По-скоро са двайсет минути.

Едуард също погледна циферблата.

— Странна работа! — промърмори той. — Изгубил съм представа за времето.

— Инак добре ли си? — поинтересува се Кевин.

— Добре, наистина — увери го Едуард. — Всъщност повече от добре. Чувствам се... — Подвоуми се, опитвайки се да изрази с думи своите усещания. — Чувствам се зареден със сили, сякаш съм си починал. Имам чувството, че виждам по-ясно нещата, че сетивата ми са изострени. Обзело ме е и нещо като еуфория, но това може би се дължи на положителния резултат: току-що ние се убедихме, че новите гъбички произвеждат вещество, което предизвиква халюцинации.

— Хайде да не употребяваме толкова свободно местоимението „ние“ — отбеляза Кевин. Ти се убеди, мен не ме включвай. Отказвам да имам нещо общо с тази лудост.

— Дали алкалоидите са същите, както в Glaviceps? — попита Едуард. — Както гледам, кръвообращението в крайниците ми не е нарушено ни най-малко, както става при въздействието на моравото рогче.

— Поне ми обещавай, че днес следобед ще си направиш изследвания на урината и кръвта — настоя колегата му. — На теб може и да ти е все едно, но аз се безпокоя.

— Добре де, ще си направя изследвания, ако така ще заспиш по-спокоен довечера — склони Едуард. — Междувременно ми дай малко от тези склеротии. Възможно ли е?

— Възможно е — вече установих в каква среда виреят гъбичките, но не мога да ти обещаая големи количества. Не винаги е лесно да получиш гъбичките плесени, които ги произвеждат.

— Е, поне опитай — настоя Едуард. — Кой знае, нищо чудно да напишем някоя сензационна статия.

Вдъхновен от резултатите, Едуард забърза да вземе автобуса за Медицинския факултет. Изгаряше от нетърпение да разкаже на Ким, че предположенията му за отровата, която е в дъното на лова на вещици в Салем, напълно са се оправдали.

Колкото и да се вълнуваше за ремонта в имението, Ким не устоя на любопитството да разбере защо я е търсил баща и. Знаеше, че още е твърде рано и той не е тръгнал към офиса си в Бостън, затова свърна към Марбълхед. Влезе в къщата и се запъти право към кухнята. Както

и бе очаквала, завари баща си пред чашата кафе и купчината сутрешни вестници. Беше едър като канара мъж, който, ако се вярва на хората, навремето в Харвардския университет бил голям спортист. Месестото му лице беше увенчано с прилична на грива коса, преди години точно толкова черна и лъскава, както сега косата на Ким. С времето беше побеляла и сега му придаваше вид на остаряващ светски лъв.

— Добро утро, Кими — поздрави той, без да вдига очи от вестника.

Младата жена си наля кафе от машинката за еспreso, сипа си и мляко и се запита откъде да започне.

— Колата върви ли? — поинтересува се баща и и шумно обърна страницата на вестника. — Дано редовно я караш на сервиз, както те посъветвах.

Ким не отговори. Беше свикнала баща и да се държи с нея така, сякаш е малко момиченце, макар че не и беше особено приятно. Той вечно я напътстваше как да си подрежда живота. С течение на годините все повече се убеждаваше, че не баща и е човекът, който трябва да дава съвети — не бе преуспял особено в собствения си живот, пък и в брака.

— Разбрах, че снощи си ме търсил в апартамента — подхвана младата жена.

Седна при еркерния прозорец с изглед към океана. Джон остави вестника.

— Да, търсих те — потвърди той. — Майка ти ми спомена, че ни в клин, ни в ръкав си взела да подпитваш за Елизабет Стюарт. Изненадах се. Звъннах ти, за да те питам защо разстройваш така майка си.

— Не я разстройвам — възрази Ким. — Просто исках да разбера най-важното за Елизабет. Например дали наистина е била обесена като вещица, или това е само слух.

— Наистина е била обесена — потвърди баща и. — Мога да те уверя. Ще те уверя и че семейството е направило всичко възможно случаят да се потули. При тези обстоятелства според мен е най-добре да не чоплиш старата рана.

— Но каква е тази потайност след цели триста години! — възмути се младата жена. — Няма логика.

— Няма значение дали за теб има логика! — тросна се баща и. — Докога трябва да ти обяснявам елементарни неща? Явно е — в очите на хората няма как да изглеждаме достойно с родственица, окачена на въжето наедно с разбойниците и убийците. Това е било унижение и тогава, унижение е и днес!

— Нима те е срам? Нима го възприемаш като унижение, татко? — смая се Ким.

— Е, без да изпадам в крайности... — призна си баща и. — Но майка ти наистина се притеснява, така че не се забавлявай с тези неща. Животът и и бездруго не е лек, защо да я обременяваме излишно?

Ким се сдържа и не каза нищо — при тези обстоятелства и беше трудно да укорява баща си. Все пак си призна, че Елизабет не само я интересува, но и е и симпатична.

— Какво толкова и е симпатичното? — сопна се раздражено баща и.

— Намерих портрета и във винарската изба на дядо — поясни младата жена. — Така разбрах, че тя наистина е съществувала. Очите и дори са били със същия цвят като моите. После си спомних какво я е сполетяло. Едва ли е заслужавала да я обесят. Как човек да не и съчувства!

— Знам за картината — рече баща и. — Какво обаче си търсила ти във винарската изба?

— Нищо особено — вдигна рамене дъщерята. — Просто разглеждах. Наистина много странно съвпадение, че намерих портрета на Елизабет — напоследък ми попаднаха някои книги за лова на вещици в Салем. И онова, което научих, само засили симпатиите и състраданието ми. Много скоро след съдебните процеси срещу жените почти всички се разкайват. Дори в ония години е било ясно, че са били убити невинни хора.

— Не всички са били невинни — възрази баща и.

— И мама подметна нещо от този род — каза Ким. — Какво е направила Елизабет, та намекваш, че не е била невинна?

— Ставаш досадна — скастри я баща и. — Не знам подробности, но баща ми ми е казвал, че както личи, се е занимавала с окултизъм.

— По-точно?

— Обясних ти вече, млада госпожице, не знам! — тросна се ядосано баща и. — Стига си подпитвала.

„...И се прибирай в стаята си“, допълни наум Ким. Дали баща и някога щеше да проумее, че тя вече е зрял човек, и щеше да се държи с нея по съответния начин?

— Чуй ме, Кими — подхвана той вече по-примирително. — За твоё добро не рови в миналото. Само ще навлечеш неприятности и на нас, и на себе си.

— Не искам да ти противореча, татко — отвърна младата жена, — но би ли ми обяснил как това ще повлияе на моёто добруване? Джон ахна и я погледна невярващо.

— Нека ти обясня какво мисля аз — продължи дъщерята с неприсъща за нея самоувереност. — Възможно е в онези години да е било позорно, че Елизабет е свързана с лова на вещици в Салем. Не е изключено и това да е попречило на деловите начинания на семейството — все пак тъкмо мъжът и Роналд е основал предприятието „Маритим“, от което са се издържали доста поколения Стюартови, включително ние. Но ми се струва абсурдно и смехотворно до ден днешен да се срамуваме от тази история. Това петни не нас, а паметта на Елизабет! В края на краищата тя е сред основателите на рода — ако нея я нямаше, нямаше да ни има и нас. Дори само това ме изненадва! Как никой през цялото това време не е оспорил подобно смехотворно отношение...

— Явно си такава егоистка, че не можеш да го разбереш — просъска ядосано баща и. — Но поне помисли за майка си. Това я унижава и не е важно защо! Ако ти трябва причина да престанеш да се занимаваш с Елизабет — тази е достатъчна. И точка!

Ким вдигна капучиното, отдавна вече изстинало, и отпи. Нямаше смисъл да спори с баща си. Открай време беше безпредметно да се опитва да разговаря с него. В такива случаи думата имаше само той.

— Майка ти ми спомена още, че си решила да направиш някои промени в имението — допълни бащата, решил, че щом Ким мълчи, значи си е взела поука и е преглътнала съвета му да не се занимава с Елизабет. — Какво точно смяташ да предприемеш?

— Просто ще ремонтирам старата къща и ще се нанесе в нея. Докато говореше, баща и пак се зачете във вестниците. Накрая я попита само какво смята да прави с вещите на дядо си в замъка.

— Там няма да пипаме нищо — обясни Ким. — Поне докато Брайън не се прибере.

— Хубаво — одобри баща и и продължи да чете „Уол Стрийт Джърнъл“.

— Понеже стана дума за мама, тя къде е? — попита младата жена.

— Горе — отвърна баща и. — Не се чувства добре и не иска да вижда никого.

След няколко минути Ким излезе от къщата с тъжно, тревожно чувство — странна смесица от съжаление, гняв погнуса. Докато се качваше в колата, си помисли, че бракът на нейните родители е отвратителен, и се зарече не допуска никога да се хваща в капана на подобни отношения.

Излезе от алеята към къщата и подкара към Салем. Докато пътуваше, си каза, че колкото и да ненавижда лицемерието и лъжата между майка си и баща си, и тя самата е изложена на опасността да ги възпроизведе в брака си. Сигурно затова се гневеше на Кинард, че си позволява да ходи на риба и излети, без да се съобразява с нея.

Неочаквано се усмихна. Мрачните и мисли начаса бяха изместени от спомена за цветята, които Едуард и пращаше всеки ден. От една страна това я притесняваше, от друга обаче и напомняше, че той е човек от по-друга категория. В едно беше убедена: той не беше женкар. Според нея женкарите бяха самоуверени и напористи — като баща и Кинард.

Колкото и потискащ да беше разговорът вкъщи, той само разпали още повече интереса и към Елизабет Стюарт. Затова и, докато минаваше с колата през центъра на Салем, тя свърна към Музейния площад.

Остави автомобила на паркинга и се запъти към института „Пийбоди-Есекс“, културна и историческа организация със седалище в няколко старинни реставрирани сгради в центъра. Наред с другото там се намираще и архивът на Салем и на околността — тук се пазеха и документите от съдебните процеси срещу салемските вещици.

Касиерката във фоайето продаде на Ким билет и я упъти как да отиде в библиотеката. Ким взе на един дъх стръмните стъпала и мина през тежка остъклена врата. Библиотеката се помещаваше в сграда от началото на XIX век с висок таван, декоративни корнизи и украшения от тъмно дърво. Читалня с мраморни камини, огромни полилеи, тъмни дъбови бюра и удобни столове с облегалки откъсваше човек от

забързания живот навън и насочваше мислите към духа — там, където дребнавите ежби на ежедневието нямаха власт.

При Ким веднага дойде дружелюбна и отзивчива библиотекарка. Беше възрастна беловласа жена с мило лице, която и показва как да намира документите и трудовете, посветени на салемиските вещици, включително обвиненията, жалбите, заповедите за задържане, дадените под клетва показания, стенограмите от съдебните заседания, присъдите и заповедите за екзекутиране. Всички те бяха старателно описани върху картончета, подредени в старовремската картотека на библиотеката.

Ким беше изумена и насърчена от огромния материал, до който получаваше достъп. Веднага щом библиотекарката се отдалечи, тя се нахвърли на каталога. Затърси развълнувана името на Елизабет Стюарт. Беше убедена, че няма начин да не го открие. Но бързо се разочарова. Нямаше Елизабет Стюарт. Името на рода Стюарт липсваше върху картотечните картончета.

Ким отново отиде при писалището на библиотекарката и този път без недомлъвки я попита за Елизабет Стюарт.

— Името ми е непознато — отвърна жената. — Знаете ли по какъв начин е свързано със съдебните процеси?

— Казвали са ми, че жената е била сред обвиняемите — поясни Ким. — Доколкото знам, е била обесена.

— Изключено — отсече Грейс Миън. — Смятам се за експерт по документите от съдебните процеси. Не съм срещала това име дори сред свидетелите, камо ли сред двайсетте жертви. Кой ви е казал, че е била изправена пред съда?

— Дълго е за обясняване — отговори Ким.

— При всички положения не е вярно — бе категорична библиотекарката. — Прекалено много хора са правили подробни изследвания, за да пропуснат името на някоя от жертвите.

Ким наведе глава.

Не беше съгласна, но реши да не спори — благодари на жената и се върна при каталога.

Отказа се от картотеката за съдебните процеси и насочи вниманието си към друг източник: информацията за родословието на всички, живели в окръг Есекс.

Този път откри предостатъчно данни за рода на Стюартови — всъщност той заемаше цяло чекмедже от картотеката. Докато Ким преглеждаше картончетата, и стана ясно, че е имало два клана с това име — нейният и още един, който водеше началото си от по-скорошни времена.

След половин час се натъкна на кратка препратка към Елизабет Стюарт. Беше родена на 4 май 1665 година в семейството на Джеймс и Елиша Фланаган и бе починала на 19 юли 1692 година като съпруга на Роналд Стюарт. Причината за смъртта и не бе посочена. Ким пресметна бързо наум и установи, че Елизабет е починала на двацет и седем години!

Вдигна глава и впери невиждащ поглед в прозореца. Усети как настръхва цялата. Беше на двацет и седем години, и нейният рожден се падаше през май, но не на четвърти, а на шести, съвсем близо до рождения ден на Елизабет. Освен това тя приличаше много на жената върху портрета, а се и канеше да живее в същата къща, където е живяла Елизабет. Запита се дали съвпаденията не стават прекалено много. Дали това не трябваше да и подсказе нещо?

— Извинете — рече библиотекарката, изваждайки Ким от унеса. — Направих ви копие от списъка на всички, обесени като вещици. Посочени са и датите, когато са екзекутирани, включително денят от седмицата, местожителството, вероизповеданието, ако е имало такова, и възрастта. Както виждате, списъкът е много изчерпателен, но в него не фигурира Елизабет Стюарт.

Ким отново благодари на жената и взе листа. След като библиотекарката се отдалечи, тя огледа списъка и тъкмо да го остави, когато погледът и попадна върху датата 19 юли 1692 година, вторник. Този ден бяха обесени пет жени. Но това бе същата дата, когато е починала Елизабет! Разбира се, това не означаваше непременно, че жената е била обесена. Но дори и да бе съвпадение, то сякаш носеше някакъв подтекст.

Внезапно Ким осъзна, че предния вторник също е било 19 юли. Отново извърна очи към списъка и откри, че дните на седмицата през 1994 година съвпадат с дните през 1692-ра. Поредното съвпадение! Побиха я студени тръпки. „Май прекалявам — помисли си тя, — трябва да внимавам със самовнушенията.“

Ким се върна към картотеката с родословията и откри книга, в която сбито бе изложена ранната история на нейния род. Намери името Роналд Стюарт и бързо разбра, че Елизабет не му е първа жена. През 1677 година Роналд се бе оженил за Хана Хъчинсън, от която имаше дъщеря — Джоана, родена през 1678-а. Ала през януари 1679 година Хана беше починала — причината за смъртта и не бе посочена. После, през 1682 година, трийсет и девет годишният Роналд се бе венчал за Елизабет Фланаган, от която имаше дъщеря — Сара, родена през 1682-ра, и двама синове, Джонатан, роден през 1683-та и Даниъл, роден през 1689-а. Накрая, през 1692 година Роналд се бе оженил за по-малката сестра на Елизабет — Ребека Фланаган, родила му през 1693-та дъщеря на име Рейчъл.

Ким остави книгата и отново загледа с невиждащ поглед някъде пред себе си — опитваше се да осмисли прочетеното. Чувстваше разочарование от Роналд. Пак взе книгата с родословното дърво и се увери, че три години след смъртта на Хана той се е венчал за Елизабет. После и Елизабет беше починала и още същата година Роналд бе побързал да се събере със сестра и!

На Ким и докривя. Запита се какво е очаквала? Героични подвизи, всеотдайна любов, каквато има само в романите? Спомни си какъв непоправим женкар е баща и и се замисли дали Роналд не е страдал от същия недостатък, който обаче в неговия случай бе причинил много повече злочестини. Мина и през ума, че не е изключено докато е бил женен за Хана, Роналд да е имал връзка с Елизабет, а докато е бил свързан с нея, да е въртял любов с Ребека. При всички положения Елизабет бе умряла при необичайни обстоятелства. Ким се зачуди дали и Хана не е била сполетяна от същата участ.

Поклати глава и се подсмихна. Каза си, че се държи като домакиня, която е попрекалила с гледането на сапунени телевизионни сериали и затова въображението и съвсем се е развихрило.

Продължи да проучва родословното дърво на Стюартови и скоро узна още две неща. Първо се убеди, че наистина е потомка на Роналд и Елизабет — чрез техния син Джонатан. После видя, че в тривековната история на рода името „Елизабет“ нито веднъж не се е появявало отново. При толкова много поколения това надали беше случайно. Запита се какво ли толкова е сторила Елизабет, за да се опозори така.

Ким реши да приключва и си тръгна от института „Пийбоди-Есекс“ с намерението да се качи на колата и да иде в имението. Но след като слезе по стълбището, се разколеба — не можеше да се отърси от мисълта що за човек е бил този Роналд и дали не е играл някаква мръсна игра. Затова се върна в института и се поинтересува къде се намира окръжният съд на Есекс.

Сградата беше на Федеръл Стрийт, само на хвърлей от Къщата, на вещиците. Беше в псевдогръцки стил, с фронтон и масивни дорийски колони. Ким влезе вътре и попита къде е съдебният архив.

Нямаше представа дали изобщо ще намери нещо. Не знаеше дори дали се пазят толкова стари архиви и ако се пазят, дали човек може да получи достъп до тях. Въпреки това отиде на съответното гише и поиска всички съдебни архиви, свързани с Роналд Стюарт. Уточни и че става дума за Роналд Стюарт, роден през 1653 година.

Чиновничката беше сънена жена на неопределима възраст. Дори и да се изненада от молбата на Ким, не го показва с нищо. Само набра нещо върху клавиатурата на компютъра. Погледна за миг монитора и излезе от помещението, без да каже и дума. Ким си помисли, че тук вероятно идват толкова много хора, интересувачи се от салеиските вещици, че на чиновничките им е дошло до гуша от тях.

Младата жена пристъпи от крак на крак и си погледна часовника. Вече беше десет и половина, а тя дори не се бе отбила до имението.

Минути след това жената на гишето се върна с голям плик от амбалажна хартия и го връчи на Ким.

— Не можете да го изнасяте — поясни тя и посочи пластмасовите масички и столове в дъното на помещението. — Ако искате, седнете ей там.

Ким се настани на един от свободните столове и извади съдържанието. Имаше доста документи — бяха написани на ръка, но почеркът беше сравнително четлив. Отначало помисли, че това са все документи от граждански иски, които Роналд е завел срещу свои длъжници. После обаче се натъкна на по-любопитни неща — намери препратка към оспорено завещание на Роналд.

Прочете внимателно документа. Съдът се беше произнесъл в полза на Роналд след иск, с който някой си Джейкъб Чийвър оспорваше завещание. Ким зачете нататък и установи, че Джейкъб е син на Хана от предишен брак и Хана е била много по-възрастна от

Роналд. Джейкъб бе подал в съда оплакване, че Роналд е излъгал майка му и я е принудил да промени завещанието си, лишавайки го от законно полагащото му се наследство. Роналд беше наследил няколко хиляди лири стерлинги, цяло състояние според представите на онова време.

Ким се учуди, че животът през XVII век не се е различавал чак толкова от съвременния, колкото си е мислела. Беше се заблуждавала, че поне по отношение на правото и закона нещата са били по-прости. Сега, докато четеше иска за оспореното завещание, виждаше, че е грешала. Що за човек е бил все пак Роналд?

Следващият документ беше още по-любопитен. Беше договор от 11 февруари 1681 година между Роналд Стюарт и Елизабет Фланаган. Беше подписан преди венчавката и наподобяваше съвременните брачни споразумения. Но не се отнасяше до пари или имоти. Само даваше на Елизабет правото да притежава собственост и след венчавката да подписва от свое име договори.

Роналд собственоръчно беше добавил пояснение. Ким позна почерка, четлив и красив, беше го виждала върху доста от товарителниците в замъка. Роналд беше написал: „Моята воля е, ако действия, произтичащи от предприемаческите и търговските ми начинания, налагат да отсъствам задълго от град Салем и предприятието «Маритим», съпругата ми Елизабет Фланаган да ръководи напълно законно съвместните ни делови начинания.“

Ким прочете още веднъж договора, за да се увери, че го е разбрала. Беше изумена. И доста объркана — това, че без този документ Елизабет не е могла да подписва никакви договори, и напомни колко различна е била в епохата на пуританите ролята на жените; същото личеше с обидна яснота и от писмото, което бащата на Елизабет бе написал на Роналд във връзка с венчавката. Но, от друга страна, същият този документ доказваше, че Роналд е имал пълно доверие на съпругата си — до такава степен, че в негово отсъствие да и повери свободно и самостоятелно да взема решения за бизнеса. Бизнесът е бил изцяло недостъпна, „забранена територия“ за жените от онази епоха и проявата на подобно доверие и свобода определено е била нетипична. Всичко това караше Ким с нарастващо удивление да се запита отново: що за човек е бил Роналд Стюарт, наистина? И каква е била Елизабет Стюарт.

Тя остави брачното споразумение и продължи да проучва другите документи в папката. Имаше още няколко иска срещу длъжници после се натъкна на нещо наистина прелюбопитно: иск до съда за неправилно иззети вещи, който Роналд беше подал във вторник, 26 юли 1692 година, само седмица след смъртта на Елизабет.

Роналд пишеше: „В името на Бога моля смирено съдът да ми върне незабавно окончателното доказателство, иззето от имота ми и използвано срещу любимата ми съпруга Елизабет по време на делото, в което на 20 юни 1692 година Върховният съд я призна за вещица.“

Към опакото на иска бе прикачено постановлението на съдията Джон Хатхорн, с което на 3 август 1692 година той отхвърляше иска. Магистратът пишеше: „Съдът препоръчва на ищеца, долуподписания Роналд Стюарт, да се обърне с молбата си към негова светлост губернатора на короната, понеже по нареждане на съдия изпълнител въпросното доказателство е прехвърлено от окръг Есекс в окръг Съфък.“

Най после! Бе открила документ, който макар и косвено, доказваше ужасната участ, сполетяла Елизабет — това, че тя наистина е била изправена пред съд и както личеше, е била обявена за виновна. Същевременно остана разочарована, че не се споменава и думица какво е това „окончателно доказателство“. Прочете още веднъж и иска, и съдебното постановление с надеждата, че е пропуснала нещо. Но пак не разбра за какво става въпрос. Изобщо не се уточняваше какво е това доказателство.

Ким седя няколко минути на масата — опитваше се да се досети. Единственото, което и хрумна, и то покрай думите на баща и, беше, че доказателството е свързано с окултизма. После я осени една мисъл. Тя погледна пак иска и преписа датата, когато се е гледало съдебното дело. Отиде с листчето на гишето и помоли чиновничката:

— Бих искала да видя стенограмите от делата, гледани от Върховния съд на 20 юни 1692 година.

Жената направо и се изсмя в лицето. Смутена, Ким попита какво толкова смешно има.

— Искате нещо, което търси всеки, влязъл в архива — отвърна чиновничката. Говореше и така, сякаш Ким идваше от някаква затънтена провинция. — Проблемът е, че за жалост такъв архив не съществува. Не се е запазила нито една стенограма от съдебните

процеси срещу салемиските вещици, изправени пред Върховния съд. Съхранили са се само отделни показания, дадени под клетва, но самите стенограми са изчезнали сякаш вдън земя.

— Жалко! — възкликна Ким. — А знаете ли случайно какво ще рече „окончателно доказателство“?

— Не съм юристка — отвърна чиновничката. — Но почакайте малко. Ще питам.

Жената пак излезе от помещението, След броени секунди се върна заедно с някаква дебелана, която носеше огромни очила, закрепени на месестия и широк нос.

— Питали сте какво означава „окончателно доказателство“ — подхвана втората чиновничка.

Ким кимна.

— Според мен е ясно — каза жената. — Означава неоспоримо доказателство. Тоест, доказателство, което не може да бъде оспорено и навежда на един-единствен извод.

— Така си и мислех — рече Ким.

Благодари на двете жени и пак се върна при документите. Преснима на копирната машина в ъгъла иска на Роналд да му бъдат върнати иззетите вещи и съдебното постановление. Прибра документите в плика и го върна на служителката.

Накрая отиде с колата в имението. Чувстваше се малко гузна, понеже беше обещала на Марк Стивънс да бъде там още сутринта, а сега приближаваше пладне. Докато вземаше последния завой на пътя към портата, видя през дърветата няколко камиони и микробуси, спрени при старата къща. Имаше и багер, както и купчина току-що изкопана пръст. Тя обаче не забеляза никакви хора — дори в багера.

Спря и слезе от колата. Пладнешката жега и прахолякът бяха потискащи, в носа я удари миризмата на току-що разкопана пръст. Ким затвори вратата на автомобила и затулила с длан очите си, за да не я ослепява слънцето, се взря в изкопа, който минаваше през моравата по посока на замъка. Тъкмо тогава вратата на старата къща се отвори и оттам излезе Джордж Харис. По челото му се стичаше пот.

— Добре, че дойдохте — рече той. — Точно се опитвах да се свържа с вас по телефона.

— Да не се е случило нещо? — притесни се Ким.

— В известен смисъл, да — отвърна с недомлъвки Джордж. — Елате да ви покажа. — Джордж махна на Ким да го последва при багера. — Наложих се да спрем — поясни той.

— Защо? — учуди се младата жена.

Джордж не отговори, само и показа изкопа. Ким я достраша да стъпи върху пръстта, да не би тя да поддаде, затова само се надвеси и надзърна. Изкопът беше много дълбок, към два и половина метра, и младата жена неволно възкликна. Отстрани на рова стърчаха коренища, наподобяващи метлички. Джордж я подкани да погледне края, където на няколко метра от къщата изкопът рязко спираше. Близо до дъното му Ким видя повредения край на дървен сандък, показващ се от стената на рова.

— Затова и спряхме — поясни Джордж.

— Какво е това? — попита недоумяваща Ким.

— Опасявам се, че е ковчег — каза мъжът.

— Боже мой! — ахна тя.

— Намерихме и надгробна плоча — продължи Джордж. — Много стара е.

Махна на Ким да заобиколи края на рова. От другата страна на купчината пръст имаше мръсна плоча от бял мрамор, оставена върху тревата.

— И под земята не беше изправена — рече Джордж. — Беше положена така и бе засипана с пръст. Той се наведе и избърса засъхналата пръст.

Ким неволно си пое дъх.

— Господи, това е надгробната плоча на Елизабет! — успя да пророни тя и поклати глава — съвпаденията ставаха прекалено много. Стори и се, че по небето пробягаха сенки, почувства се някак неуютно и по кожата и внезапно плъпнаха ледени мравки. Старата къща и зловещо зейналият изкоп с ковчег вятре сякаш излъчваха враждебност и скрита заплаха. Въпреки топлия ден Ким потрепери.

— Роднина ли ви е? — поинтересува се Джордж, откъсвайки я от мрачните мисли.

— Да — потвърди Ким, едва изцедила глас от гърлото си. Огледа надгробния камък. Приличаше по направа на надгробната плоча на Роналд и върху него бяха изписани единствено датите на раждането и смъртта на Елизабет.

— Знаехте ли, че гробът и е тук? — попита Джордж с едва прикривано любопитство.

— Дори не съм подозирала — поклати глава младата жена. — Съвсем наскоро разбрах, че не е погребана в семейното гробище.

— Какво да правим сега? — погледна я мъжът. — Трябва ви разрешение, ако смятате да местите гроба.

— Не може ли да го заобиколите? — попита Ким.

— Възможно е — отвърна Джордж. — Бихме могли просто да разширим изкопа. Да внимаваме ли да не би да изскочат и други гробове?

— Съмнявам се, че има и други. Елизабет е по-особен случай.

— Извинявайте — подхвана Джордж, — но ми се виждате бледичка. Да не ви е лошо?

Не всичко е наред, благодаря — побърза да каже Ким — Просто съм покъртена. Сигурно съм суеверна, но направо съм стъписах, че сте намерили гроба на тази жена точно тук. „И точно сега“ — довърши наум.

— Ние също — рече Джордж. — Особено багеристът. Ей сега ще го доведе. Трябва да приключим с изкопа, преди да се заемем с подземие.

Джордж влезе в къщата. Ким пак се приближи плахо към рова и надзърна към оголения край на ковчега на Елизабет. Дървото бе в изненадващо добро състояние, при положение, че беше престояло под земята близо триста години. Там, където багерът бе оставил драскотини, дори не личеше да е прогнило. Ким не знаеше какво да прави с неочакваното откритие. Първо портретът, сега и ковчегът. Беше и все по-трудно да приеме, че става въпрос за случайности. Отново я парна необясним страх, но тя се постара да го подтисне — не искаше да се излага пред работниците. Вниманието и беше привлечено от звука на приближаващ автомобил. Тя отново закри очи срещу обедното слънце и видя позната кола, която лъкатушеше по черния път оставяйки подире си шлейф от прах. Не се сети чий е автомобилът, докато той не спря наблизко. Чак тогава разбра защо и се е сторил познат. Беше на Кинард. Ким се приближи със свито сърце и се наведе към прозореца откъм страната на шофьора.

— Каква изненада! — възкликна тя. — Защо не си в болницата?

Кинард се засмя.

— От време на време ме пускат от кафеза.

— Какво правиш в Салем? — попита младата жена. — Откъде разбра, че съм тук?

— Каза ми Марша — отвърна мъжът. — Сутринта я видях в интензивното хирургическо отделение. Споменах и че ще отскоча до Салем, за да си потърся квартира. Не ми се живее цели два месеца в болницата. Нали ти казах, че през август и септември съм дежурен в тукашната градска болница?

— Сигурно съм забравила — рече Ким.

— Споменах ти преди няколко месеца.

— Щом твърдиш — вдигна рамене Ким — не и се спореше. И бездруго вече беше достатъчно притеснена.

— Изглеждаш чудесно — подхвърли Кинард, присвил очи. — Явно ти се отразяват добре срещите с доктор Едуард Армстронг.

— Какво те интересува с кого се срещам? — стрелна го с изненадан поглед младата жена. — Откъде знаеш?

— В болницата шушукат — отвърна уклончиво мъжът. — Няма как да не се разчуе, все пак си си избрала научна знаменитост. Най-смешното е, че го познавам. Работих с него една година, когато след втори курс се зах с научна работа.

Ким усети как се изчервява. Предпочиташе да не издава чувствата си, но те бяха по-силни от нея. Кинард очевидно се опитваше да я притисне до стената, нещо, което обикновено успяваше да стори.

— Като учен Едуард няма равен — отбеляза той. — Но иначе си е откачалка. Всъщност не е честно да говоря така. Нека кажем, че си пада особняк.

— Според мен е внимателен и мил — възрази младата жена.

— А, сигурно! — завъртя очи Кинард. — Чух, че всеки божи ден ти пращал цветя? Мен ако питаш, това си е чист комплекс. Един мъж трябва да е адски задръстен, щом стига чак до такива крайности!

Ким пламна цялата и се изчерви като домат. Ах, тази Марша, предателка такава! Явно бе казала на Кинард за цветята. С такава майка и такава приятелка дали изобщо можеше да има някакви тайни?!

— Армстронг поне няма да те дразни, като ходи на ски — подметна Кинард. — Защото просто никъде няма да ходи. Липсва му

всякаква координация, едва ли ще се справи и със стълбище — сто на сто ще падне, докато го изкачва.

— Вдетиняваш се — скастри го ледено Ким, след като си възвърна дар-словото. — Не ти приляга, така да знаеш. Мислех те за по-зрял.

— Всъщност вече е все тая — подсмихна се цинично мъжът. — Дето е думата, прехвърлих се на по-зелени пасища. И аз се радвам на новата си процъфтяваща връзка.

— Браво на теб — отвърна ехидно Ким. — А сега ще ми кажеш ли за какво всъщност дойде, или направо си тръгваш?

Кинард се наведе и погледна през предното стъкло багера, който отново бе започнал да копае.

— Дойдох да те видя. Но, разбира се, нямаше смисъл... Марша ми спомена, че си се запретила да ремонтираш къщата — след кратка пауза добави той. — И докторчето ли ще се нанесе тук заедно с теб?

Ким понечи да отрече, но после каза:

— Още го обмисляме. Не сме решили.

— Е, пожелавам ти щастие... във всяко положение! — подметна ядно Кинард и включи стартера. Рязко подаде газ и завъртя волана.

Дръпна нервно на заден, зави и пак спря — моторът угасна задавен. Отново запали и настъпи газта. Потегли като хала през моравата, ръсейки дъжд от чакъл и пръст, и се скри зад дърветата.

Ким вдигна длан, за да се предпази от разхвърчалите се камъчета. Остана загледана след автомобила на Кинард, докато го изгуби от поглед. Макар и да беше разбрала почти веднага, че е дошъл да се заяжда, не бе успяла да запази самообладание. Чувстваше се не само разгневена, но и унижена. Поуспокои се едва след като се върна при изкопа, който багерът вече разширяваше, и съзря ковчега на Елизабет. Изведнъж грижите и се сториха съвсем незначителни и дребни в сравнение с онова, което Елизабет е трябвало да понесе на нейната възраст.

След като се окопоти, Ким се зае за работа. Следобедът се изниза бързо — младата жена го прекара в кабинета на Марк Стивънс, където двамата доуточниха подробностите по обзавеждането на кухнята и банята. За Ким това бе неописуемо удоволствие. За пръв път в живота си обзавеждаше къща за себе си. Запита се защо толкова лесно се е

предала навремето и не се е посветила на попрището, за което е мечтала.

В седем и половина и Марк Стивънс, и Джордж Харис вече не виждаха от умора, докато Ким все така преливаше от енергия. Наложиха се да я помолят да намали оборотите, защото бяха капнали — чак тогава младата жена си спомни, че трябва да се връща в Бостън. Докато я изпращаха до колата, Марк и Джордж и благодариха, че е дошла, и обещаха да приключат бързо с ремонта.

Ким навлезе в Кеймбридж, но дори не потърси място, където да спре. Подкара направо към гаража на Чарлс Стрийт и изтича до „Харвест Бар“. И понеже беше петък, вътре нямаше къде игла да падне.

Младата жена затърси с очи Едуард, но не го видя. Наложиха се да си проправят път през навалищата около барплота. Най-сетне го мерна — държеше чаша шардоне на масичка зад бара. Още щом я видя, лицето му грейна и той скочи на крака, за да я посрещне и да издърпа стола.

„Господи — помисли си веднага Ким, — Кинард никога не би си направил този труд.“

— Както гледам, и на теб ще ти дойде добре чаша бяло вино — рече Едуард.

Младата жена кимна. Забеляза обаче, че той е развълнуван, или може би притеснен. Заекваше повече от друг път. Замислено го гледаше как вика келнерката и поръчва още две чаши вино. Трепна, когато гласът му я извади от мислите и.

— Добре ли мина денят?

— Бях здравата заета с работа — усмихна се Ким уморено. — А при теб как мина?

— Страхотно! — възкликна мъжът и, заговорнически приведен към нея, зашепна: — Имам добри новини! В пробите от почвата в хамбарите на Елизабет покълна гъбична плесен, която предизвиква халюцинации. Според мен най-малкото вече знаем какво е отприщило лова на вещици в Салем. Не знаем само дали въздействието е както при моравото рогче, или... е нещо съвсем ново!

После и разказа всичко, което се бе разиграло в лабораторията на Кевин Скрантън. Ким направо не можеше да повярва.

— Взел си лекарство с упойващо въздействие, без дори да знаеш какво е то! — възкликна разтревожена тя. — Не е ли опасно?

— Говориш като Кевин — засмя се Едуард. — Заобиколен съм от грижовни родители. Не, не е опасно. Дозата беше съвсем малка, за да навреди. И тъкмо защото беше малка, безспорно доказва, че тези нови гъбички имат силно халюциногенно въздействие.

— Звучи ми налудничаво — знаеше си своето Ким, с разширени от тревога очи.

— Я не се занасяй — усмихна се пак Едуард. — Заради Кевин днес следобед дори си направих изследвания. Всичко е наред. Чувствам се прекрасно! Наистина. Дори по вече от прекрасно. В екстаз съм! В началото се надявах новите гъбички да произвеждат същите алкалоиди, как то Glaviceps — това щеше да докаже, че в дъното на лова на вещици всъщност е моравото рогче. Сега вече се надявам гъбичките да произвеждат нови, още неизследвани алкалоиди.

— А какво представляват те? — поинтересува се Ким.

— Знаеш, че алкалоидите са голяма група азотни съединения в растенията — обясни Едуард. — Познати са ти, защото много от тях, например кофеинът, морфинът и никотинът, са широко разпространени — използват се във фармакологията като активни вещества.

— След като са толкова разпространени, защо се радваш, че си открил нови? — попита младата жена.

— Защото вече доказах, че каквито и алкалоиди да се съдържат в новите гъбички, те са психотропно активни — отвърна ученият. — Открием ли ново халюциногенно вещество и лекарство, това ще ни отвори най-различни врати за разбирането на мозъчната дейност. Те задължително приличат на мозъчните невротрансмитери и се уподобяват на тях.

— А кога ще разбереш със сигурност дали си открил нови алкалоиди? — поинтересува се Ким.

— Скоро — отговори Едуард. — Но сега ти ми разкажи подробно какво прави днес.

Ким си пое въздух. Разправи му всичко от игла до конец, като започна от разговора с баща си и завърши с това, че са уточнили дизайна на новата кухня и баня в къщата.

— Браво на теб, отхвърлила си много работа! — поздрави я мъжът. — Изумен съм, че сте се натъкнали на гроба на Елизабет. И

казваш, че ковчегът е в добро състояние, така ли?

— Поне така ми се стори — отвърна младата жена. — Заровен е много надълбоко, вероятно на два и половина метра. Краят му се подаваше от изкопа. Багерът го е издрал.

— Това, че са открили гроба, сигурно те е разстроило — погледна я съчувствено Едуард.

— В известен смисъл, да — усмихна се тъжно Ким. — Стори ми се странно, че го намираме толкова скоро след като се натъкнахме на портрета. Стръскащо е... Сякаш Елизабет се опитва да ми каже нещо.

— Ехей, не започвай пак! — рече Едуард. — Отново ли те налегнаха суеверия?

Ким се засмя, въпреки че не и беше до смях.

— Я ми кажи нещо — подкани закачливо той. — Страх ли те е черна котка да не ти мине път, боиш ли се да минаваш под стълба или от числото тринайсет?

Ким се поколеба. Наистина ли беше суеверна? Никога не се беше замисляла за това.

— Ето, знаех си аз, суеверна си! — възкликна Едуард. — Помисли само! През XVII век като нищо са могли да те обявят за вещица, понеже подобна вяра включва и окултното.

— Стига си се правил на интересен! — прекъсна го Ким. — Може наистина да съм малко суеверна, но съвпаденията с Елизабет станаха прекалено много. Днес например установих и това, че през 1692 година дните на седмицата са съвпадали с календара за тази година — 1994-та. Разбрах и че Елизабет е умряла на моите години. За капак и рождените ни дни отстоят само на два дена, тоест ние с нея сме една и съща зодия.

— Какво очакваш да кажа? — попита Едуард.

— Можеш ли да обясниш всички тези съвпадения?

— Разбира се — отвърна той. — Чиста случайност. Както в онзи стар виц, че ако има достатъчно на брой маймуни и пишещи машини, все някоя ще създаде „Хамлет“.

— С теб няма да изляза на глава — усмихна се Ким и отпи от виното.

— Извинявай, но аз съм учен — сви рамене мъжът.

— Нека ти кажа какво още научих днес — подхвана пак Ким. — В ония години нещата не са били чак толкова прости. Роналд се е

женил три пъти. Първата му жена е починала, завещавайки му огромно състояние — завещанието безуспешно е било оспорено от сина и от предишен брак. После, след око две години, Роналд се е оженил за Елизабет. След смъртта и се е венчал за нейната сестра — и то още същата година, моля ти се!

— И какво от това? — учуди се Едуард.

— Не ти ли се струва малко гадно?

— Не, ни най-малко — отвърна той. — В ония години животът никак не е бил лек, не забравяй. Роналд е трябвало да отгледа децата. Пък и не е било толкова необичайно да се женят за роднини на покойния съпруг.

— Не съм толкова сигурна — възрази Ким. — Мъчат ме много въпроси.

Сервитьорката дойде при тях и прекъсвайки разговора, им съобщи, че масата е готова. Ким беше приятно изненадана — не очакваше, че ще вечерят в „Харвест“. Беше гладна като вълк.

Последваха келнерката, която ги изведе на терасата и ги настани под дърветата, отрупани с бели лампички. Вече се беше захладило след непоносимата жега през деня. Нямаше вятър, пламъкът на свещта върху масата не трепкаше.

Докато чакаха да им поднесат, Ким показа на Едуард копието, което беше направила от иска на Роналд.

— Май се справяш отлично с ролята на детектив? — засмя се Едуард.

— Не се шегувай, баща ми тази сутрин подметна, че Елизабет вероятно наистина се е занимавала с окултизъм.

— И аз ти го казах — напомни и Едуард. — Значи според теб въпросното окончателно доказателство е свързано с окултизма, така ли?

— Мисля, че е безспорно.

— Да, и на мен така ми се струва — съгласи се младата жена. — Но имаш ли някакво по-конкретно предположение?

— Едва ли мога да съм полезен, не разбирам много от вещици и магии.

— Дали пък не става дума за книга? — опита се да налучка Ким. — За нещо, което Елизабет е написала?

— Звучи правдоподобно — съгласи се мъжът. — Не е изключено и да е нарисувала нещо. Някакъв образ.

— Или пък да е направила кукла? — предположи младата жена.

— На прав път си — насърчи я Едуард, после известно време мълча. — Сетих се какво би могло да бъде!

— Какво? — попита нетърпеливо Ким.

— Метлата и! — прихна той.

— Престани, де! — тросна се Ким, макар че също се усмихна. — Говоря ти сериозно.

Едуард се извини и се зае да и обясни откъде идвало преданието за метлата — от средновековието, когато мажели пръчки с отвара, съдържаща вещества, които причиняват халюцинации. В сатанинските обреди ги използвали за предизвикването на психеделични усещания, получавани ако пръчката се допре до лигавицата.

— Стига толкова, наслушах се — прекъсна го Ким. — Получих представа.

Донесоха им храната. И двамата замълчаха, докато келнерката им сервираше. Щом тя се отдалечи, пръв заговори Едуард.

— Лошото е, че това доказателство може да бъде всякакво и ти няма как да разбереш какво точно е било, докато не откриеш негово описание. Защо не погледнеш в архива на съда?

— И на мен ми хрумна същото — поясни Ким. — Но ми казаха, че не са се запазили никакви стенограми на онзи състав на Върховния съд.

— Лоша работа! — възкликна Едуард. — Значи това те връща към отчайващата купчина документи в замъка.

— Да — потвърди Ким без особен ентузиазъм. — А няма никаква гаранция, че и там ще намеря нещо.

Докато вечеряха, разговорът се прехвърли към по-делнични неща. Чак след десерта Едуард отново се върна към гроба на Елизабет.

— В какво състояние е трупът, запазил ли се е? — поинтересува се той.

— Не съм го виждала — отговори Ким — беше стъписана от този въпрос. — Ковчегът не беше отворен. Багерът просто с ударил края му и го е одраскал леко.

— Дали да не го отворим? — предложи Едуард. — Няма да е зле да взема проба, ако изобщо може да се вземе. Намерим ли остатъци от

алкалоида, произвеждан от този нов вид гъбички, ще имаме неоспоримо доказателство, че дяволът в Салем всъщност е бил някаква си гъбичка плесен.

— Бива ли да предлагаш такова нещо! — възмути се Ким. — Последното, което искам, е да тревожа тленните останки на Елизабет.

— Пак се оставяш да те завладее суеверието — укори я Едуард. — Все едно да се обявиш срещу аутопсиите.

— Различно е — възрази младата жена. — Елизабет вече е погребана.

— Непрекъснато ексхумират покойници — напомни и ученият.

— Сигурно — съгласи се от немай-къде Ким.

— Дали утре да не дойда дотам с теб? Ще надзърнем заедно в ковчегата.

— Трябва да си издействаш разрешение, за да ексхумираш трупа — напомни му младата жена.

— Багерът вече е свършил почти цялата работа. Нека утре погледнем, пък тогава ще му мислим.

След като излязоха от ресторанта, настъпи неловко мълчание. Едуард покани Ким в жилището си, но тя се колебаеше — неприятният финал на разговора я върна към притесненията от сутринта. Накрая решиха въпроса с компромис: разбраха се да отидат у Едуард и там да видят какво ще правят.

По-късно, докато седеше на канапето, Ким попита Едуард дали помни един свой студент — Кинард Монихан, който преди пет-шест години се е занимавал с научна работа в лабораторията му.

— Кинард Монихан — повтори Едуард, после затвори очи и се съсредоточи. — През мен минават много студенти. Всъщност да, помня го. Ако не ме лъже паметта, стана хирург.

— Да, за него ти говоря — потвърди Ким. — Нещо друго помниш ли?

— Бях разочарован, когато разбрах, че се е отказал от научната работа — отвърна Едуард. — Беше умно момче. Очаквах да се посвети на науката. Защо питаш?

— Ходех с него две-три години — рече Ким.

Тъкмо да му спомене за срещата в имението, когато Едуард я прекъсна.

— Значи сте били любовници? — попита я той.

— Може и така да се каже — отговори плахо тя.

Не беше нужно да е голям психолог, за да усети, че Едуард е разстроен. Промениха се и поведението му, и начинът му на говорене. Наложих се половин час да го успокоява и убеждава, че е скъсала с Кинард. Дори се извини, задето е споменала за него.

За да смени темата, попита Едуард дали е започнал да си търси ново жилище.

— Все се каня, но съм толкова затрупан с работа, че някак си не ми е до това.

— Ехей, няма да забележиш кога ще се изтърколи лятото! После ще нощуваш под звездите...

Вече ставаше късно, а нито Ким, нито Едуард отваряха дума за това къде ще нощува тя. Така решиха въпроса. Ким остана.

Докато лежаха един до друг в кревата, младата жена се сети как е подметнала на Кинард, че Едуард ще отиде да живее с нея в Салем. Беше го казала, колкото да се заяде, сега обаче идеята и се стори по-реална и примамлива. Връзката и с Едуард вървеше повече от добре. Освен това старата къща беше голяма — щеше да има място и за двамата. Пък и мястото беше отдалечено. Ким сигурно щеше да се чувства самотна там.

СЪБОТА, 23 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Ким се отърси постепенно от унеса. Още преди да е отворила очи, чу гласа на Едуард. Първо реши, че сънува, после обаче напълно се разсъни и си даде сметка, че звукът идва от съседната стая. Разтърка клепачи. Мястото в леглото до нея наистина беше празно. Часовникът показваше шест без петнайсет сутринта.

Седна в леглото, облегна се на възглавницата с разтуптяно сърце, притеснена да не се е случило нещо, и се опита да чуе какво казва Едуард, ала не успя. Долови само, че е развълнуван. След няколко минути той се върна при нея. Беше по хавлии. Тръгна на пръсти към банята, но Ким го повика. Едуард смени посоката и приседна на крайчеца на леглото.

— Имам страхотни новини — прошепна той със светнал поглед.

— Будна съм, не е нужно да шептиш — рече му Ким поуспокоена. — Какво е станало?

— Току-що говорих с Елинор — поясни Едуард.

— В шест без петнайсет сутринта? — изненада се младата жена. — Коя, по дяволите, е тази Елинор?

— Моя асистентка на следдипломна квалификация — отвърна той. — Сега е дясната ми ръка в лабораторията.

— Струва ми се ужасно рано за служебни разговори — смути се Ким, неволно сетила се за Грейс Трейтър — „дясната ръка“ на баща и.

— Работила е цяла нощ — допълни Едуард. — Снощи Кевин ни прати още склеротии от новите гъбички. Елинор остана да подготви проба и да я пусне през маса-спектрометъра. Както личи, алкалоидите не са същите, както при *Claviceps purpurea*. Всъщност, доколкото разбрах, имаме цели три нови алкалоида!

— Радвам се за теб — предпазливо се отзова Ким. Бе твърде рано да казва нещо повече.

— Най-вълнуващото е, че знам — поне един от тях е психо-активен — допълни Едуард. — А би могло такива да са и трите! — възкликна и потри ръце, сякаш се готвеше на мига да се впусне в

работа. — Нямаш представа колко важно би могло да бъде това — продължи ученият. — Току виж сме разработили ново лекарство, не, цяло семейство нови лекарства! Дори и да се окаже, че не стават за лечение, пак ще бъдат много ценни за изследователите.

— Браво на теб! — каза Ким.

Разтърка очи — искаше и се да отиде в банята и да си измие зъбите.

— Удивително е колко често щастливата случайност играе роля в разработването на лекарства — продължи възторжено Едуард. — Представяш ли си — да открия лекарство покрай лова на вещици в Салем! Още по-добре, отколкото начина, по който е разработено лекарството прозак.

— И то ли е открито случайно? — поинтересува се младата жена.

— Може и така да се каже — потвърди Едуард. — Ученият с най-голяма заслуга си играел с антихистамините и провеждал с тях опити, за да установи въздействието на един невротрансмитер — норпинефрина.

— Виж ти! — каза Ким, въпреки че не слушаше — още не бе пила кафе и мозъкът и не беше готов да осмисли такива сложни неща.

— Направо изгарям от нетърпение да се заема с новите алкалоиди — продължи развълнуван ученият.

— Ами тогава недей да идваш в Салем — предложи младата жена.

— И дума да не става! Ще дойда — отсече той без колебание. — Искам да видя гроба. Хайде! И бездруго си будна, да тръгваме! — подкани Едуард и я щипна закачливо през завивките по крака.

След половин час двамата вече бързаха към Харвард Скуеър, където закусиха. После се отбиха в една от многото книжарници на площада и си купиха няколко книги, от които искаха да научат повече за епохата на пуританите. Когато поеха към Северния бряг, вече минаваше девет сутринта.

Караше Ким. Движението не беше натоварено и стигнаха в Салем малко преди десет. Минаха по същия път, както и предишната събота — покрай Къщата на вещиците. Едуард се пресегна и хвана Ким за ръката.

— Влизала ли си някога в нея? — попита я той.

— Доста отдавна. Защо? Нима искаш да влезеш?

— Не ми се смей, но наистина искам. Нали нямаш нищо против да отделим няколко минути?

— Не, разбира се — отвърна младата жена.

Зави по Федеръл Стрийт и паркира недалеч от съдебната палата. Върнаха се пеш в Къщата на вещиците колкото да видят, че се налага да почакат. Отваряха в десет. Имаше и други посетители, които чакаха пред старовремската сграда — няколко семейства, кои с децата, кои сами.

— Наистина е изумително каква голяма притегателна сила има ловът на вещици в Салем — отбеляза Ким. — Дали хората изобщо се замислят защо тази история им е толкова интересна?

— Според братовчед ти Стантън ловът на вещици в градчето е своеобразен прозорец към свръхестественото — пое темата с охота Едуард. — И в този случай съм съгласен с него. Повечето хора си падат малко нещо суеверни, привлича ги ореолът на загадъчност, магията, тайното знание — и вещиците очевидно разпалват въображението им. Всъщност думата „вещица, вещер“ идва от „знаещ“, човек, който е посветен, т.е. „вещ“ в някакво тайно умение и това му дава власт над скритите сили. И ето как парадоксално знанието и наивното невежество се привличат взаимно.

— Така е — съгласи се Ким, впечатлена. — Но се опасявам, че в този интерес има и нещо нездраво, най-вече защото става дума за хора, които са екзекутирани. Пък и според мен едва ли е съвпадение, че повечето обесени са били жени. Май не са били на особена почит в ония времена.

— Май се поувлече във феминисткия си плам — репликира я Едуард със закачлива усмивка. — Мен ако питаш, преследвали са жените по-скоро заради ролята им в културата на колониалната епоха. Те очевидно са били свързвани много повече от мъжете с раждането и смъртта, със здравето и болестите, а тези страни на живота са били обгърнати със суеверия и окултизъм. В ония години хората просто не са имали обяснения за тях.

— И двамата сме прави — отсъди Ким. — Съгласна съм с теб, но от беглото изследване, което проведох, останах изумена колко малко права са имали жените в епохата на Елизабет. Мъжете са се страхували и са си го изкарвали на жените. Ставали са женомразци.

Точно в този миг вратата на Къщата на вещиците се отвори. Показа се жена със старовремска носия, която поздрави насъбралите се. Явно посещенията в музея бяха с екскурзовод.

— Мислех си, че ще ни пуснат да поразгледаме сами — прошепна Едуард.

— И аз.

Заслушаха как младата жена описва обзавеждането в залата, включително кутията за библия, каквато както им обясни тя, имало винаги в къщата на всеки пуританин.

— Стана ми скучно — прошепна пак Едуард. — Дали да не си тръгваме?

— Май си прав — съгласи се Ким.

Излязоха от сградата.

— Настоях да влезем, за да видя дали обстановката вътре прилича на обзавеждането в старата къща — поясни Едуард. — Наистина изумително. Сякаш двете сгради са строени по един и същ план.

— Явно — рече Ким, — в ония години не са насърчавали особено личния вкус и предпочитания.

Качиха се отново в колата и подкараха към имението. Първото, което Едуард видя, беше изкопът. Беше изненадан от дължината му: той започваше на няколко метра от замъка и стигаше чак при старата къща. Застанаха в края му и забелязаха, че ров вече е прокопан и под основите на къщата.

— Ето го и ковчега — Ким посочи мястото, където той се показваше от пръстта.

Там изкопът бе значително по-широк.

— Какъв невероятен късмет! — възкликна ученият. — Както гледам, това е горната му част. И си права за дълбочината. Заровен е най-малко на два и половина метра, ако не и на повече.

— Изкопът е дълбок само тук, при къщата — изтъкна младата жена. — През моравата е много по-плитък.

— Права си — съгласи се Едуард и тръгна към къщата.

— Къде отиваш? — попита Ким. — Не искаш ли да видиш надгробния камък?

— Първо ще поразгледам отблизо ковчега.

Избра най-удобното място, скочи в изкопа и се върна назад, като слизаше все по-надълбоко. Ким го наблюдаваше все по-угрижено. Вече се притесняваше какво ли е намислил.

— Сигурен ли си, че пръстта няма да поддаде? — попита тя изнервена.

Приблужи края на рова и чу как надолу се търкалят бучки пръст и камъни.

Едуард не отговори. Вече се беше навел и оглеждаше издрания край на ковчега. Откърти малко от пръстта, полепнала по него, и я стисна между пръстите си.

— Обнадеждаващо е — отбеляза Едуард. — Тук е съвсем сухо и изненадващо хладно.

Пъхна пръсти в процепа между капака на ковчега и едната му страна. Дъската изпука и се огъна.

— Майчице! — прошепна едва чуто Ким.

— Ще ми донесеш ли фенерчето от колата? — помоли Едуард — надзърташе в ковчега.

Ким изпълни молбата му, макар и със свито сърце — тази работа все повече не и харесваше. Струваше и се кощунство да тревожат тленните останки на Елизабет. Приблужи се възможно най-много по рохката пръст покрай трапа и метна фенерчето на Едуард. Той го включи и го насочи към отворения край на ковчега.

— Пак извадихме късмет — рече на Ким. — От студа и липсата на влага трупът се е мумифицирал. Дори саванът си стои непокътнат.

— Престани! — проплака младата жена.

Но все едно говореше на дърветата — Едуард бе така увлечен, че не искаше и да чуе. За неин ужас той остави фенерчето и промуши ръка в ковчега.

— Едуард! Какво правиш!

— Само ще издърпам лекичко тялото малко по-насам — обясни той.

Затегли, но трупът не се помръдна, затова Едуард опря крак о едната страна на изкопа и дръпна по-силно. За негова изненада най-неочаквано главата остана в ръцете му, той залитна и се свлече върху отсрещната страна на рова. Озова се седнал в пръстта с главата на Елизабет в скута си. Върху него се търкулнаха няколко бучки пръст. Ким усети как и призлява. Неволно извърна глава и притвори очи.

— Божичко! — възкликна Едуард и се изправи. Погледна долния край на главата. — Вратните прешлени явно са се счутили, когато са качили Елизабет на бесилото. Все пак е странно — в ония години са внимавали шията да не се счупи, така че осъденият на смърт да умре от задушаване.

— Престани с тия твои лекции и излизай от там! — проплака Ким ужасена и разстроена до немай-къде.

Едуард сякаш не я чу. Остави главата и вдигна страничната дъска на ковчегата, която се беше откъртила. Взе камък и я закрепил в първоначалното и положение. Увери се, че отвън не личат следи от действията му, вдигна главата и се върна към мястото в изкопа, откъдето можеше да се изкатери горе.

— Дано не смяташ, че това е забавно — укори го Ким разтреперана, когато той се приближи. Младата жена отказа да погледне главата. — Върни я!

— На всяка цена — обеща Едуард. — Искам само да взема малка проба. Хайде да потърсим вътре кутия.

Отчаяна и разтърсена до дън душа, Ким тръгна към къщата, следвана от Едуард. Не проумяваше собственото си поведение — как можа да допусне да се стигне дотук! Едуард усети, че е мрачна, и побърза да вдигне кутията от водопроводни кранове, изпречила се пред погледа му. Сложи главата в нея и я отнесе в колата. Върна се в къщата и възкликна с пресилена бодрост, все едно нищо не се бе случило:

— Готово! Хайде сега да направим малък тур за овации!

— Върни главата на мястото и час по-скоро! — тросна се Ким.

— Казах ти вече, ще я върна — кимна той. — Разбирам те, но моля само за още малко търпение, едва ли ще имаме друг такъв шанс да проверим истината.

За да смени темата, отиде в пристройката и се престори, че оглежда резултатите от обновяването и. Ким го последва. Скоро вниманието и бе погълнато от ремонта, който доста беше напреднал. Майсторите вече бяха залели с цимент пода в мазето.

— Добре, че взех проби от пръстта — обади се ученият.

Качиха се да разгледат и на втория етаж, и точно тогава Ким чу, че отвън спира кола. Погледна през прозореца и сърцето и замря. Беше баща и.

— Само той липсваше! — възкликна младата жена. Плиснаха я тревога и притеснение, дланите и се покриха с пот. Едуард веднага го долови.

— От какво се притесняваш, от това, че и аз съм тук ли? — попита той.

— О, не! — отвърна тя. — Притеснявам се заради гроба на Елизабет. Много те моля, не споменавай за главата! Само това оставаше — да дам на баща си повод да се намеси. Ще ни подлуди!

Слязоха по стълбището и отидоха навън. Бащата на Ким — Джон, стоеше край изкопа и гледаше ковчег на Елизабет. Ким го запозна с Едуард. Баща и се държеше любезно, но сдържано. Дръпна дъщеря си встрани.

— Какво неприятно съвпадение — Джордж Харис да се натъкне на ковчег! — зашепна раздражено той. — Казах му да си мълчи и се надявам и ти да сториш същото. Не искам майка ти да научава. Съвсем ще се поболее.

— Нямам причини да го разгласявам — увери го Ким.

— Да ти призная, изненадан съм, че ковчегът е тук — продължи Джон. — Казвали са ми, че Елизабет е погребана в общ гроб някъде в центъра на Салем. Ами този непознат кой е? Знае ли за ковчег?

— Едуард не е непознат — възрази дъщерята. — Да, знае за ковчег. Знае дори за Елизабет.

— Нали се разбрахме да не разправяш на всеки срещнат за нея! — укори я баща и.

— Не съм му казала аз — отвърна Ким. — Раздрънка се Стантън Луис.

— Ох, тези роднини на майка ти, невъзможни са! — изпелтечи Джон и се върна при Едуард. — Историята с Елизабет Стюарт е семейна тайна — предупреди го. — Надявам се да не я разгласявате.

— Ама разбира се — отвърна уклончиво младият мъж и се запита какво ли ще каже Джон, ако научи за главата в автомобила.

Явно успокоен от обещанието, бащата на Ким насочи вниманието си към къщата. Ким го покани да разгледа и той от немайкъде благоволи да обиколи набързо стаите. После излезе и тъкмо да си тръгне, се поколеба, погледна Едуард и изрече бързо:

— Ким е добро, чувствително момиче. Много сърдечна и обичлива е... — и той замлъкна наред фразата, сякаш не знаеше как

да продължи.

— И аз съм на същото мнение — побърза да се съгласи помладият мъж.

Джон само кимна, после се качи на колата и си замина. Ким го изпроводи с очи, докато той се скри зад дърветата.

— Няма равен в умението да ми къса нервите — изсумтя тя. — Лошото е, че дори не си дава сметка колко унижително е да се държи с мен като с малко дете и да ме нарича „момиче“.

— Поне те похвали — отбеляза Едуард.

— Друг път! — тросна се младата жена. — Похвали себе си — видите ли, каква щерка съм отгледал! Но всъщност няма никаква заслуга за това. Вечно го нямаше вкъщи. Няма представа какво е да си истински баща или съпруг — за него това се свежда до покрива и храната, които трябва да осигури.

Едуард я прегърна през раменете.

— Било, каквото било! Не се ядосвай, няма смисъл.

Ким внезапно се извърна към него.

— Снощи ми хрумна нещо — подхвана тя. — Не искаш ли на първи септември да дойдеш да живееш с мен тук?

Едуард я погледна изумен и изпелтечи:

— М-много... щедро от твоя страна.

— Според мен ще бъде чудесно — изчурулика развълнувано младата жена. — Има достатъчно място, пък и бездруго трябва да си търсиш ново жилище. Какво ще кажеш?

— Благодаря ти — смутолеви Едуард. — И аз не знам какво да кажа. Нека го обсъдим.

— Какво толкова има да обсъждаме? — изненада се Ким.

Не беше очаквала да и откаже. Продължаваше да и праща всеки ден цветя.

— Притеснявам се, че ме каниш, преди да си помислила добре — обясни Едуард.

— Сигурно се опасявам да не размислиш и тогава вече няма да знаеш как да се отметнеш.

— Заради това ли се колебаеш? — попита младата жена. Вдигна се на пръсти и го прегърна. — Добре де. Ще го обсъдим. Но аз няма да размисля.

По-късно, когато се умориха да оглеждат ремонтираните помещения, тя го попита дали не иска да я придружи до замъка и да прехвърли заедно с нея семейния архив.

— Амбицирана съм да открия какво точно е било доказателството, използвано срещу Елизабет — обясни тя. — Ще ми помогнеш ли?

— На драго сърце.

Щом влязоха в замъка, Ким предложи този път да започнат с тавана. Първоначално Едуард преливаше от ентузиазъм, но щом се качиха горе, горещината ги заля като в пещ. Отвориха капандурите, но пак си остана задушно. Тридесетина минути по-късно Едуард вече въздишаше отегчено и триеше потта от челото си.

— Май не ти е особено приятно — попита Ким.

Той беше пренесъл едно от чекмеджетата при капандурата, но вместо да преглежда документите в него, се беше вторачил в прозореца.

— Честно казано, умът ми е другаде — отвърна Едуард — погълнат съм от новите алкалоиди. Не ме свърта да се върна в лабораторията и отново да се заема с тях.

— Защо тогава не се прибиращ в Бостън и не си вършиш работата? — предложи младата жена. — Аз ще хвана влака.

— Наистина ще си вървя. Но нека аз се прибера с влака.

След кратък спор Едуард се наложи, защото Ким нямаше как да се придвижи по-късно до гарата. Отидоха при къщата и се качиха в колата. По средата на пътя Ким изведнъж се сети за главата на Елизабет на задната седалка.

— Не се притеснявай — успокои я Едуард. — Ще я взема.

— Във влака ли? — стъписа се Ким.

— Какво толкова има? — отвърна той. — Нали е в кутия!

— Но да я върнеш незабавно! — напомни му Ким. — Ще запълнят изкопа веднага след като прокарат тръбите.

— Ще приключа много бързо с нея — увери я ученият. — Дано само се е запазило нещо, от което да взема проби. Ако не е останало нищо, ще опитам черния дроб.

— И дума да не става! Няма да припарваш повече до ковчега. Само ще върнеш главата, и край! — настоя Ким. — Особено при

положение, че и баща ми се навърта наоколо. Явно поддържа връзка със строителния предприемач.

Остави го при стълбището, което водеше надолу към гарата. Едуард взе от задната седалка кутията от водопроводни кранове.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита той.

— Няма да стане — отказа Ким. — Ще се прибера късно, а утре съм рано на работа.

— Но ще се чуем поне по телефона, нали?

Младата жена се усмихна.

Колкото и приятно да му беше с Ким, Едуард бе доволен, че се е върнал в лабораторията. Зарадва се най-вече на Елинон, която не бе очаквал да завари там.

Първото, което направи Елинон, бе да покаже на Едуард резултатите от маса-спектрометрията. Вече беше сигурна, че става дума за три нови алкалоида. След телефонния разговор с Едуард сутринта Елинон се бе заела да проучи резултатите — беше изключено алкалоидите да са производни на познати съединения.

— Има ли още склеротии? — поинтересува се Едуард.

— Малко — отвърна жената. — Кевин Скрантън обеща да прати още, но каза, че не знае кога. Не исках да жертвам склеротиите, с които разполагаме, докато не говоря с теб. Как смяташ да отделим алкалоидите? С органични разтворители ли?

— Ще използваме капилярна електрофореза. Ако се наложи, ще приложим мицеларна електрокинетична капилярна хроматография.

— Да приготвя ли груба проба, както за масовата спектрометрия? — попита Елинон.

— Не. Ще получим екстракт от алкалоидите с дестилирана вода, а за утайката ще използваме слаба киселина. Така постъпих в биологическата лаборатория и стана. Ще получим по-чисти проби, което ще ни улесни в анализа.

Елинон понечи да се върне на работното си място, но Едуард я сграбчи за ръката.

— Преди да се заемеш с алкалоидите, искам от теб да направиш нещо друго — рече и той. Без всякакви предисловия отвори кутията от водопроводни кранове и вдигна мумифицираната глава.

Жената се дръпна, стъписана от ужасяващата гледка.

— Можеше да ме предупредиш — каза с укор тя.

— Да, нямаше да е зле — засмя се притеснено Едуард.

За пръв път огледа критично главата. Да-а... Наистина си беше доста страшна. Кожата беше тъмнокафява, почти с цвят на махагон. Беше се спаружила и нагънала, разкривайки зъбите в зловеща усмивка. Косата беше изсъхнала и бе заприличала на метални стружки.

— Това пък какво е? — ахна Елинон. — Египетска мумия?

Едуард и разправи всичко от начало до край. Обясни и че иска да провери дали в черепа се е запазило нещо, от което да вземе проба.

— Я да видим дали ще позная — каза жената. — Искаш да подложиш пробата на масова спектрометрия, нали?

— Точно така — потвърди Едуард. — От гледна точка на науката ще бъде много изискано, ако сме в състояние да покажем пиковите, съответстващи на новите алкалоиди. Това ще докаже недвусмислено, че жената е погълнала от новите гъбички.

Елинон изтича до факултета по клетъчна биология, за да вземе инструменти за дисекция, а през това време Едуард отиде при студентите от горните курсове и асистентите, които се бяха явили в лабораторията и нервно обикаляха, чакайки да им обърне внимание. Той отговори на всичките им въпроси и ги разпрати да си вършат работата. Тъкмо тогава се върна и Елинон.

— Един анатом ми обясни, че трябвало да махнем целия черепен покрив — уточни жената, както държеше електрическа вибрационна пила.

Едуард запретна ръкави. Издърпа скалпа и оголи черепа. После взе пилата и отрязва горната част. Надзърнаха с Елинон вътре. Нямаше много за гледане. Мозъкът се беше спекъл на топка в задната част на кухината.

— Какво ще кажеш? — попита Едуард и размърда мозъка с върха на скалпела — беше твърд.

— Отрежи парченце и аз ще го разтворя в нещо — отвърна асистентката.

След като се сдобиха с пробата, започнаха да опитват различни разтворители и да ги проверяват в масовия спектрометър — успяха още с втората проба. Много от пиковите съответстваха точно на пиковите на новите алкалоиди в грубия екстракт, който Елинон беше изследвала предната нощ.

— Не е ли науката велико нещо? — възкликна Едуард — беше на върха на щастието.

— Най-великото — кимна усмихната и Елинор.

Едуард се върна при писалището и звънна по телефона на Ким вкъщи. Както и беше очаквал, отговори му телефонният секретар. След сигнала той на един дъх изстреля в слушалката, че за Елизабет Стюарт дяволът в Салем вече е намерил научно обяснение! Затвори и се върна бързо при Елинор. Беше в невероятно настроение.

— Хайде, стига сме се помайвали — подхвана той. — Нека се заемем с истинска наука. Ще опитаме да отделим новите алкалоиди, за да видим с какво разполагаме.

— Ама че работа! — възкликна ядно Ким.

Затвори с хълбок чекмеджето на една от кантонерките. Беше цялата в прах, умираше от непоносимата жегга, бе на ръба на отчаянието. След като закара Едуард на гарата, се върна на тавана в замъка и четири часа оглежда всичко педя по педя — като се почне от крилото за прислугата и се стигне чак до крилото за гости. Не намери нищо важно, нито едно листче от XVII век.

— В чудо ще се видя — изпъшка тя.

Огледа за кой ли път безбройните кантонерки, сандъци, кашони и писалища, с които таванът беше задръстен чак до чупката вдясно. Беше ужасена от самия обем на архива. Тук документите бяха дори повече, отколкото във винарската изба. И точно както и там, не следваха никаква хронология или тематичен ред. Сложени едни до други листове отстояха на цяло столетие, всичко — търговски данни, счетоводни книги, готварски рецепти, официални държавни документи и лични писма, бяха струпани в един куп. Единственият начин Ким да добие някаква представа за архива бе да преглежда листовите един по един.

Изправена пред тази страховита перспектива, тя си даде сметка колко и е провървяло в понеделник с писмото, което Джеймс Фланаган бе пратил през 1679 година на Роналд Стюарт. То бе оставило у нея измамното впечатление, че макар и трудно, ще и бъде приятно да проучва живота на Елизабет.

Накрая гладът, изтощението и обезсърчението надделяха над решимостта на Ким на всяка цена да разбере какво точно е било

доказателството, използвано срещу Елизабет. Би дала мило и драго да си вземе душ, затова слезе от тавана и отиде навън, в лятната жега на късния следобед. Качи се на колата и подкара към Бостън.

ПОНЕДЕЛНИК, 25 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Едуард примига и отвори очи — беше спал само четири часа. Стрелката сочеше пет часа призори. Запалеше ли се по някое изследване, сън не го ловеше, а сега бе по-ентузиизиран от всякога. Интуицията на учен му подсказваше, че този път се е заел с нещо наистина голямо, а интуицията никога не го подвеждаше.

Едуард скочи от леглото. Това стресна Бафър и мъникът се разляя като обезумял. Паникьосаното куче навярно бе решило, че е настъпил краят на света. Наложил се стопанинът му да го скрие, за да го усмири и да прекрати олелията.

След като приключил набързо със сутрешния си ритуал, който включваше и кратка разходка с Бафър, Едуард се метна на колата и отпрашил към лабораторията. Когато влезе, още нямаше и седем сутринта, а Елинол вече беше там. — Нещо не мога да спя като хората — оплака се тя. Дългата и руса коса, която обикновено беше старателно сресана, сега изглеждаше доста разрошена.

— Аз също — призна и Едуард.

В събота вечерта бяха работили чак до един след полунощ, после не бяха подвели крак и цяла неделя. Едуард дори бе отменил срещата си с Ким за вечерта. Обяснил и, че двамата с Елинол са съвсем близо до целта. Не можеше да спре точно сега.

Едва около полунощ в неделя Едуард и Елинол бяха успели да отделят алкалоидите. Трудностите се дължаха главно на това, че два от алкалоидите имаха почти еднакви физически свойства. Сега им трябваше единствено още материал и Кевин Скрантън, сякаш дочул молитвите им, звънна да каже, че сутринта ще прати поредната порция склеротии.

— Искам всичко да е готово, когато материалът пристигне — отсече Едуард.

— Дадено — отвърна Елинол и зачатка весело с точета.

Едуард се опита да разроши непокорните и кичури, но тя се оказа по-бърза.

Работиха трескаво повече от час, когато младата жена потупа лекичко Едуард по ръката.

— Нарочно ли пренебрегваш стадото си? — попита едва чуто тя и кимна през рамо.

Едуард се изправи, извърна се и погледна студентите, които се мотаеха в очакване той да ги забележи. Изобщо не беше усетил, че са тук. Групата ставаше все по-голяма — в лабораторията влизаха все нови и нови хора.

— Слушайте! — спря ги Едуард. — Днес се оправяйте сами. Затънал съм до гуша. Работа върху проект, който не търпи отлагане.

Обърна им гръб и мигновено забрави за съществуването им, съсредоточен до краен предел в изследванията си. Не след дълго обаче Елинор пак го дръпна за ръката.

— Неприятно ми е, че те откъсвам — подхвана тя, — но какво ще правиш с лекцията в девет часа?

— По дяволите! — изруга ученият. — Съвсем ми изхвърча от главата. Намери Ралф Картър и го прати при мен.

Това беше един от неговите старши асистенти. Не след дълго дойде и той. Беше слаб брадат мъж с изненадващо широко червендалесто лице.

— Поеми летния курс по основи на биохимията — каза му Едуард.

— Докога? — поинтересува се Ралф. Явно не преливаше от желание да преподава.

— Ще се разберем после.

След като Ралф си тръгна, Едуард изръмжа:

— Мразя ги тези дивотии за пасивните и агресивните начала. В края на краищата, за пръв път моля някого да ме замества!

— Не всички имат твоя капацитет, а и знаеш защо никой не се натиска да преподава на зайците от началните курсове — укроти атмосферата Елинор.

Както им бяха обещали, получиха склеротиите малко след девет часа — бяха в малка стъкленица. Едуард махна капачката и внимателно, сякаш борави със златни кюлчета, изсипа тъмните, прилични на ориз зрънца върху лист филтърна хартия.

— Ама че гадост! — възкликна Елинор. — Сякаш са мишкотини.

— На мен пък ми приличат повече на зрънцата в ръжения хляб — възрази ученият. — А и от гледна точка на историята метафората е по-уместна.

— Готов ли си да почваме? — попита асистентката.

— Хайде, пълен напред!

Още нямаше дванайсет на обяд, а Едуард и Елинор вече бяха успели да получат малко количество от всеки алкалоид. Пробите бяха на дъното на тънки конусовидни епруветки с надписи А, Б и В върху тях. Инак алкалоидите изглеждаха съвсем еднакви — представляваха бял прах.

— Сега какво? — попита младата жена и вдигна една от епруветките срещу светлината.

— Трябва да установим кой от трите алкалоида е психоактивен — поясни ученият. — След това се съсредоточаваме върху него.

— Как ще ги пробваме? — поинтересува се Елинор. — Дали да не използваме ганглии на *Aprasia fasciata*? С тях веднага ще разберем кои са невроактивни.

Едуард поклати глава.

— Не става — отсече той. — Искам да разбера кои алкалоиди причиняват халюцинации, и то веднага. Трябва ни човешки мозък.

— Не можем да използваме платени доброволци! — каза загрижено асистентката. — Ще бъде в разрез с етиката.

— Така си е — съгласи се Едуард. — Но и през ум не ми е минавало да прибегвам до услугите на платени доброволци. Мен ако питаш, и ние с теб ще свършим работа.

— А, не, не искам да участвам в подобно нещо — поколеба се Елинор — беше схванала, за какво намеква нейният шеф.

— Извинете! — извика някой. Едуард и Елинор се обърнаха и видяха Синди, една от секретарките на факултета. — Съжалявам, че ви прекъсвам, доктор Армстронг, но в кабинета ми е някой си доктор Стантън Луис, искал да говори с вас.

— Кажете му, че съм зает — отвърна ученият. Но още преди секретарката да е излязла от лабораторията, той я повика да се върне. — Размислих — рече и, — пратете го тук.

— Този блясък в очите ти нещо не ми харесва — вметна асистентката, докато чакаха Стантън.

— Всичко си е съвсем безобидно — усмихна се Едуард. — Но ако господин Луис настоява да финансира изследването, няма да застана на пътя му. Да говорим обаче сериозно — наистина искам да обсъдя с него онова, което правим тук.

Стантън нахълта в лабораторията, както винаги мил и любезен. Особено приятно му беше, че заварва Едуард и Елинор заедно.

— Двамата ми любимци — провикна се той, — макар че ви обичам с различни части на мозъка си.

Засмя се, — явно бе решил, че шегата му е върхът на остроумието. Ала Елинор не му остана дължна — каза, че не е усетила кога е сменил резбата.

— Моля? — втрещи се Стантън. Гледаше ги объркано.

— Просто съм убедена, че те привличам с ума си — засмя се младата жена. — Излиза, че инстинктът те тласка към Едуард.

Едуард прихна. Стантън нямаше равен в остроумията и приятелят му не бе виждал някой да е успял да го надприказва. Стантън също се засмя и увери асистентката, че находчивостта и открай време го е заслепявала, така че не е забелязвал другите и прелести. После се обърна към Едуард.

— Но стига с игричките и веселието. Какво ще кажеш за проспекта на „Дженетрикс“?

— Нямах възможност да го прегледам — призна си ученият най-чистосърдечно.

— Но ти ми обеща! — укори го другият мъж. — Мисли му, ще кажа на братовчедката да не се среща повече с човек, който не държи на думата си.

— Каква братовчедка? — полюбопитства Елинор и сръга лекичко шефа си в ребрата.

Едуард се изчерви като гимназист. В лабораторията рядко заекваше, сега обаче се разпелтечи както никога дотогава — не му се искаше да одумват Ким.

— Не ми е до четене — каза той на Стантън. — Тук работим нещо, което би могло да те заинтересува много.

— Дано — заяде се Стантън. Шляпна приятеля си по гърба и каза, че само се е шегувал за Ким. — За нищо на света не бих подливал вода на влюбените гълъбчета. Научих от леля как онзи сухар Стюарт

ви е заварил в Салем. Като те знам какъв похотливец си, се надявам да не е било в неприлична поза.

Едуард се прокашля притеснено и махна на Стантън да си вземе стол. После побърза да смени темата, като се впусна да разказва за новите гъбички и алкалоиди. Дори подаде на приятеля си трите епруветки с думите, че са успели да изолират новите съединения.

— Браво на вас! — възкликна Стантън нетърпеливо, като побърза да остави епруветките върху плота. — Но защо според теб това ще ме заинтересува? Аз съм човек на действието. Не се захласвам по разни езотерични небивалици, благодарение на които вие, учените, си живеете живота.

— Смятам, че тези алкалоиди могат да намерят приложение в практиката — поясни Едуард. — Не е изключено да сме на крачка от успеха да открием цяла нова група психотропни лекарства, които ако не друго, поне ще бъдат приложими в научните изследвания.

Стантън изправи гръб — вече не се правеше на голям веселяк.

— Нови лекарства ли? — наостри той уши. — Това вече наистина звучи интересно. Има ли вероятност да бъдат пуснати на пазара?

— Огромна — увери го Едуард. — Особено като знаем, че съвременната синтетична химия разполага с методи за молекулярна модификация. Пък и след като си позволих онзи психеделичен епизод с грубия екстракт, се чувствах странно ободрен, а мисълта ми беше остра като бръснач. Убеден съм, че тези лекарства няма да са само халюциногенни.

— Та това може да се превърне в златна мина! — възкликна Стантън, чийто предприемачески нюх надуши баснословни печалби — сърцето му туптеше като обезумяло. Изглеждаше досущ като хрътка, замръзнала в стойка пред спипания дивеч.

— И аз мисля така! — увери го Едуард, очевидно разтълкувал по своему думите на приятеля си.

— Говоря ти, че не е изключено една прекрасна утрин да се събудиш богаташ! — натърти Стантън, решен да го настави в правия път.

— Интересува ни най-вече какви ще са последиците за науката, ако открием нова група лекарства, които действат върху психиката — вметна Едуард. — Всички очакват нов пробив в познанията за

мозъчната дейност. Знае ли човек? Може пък да сме на крачка от това да го направим. Ако наистина сме на прав път, трябва да помислим как да финансираме масовото производство на лекарството. Учените в цял свят ще очакват от нас тъкмо това.

— Прекрасно! — възкликна Стантън, особено въодушевен от изразите „масово производство“ и „цял свят“. — Радвам се, че си поставяш такива възвишени цели. Но защо да не се стремиш и към двете? И към научните постижения, и към това да спечелиш добри пари?

— Не намирам да ставам милионер — завъртя очи Едуард. — Би трябвало вече да си го разбрал.

— Милионер! — изпръхтя Стантън и се подсмихна презрително. — Ако това ново лекарство действа при депресии и потиснатост, ти търсиш молекула, която ще донесе милиарди!

Едуард понечи да му напомни, че имат различни ценностни системи, ала млъкна наред изречението и направи учудена физиономия. Попита приятеля си дали го е чул правилно и той наистина ли е казал „милиарди“.

— Да, казах молекула, която ще донесе ми-ли-ар-ди! — издекламира Стантън. — Изобщо не преувеличавам. Опитът с либриума, валиума и напоследък с прозака доказва, че обществото е ненаситно за лекарства, които действат върху психиката.

Едуард се вторачи някъде в пространството, към квадратния двор на медицинския факултет в Харвардския университет. Когато заговори, гласът му беше някак монотонен, сякаш ученият бе изпаднал в транс.

— Ти как смяташ, какво трябва да направим, за да се възползваме от такова откритие?

— Съвсем малко — отвърна Стантън. — Трябва само да регистрирате фирма и да патентовате лекарството. Нищо повече. Междувременно обаче трябва да си мълчите като риби.

— Мълчим си — потвърди Едуард — още беше доста разсеян. — Едва от няколко дена знаем, че си имаме работа с нещо съвършено ново. В течение сме само ние с Елинор. Не спомена Ким — не му се искаше разговорът да се връща към нея.

— Мен ако питаш, колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре — натърти Стантън. — Защо и аз да не изпреваря събитията?

Бих могъл да регистрирам фирма ей така, в случай че нещата наистина потръгнат.

Едуард разтърка очите, сетне и лицето си. Пое си дълбоко въздух, сякаш се отърсваше от унес.

— Май слагаме тигана на огъня, преди да сме хванали рибата — отбеляза той. — Нас с Елинор ни чака много работа, докато установим дали наистина сме се натъкнали на нещо важно.

— Какво правим оттук нататък? — поинтересува се Стантън.

— Радвам се, че попита — отвърна Едуард, после стана и отиде при шкафа, в който държаха стъклените и епруветките. — Тъкмо го обсъждахме и с Елинор. Най-напред трябва да определим кое от тези съединения има психотропно въздействие.

Върна се при плота с три стъкленици. Сложи в тях по съвсем мъничко от всеки алкалоид и напълни стъклените с дестилирана вода. Разтръска ги.

— И как ще разберете? — подхвана пак Стантън, макар че от разговора вече бе получил някаква представа.

Едуард извади от едно чекмедже три пипетки от по един милилитър.

— Някой ще ми прави ли компания? — попита той.

Но Елинор и Стантън си замълчаха.

— Май ви хвана шубето, а? — засмя се ученият. Сетне добави: — Шегувам се. Всъщност исках само да сте с мен, за всеки случай.

Стантън впери в Елинор съвършено кръгли очи.

— Нашият приятел май не е с всичкия си?

Елинор се извърна към своя шеф. Знаеше прекрасно, че си е съвсем нормален, а колкото до биохимията, нямаше равен.

— Убеден си, че е безопасно, нали?

— Не е по-опасно, отколкото да дръпнеш два-три пъти от цигара с марихуана — успокои я той. — Един милилитър съдържа най-много няколко милионни от грама. Освен това вече опитвах сравнително груб екстракт и не ми стана нищо. Дори ми беше приятно. А тези проби са относително чисти.

— Добре тогава! — рече асистентката. — Дай ми една от пипетките.

— Сигурна ли си? — попита Едуард. — Никой не те кара. Нямам нищо против да пробвам и с трите.

— Сигурна съм — увери го жената и взе пипетката.

— А ти, Стантън? — рече ученият. — Сега ти е паднало да участваш в правенето на истинска наука. Освен това, ако искаш да ти прочета проспекта, и ти можеш да ми направиш услуга.

— Щом вие, откачалки такива, смятате, че е безопасно, и аз ще се престаща — рече от немай-къде Стантън. — Но ти, мой човек, не си прави оглушки, прочети най-последния проспект, инак ще си имаш вземане-даване с моите хора от мафията в Норт Енд. Той взе последната пипетка.

— Всеки да си избере отровата — махна Едуард към стъклениците.

— Кажеш ли го още веднъж, и се отказвам! — отсече приятелят му.

Едуард се засмя. Беше му забавно да гледа как Стантън си умира от притеснение. Прекалено често бе ставало обратното. Стантън остави Елинора да си избере стъкленица, после взе една от оставащите две.

— Тази работа ми прилича на фармакологична руска рулетка — отбеляза кисело той.

Асистентката се засмя и каза на Стантън, че е прекалено умен, за да не си вреди.

— Да, да, ако бях чак толкова умен, нямаше да се свързвам с чалнати като вас!

— Дамите са първи — подкани Едуард.

Елинора напълни пипетката и капна милилитър върху езика си. Едуард и каза да изпие чаша вода. Двамата мъже я загледаха. Всички мълчаха. Минаха няколко минути. Накрая младата жена вдигна рамене.

— Нищо — оповести тя. — Само дето пулсът ми е малко ускорен.

— Това е от уплахата — каза Стантън.

— Ти си — подкани Едуард и махна към приятеля си. Той напълни пипетката.

— Принуждаваш ме да върша престъпления! Правя саможертва за да те склоня да участваш в научния съвет — завайка се Стантън.

Капна си от течността върху езика и я преглътна с вода.

— Горчи — отбеляза. — Но инак не чувствам нищо.

— Почакай още малко да се разнесе в кръвта — рече Едуард.

И той напълни пипетката. Вече се съмняваше и се питаше дали в грубия екстракт не е имало някакви други разтворими съединения, причинили психеделичната реакция.

— Като че ли ми се мае главата — обади се Стантън плахо.

— Чудесно — каза Едуард — опасенията му се разсеяха. Спомни си, че световъртежът е бил първият симптом, предизвикан от грубия екстракт. — Нещо друго?

Изведнъж Стантън се напрегна, свъси се и завъртя бързо очи, сякаш оглеждаше помещението.

— Какво виждаш? — попита Едуард.

— Цветове! — отвърна приятелят му. — Виждам мърдащи цветове.

Започна да ги описва по-подробно, после обаче млъкна насред изречението и изкрещя от ужас. Скочи като ужилен и захвана да бърше трескаво ръцете си.

— Какво ти става? — поинтересува се ученият.

— Хапят ме насекоми! — извика Стантън и продължи да гони въображаемите гадинки, докато не започна да се задушава.

— Сега какво става? — не го оставяше на мира Едуард.

— Усещам тежест в гърдите. Не мога да преглъщам.

Едуард се пресегна и го стисна за ръката. Елинор грабна телефонната слушалка и понечи да набере някакъв номер, но шефът и я спря с жест, че всичко е наред. В следващия миг Стантън се успокои. Затвори очи, върху лицето му се разля блажена усмивка. Едуард му помогна да отстъпи крачка назад и да седне на стола.

Стантън отговаряше на въпросите му бавно и без желание. Обясни, че бил зает и не искал да го безпокоят. Щом го попитаха с какво толкова е зает, отсече:

— С разни неща.

След двайсетина минути усмивката му помръкна. Известно време той сякаш бе потънал в унес, после отвори бавно очи. Първото, което направи, бе да преглътне.

— Устата ми е като пустинята Гоби — каза Стантън. — Жаден съм.

Едуард му наля чаша вода и му я подаде. Той я изгълта на един дъх и си пое дълбоко въздух.

— Последните две-три минути бяха голямо изживяване — поклати глава Стантън. — Беше доста забавно.

— Какви ти две-три минути, минаха цели двацет! — поправи го ученият.

— Наистина ли? — учуди се другият мъж.

— Как си?

— Невероятно спокоен — отвърна Стантън.

— Имаше ли някакво просветление — нещо като ясновидството при медиумите? — поинтересува се Едуард.

— Добре го описа — съгласи се приятелят му. — Сякаш мога да си спомня, каквото поискам с паразителна острота.

— И аз се чувствах по съвсем същия начин — вметна Едуард. — Ами усещането, че се задушаваш?

— Какво усещане? — изненада се Стантън.

— Оплакваше се, че се задушаваш — напомни Едуард. — А също, че те хапят насекоми.

— Изобщо не помня — отвърна другият мъж. — Както и да е. При всички случаи знаем, че съединение Б определено е халюциногенно. Я да видим последното съединение! Глътна своята доза. Както и с Елинор, изчакаха няколко минути — не стана нищо.

— Доволен съм и на едно от три — каза ученият. — Сега вече знаем върху кой от алкалоидите да съсредоточим вниманието си.

— Дали да не бутилираме тази чудесия и да не я продаваме както си е? — пошегува се Стантън. — Поколението от шейсетте години няма да има нищо против. Чувствам се страхотно, в нещо като еуфория съм. Е, не е изключено и да ми е хубаво просто защото изпитанието приключи. Защо да си кривя душата, бях си глътнал езика от страх.

— Струва ми се, че и аз изживях своеобразна еуфория — припомни си Едуард. — Щом сме я усетили и двамата, излиза, че е предизвикана от алкалоида. Смятам, че разполагаме с психеделично лекарство, което действа успокояващо, но и предизвиква лека амнезия.

— Ами ясновидството? — попита Стантън.

— Според мен това е последица от засилената мозъчна дейност — поясни ученият. — В този смисъл веществото вероятно действа донякъде и като антидепресант.

— Музика за ушите ми! — възкликна неговият приятел. — Какво ще правите оттук нататък с това съединение?

— Първо ще се съсредоточим върху химията — поясни ученият. — Това ще рече, че ще изследваме строежа и физическите свойства. После ще разработим синтеза на лекарството, така че да не се налага да го извличаме от гъбичките. Сетне ще се заемем с физиологичното действие и с токсичността.

— Токсичността ли? — изненада се Стантън и пребледня като платно.

— Успокой топката, поел си съвсем малка доза — напомни му Едуард. — Излишно е да се притесняваш, няма да ти стане нищо.

— А как ще анализирате физиологичното въздействие на лекарството? — попита пак Стантън.

— Трябва да преминем няколко етапа — поясни ученият. — Нали помниш, повечето съединения с психеделично въздействие ни влияят, като подражават на някой от мозъчните невротрансмитери. ЛСД например е свързан със серотонина. Изследванията ще започнат с едноклетъчни неврони, после ще се прехвърлим на синаптозомите, а след това ще се заемем с невронни клетъчни системи, например с ганглии на низши животни.

— А няма ли да правите опити с живи животни? — учуди се Стантън.

— Накрая ще използваме и животни. Най-вероятно мишки и плъхове. А може би и маймуни. Но още сме много далеч от това. Не бива да подминаваме и молекулярното равнище. Трябва да определим участъците на свързване и трансдукцията в клетката.

— Както гледам, чака ви доста работа — повдигна вежда Стантън.

— Така си е — потвърди Едуард и се усмихна на Елинор, която кимна. — Но е изключително интересно. Случва се най-много веднъж в живота на учения.

— Дръжте ме в течение — каза на сбогуване Стантън и се изправи. Провери дали няма да изгуби равновесие. — Трябва да отбележа, че се чувствам страхотно.

Беше отишъл при вратата на лабораторията, когато се обърна и се върна. Едуард и Елинор вече работеха.

— Не забравяй — рече той на приятеля си, — че си обещал да прочетеш онзи проклет проспект. Ще ти давам зор, колкото и зает да си, така да знаеш.

— Ще го прочета, де — отвърна Едуард. — Не съм уточнявал обаче кога.

Стантън вдигна длан, все едно се прицелва с пистолет, и се престори, че стреля.

— Ким, търсят те по телефона — провикна се секретарката на отделението.

— Нека предадат съобщението на теб — отвърна на висок глас тя. Беше при леглото на тежко болен пациент и помагаше на медицинската сестра, отговаряща за него.

— Обади се — прикани я другата сестра. — Благодарение на теб вече всичко е наред. Нататък аз ще се оправя.

— Сигурна ли си? — попита Ким.

Сестрата кимна.

Ким се завтече по коридора на интензивното хирургическо отделение, като лавираше между количките, с които беше задръстено всичко наоколо. По цял ден приемаха и изписваха пациенти. Младата жена вдигна слушалката — очакваше да я търсят или от химическата лаборатория, или от хранилището с кръвни банки.

— Дано не се обаждам в неудобно време.

— Кой е? — попита Ким.

— Джордж Харис, строителният предприемач от Салем. Предадох ми да ви потърся.

— Извинявайте, не познах гласа ви — отвърна Ким — беше забравила, че преди няколко часа е звънила на предприемача.

— Извинявайте, че се забавих — рече Джордж. — Бях в къщата. Защо сте ме търсили?

— Искях да разбера кога ще запълвате изкопа.

Въпросът и беше хрумнал предния ден и я беше хвърлил в тревога. Притесняваше се какво ще прави, ако засипят рова, преди те с Едуард да са върнали главата на Елизабет.

— Сигурно утре сутрин — отвърна Джордж.

— Толкова скоро? — ахна младата жена.

— Както се разбрахме, вече прокарват инсталациите и канализацията — каза предприемачът. — Някакъв проблем ли е възникнал?

— А, не — побърза да отговори Ким. — Просто исках да разбера. Как върви ремонтът?

— По вода — увери я Джордж.

Ким приключи набързо разговора и начаса звънна на Едуард — тревогата и растеше.

Никак не беше лесно да се свърже с него. В началото секретарката отказа да го повика — Ким да оставела съобщение и тя щяла да му го предаде. Младата жена обаче настояваше и накрая надделя.

— Радвам се, че се обади! — възкликна Едуард, след като вдигна слушалката. — Имам още добри новини. Не само отделихме алкалоидите, но и вече определихме кой влияе на психиката.

— Радвам се — прекъсна го нетърпеливо Ким. — Но възникна един проблем. Трябва да върнем в Салем сецаш се кое, във връзка с Елизабет.

— Можем до отскочим до там в края на седмицата — предложи мъжът.

— Късно е — отсече Ким. — Току-що говорих със строителния предприемач. Утре сутринта щели да запълват изкопа.

— Ох, да му се не види! — възкликна ученият. — Тук всичко се развива с шеметна скорост. Нямам никакво време, притиснат съм до стената. Толкова ли не могат да почакаат и да зарият рова в понеделник-вторник?

— Не питах — отвърна младата жена. — А и не искам да питам. Трябва да изтъкна някаква причина, а единствената причина, която мога да посоча, е ковчегът. Предприемачът държи връзка с баща ми, само това оставаше — той да се досети, че сме осквернили гроба.

— По дяволите! — изруга Едуард. Настана неловко мълчание.

— Обеща да я върнеш веднага — напомни му накрая Ким.

— Просто моментът не е подходящ — заоправдава се той. Пак замълча, сетне добави: — Защо не я занесеш сама?

— Аз?! Не знам дали ще мога. Не се престраших дори да я погледна, камо ли да я докосвам!

— Не е нужно да я докосваш — започна да я убеждава Едуард. — Трябва само да повдигнеш крайчеца на капака и да плъзнеш в ковчегу кутията. Никой не те кара да я отваряш.

— Едуард, но ти ми обеща! — примоли се младата жена.

— Мо-оля те! — проточи той. — Ще намеря начин да ти я пратя. Това е само защото в момента съм затънал до гуша в работа. Заехме се с изследване на строежа на алкалоида и не мога да мръдна от тук. Хайде, иди ти — няма нищо страшно.

— Добре, от мен да мине! — склони накрая Ким с въздишка.

Помолеше ли я някой близък за нещо, все не намираше сили да му откаже. Не че имаше нещо против да отскочи с колата до Салем. И бездруго трябваше да проверява възможно най-често как върви ремонтът. Сигурно нямаше да е чак толкова сложно да пхне кутията в ковчега.

— Как ще получа кутията? — попита тя.

— Не бери грижа за това — отвърна Едуард. — Ще ти я пратя по куриер, така че да я получиш преди края на работното време. Става ли?

— Ще ти бъда признателна — каза младата жена.

— Щом се върнеш, звъни ми в лабораторията — помоли ученият. — Ще бъда тук най-малко до полунощ.

Ким отново се зае с работа, но мислите и бяха другаде. Притеснението, обзело я, когато Джордж и обясни, че утре ще запълват изкопа, не я отпускате. Понеже се познаваше, Ким бе наясно, че ще се поуспокои едва след като върне главата на мястото и.

Докато тичаше от легло на легло и се грижеше за пациентите, се ядоса, че изобщо е разрешавала на Едуард да рови в ковчега. Колкото повече си мислеше какво и предстои, толкова повече и докривяваше. Докато беше разговаряла по телефона с Едуард, не се възпротиви да оставят главата в мукавената кутия, сега обаче това и се видя кощунствено. Чувстваше се длъжна да остави гроба почти в същия вид, както преди да го осквернят. Това означаваше да извади главата от кутията и да я вземе в ръце, за да я сложи на мястото — нещо, от което направо я втрисаше.

Малко по малко се улиса в работата и притесненията и отстъпиха на заден план. Грижите за пациентите не търпяха отлагане, а и времето сякаш летеше. След няколко часа, докато Ким се суетеше около един пациент, дежурният в отделениято я потупа по рамото.

— Имаш пратка — посочи той сънения мъж, застанал на регистратурата. — Трябва да се подпишеш.

Ким погледна човека — беше смутен от обстановката в интензивното хирургическо отделение. Върху гърдите му беше закачена карта с името. Мъжът бе оставил до лакътя си кутия, прихваната с връв. В миг Ким разбра какво има в кутията и сърцето и замря.

— От пропуска са се опитали да го убедят да остави пакета в стаята с пощата — поясни дежурният. — Той обаче се запънал, че му е наредено да ти я предаде лично.

— Ще имам грижата — отвърна Ким.

Следвана по петите от дежурния, тя се отправи към регистратурата. За неин ужас стана съвсем напечено — до гишето стоеше и Кинард, който попълваше картоната на един пациент и току поглеждаше към квитанцията за пратката. Ким не го беше виждала от онзи ден, когато той и се беше изтърсил в имението.

— Какво ли имаме тук? — подвикна Кинард.

Ким грабна квитанцията от разносвача и припряно се разписа.

— Специална пратка — поясни дежурният.

— Виждам, виждам — отвърна Кинард. — Виждам и че е от лабораторията на доктор Едуард Армстронг. Въпросът е какво ли има вътре?

— Върху квитанцията не пише — отбеляза дежурният.

— Я ми дай кутията — тросна се Ким.

Пресегна се през писалището и се опита да я изтръгне от ръцете на Кинард, той обаче отстъпи крачка назад и се усмихна надменно.

— Праца я един от многото обожатели на госпожица Стюарт — поясни той на дежурния. — Сигурно са шоколадови бонбони. Няма що, много остроумно да ги сложи в кутия от хартия за компютърни разпечатки.

— За пръв път някой от персонала получава специална пратка направо в отделението — отбеляза дежурният.

— Дай ми кутията! — настоя пак Ким. Беше се изчервила до уши — представяше си как кутията тупва на пода, а главата изпада от нея и се търкулва.

Кинард разтръска кутията и долепи ухо. Ким чу през писалището как главата трополи по мукавата.

— Не са бонбони, освен ако не е футболна топка от шоколад! — възкликна Кинард и се направи на много учуден и объркан. — Ти как

мислиш? — попита той дежурния и разтръска кутията и до неговото ухо.

Изтръпнала от ужас, Ким отиде от другата страна на писалището и се опита да откопчи кутията. Кинард обаче я вдигна над себе си, така че тя да не я достига.

Марша Кингзли заобиколи писалището откъм другата страна. Както и почти всички от персонала, бе станала свидетелка на разигралата се сценка, но за разлика от останалите се притече на помощ на съквартирантката си. Застана зад Кинард, пресегна се и му дръпна ръката. Той не оказа съпротива. Марша взе кутията и я подаде на Ким.

Усети, че приятелката и е разстроена, и я придружи до служебната стая. Докато вървяха натам, чуха как Кинард се превива от смях заедно с дежурния лекар.

— Някои имат доста извратено чувство за хумор! — отбеляза Марша. — Защо ли не го изритах по ирландския задник!

— Благодаря ти, че ми помогна — изрече Ким — камък и падна от сърцето, че държи кутията. Но трепереше като листо.

— Направо не проумявам какво го прихваща — допълни Марша. — Говедо с говедо! Не заслужаваш да те обижда така.

— Чувства се засегнат, защото се срещам с Едуард — поясни Ким.

— Пак ли го оправдаваш! — не повярва на ушите си Марша. — Изобщо не мога да си представя този долен женкар в ролята на отритнатия влюбен. Хич и не пробира.

— С коя е тръгнал? — поинтересува се Ким.

— С новата блондинка от спешното отделение — рече Марша.

— Страхотно, няма що! — изсмя се ехидно приятелката и.

— Така му се пада — ухили се и Марша. — Ако се вярва на слуховете, тази хубостница направо е излязла от вицовете за тъпи блондинки.

— За коя ми говориш, за онази със страхотното тяло ли? — попита Ким, внезапно умърлушена.

— Чудо голямо, като има страхотно тяло — опита се да я успокои приятелката и.

Ким въздъхна тежко.

— Права си — рече тя. — Просто ненавиждам някой да се заяжда с мен.

— Е, не се ядосвай, натри му носа на тоя Кинард — утеши я Марша. — Виж колко различно е с Едуард. Той не се отнася с теб така, сякаш си му вързана в кърпа.

— Така е — въздъхна Ким. Лицето и изглеждаше мрачно.

След работа Ким взе кутията и я сложи в багажника на колата. После се подвоуми какво да прави — преди да разбере за изкопа и че трябва на всяка цена да занесе главата на Елизабет, бе смятала да се отбие до сградата на щатския законодателен орган. Замисли се дали да не отложи посещението за друг следобед. После обаче си каза, че няма причина да не направи и двете неща, още повече че трябваше да изчака майсторите в къщата да си тръгнат, за се заеме с ковчега.

Остави колата в гаража на болницата и се изкачи пеша до Бийкън Хил, откъдето се насочи към сградата на законодателния орган на щата Масачузетс — строго здание с бяла колонада и със златен купол. Цял ден не беше подвила крак и сега и беше приятно да се поразходи и да подиша чист въздух. Беше горещо, ала летният ден беше ведър. Откъм морето подухваше леко, въздухът миришеше на сол, чуваха се писъците на чайките.

В сградата на щатското законодателство Ким отиде на гише „Информация“, откъдето я насочиха към щатския архив. Младата жена изчака търпеливо реда си и се изправи пред набит чиновник — Уилям Макдоналд. Показа му копията, които беше направила на иска на Роналд и на отрицателното съдебно постановление на магистрат Хатхорн.

— Много интересно — отбеляза архиварят. — Падам си по старите документи. Къде открихте това?

— В окръжния съд на Есекс — поясни младата жена.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Уилям Макдоналд.

— Съдията Хатхорн препоръчва на господин Стюарт да се обърне към губернатора, тъй като доказателството, което издирва, е преместено в окръг Съфък. Бих искала да знам какъв е бил отговорът на губернатора. Всъщност се интересувам какво е това доказателство. По една или друга причина не е описано нито в иска, нито в съдебното постановление.

— Вероятно става дума за губернатор Фипс — отбеляза чиновникът и се усмихна. — Запален съм по историята. Я да видим дали ще намерим в компютъра човек с името Роналд Стюарт.

Ким загледа как архиварят набира името върху клавиатурата — следеше израза върху лицето му, понеже не виждаше екрана. За нейно разочарование след всяко примигване на монитора човекът само клатеше глава.

— Няма Роналд Стюарт — рече той накрая. Пак погледна съдебното постановление и се почеса по главата. — И аз не знам какво да направим. Опитах да засека Роналд Стюарт и в статиите, посветени на губернатора Фипс, но пак не го открих. Лошото е, че не са се съхранили искове от XVII век, а малкото, които са се запазили, не са описани и картотекирани както трябва. Всъщност е имало страшно много такива искове. В ония години хората често са се карали и са се съдели не по-малко, отколкото днес.

— Ами датата? — подсказа Ким. — 3 август 1692 година. Не можем ли да използваме някак нея?

— Опасявам се, че не — отвърна архиварят. — Съжалявам.

Ким му благодари и си тръгна. Беше обезсърчена. Бе открила много лесно иска в Салем и се беше надявала да намери в Бостън още едно съдебно постановление, което да разкрива природата на доказателството, използвано срещу Елизабет.

— Този Роналд Стюарт толкова ли не е могъл да опише доказателството! — прошепна на себе си тя, докато слизаше пеш от Бийкън Хил.

После обаче и хрумна, че може би е имал важна причина да не го описва. Че само по себе си това вероятно вече е някаква следа или послание. Младата жена въздъхна. Колкото повече си мислеше за загадъчното доказателство, толкова по-голямо ставаше любопитството и.

Излезе на Кеймбридж Стрийт и се запъти към гаража на болницата. След провала в архива на щата нямаше друг избор, освен отново да се заеме с невъзможно обемистата сбирка от документи в замъка, задача, от която най-меко казано косата и настръхваше. Но бе повече от ясно, че ако иска да научи нещо за Елизабет, трябва да търси тъкмо там.

Качи се на колата и се отправи на север, към Салем. Но пътуването не беше нито леко, нито бързо. С посещението си в щатския архив Ким се беше забавила и сега бе попаднала в най-голямото задръстване.

Докато пъплеше като костенурка заедно с другите автомобили по Стороу Драйв, се сети за блондинката, с която Кинард излиза. Уж не би трябвало да я интересува, но пак и стана криво. Затова и се радваше, че е поканила Едуард да живее с нея в къщата. Не само държеше на него. Злорадстваше при мисълта как ще се чувстват Кинард и баща и когато научат за това.

После си спомни какво има в багажника. Беше изненадана, че Едуард е отказал да я придружи, още повече че и беше обещал и си даваше сметка колко се притеснява тя. Поведението му беше в разрез, с вниманието, с което я бе обграждал досега, и това я притесняваше.

— Това пък какво е? — тросна се ядно Едуард. — Нима трябва непрекъснато да те държа за ръчичка? — попита той Джая Давар, блестящ аспирант от Бангалор, Индия.

Джая беше в Харвардския университет едва от първи юли и се опитваше да уточни темата на своята дисертация. — Мислех, че ще ми препоръчат какво още да прочета — подхвана плахо индиецът.

— Мога да ти препоръчам цяла библиотека, само на сто метра е — махна Едуард към медицинска библиотека „Каунтуей“. — В живота на всеки идва момент, когато трябва да се пререже пъпната връв. Хайде, потруди се малко и сам.

Джая наведе глава и без да казва и дума, си тръгна. Едуард отново насочи вниманието си към ситните кристалчета, с които работеше.

— Дали да не се нагърбя сама с бремето на новия алкалоид? — подхвана предпазливо Елинор, в опит да укроти обстановката. — А ти ще ме насочваш, ще бъдеш моята пътеводна звезда.

— Аха, и да изтърва цялата тръпка, без тия! — засмя се Едуард и пак загледа през бинокулярния микроскоп как се образуват кристалите в наситения разтвор върху стъкълцето.

— Притеснявам се само, че си зарязал обичайните си отговорности — продължи асистентката. — Тук мнозина зависят от напътствията ти. Чух и че студентите от началните курсове мърморели, задето не си се явил и тази сутрин на лекцията.

— Ралф е наясно с материала — отсече ученият. — Само по този начин ще стане по-добър като преподавател.

— Преподаването не е точно неговата стихия — възрази младата жена.

— Признателен съм ти — прекъсна я шефът и, — но няма да позволя тази възможност да ми се изплъзне. Напипали сме нещо с този алкалоид! Усещам го с клетките си. Така де, колко често в ръцете ти попада молекула, която да струва милиард долара?

— Още нямаме представа дали съединението изобщо струва нещо — възрази Елинор. — Дотук боравим само с хипотези.

— Колкото по-усърдно работим, толкова по-бързо ще разберем — увери я Едуард. — Засега студентите ще минат и без да ги дундуркам чак толкоз. Знае ли човек! Може пък да им се отрази добре.

Когато наближи имението, Ким усети, че се изпотява от притеснение. Мислите и все я връщаха към главата на Елизабет в багажника и покрай тях все повече я налягаха мрачни предчувствия, че в скоро време ще я сполети нещо. Още в началото на ремонта се беше натъкнала на гроба на Елизабет и затова имаше усещането, че ловът на вещици от 1692 година хвърля по някакъв начин зловеща сянка върху настоящето.

Портата зееше отворена и Ким мина с колата през нея със свито сърце — ами ако майсторите още бяха тук? Опасенията и се потвърдиха, след като излезе иззад дърветата. Пред къщата се виждаха два автомобила. Смелостта съвсем я напусна — беше очаквала всички работници да са си тръгнали.

Спря до двата автомобила и слезе от колата. На входната врата почти веднага се появиха Джордж Харис и Марк Стивънс. За разлика от нея те искрено и се зарадваха.

— Каква приятна изненада! — възкликна Марк. — Надявахме се по-късно да се свържем с вас по телефона, но още по-добре, че сте тук. Имаме много въпроси.

През следващия половин час Марк и Джордж я развеждаха из ремонтираната къща. Настроението и постепенно се подобри, когато с очите си видя колко бързо напредва ремонтът. Марк беше донесъл и мостри гранит, та Ким да избере с какво да облицоват кухнята и банята. С интереса си към вътрешното обзавеждане и усета си за цветовете младата жена не се затрудни с решението. Марк и Джордж

оцениха гласно добрия и вкус. Дори тя остана доволна от себе си. Знаеше, че способността да взема подобни решения се дължи на напредъка със самочувствието, който бе направила през годините. Когато влезе в колежа, не знаеше дори какъв цвят да бъдат чаршафите и. Щом приключиха с интериора, тримата излязоха навън и тръгнаха да оглеждат постройката. Ким държеше новите прозорци в пристройката да са в същия стил, както малките прозорци с форма на диаманти в основната къща.

— Налага се да ги правим по поръчка — обясни Джордж. — И ще струват много по-скъпо.

— Но пък си струва! — в гласа на Ким прозвучаха нотки на гордост.

Заобиколиха постройката и излязоха при изкопа. Ким погледна надолу, където вече бяха прокарани канализационните тръби, водопроводът, електрическите кабели и кабелът за телевизора. С облекчение видя, че краят на ковчега още се подава от пръстта.

— А ровът? — попита тя.

— Утре ще го запълним — отговори Джордж.

Ким усети притеснена как я побиват студени тръпки при мисълта в каква ужасна задънена улица е щяла да се озове, ако не беше звъннала сутринта на предприемача.

— Ще бъде ли готово до първи септември? — поинтересува се младата жена, за да се отърси от потискащите мисли. Марк кимна към Джордж.

— Ако не възникнат непредвидени трудности, всичко ще бъде по график — отвърна предприемачът. — Още утре ще поръчам новите прозорци. Ако закъснеят с изработката им, можем да сложим временно други.

След като двамата мъже се качиха на колите си и се скриха зад дърветата, Ким се върна в къщата, за да намери чук. В едната ръка с чука и с мукавената кутия в другата, тя тръгна покрай изкопа, докато намери място, където да слезе долу. Даде си сметка, че е изнервена до крайност. Чувстваше се като крадец, който се промъква в късна доба — непрекъснато се ослушваше да не се задава автомобил.

Слезе в изкопа и се доближи до ковчега. Внезапно я връхлетя необясним страх и клаустрофобия. Стените на рова сякаш се бяха надвесили над нея и всеки момент щяха да се срутят, за да я затрупат.

Младата жена вдигна с разтреперана ръка крайчеца на капака. Промуши чука и разшири отвора. После се обърна към мукавената кутия.

В съзнанието и отново изплуваха колебанията какво точно да прави с главата. Но не се двоуми дълго — развърза припряно връвта. Колкото и неприятно да и беше, нямаше друг избор, трябваше да се насили и да го направи, за да остави гроба в предишния му вид.

Вдигна капака на кутията и надзърна със свито сърце вътре. Главата беше обърната нагоре, закрепена върху сплъстената изсъхнала коса. Елизабет гледаше Ким с хлътнали очни ябълки. За миг Ким се опита да свърже страховитото лице с прелестния портрет, който бе дала да реставрират и да му сложат нова рамка. Образите бяха толкова различни, че на Ким и се стори почти невероятно да принадлежат на един и същ човек.

Затаила дъх, се пресегна и вдигна главата, при което отново я побиха тръпки, сякаш докосваше самата смърт. Пак се усети, че се пита какво ли всъщност се е разиграло преди три века. Какво ли бе сторила Елизабет, за да си навлече такава жестока участ?

Ким се обърна предпазливо, за да не стъпи върху някой кабел или тръба, и пхна главата в ковчега, след което я положи внимателно. Усети как докосва с ръка плат и някакви други по-твърди предмети, но не се осмели да погледне какво има вътре. Свали припряно капака и го закова.

Побърза да вземе празната кутия и връвта и забързано излезе от изкопа с разтреперани крака. Сърцето и биеше учестено, до пръсване. Пое си дълбоко дъх и го задържа за миг в дробовете си. Сетне го издиша шумно. Най-последно всичко бе приключило. Направи няколко крачки обратно и погледна към края на ковчега — да не би да е забравила нещо, по което да се издаде. Видя само следите от стъпките си, те обаче надали щяха да и създадат проблеми.

С ръце на хълбоците вдигна очи от ковчега и погледна към притихналата уютна къща. Опита се да си представи какъв ли е бил животът в онези зловещи времена, когато, без да подозира нищо, клетата Елизабет е поглъщала отровното зърно, засегнало мозъка и. Ким беше изчала доста книги по въпроса. Повечето млади жени, явно отровени от същото вещество както Елизабет, бяха сред „пострадалите“, „изобличили“ вещиците. Ким пак погледна ковчега.

Беше объркана. За разлика от Елизабет пострадалите млади жени не бяха обявени за вещици. Имаше едно-единствено изключение: Мери Уорън, чието име се срещаше и сред пострадалите, и сред вещиците, тя обаче бе пусната на свобода и не бе обесена. С какво Елизабет беше по-различна? Защо не са я причислили просто към пострадалите? Дали тя не е отказала да натопи други хора? Или наистина се е занимавала с окултизъм, както намекваше бащата на Ким?

Младата жена въздъхна и поклати глава. Нямаше отговор. Явно всичко бе свързано със загадъчното „окончателно“ доказателство. Ким плъзна поглед към самотния замък и си представи безбройните шкафове, кантонерки, сандъци и кашони.

Извърна очи към часовника си. Още няколко часа щеше да бъде светло. Отиде импулсивно при колата, качи се и подкара към замъка. Не можеше да си избие от главата загадката с Елизабет, затова реши да посвети още малко време на непосилната задача да прегледа семейния архив.

Спря пред входната врата на замъка и започна да си свирука, сякаш, за да си вдъхне смелост. Понечи да тръгне нагоре по централното стълбище, но се поколеба. На тавана определено беше по-приятно, отколкото във винарската изба, но последното и посещение там се бе оказало особено неуспешно. Беше тършувала цели пет часа, а не бе открила нищо от XVII век.

Обърна посоката, влезе в трапезарията и отвори тежката дъбова врата за винарската изба. Запали лампите и слезе по гранитните стъпала. Докато вървеше по централния коридор, надзърташе в отделните помещения, които приличаха на затворнически килии. Помисли си някак между другото, че ще започне от най-далечното помещение и ще подрежда документите по теми и дати.

Мина покрай едно от помещенията и нещо привлече вниманието и. Ким се върна и погледна мебелите. И тук те бяха отрупани както дойде. Ала имаше и нещо различно. Върху едно от писалищата имаше дървена кутия, която и се стори позната. Приличаше много на кутията за библии, която екскурзоводката в Къщата на вещиците бе описала като задължителна за всеки дом от времето на пуританите.

Ким отиде при писалището и прокара пръсти по прашната кутия, върху която останаха успоредни следи. Дървото беше обработено съвсем грубо, но въпреки това бе много гладко. Кутията безспорно

беше твърде стара. Ким сложи длани от двете и страни и отвори капачето на малки панти.

Както би могло и да се очаква, вътре имаше библия, подвързана с дебела кожа. Ким я вдигна и забеляза, че отдолу има няколко пликове и документи. Занесе старата книга в коридора, където осветлението беше по-силно. Отгърна корицата и заглавната страница и погледна датата. Библията беше отпечатана в Лондон през 1635 година. Младата жена разлисти страниците с надеждата, че между тях са пъхнати листове хартия, но вътре нямаше нищо.

Тъкмо да върне книгата в кутията, когато тя се отгърна на последната страница и младата жена видя надпис: „Книга на Роналд Стюарт, 1663 година“. Почеркът — четлив и ясен, принадлежеше на Роналд. Ким предположи, че той е надписал още като момче библията.

Върху първата празна страница след текста на Свещеното писание, под надписа „Бележки“, Ким отново съгледа почерка на Роналд: беше отбелязал всяка от сватбите си, а също кой се е родил и умрял в семейството му. Като си показваше с пръст, младата жена прочете датите, докато стигна до деня, когато Роналд се бе венчал за Ребека: събота, 1 октомври 1692 година. Беше възмутена от дън душа. Значи Роналд се бе оженил за сестрата на Елизабет някакви си два и половина месеца след смъртта и! Видя и се прекалено скоро и тя за кой ли път се запита що за човек е бил този Роналд. Кой знае дали самият той нямаше пръст в това Елизабет да бъде обесена. Явно още приживе на жена си беше въртял любов с Ребека, щом се бе венчал на бърза ръка за нея. Възбудена от откритието, Ким се върна при кутията за библии и взе пликовете и листовете. Отвори ги с нетърпение — надяваше се вътре да открие лични писма, но остана разочарована. Всички документи бяха свързани със сделки, сключени между 1810 и 1837 година.

Ким се зае с листовете. Огледа ги един по един и макар да бяха стари, не бяха по-интересни от документите в пликовете. Между тях се мъдреше и един пожълтял свитък, сгънат на три. Младата жена разтвори документа от няколко страници, по които личаха следи от восьъчен печат, и се натъкна на договор за закупуването на огромен парцел, наречен Нортфийлдс.

Върху втория лист имаше карта. Ким веднага позна местността: парцелът включваше сегашното имение на Стюартови, както и земите,

където днес се намираха извънградският спортен клуб „Кърнуд“ и гробището „Грийнлон“. Простираше се и на двата бряга на река Данвърс, обозначена върху картата като река Уълстън, а също върху имоти в Бевърли. На северозапад навлизаше в днешния Пийбоди и Данвърс, област, наречена в договора село Салем.

Ким обърна страницата и откри най-интересната част на договора: под „купувач“ се беше подписала Елизабет Фланаган Стюарт, а датата беше 3 февруари 1692 година.

Да, оказваше се, че парцелът е купен не от Роналд, а от Елизабет. Видя и се странно, макар и тя да помнеше брачното споразумение от архива в окръжния съд на Есекс, според който Елизабет имаше право да сключва договори от свое име. Но защо именно Елизабет бе закупила земята, която на всичкото отгоре беше с огромна площ и струваше цяло състояние?

Към опакото на договора бе прикачено по-малко листче, върху което се виждаше друг почерк. Ким позна подписа — на съдията Джонатан Коруин, живял навремето в Къщата на вещиците.

Вдигна листчето към светлината, защото и беше трудно да го разчете, и установи, че това е съдебно постановление, с което Коруин отхвърля иска на Томас Пътнам, оспорил договора за покупката на Нортфийлдс, понеже подписът на Елизабет бил незаконен.

В края на постановлението съдията Коруин пишеше: „Законността на подписа под гореспоменатия договор се основава на споразумението, сключено на 11 февруари 1681 година между Роналд Стюарт и Елизабет Фланаган.“ — Божичко! — пророни Ким.

Сякаш надзърташе през прозорец, откъдето се откриваше гледка към XVII век. Знаеше името „Томас Пътнам“ от книгите, които беше изчала. Това беше един от основните участници в яростните боричкания и свади, които бяха обхванали село Салем непосредствено преди лова на вещици и които според мнозина историци бяха в дъното на цялата история с вещиците. Тъкмо пострадалата съпруга и дъщеря на Томас Пътнам бяха нарочили доста от своите съвременнички за вещици. Както личеше, когато е подавал иска, Томас Пътнам не е знаел за брачното споразумение между Роналд и Елизабет.

Ким сгъна бавно договора и съдебното постановление. Беше научила нещо, което нищо чудно да и отвореше очите за трагедията, сполетяла Елизабет. Томас Пътнам очевидно е имал зъб на Елизабет,

задето е купила парцела, и си е излял злобата, като се е включил дейно в лова на вещици.

За миг Ким се запита дали доказателството, използвано на съдебния процес срещу Елизабет, не е свързано с Томас Пътнам и с покупката на парцела Нортфийлдс. В края на краищата, нищо чудно една толкова голяма сделка, осъществена от жена, да е разбунила пуританските духове. Да не говорим, че със сигурност е настъпила нечии интереси и е разпалила завист. Не беше изключено доказателството да е било нещо, избличаващо Елизабет като размирница, а поведението и — като противоестественно. Но колкото и да умуваше, Ким не се сети какво по-точно би могло да е това доказателство.

Сложи договора и прикаченото към него съдебно постановление върху библията и прегледа останалите документи в кутията. За своя радост се натъкна на още един документ от XVII век, но след като го прочете, ентузиазмът и помръкна. Беше договор между Роналд Стюарт и Олаф Загерльом от Стокхолм, Швеция. Според договора Олаф трябваше да построи нов бърз кораб — фрегата, с дължина 40 метра, ширина 10 метра и дълбочина на газене 5 метра и 85 сантиметра с товароподемност 276 ласти^[1]. Договорът беше сключен на 12 декември 1691 година.

Ким върна библията и двата документа от XVII век в кутията и я отнесе на масичката до стълбището за трапезарията. Смяташе да събира там всички свързани с Роналд и Елизабет документи, до които се добере. Върна се в помещението, където беше намерила писмото на Джеймс Фланаган, и го прибави към другите листове в кутията... След няколко часа усърден труд се изправи и се протегна. Не бе открила никаква що-годе значителна диря. Дали пък някой не се бе погрижил преднамерено да заличи всички следи около доказателствата, пратили Елизабет на ешафода? — мярна се в уморения и мозък. — И кой е бил? И кога ли е станало — може би още преди три века. Но вече нямаше сили да се съсредоточава върху всички тия въпроси. Погледна си часовника и видя, че приближава осем — беше време да се прибира в Бостън.

Изкачи бавно стълбите и едва сега усети истински, че е капнала от умора. В болницата не бе подвила крак, а и преглеждането на архива си беше уморително, макар и да не изискваше физически усилия.

Стигна в Бостън по-лесно, отколкото бе дошла в Салем. Чак до предградията движението не беше натоварено. Но щом навлезе в Сторуу Драйв, Ким внезапно реши вместо да се прибира вкъщи, да отскочи до Едуард в лабораторията. Беше се оказало съвсем просто да върне главата на Елизабет в ковчега и сега се чувстваше гузна, че го е правила на въпрос.

Показа на охраната в медицинския факултет пропуска си за университетската болница и се качи по стълбището. След една от вечерите бе гостувала за малко на Едуард в лабораторията и знаеше пътя. В канцеларията на факултета беше тъмно, затова Ким почука на вратата с матово стъкло, която водеше към лабораторията. Никой не отвори, затова почука отново — този път малко по-силно. Опитва и бравата, но беше заключено. След третото почукване видя през стъклото, че някой приближава.

Вратата се отвори и пред Ким се изправи красива, стройна блондинка — дори просторната бяла престилка не можеше да скрие, че има невероятно тяло.

— Какво обичате? — попита разсеяно Елинор и огледа Ким от глава до пети.

— Търся доктор Едуард Армстронг — отвърна тя.

— Той не приема никого — отсече асистентката. — Канцеларията на факултета ще е бъде отворена утре сутрин — поясни тя и понечи да затвори вратата.

— Мен може би ще приеме — подхвана пак плахо Ким. Всъщност обаче съвсем не бе убедена, че е така, и дори вече съжеляваше, че се е отбила.

— По това време? — подметна високомерно Елинор. — Как се казвате? Студентка ли сте?

— Не, не съм студентка — отвърна Ким. Въпросът и се стори смехотворен — тя още беше с бялата престилка на медицинска сестра. — Казвам се Кимбърли Стюарт.

Без да проронва и дума, асистентката затвори вратата под носа и. Ким зачака. Запристъпва от крак на крак, като се укоряваше, че е дошла. После вратата се отвори отново.

— Ким! — възкликна Едуард. — Какво, за Бога, правиш тук?

Тя заобяснява припряно и объркано, докато накрая произнесе с въздишка:

— Сигурно те откъснах от нещо важно.

— Не си ме откъснала от нищо — увери я Едуард. — Наистина съм зает, но няма значение. Всъщност съм затънал до гуша в работа. Влизай, де — подкани той и отстъпи встрани от вратата.

Ким го последва.

— Кой ми отвори? — попита тя.

— Елинор — отвърна през рамо ученият.

— Не беше особено дружелюбна — подхвана пак младата жена, без да е сигурна, че трябва да го споменава.

— Елинор ли? — повтори Едуард. — Само ти се е сторило. Намира общ език с всекиго. Тук само аз се държа като слон в стъklarски магазин. Но и двамата сме доста изнервени. Притиснати сме до стената. Не сме спирали от събота сутринта. Всъщност Елинор не е подвивала крак от петък вечерта. И двамата почти не сме мигвали.

Стигнаха при писалището на Едуард. Той вдигна купчината вестници и списания от стола с права облегалка, метна ги в ъгъла и махна на Ким да се разполага. Самият той седна зад писалището.

Ким се взря в лицето му. То беше посърнало и изопнато, сякаш Едуард бе прекалил с кафето. Долната му челюст играеше, все едно че дъвчеше дъвка. В иначе ясните му сини очи сега гореше болезнен блясък, а около тях тъмнееха виолетови кръгове. По брадичката и страните му се чернееше занемарена двудневна брада.

— Каква е тази трескава дейност? — попита Ким, вече не само смутена, но и разтревожена.

— Заради новия алкалоид — поясни ученият. — Разбираш ли, започнахме да научаваме за него някои неща и те са повече от обещаващи.

— Радвам се. Но къде сте се разбързали така? Срокове ли гоните?

— Не, просто ни тресе треската на очакването — рече Едуард. — Нищо чудно да се окаже, че от алкалоида може да се получи страхотно лекарство. Ако никога не си се занимавала с научна работа, е малко трудно да ти опиша какъв трепет те обзема при подобно откритие. А ние сега през час правим разтърсващи открития! Всичко, което установяваме, е положително! Наистина е невероятно.

— Можеш ли да ми обясниш какво всъщност установявате? — поинтересува се младата жена. — Или е тайна?

Едуард придърпа напред стола и заговорнически понижи глас. Ким се огледа, ала не видя никого. Не знаеше дори къде е Елинор.

— Натъкнахме се на съединение, което може да бъде приемано орално и въздейства на психиката. Прониква през кръвно-мозъчната бариера както нож в масло! Толкова е силно, че действат и няколко микрограма.

— Мислиш ли, че същото вещество е повлияло и върху засегнатите от делото срещу Салемските вещици? — попита Ким — още не можеше да си избие от главата Елизабет.

— Безспорно — потвърди ученият. — Тъкмо то е дяволът, вилнял в Салем!

— Но хората, погълнали заразеното зърно, са били отровени — припомни Ким. — Тъкмо те са пословичните „пострадали“, обладани от ужасните пристъпи. Как може да си толкова въодушевен от подобен вид лекарство? Не те разбирам.

— То е халюциноген — съгласи се Едуард. — Установихме го извън всякакво съмнение. Но според нас е много повече от това. Имаме основания да смятаме, че успокоява и вдъхва сили, дори засилва паметта.

— Как толкова бързо сте научили тези неща? Никак не са малко — изненада се младата жена.

Едуард се усмихна стеснително.

— Засега не сме установили нищо със сигурност — призна той. — Мнозина изследователи може да отсъдят, че работата ни е твърде далеч от науката. Всъщност се опитваме да получим най-обща представа какво може да е действието на алкалоида. Не забравяй, тези опити изобщо не са контролни. И все пак резултатите са невероятни, направо свят да ти се завие! Така например открихме, че лекарството успокоява подложени на стрес плъхове по-успешно, отколкото имипрамина, смятан за най-силния антидепресант.

— Значи според вас това може да е халюциногенен антидепресант? — каза Ким.

— Наред с всичко останало — потвърди ученият.

— А има ли странично действие? — продължи да любопитства Ким; още не разбираше защо Едуард е толкова развълнуван.

Той пак се засмя.

— С плъховете не се притеснявахме да не получат халюцинации. Но ако говорим сериозно, освен халюцинациите не сме се натъкнали на други проблеми. Натъпкахме няколко мишки с конски дози, а те са на седмото небе от щастие. Вкарахме дори още по-големи дози в култури от невронни клетки и клетките изобщо не пострадаха. Както изглежда, няма никаква токсичност. Направо не е за вярване.

Докато го слушаше, Ким бе все по-разочарована, че той изобщо не я пита как е минало пътуването до Салем и какво е станало с главата, която трябваше да върне в ковчега. Накрая тя издебна сгоден момент в превъзбудения разказ на Едуард и сама отвори дума за това.

— Браво на теб — беше лаконичният му коментар, когато Ким му обясни как се е справила. — Радвам се, че всичко е приключило благополучно.

Ким понечи да му разправи как се е чувствала, ала точно тогава като хала нахълта Елинор — тя тутакси монополизира вниманието на шефа си с компютърната разпечатка, която държеше. Дори не обърна внимание на Ким, а и Едуард не ги запозна. Ким загледа как обсъждат оживено данните от разпечатката. Личеше си, че Едуард е доволен от резултатите. Накрая той даде напътствия на асистентката, потупа я по гърба и тя изчезна точно толкова светкавично, както и се беше появила.

— Докъде бяхме стигнали? — попита Едуард, след като се извърна към Ким.

— Пак ли добри новини? — попита тя.

— Определено — потвърди ученият. — Заели сме се да определим строежа на съединението и току-що Елинор потвърди догадките ни, че става дума за тетрациклична молекула с множество странични вериги.

— Как, за Бога, определяте такова нещо? — изуми се Ким — беше заинтригувана.

— Наистина ли те интересува? — попита Едуард.

— Стига да не ме задръстваш с някакви неразбираеми термини — каза младата жена.

— Първата стъпка е да определим теглото на молекулата — правим го по обичайния начин, с хроматография — поясни ученият. — Това е лесно. После разлагаме молекулата с реактиви, които прекъсват

определени връзки. Сетне проверяваме поне някои от получените части с хроматография, електрофореза и масова спектрометрия.

— Това вече е тъмна Индия за мен — призна си Ким. — Чувала съм термините, но нямам представа какво означават.

— Не е чак толкова сложно — увери я мъжът и се изправи. — Лесно ще разбереш основните понятия. Виж, по сложно е да се анализират някои резултати. Ела да ти покажа апаратурата — хвана я той за ръка и я дръпна да стане от стола.

Той отвори една врата и махна на Ким да влезе. Тя надзърна към съседното помещение — в средата му имаше голям цилиндър, висок към метър и двацет и широк около шейсет сантиметра. Отвсякъде стърчаха кабели и жици, наподобяващи змиите по главата на Медуза.

— Това е нашият ядрен магнитен резонатор — оповести гордо Едуард. — Изключително важен уред в подобен род изследвания. Не е достатъчно да знаеш колко точно атоми въглерод, водород, кислород и азот има в дадено съединение. Трябва да си наясно и как са разположени те в триизмерното пространство. А този апарат установява тъкмо това.

— Наистина внушително — отбеляза Ким — не знаеше какво друго да каже.

— Ела да ти покажа още един уред — прикани ученият, без да забелязва състоянието и.

Поведе я към друга врата, отвори я и и махна да влезе. Ким надзърна. Вътре имаше отчайваща плетеница от електронно оборудване, жици, кабели, електроннолъчеви тръби.

— Интересно — рече тя.

— Знаеш ли какво е това? — попита я Едуард.

— Не — призна си младата жена — никак не и се щеше Едуард да разбере колко малко знае за онова, с което той се занимава.

— Рентгенов дефракционен апарат — поясни все така гордо мъжът. — Довършва онова, което правим с ядрения магнитен резонатор. Ще го използваме за новия алкалоид, защото той лесно се превръща в кристал — в сол.

— Значи нямаш особени трудности с апаратурата.

— Да. В момента използваме всичко в изследователския си арсенал и данните направо ваят. Ще установим за рекордно време

какъв е строежът на алкаоида най-вече благодарение на софтуера в апаратурата.

— Успех! — пожела му Ким.

Не беше разбрала почти нищо от обясненията му. Единственото, което разбра със сигурност бе, че Едуард много обича да преподава и обяснява. Затова пък се бе заразила от неговия ентусиазъм.

— И какво друго се случи в Салем? — попита най-неочаквано Едуард. — Как върви ремонтът?

За миг Ким се стъписа от този внезапен въпрос. Едуард беше толкова погълнат от работата си, та Ким бе останала с впечатлението, че изобщо не се интересува от нейните дребни битови грижи.

— Ремонтът върви добре — отвърна тя някак гузно. — Къщата ще стане прекрасна.

— Доста се забави — допълни Едуард. — Надзърна ли в архива на семейство Стюарт?

— Да, посветих му два-три часа — каза младата жена.

— Откри ли още нещо за Елизабет? И на мен ми става все по-интересно що за човек е била. Изпитвам чувството, че имам огромен дълг към нея. Ако не беше тя, никога нямаше да се натъкна на новия алкалоид.

— Да, научих някои неща — потвърди Ким. Разказа му за покупката на парцела Нортфийлд, сделка, подписана от Елизабет и вбесила Томас Пътнам.

— Не е изключено това да е най-важният факт, който си открила досега — отбеляза Едуард. — От онова, което съм чел, имам впечатлението, че Томас Пътнам не е бил от хората, които прощават лесно на някого, дръзнал да им мъти водата.

— И аз останах със същото впечатление — съгласи се Ким. — Дъщеря му Ан е сред първите пострадали момичета — тъкмо тя е набедила доста жени за вещици. Лошото е, че не виждам как враждата с Томас Пътнам е свързана с безспорното доказателство, използвано срещу Елизабет.

— Ами ако тези Пътнамови от злоба са скалъпили нещо? — предположи Едуард.

— Това е възможно — сви рамене младата жена. — Но не дава отговор на въпроса какво всъщност е представлявало доказателството. Дори и да са подхвърлили нещо на Елизабет, то едва ли е могло да

бъде смятано за безспорно доказателство. Все пак според мен става дума за нещо, което Елизабет е направила сама.

— Най-вероятно е така — подкрепи я мъжът. — Обаче единственото, което знаем от иска на Роналд, е, че става въпрос за нещо, иззето от имотите му. Би могло да е всичко, свързано с вещерството.

— Понеже стана дума за Роналд — подхвана пак Ким, — натъкнах се на нещо, което отново пробуди подозренията ми. Оженил се е само два и половина месеца след смъртта на Елизабет. Меко казано, не е тъгувал дълго по нея. Това ме навежда на мисълта, че сигурно е имал връзка с Ребека и приживе на сестра и.

— Може би — рече не особено убедено Едуард. — Но все си мисля, че нямаме и най-малка представа колко тежък е бил животът в ония години. Роналд е имал да гледа четири деца, трябвало е да ръководи и преуспяващата фирма. Едва ли е имал голям избор. Сигурен съм, че не е могъл да си позволи да тъгува и дълго да бъде в траур. Младата жена кимна, макар да не бе съгласна. Запита се и доколко подозренията и към Роналд са подхранвани от поведението на баща и.

Елинор отново се появи също тъй внезапно, както и предния път, и подхвана оживен разговор с шефа си. Когато асистентката си тръгна, Ким се извини:

— Май е време да си вървя.

— Ще те изпратя до колата — предложи Едуард.

Докато слизаха пет стълбището и прекосяваха квадратния двор, младата жена долови как малко по малко поведението на Едуард се променя. Както и друг път, той започна видимо да нервничи. От опит Ким се досети, че набира смелост да и каже нещо. Но не го насърчи — вече знаеше, че това не помага.

Бяха стигнали при автомобила, когато Едуард най-сетне се престаши:

— Обмислях дълго предложението ти да дойда да живея с теб в къщата — подхвана той, както търкаляше с върха на обувката си някакво камъче. Сетне замълча.

Ким зачака нетърпеливо — не знаеше какво ще и каже. Накрая той изпелтечи:

— Ако поканата ти още е в сила, ще дойда.

— Разбира се, че е в сила! — възкликна Ким — камък и падна от сърцето. Пресегна се и го прегърна. Той също я притисна до себе си.

— В края на седмицата можем да отскочим до там и да обсъдим обзавеждането — рече Едуард. — Съмнявам се, че ще искаш да използваш нещо от жилището ми.

— Ще бъде чудесно! — насърчи го младата жена.

Сбогуваха се и Ким се качи на автомобила. Смъкна страничния прозорец, а Едуард се наведе към нея.

— Извинявай, че съм толкова зает с изследванията — рече и той и се усмихна. — Заслужавах много повече внимание.

— Влизам ти в положението — успокои го Ким и се усмихна. — Виждам колко се вълнуваш и оценявам твоята отдаденост и целеустременост. Така трябва, щом ще правиш велико откритие!

Двамата се засмяха.

Пак си казаха „довиждане“ и младата жена подкара към Бийкън Хил — чувстваше се много по-щастлива, отколкото преди половин час.

[1] Мярка за тежина, различна при различните товари. — Б. пр. ↑

ПЕТЪК, 29 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

През седмицата вълнението на Едуард растеше все повече. Базата данни за новия алкалоид набъбваше с главоломна бързина. Спеше най-много по четири-пет часа на денонощие. Можеше да се каже, че живее по-скоро в лабораторията, отколкото в квартирата си и работеше с по-голямо настървение от всякога. Дори повтаряше онова, което прави асистентката му, за да е сто процента сигурен, че не са допуснати никакви грешки. Караше и Елинор да проверява получените от него резултати. Затънал до гуша в работа, нямаше време за нищо друго. Беше зарязал лекциите, студентите от началните курсове роптаеха. Не можеше да отдели и миг дори за дипломантите, мнозина от които бяха замразили научната си работа, понеже разчитаха на съветите и напътствията му. Едуард обаче витаеше в други сфери. Досуц художник, обзет от творческа треска, беше като омагьосан от новото лекарство и не забелязваше нищо и никого на света. За огромно негово удоволствие строежът на „магическата смес“ се разкриваше атом по атом от мъглата на времето, когато е била създадена.

Рано сутринта в сряда вече можеше да се похвали с върхово постижение в количествената органична химия: беше разчел докрай атомарната структура на съединението, която се състоеше от четири пръстена. Малко по-късно вече бяха наясно и със строежа на страничните вериги, и как те са свързани с атомарната структура. На шега Едуард оприличи молекулата на ябълка, от която се подават червеи.

Особено очарован беше от страничните вериги. Бяха пет на брой. Едната беше тетрациклична и наподобяваше структурата на наркотика ЛСД. Другата имаше два пръстена и приличаше на лекарството скополамин. Последните три се доближаваха до основните мозъчни невротрансмитери: норпинефрина, допамина и серотонина. Призори в четвъртък Едуард и Елинор бяха възнаградени с образа на цялата молекула, изникнал върху монитора на компютъра — във виртуалното триизмерно пространство. Това постижение бе станало възможно

благодарение на новия структурен софтуер, на мощността на суперкомпютъра и на дългите часове, през които Едуард и асистентката му спореха и се караха до припадък. Хипнотизирани от изображението, двамата загледаха мълком как компютърът върти бавно молекулата. Беше в ослепително ярки цветове: електронните облаци сияеха във всички отсенки на кобалтовосиньото. Атомите въглерод бяха червени, кислородните — зелени, а азотните — жълти. Едуард разкърши пръсти като виртуоз, който се кани да изсвири соната на Бетховен на роял „Стейнуей“. Седна пред своя компютър, свързан в мрежа със суперкомпютъра. Затрака върху клавиатурата, призовав на помощ всичките си познания, опит и нюх. Изображението върху екрана на монитора продължи да се върти, но започна да трепка. Едуард работеше върху молекулата: скъсяваше двете странични вериги, за които смяташе, че са в дъното на халюцинациите — страничната верига на ЛСД и на скополамина.

За огромна радост успя да отдели всички съставки в страничната верига на ЛСД без една мъничка част, състояща се от два въглерода, без да променя триизмерния строеж на съединението и разпределението на електрическите заряди. Знаеше, че промени ли някое от тези две свойства, ще повлияе изключително силно и върху биоактивността на лекарството.

При страничната верига на скополамина се получи друго. Ученият успя да я скъси частично, като остави значителна част непокътната. Опита се да махне още, молекулата рязко променяше триизмерната си форма.

След като отстрани възможно най-много от скополаминовата странична верига, Едуард прехвърли данните за молекулата в паметта на компютъра си в лабораторията. Изображението тук не бе така ярко и зрелищно, затова пък в някои отношения се оказваше дори по-интересно. Сега вече Едуард и Елинор търсеха ново лекарство, създадено с помощта на компютър въз основата на съществуващо в природата съединение.

Трябваше чрез компютъра да премахнат страничното халюциногенно и антипарасимпатично действие на лекарството, така че да се избегне пресъхването на устата, разширяването на зениците и частичната амнезия, които бяха почувствали и той, и Стантън.

Тук вече Едуард беше в стихията си, защото нещата опираха до синтетичната органична химия. В маратонско усилие, продължило от четвъртък сутринта до малките часове на петък, той изобрети процес, чрез който хипотетичното лекарство да се получава от най-обикновени, достъпни реактиви. В петък сутринта ученият вече разполагаше с флаконче от новото лекарство.

— Какво ще кажеш, а? — попита той асистентката си, с която гледаха като захласнати флакончето. И двамата едвам се влачеха от умора, но нямаха никакво намерение да спят.

— Ще кажа, че като учен ти постигна нещо изумително! — отвърна най-чистосърдечно жената.

— Не си просех комплименти — завъртя глава Едуард и се прозина. — Интересува ме какво смяташ, че трябва да правим отук нататък.

— Аз съм по-консервативният член на екипа — засмя се Елинор. — Предлагам да проверим токсичността.

— Дадено! — съгласи се ученият.

Изправи се тежко и протегна ръка — да помогне на Елинор да стане. Отново запретнаха ръкави.

Вдъхновени от постиженията, нетърпеливи да получат незабавни резултати, те сякаш забравиха всички изисквания на науката. Както и с естествения алкалоид, пренебрегнаха внимателните контролни изследвания, за да се доберат начаса до най-общите данни, които да им дадат представа за потенциала, заложен в лекарството.

Най-напред третираха с различни концентрации на съединението разнородни тъкани, включително бъбречни и нервни клетки. Сложиха културите в инкубатор, за да имат непрекъснат достъп до тях.

После се заеха с изследвания върху биоактивността на медикамента. Елинор даде от новото лекарство на поредната група подложени на стрес плъхове, а Едуард го добави към току-що получен синаптозомен препарат. Асистентката първа получи резултати. Бързо се увери, че видоизмененото лекарство действа още по-успокояващо на плъховете, отколкото изходният алкалоид.

Едуард се сдоби с резултати малко по-бавно. Той установи, че новото лекарство влияе на равнището и на трите невротрансмитера, но не еднакво: действието му беше най-силно при серотонина, по-слабо при норпинефрина и най-слабо при допамина. Онова, което ученият не

бе очаквал, беше, че лекарството като че ли образува слаба ковалентна връзка и с глутамата, и с гама-аминомаслената киселина, две от веществата, които имат най-мощно възпиращо действие в мозъка.

— Невероятно! — възкликна след няколко часа Едуард. Вдигна листовите върху писалището, на които бяха записани всичките им открития, и ги метна във въздуха — те западаха като дъжд от конфети. — От данните излиза, че потенциалът на лекарството е направо фантастичен! Готов съм да се обзаложа, че то действа и като антидепресант, и като анксиолитик. Ще предизвикаме истинска революция във фармакологията! Не е изключено някой ден да сравняват нашето изобретение с откриването на пеницилина.

— Но си остават притесненията, че предизвиква халюцинации — напомни Елинор.

— Искрено се надявам да не е така — възрази шефът и. — Нали отстранихме страничната верига на ЛСД. Но съм съгласен с теб, че трябва да сме сигурни.

— Хайде да проверим тъканните култури — предложи асистентката. Знаеше, че Едуард ще настоява да вземе лекарството. Това беше единственият начин да видят дали е халюциногенно. Извадиха тъканните култури от инкубатора и ги провериха с микроскоп с ниска мощност. Всички до една изглеждаха незасегнати. Дори когато бяха подложени на високи дози от новото лекарство, не личеше то да им е нанесло вреди.

— Както гледам, няма и помен от токсичност — зарадва се ученият.

Върнаха се при писалището на Едуард и направиха няколко разтвора с различна концентрация. За отправна точка им служеше концентрация в доза, приблизително еднаква с дозата на непроменения алкалоид, който Стантън беше погълнал. Пръв я опита Едуард и когато не усети нищо, Елинор също го последва. Отново нищо не се случи.

Насърчени, двамата малко по малко увеличаваха дозите до цял милиграм — ЛСД ставаше психеделичен още при доза от 0,05 милиграма.

— Е?

— Поне аз не усещам никакво психеделично въздействие — вдигна рамене Елинор.

— Но въздействие все пак има — отбеляза шефът и.

— Определено — съгласи се младата жена. — Бих го описала по-скоро като чувство на успокоение и задоволство. Каквото и да е, ми харесва.

— И аз имам усещането, че мозъкът ми е остър като бръснач — подкрепи я Едуард. — Явно се дължи на лекарството, понеже допреди половин час се чувствах като влачен от порой, изобщо не можех да се съсредоточа. Сега усещам прилив на сили, сякаш съм спал непробудно цяла нощ.

— И на мен ми се струва, че паметта ми се е събудила от зимен сън — отбеляза Елинон. — Странно, защото без всякаква връзка си спомних какъв е бил телефонният ни номер, когато съм била петгодишно момиченце — беше в годината, когато родителите ми отидоха да живеят на Западното крайбрежие.

— Знаеш ли, сега усещам сетивата си някак особено изострени, най-вече обонянието.

— Нямаше да обърна внимание, ако не беше споменал. И при мен е така — Елинон отметна глава озадачена и подуши въздуха. — Никога не ми е правило впечатление, че лабораторията е изпълнена с какви ли не миризми.

— И зениците ти са малко разширени. Сигурно е от скополаминовата странична верига, която не успяхме да отстраним. Я провери как виждаш на близко разстояние — посъветва я Едуард, докато се взираше в наситеносините очи на Елинон. Тя вдигна флакончето с реактив и се вторачи в етикета, надписан със ситни буквички.

— Чета го, няма проблем.

— Нещо друго? — настоя ученият. — Трудности в дишането?

— Чувствам се отлично — увери го асистентката.

— Извинете — прекъсна ги женски глас. Беше влязла Надин Фош, аспирантката на Едуард от Париж.

— Съжалявам, че ви прекъзвам, професор Армстронг, но се нуждая от помощта ви — рече тя. — Имам проблем с работата на ядрения магнитен резонатор.

— Най-добре се обърни към Ралф — усмихна и се Едуард радушно. — На драго сърце бих ти помогнал, но в момента съм доста зает. Пък и Ралф е наясно с машината повече от мен, повече го бива в

техниката. След като аспирантката излезе, Елинор се взря учудено в Едуард.

— Беше необичайно любезен, особено като се има предвид колко ни бяха опънати нервите от преумората тези дни. Господи, сякаш някой те е подменил.

— Защото съм в прекрасно настроение. Пък и момичето е много мило и симпатично.

— Дали сега не е моментът да се върнеш към обичайните си занимания? — подхвана предпазливо асистентката. — Както виждаш, нещата се нареждат отлично.

— Това е само началото — завъртя глава ученият. — Признателен съм ти, че се безпокоиш за задълженията ми като преподавател, но мен ако питаш, мога да ги загърбя за някоя и друга седмица — едва ли ще настъпи краят на света. Нямам намерение да изпускам тръпката на опитите с новото лекарство. Междувременно ти се заеми с компютърното моделиране на молекулата — ще създадем от новото лекарство семейство съединения, като заменяме страничните вериги.

Елинор се върна към компютъра си, а Едуард вдигна телефонната слушалка и набра номера на Стантън Луис.

— Довечера зает ли си?

— Зает съм всяка вечер — изкиска се Стантън. — Защо питаш? Да не би случайно да си прочел проспекта?

— Искаш ли да вечеряш с мен и с Ким? — отговори с въпрос ученият. — Имам да ти казвам нещо.

— Ах, ти, стар хитрецо! — прихна пак другият мъж. — Да не ни съобщите нещо важно, а? Ти-и-рам-тарам-пам-пампам. — Стантън затананика Менделсоновия сватбен марш.

— Предпочитам да говорим на четири очи — отвърна Едуард, без да губи самообладание. — Хайде, ще вечеряме ли заедно? Аз черпя!

— Както гледам, работата е дебела-а. — проточи приятелят му. — За довечера съм запазил маса в ресторант „Анейго“ на Мейн Стрийт в Кеймбридж. За двама е, но ще помоля да я направят за четирима. Чакат ни в осем довечера. Ще ти звънна, ако има някакъв проблем.

— Чудесно — каза Едуард и затвори, преди Стантън да го е обсипал с още въпроси. После набра служебния телефон на Ким в

болницата.

— Имаш ли много работа? — започна той направо, след като тя вдигна слушалката.

— Хич и не питай!

— Уговорих се да вечеряме със Стантън и жена му — подхвана Едуард развълнувано. — За осем. Ако има някаква промяна, Стантън ще ми се обади. Извинявай, че не те предупредих по-рано. Дано нямаш нищо против.

— Няма ли да работиш довечера? — изненада се Ким.

— Взимам си градска отпуската — засмя се той.

— Ами утре? — попита младата жена. — Остава ли уговорката да отскочим до Салем?

— Ще го обсъдим — отвърна уклончиво Едуард. — Всъщност предпочитам да вечеряме само двамата с теб, но имам да обсъждам нещо със Стантън, та си рекох, че не е зле да се поотпусна. Тази седмица наистина не съм се забавлявал кой знае колко.

— Виждаш ми се твърде весел и превъзбуден — отбеляза Ким. — Нещо хубаво ли се е случило?

— Случват се само хубави неща! — бодро потвърди той. — Затова и срещата със Стантън е важна. След вечерята можем да поостанем само двамата. Защо да не се поразходим по площада, както онази вечер, когато се запознахме?

— Ще бъде страхотно! — възкликна младата жена.

Ким и Едуард пристигнаха в ресторанта първи и сервитьорката ги отведе на хубава маса, прикътана до прозореца, през който се откриваше гледка към Мейн Стрийт с множеството пицарии и индийски ресторантчета. По улицата профуча пожарна, надула сирената до дупка.

— Готов съм да се закълна, че пожарникарите в Кеймбридж ходят с пожарните коли да си пият кафето — засмя се Едуард. — Непрекъснато кръстосват напред-назад. Невъзможно е да има чак толкова много пожари.

Ким го погледна — беше в невероятно настроение. Не го беше виждала толкова бърлив и весел и макар да изглеждаше уморен, се държеше така, сякаш току-що е изгълтал цяла кана кафе. Дори поръча бутилка вино.

— Не каза ли, че винаги предоставяш на Стантън да избира виното? — попита младата жена. Но преди той да и е отговорил, Стантън се появи, както винаги с гръм и трясък, сякаш тук му беше бащиния.

— Е, приятелчета, добра среща! — възкликна той към Едуард и Ким, докато се опитваше да помогне на Кандис да се разположи на стола — масата беше възтясна и се налагаше да седнат двама по двама. — Я да чуем голямата новина! Да поръчвам ли шампанско „Дом Периньон“?

Ким погледна Едуард така, сякаш очакваше обяснение.

— Вече поръчах вино — заяви той самоуверено. — Няма нужда от шампанско.

— Поръчал си вино? — ококори се приятелят му и избухна в смях. — Здравата ще ги озориш! Съмнявам се тук да намерят евтино наливно червено!

— Поръчах италианско бяло — хладнокръвно поясни Едуард. — Сухо и охладено, тъкмо за ден като днешния.

Ким вдигна вежди. Не познаваше Едуард такъв.

— Е, казвай, какво има? — подкани Стантън и, целият в слух, се облакът върху масата. — Да не се жените?

Ким се изчерви като домати. Смутена, се запита дали Едуард му е споменал за намерението да живеят заедно в къщата и в Салем. Не че беше някаква тайна, но тя искаше да го съобщи сама на майка си и баща си.

— Де да имах този късмет! — засмя се и Едуард. — Имам новини, макар и не чак толкова добри. Ким примига и го погледна. Беше удивена колко ловко се измъква от дебелашките подмятания на братовчед и.

Келнерката донесе виното. Стантън разигра цяло театро — дълго оглежда етикета, преди да и разреши да махне тапата, разлюля златистия еликсир в чашата си, вдъхна аромата му, пробва го на вкус, с очи обърнати към тавана, и дори го гледа срещу светлината, преди най-сетне да благоволи да и даде знак да налее на всички.

— Изненадан съм, мой човек! — рече той на Едуард. — Много добър избор си направил.

Сетне понечи да вдигне наздравица, но Едуард го спря.

— Мой ред е! — каза той и вдигна чаша към Стантън. — Да пием за най-умния предприемач в световната фармацевтика!

— Пък аз вече си мислех, че си ме отписал! — засмя се другият мъж. Всички отпиха от виното.

— Имам един въпрос към теб — обърна се пак Едуард към Стантън. — Сериозно ли говореше, когато преди няколко дни каза, че ново психотропно лекарство с доказано действие може да донесе милиард долара?

— Напълно — потвърди приятелят му. Веднага заряза шегите и наостри уши. — За това ли сме тук? Да нямаш нещо ново за лекарството, пратило ме на кратко психеделично пътешествие?

И Кандис, и Ким в един глас го попитаха за какво психеделично пътешествие говори. Щом разбраха какво се е случило, изпаднаха в ужас.

— Какво се втрещихте, никак не беше зле! — успокоително махна с ръка Стантън. — Дори ми беше приятно.

— Имам много нова информация — отговори Едуард на въпроса му. — От добра по-добра. Променихме молекулата и така отстранихме психеделичното въздействие. Вече смятаме, че сме създали следващото поколение лекарство от рода на прозака и ксанакса. Изглежда съвършено. Не е токсично, може да се приема орално, има по-малко странично действие и вероятно по-широк обсег терапевтични възможности. Всъщност благодарение на уникалния строеж на страничните вериги, които могат да бъдат променяни и заменяни, не е изключено лекарството да има почти неограничени лечебни психотропни свойства.

— Бъди по-конкретен — помоли Стантън. — Какво според теб е въздействието на лекарството?

— Смятаме, че то като цяло подобрява настроението. Както личи, е антидепресант и анксиолитик, което ще рече, че притъпява тревожността. Действа и като общо тонизиращо средство, помага за преодоляване на умората, внася спокойствие, изостря сетивата и засилва паметта...

— Мили Боже! — ахна Стантън. — А остана ли нещо, което да не прави? Напомня ми за Соматон от „Прекрасният нов свят“.

— Сравнението е уместно, не се шегувай — поклати глава Едуард.

— Подобрява ли секса?

— Не е изключено. Щом изостря сетивата, и сексът би трябвало да е по-пълноценен.

Стантън вдигна рязко ръце.

— Дявол го взел! — викна възторжено той. — Тук става дума за молекула, която ще донесе не един, а поне пет милиарда долара!

— Без майтап?

— Говоря абсолютно сериозно. Можеш да добавиш още един милиард — закима Стантън.

Келнерката прекъсна разговора. Те дадоха поръчката за вечерята. След като жената се отдалечи, пръв се обади Едуард.

— Но още не сме доказали нищо — уточни той. — Не сме провеждали контролни опити.

— Въпреки това, както гледам, ти си убеден в правотата си — отбеляза приятелят му.

— Повече от убеден.

— Кой знае за молекулата? — поинтересува се Стантън.

— Само аз, асистентката, която работи непрекъснато с мен, и вие на тази маса. — Имаш ли представа какви са механизмите на действие на лекарството?

— Съвсем смътна — призна ученият. — Както личи, то стабилизира концентрацията на основните мозъчни невротрансмитери и така действа на различни равнища. Влияе не само на отделните неврони, но и на цели мрежи от клетки, сякаш е мозъчен хормон.

— А как стигнахте до него? — поинтересува се пак другият мъж.

Едуард му обясни връзката между прапрабабата на Ким, лова на вещици в Салем и хипотезата, че обвинителките в селището са били натровени от гъбична плесен.

— Ким попита дали това може да бъде доказано и така взех проби от пръстта — разказа ученият.

— Аз нямам никаква заслуга — възрази младата жена.

— Как така да нямаш! — възкликна Едуард. — Имаш, и то голяма. И ти, и Елизабет.

— Колко странно — намеси се и Кандис. — Да откриеш лекарство в проба от пръстта!

— Изобщо не е странно — рече ученият. — Доста от важните лекарства, например цефалоспорините и циклоспоринът, са намерени

именно в пръстта. Странното в нашия случай е, че лекарството идва от дявола.

— Бива ли да говориш така! — скастри го Ким. — Чак ме побиват тръпки.

Едуард се засмя закачливо. Вдигна пръст и поясни на компанията, че от време на време Ким я наляга суеверие.

— И на мен сравнението нещо не ми харесва — подкрепи я обаче братовчед и. — Предпочитам да смятам, че лекарството е дошло от небесата.

— Връзката с лова на вещици не ме притеснява ни най-малко — каза ученият. — Дори обратното, харесва ми. Откриването на лекарството не оправдава смъртта на двайсет души, но поне и придава някакъв смисъл.

— На двайсет и един души — поправи го Ким и обясни на другите, че историците са подминали екзекутирането на Елизабет.

— Всъщност, все ми е тая, дори и лекарството да е свързано с библейския потоп — заключи Стантън. — При всички положения откритието е невероятно. — Извърна очи към Едуард: — Какво ще правиш оттук нататък?

— Точно за това исках да се видим — отговори ученият.

— Какво според теб трябва да направя?

— Вече ти казах. Трябва да регистрираме фирма и да патентоваме незабавно лекарството във всичките му разновидности. — Наистина ли смяташ, че то може да донесе милиарди долари?

— Знам какво говоря — отвърна Стантън. — Това вече е областта, където имам най-голям опит.

— Тогава да не губим време! — прикани Едуард. — Да регистрираме фирмата и да запретваме ръкави.

Стантън се взря за миг в лицето на своя приятел:

— Ти май говориш сериозно?.

— Повече от сериозно.

— Добре де, като начало ни трябва имена — кимна Стантън. Извади от вътрешния джоб на сакото си малко тефтерче и химикалка. — Имена за лекарството и за самата компания. Дали да не наречем лекарството „Сома“, както в онзи роман?

— Вече има лекарство с това име — възрази ученият. — Какво ще кажеш за „Омни“ — така ще отразим широкия обхват на клинично

приложение.

— Не ми звучи като име на лекарство — каза Стантън. — По приляга за фирма. Хайде да наречем компанията „Омни фармасютикълс“ — фармацевтична фирма „Омни“.

— Харесва ми — съгласи се Едуард.

— А какво ще кажеш, ако кръстим лекарството „Ултра“? — предложи Стантън. — Идеално е за реклама.

— Звучи добре.

Мъжете погледнаха Ким и Кандис — да видят тяхната реакция. Ким беше донякъде стъписана от разговора — явно Едуард не се притесняваше изобщо от този свой внезапен и неочакван интерес към бизнеса.

— Колко пари можеш да събереш? — обърна се той към Стантън.

— Колко време според теб ще мине, докато пуснем новото лекарство на пазара? — отвърна с въпрос приятелят му.

— Трудно ми е да отговоря — призна си ученият. — Дори още не съм сто процента сигурен, че става за пазара.

— Знам — успокои го Стантън. — Но все пак ми трябва някакъв приблизителен срок. Наясно съм, че от откриването на някакво лекарство до одобряването му от Службата за хранителни продукти и лекарствени средства обикновено минават дванайсет години, а средната стойност на разработката му е към двеста милиона долара.

— Не ми трябва дванайсет години — увери го Едуард. — Нито двеста милиона долара.

— Колкото по-къс е периодът на разработване, толкова по-евтино излиза — това е очевидно. И толкова по-големи са печалбите.

— Ясно — каза ученият. — Но да ти призная, печалбите не ме вълнуват чак толкова.

— А ти как мислиш, колко пари са ти нужни?

— Налага се да оборудвам лаборатория по последната дума на медицинската техника — започна да разсъждава на глас Едуард.

— Какво и е на сегашната ти лаборатория? — изненада се Стантън.

— Тя е на Харвардския университет — отвърна ученият. — Налага се да изнеса разработката на „Ултра“ извън тази лаборатория,

все пак при назначаването съм подписал трудов договор, който ми забранява странична дейност.

— Това ще ни създаде ли трудности?

— Според мен не. Договорът важи само за открития, направени в работно време с апаратура на университета. Ще твърдя, че съм разработил лекарството в свободното си време, което всъщност си е почти така. Ала най-важното в случая е, че не ме е страх, дори и да се стигне до съд. Така де, не съм собственост на Харвардския университет.

— А развойният период? — напомни Стантън. — Колко можеш да го скъсиш?

— Много — отвърна ученият. — Онова, което най-вече ме смая в „Ултра“ е, че както изглежда, лекарството изобщо не е токсично. Според мен дори само това ще накара Службата за хранителни продукти и лекарствени средства да го одобри бързо, понеже тъкмо изследванията за токсичност са най-продължителни.

— Доколкото разбирам, можем да получим разрешението на Службата с няколко години по-бързо от обикновено, така ли?

— Безспорно — потвърди Едуард. — Ако няма токсичност, изследванията с животни ще приключат по-бързо, а клиничната част може да бъде спестена изцяло, ако обединим фаза II и фаза III с ускорения график на Службата за лекарствени средства.

— Ускореният график на Службата е само за животоспасяващи лекарства — напомни Ким.

— Ако „Ултра“ се окаже толкова ефикасно при депресия, както си мисля, със сигурност ще успеем да убедим властите, че лечението с него може да предотврати някои сериозни заболявания.

— Ами Западна Европа и Азия? — попита Стантън.

— Не ни трябва одобрението на Службата за лекарствени средства, за да пуснем лекарството на тамошния пазар.

— Точно така — подкрепи го ученият. — Съединените щати не са единственият пазар за лекарствени средства.

— Знаеш ли какво — подхвана пак другият мъж. — Мога лесно да събера четири-пет милиона почти без да разпилявам капитала на фирмата, понеже средствата ще бъдат, кажи-речи, само мои. Какво ще кажеш?

— Фантастично! — отвърна Едуард.

— Кога можеш да започнеш?

— Утре. Ще се заема със събирането на сумата, ще впрегна и адвокатите, за да регистрираме фирмата и да помислим за документите за патентоването.

— Знаеш ли дали можем да патентоваме ядрото на молекулата?
— поинтересува се ученият. — Така ще предотвратим създаването на други лекарства с такова молекулно ядро.

— Нямам представа, но ще проверя.

— Докато ти се занимаваш с парите и с адвокатите — допълни Едуард, — аз ще започна оборудването на лабораторията. Първият въпрос е къде да се намира тя.

— Защо не в Кеймбридж, там е удобно — предложи Стантън. — Искам да не е близо до Харвардския университет.

— В такъв случай какво ще кажеш за Кендъл Скуеър? Далеч е от „Харвард“, при това е на две крачки от жилището ти.

Едуард се извърна към Ким и двамата се спогледаха. Младата жена се досети какво му се върти в ума и кимна, без да я забелязват другите.

— В края на август се изнасям от Кеймбридж — поясни Едуард. — Местя се в Салем.

— Едуард ще дойде да живее с мен — поясни Ким и си каза, че майка и ще научи за нула време. — Ремонтирам старата къща в семейното имение.

— Чудесно! — възкликна Кандис.

— Ах, ти, стар хитрецо! — засмя се Стантън, после се пресегна през масата и потупа приятеля си по рамото.

— Поне веднъж в личния живот да ми върви, както в професионалния — похвали се Едуард.

— Защо тогава седалището на компанията да не бъде на Северния бряг? — предложи Стантън. — Там наемите за фирми сигурно са далеч по-ниски, отколкото в центъра на Бостън.

— Даде ми страхотна идея, Стантън! — рече ученият и пак се обърна настрана, към Ким. — Какво ще кажеш за конюшната в имението, превърнатата във воденица? Прикътана е и затова от нея ще стане прекрасна лаборатория.

— Не знам — отвърна несигурно младата жена, смаяна от подобно предложение.

— Имам предвид „Омни“ да я наеме от теб и брат ти — поясни той, още по-запален от хрумването си. — Както сама спомена, имението е голямо бреме за вас. Ако ви плащаме добър наем съм сигурен, че все ще ви помогнем малко.

— Добре си се сетил, мой човек — подкрепи го и Стантън. — Няма да декларираме наема, тоест няма да ви обременяваме с данъци.

— Е? — подкани пак Едуард.

— Трябва да питам брат си — каза Ким.

— Ама разбира се — не възрази той.

— Кога ще говориш с него? Дай да не губим време.

Ким си погледна часовника и пресметна, че в Лондон е два и половина след полунощ, време, по което Брайън започваше да работи.

— Всъщност, мога да му се обадя още сега.

— Така те искам! — възкликна братовчед и. — Решителна! — Извади от джоба си клетъчния телефон и го плъзна по масата към Ким. — „Омни“ ще плати разговора.

Тя се изправи.

— Къде отиваш? — попита Едуард.

— Притеснявам се да говоря пред всички — отвърна Ким.

След като младата жена се отдалечи от масата, Кандис поздрави Едуард, че отношенията им са напреднали толкова.

— Приятно ни е заедно — поясни той.

— Колко души ти трябва в лабораторията? — поинтересува се Стантън. — Високите заплати изяждат капитала, както нищо друго.

— Ще назнача възможно най-малко — отвърна ученият. — Трябват ми биолог, който да се заеме с опитите с животни, имунолог за клетъчните изследвания, кристалограф, човек, който да разбира от моделиране на молекули, биофизик за ядрения магнитен резонанс и фармаколог. Плюс ние двамата с Елинон.

— Майко мила! — изпъшка Стантън. — Ти какво ще правиш, ще основаваш университет ли?

— Това е минимумът за работата, с която сме се заели, повярвай — отвърна спокойно Едуард.

— Ами Елинон за какво ти е притрябвала?

— Тя ми е асистентка, моята дясна ръка, без нея няма да стане.

— Кога можеш да започнеш да събираш екипа? — въздъхна примирено другият мъж.

— Веднага щом осигуриш парите — увери го ученият. — Трябват ни най-подготвените хора, затова и няма да минем евтино. Ще се опитам да ги привлека от престижни академични постове и високоплатени длъжности в частния бизнес.

— Точно от това се опасявам — намуси се приятелят му. — Доста нови био-медицински фирми предават Богу дух, защото раздават баснословни заплати и накрая се издънват по шевовете — остават без капитал и се разоряват.

— Ще го имам предвид — съгласи се Едуард. — Кога ще разполагаш с капитал, от който да мога да тегля?

— До началото на седмицата вече ще имам един милион — увери го Стантън.

Донесоха им предястията и Едуард настоя да започват и да не чакат Ким. Но още преди да са вдигнали вилиците, тя се върна при тях. Седна и подаде телефона на братовчед си.

— Имам добри новини — оповести младата жена. — Брат ми се зарадва много, че съм намерила кой да наеме старата мелница, но е категоричен да не покриваме разноските по ремонта. Налага се да се бръкне „Омни“.

— Съвсем справедливо е — съгласи се Едуард. Вдигна чашата за поредната наздравица.

Ала Стантън се бе замислил и той трябваше да го сръчка.

— Да прием за „Омни“ и за „Ултра“ — каза ученият. Всички отпиха от виното.

— Ето как според мен трябва да задвижим нещата — подхвана пак Стантън веднага щом остави чашата. — Ще започнем с уставен капитал от четири и половина милиона долара и ще определим цена от десет долара на акция. От всички четиристотин и петдесет хиляди акции всеки от нас ще задържи за себе си по сто и петдесет хиляди, пак с тях ще привличаме и по-крупни вложители. А ако лекарството наистина оправдае очакванията ни, накрая цената на всяка акция ще скочи неимоверно.

— Пия за това — каза Едуард и отново вдигна чашата.

Чукнаха се и отпиха — Едуард бе много доволен от виното, което беше избрал. Не бе вкусвал по-добро бяло вино, с ухаещ на ванилия букет и дъх на кайсии.

След вечерята Ким и Едуард се сбогуваха със Стантън и жена му и се качиха в колата на Едуард, която той беше оставил на паркинга при ресторанта.

— Стига да не възразяваш, ще ми се да пропуснем разходката по площада — рече Едуард.

— Така ли? — учуди се младата жена.

Бе донякъде разочарована. Беше и изненадана, но всъщност цялата вечер за нея бе изненада. Не бе очаквала Едуард с такава готовност да се откъсне от работата, пък и от мига, в който я бе взел, цялото му поведение беше доста странно.

— Трябва да звънна по телефона на някои хора — поясни той.

— Минава десет — напомни му младата жена. — Не е ли малко късно?

— Не, ще се обаждам на Западното крайбрежие. Има неколцина души в Калифорнийския университет и в университета „Станфорд“, които ми се иска да привлече в „Омни“.

— Както виждам, вълнуваш се много — отбеляза тя.

— На седмото небе съм — потвърди Едуард. — Още щом разбрах, че сме се натъкнали на непознати досега алкалоиди, усетих, че сме на път да направим важно откритие. Но не предполагах, че ще е толкова голямо.

— Не се ли притесняваш за договора, който си подписал с Харвардския университет? Чувала съм за доста неприятни случаи в града, особено през осемдесетте години, когато учените се сдушиха с индустриалците.

— Нека с това се занимават адвокатите — успокои я Едуард.

— Не знам — отвърна не особено убедена Ким. — И с адвокати, и без тях научната ти кариера може да пострада.

Младата жена знаеше колко много държи Едуард да преподава и се безпокоеше, че този внезапен предприемачески плам е замъглил здравия му разум.

— Съществува риск — съгласи се ученият. — Но съм повече от готов да го поема. Най-много веднъж в живота си човек получава възможностите, които ми предлага лекарството „Ултра“. Това е моят шанс да оставя някаква диря в този свят, пък и да понатрупам пари.

— А не каза ли, че не искаш да ставаш милионер? — подкачи го Ким.

— Да, не искам да ставам милионер — ухили се той, — Но сега се открива възможност да стана милиардер! Не си давах сметка, че залогът е толкова голям.

Ким не мислеше, че има особена разлика, но си замълча. Това беше етичен въпрос, за който не и се говореше в момента.

— Извинявай, че предложих да превърнем конюшната на Стюартови в лаборатория, без да съм го обсъдил с теб — каза Едуард. — Не ми е в стила да правя такива неща на своя глава. Вероятно надделя възмущението от разговора.

— Приемам извиненията ти — усмихна се Ким. — Пък и брат ми също се запали. С наема сигурно ще си помогнем в плащането на данък „Сгради“. А той е астрономически. Излязоха от Мемориъл Драйв и свърнаха към притихналите улички в жилищните квартали на Кеймбридж.

Едуард спря пред блока и угаси двигателя. Сетне се удари с длан по челото.

— Ама че съм загубен! — завайка се той. — Трябваше да се отбием до вас, за да си вземеш нещата.

— Искаш да остана за през нощта ли?

— Разбира се. А ти не искаш ли?

— Напоследък вечно си зает — отвърна Ким. — И аз вече не знам какво да очаквам.

— Ако спиш тук, утре сутрин ще ни е много по-лесно да тръгнем към Салем. Ще станем по-рано.

— Сигурен ли си, че искаш да ходим до Салем? — подвоуми се пак младата жена. — Бях останала с впечатлението, че не си склонен да отделяш време за странични неща.

— Сега вече държа да отидем — нали седалището на „Омни“ ще бъде там! — Едуард завъртя ключа и даде на заден. — Хайде да идем до вас, за да си вземеш дрехи. При положение, разбира се, че искаш да спиш при мен. Искрено се надявам да искаш — усмихна се той лъчезарно в сумрака.

— Да, искам — отвърна Ким. Беше и тежко на душата — и тя не знаеше защо.

СЪБОТА, 30 ЮЛИ 1994 ГОДИНА

Ким и Едуард не потеглиха рано, както той беше предложил предната вечер. Наложиха се Едуард да прекара доста време на телефона — първо се обади на строителния предприемач и архитекта, за да им каже да разширят работата в имението и да се заемат и с новата лаборатория. После се свърза с представителите на няколко фирми, производителки на лабораторно оборудване, и се уговори с тях да се видят в Салем към обяд.

Не пропусна и Стантън, за да се убеди, че парите, които му е обещал, наистина ще бъдат осигурени в най-скоро време. Най-пространни обаче се оказаха разговорите с неколцината учени, които искаше да привлече в екипа на „Омни“. Вече минаваше десет часът, когато най-сетне успяха да се качат с Ким в автомобила. Поеха на север с пълна газ.

Когато спряха пред конюшната в имението на Стюартови, там се бе събрала малка тълпа. Чакащите вече се бяха запознали, та не се наложи ученият да ги представя един на друг. Само им махна да отидат при плъзгащата се врата, заключена с катинар.

Дългата каменна постройка беше само на един етаж, с малки прозорци, разположени високо под стряхата. Тъй като теренът беше стръмен и се спускаше рязко надолу към реката, от задната страна сградата беше с два етажа и с отделен вход за всеки бокс на по-ниското равнище.

Помещението беше огромно, със сводест като в катедрала таван. Откъм задната страна имаше множество прозорци, затворени с капаци. В единия край се виждаха бали сено.

— Няма да е сложно да преустроим помещението — отбеляза Джордж.

— Съвършено е — кимна и Едуард. — Точно така си представям добрата лаборатория: просторна зала, където всички от екипа да общуват помежду си. Стълбата към приземния етаж в задната част бе скована от груби дъски, прихванати с огромни дебели гвоздеи. Долу

имаше дълъг коридор с боксове за конете вдясно и помещения за такъмите вляво.

Ким вървеше най-отзад и слушаше разпалените разговори — как да превърнат плевнята в биологична и фармакологична лаборатория, оборудвана по последната дума на техниката. На приземния етаж щяха да държат менажерията от опитни животни: маймуни, мишки, плъхове, зайци. Щяха да заделят място и за инкубаторите за тъканните и бактериалните култури. Щеше да има и специално защитени помещения за ядрения магнитен резонатор и рентгеновата кристалография. Горе щеше да се помещава централната лаборатория, както и специалното помещение с климатична инсталация за огромния мощен компютър.

— Е, огледахме всичко — поде Едуард, след като приключиха обиколката. Обърна се към строителния предприемач и архитекта: — Според вас ще възникнат ли някакви проблеми?

— Не мисля — отвърна Марк. — Сградата е стабилна. Но бих предложил да избием отделен вход и да обособим нещо като чакалня.

— Няма да имаме много посетители — уточни Едуард. — Но нямам нищо против — проектирайте приемна. Друго?

— Едва ли ще имаме трудности с разрешителните — намеси се Джордж.

— Стига да не споменаваме за животните — вметна Марк. — Съветът ми е да не отваряте дума за тях. Не е изключено заради тях да възникнат проблеми, които ще ни отнемат много време.

— На драго сърце преотстъпвам връзките с обществеността на вас — засмя се ученият. — Искам час по-скоро да се заема с проекта, затова ще се възползвам докрай от вашия опит. За да ускорим нещата, ще ви платя десет на сто повече върху цената на материалите и труда, при положение, че ми спестите време. Върху лицата на двамата мъже грейнаха усмивки.

— Кога можете да започнете? — поинтересува се Едуард.

— Незабавно! — отвърнаха Марк и Джордж в един глас. — Смятайте, че вече сме започнали.

— Дано малкият ми ремонт не бъде занемарен покрай грандиозното строителство — обади се за пръв път и Ким, напомняйки за присъствието си.

— О, не — изобщо не се безпокойте! — взе да я уверява Джордж. — Дори ще ускорим работата по къщата. Ще доведем по-голяма бригада. Ако се наложи да ползваме в къщата водопроводчик или електротехник, те вече ще ни бъдат подръка — ще ги повикаме от строежа на лабораторията.

Мъжете се заеха да уточняват подробностите, а Ким излезе от някогашната конюшня. Присви очи срещу пладнешкото слънце, което, макар и обвито в мараня, печеше ослепително. Не можеше да бъде от полза на разгорещения екип, затова тръгна през моравата към къщата — все я теглеше нагам.

Когато наближи, видя, че изкопът е запълнен. Строителните работници бяха върнали надгробната плоча на Елизабет в пръстта — над ковчега. Бяха я положили легнала, точно както я бяха намерили.

Ким влезе в къщата — след конюшната тя и се стори съвсем миниатюрна. Но ремонтът бе напреднал доста, особено в кухнята и баните. Вече можеше да си представи как ще изглеждат, след като бъдат довършени.

Пообиколи, обзета от неясно безпокойство — нещо не я свърташе сама и тя побърза да се върне при останалите, но по нищо не личеше Едуард и другите да приключат скоро с импровизираното заседание. Ким ги прекъсна колкото да каже на Едуард, че отива в замъка. Той припряно и пожела приятно прекарване и начаса се върна към проблемите около уреда за ядрен магнитен резонанс.

Младата жена сякаш се озова в друг свят, когато от окъпаната в слънце морава прекрачи в сумрачния замък с тежки завеси. Спря и се заслуша в скърцането и стенанията на къщата, поела от летния пек. За пръв път си даде сметка, че не чува песента на птиците, която — особено писъците на чайките — огласяше всичко навън.

След кратко двоумене Ким се качи по централното стълбище. Въпреки че съвсем наскоро бе намерила във винарската изба документи от XVII век, реши да даде още един шанс на тавана, още повече че там бе далеч по приятно.

Първото, което направи, беше да отвори капандурите, за да нахлуе полъхът на вятъра откъм реката. Тъкмо се дръпна от последния прозорец, когато погледът и попадна върху камари дебели, подвързани със сукно книги. Бяха подредени покрай едната страна на капандурата.

Взе една и погледна гръбчето. С бяло мастило върху черния фон бе написано на ръка „Буревестник“. Стана и любопитно какво ли има вътре и разлисти страниците. Отпърво младата жена си помисли, че това е личен дневник: всички написани на ръка бележки започваха с дата, след която идваше подробно описание на времето. После обаче видя, че това е не личен, а корабен дневник от периода между 1791 и 1802 година. Остави го и погледна гръбчетата на другите книги в купчината. Върху седем от тях стоеше същият надпис — „Буревестник“. Най-отдолу съгледа книга с изтъркано кожено гръбче, върху което не пишеше нищо. Взе тъкмо нея. Книгата изглеждаше много стара, точно както библията, която Ким бе намерила във винарската изба. Младата жена отгърна заглавната страница: това беше дневник на кораба „Устрем“. Ким започна да разлиства внимателно пожълтелите от времето страници, докато стигна 1692 година.

Първата бележка за тази година беше от 24 януари. „Времето е студено и ясно, с попътен западен вятър. Корабът пое заедно с отлива и се насочи към Ливърпул с товар от китова мас, дървен материал, кожи, поташ, сушена треска и скумрия, и храна за екипажа.“

Ким затаи дъх: беше съгледала познато име. От следващото изречение се разбираше, че с кораба пътува и знатна особа — неговият собственик, благородникът Роналд Стюарт. Младата жена зачете нетърпеливо нататък. Роналд бе тръгнал към Швеция, за да наглежда построяването на нов кораб — „Буревестник“, и да го получи.

Развълнувана, Ким затвори дневника и слезе до избата. Отвори кутията за библии, извади договора, на който се бе натъкнала при последното си идване тук, и погледна датата. Така си и знаеше! Елизабет беше сложила подписа си под договора за парцела, защото при сключването му Роналд е бил в открито море.

Почувства удовлетворение, колкото и дребна да беше свързаната с Елизабет загадка, която беше разбулила. Върна договора в кутията и тъкмо да добави и корабния дневник към малката си сбирка, когато изпод задната корица изпаднаха три плика, прихванати с червена панделка.

Ким вдигна с разтреперани длани тъничката връзка — бе видяла, че най-горното писмо е до Роналд Стюарт. След като развърза панделката, установи, че всъщност и трите плика са за него. До немай къде развълнувана, тя ги отвори и извади листовете — три писма с

дати 23 октомври, 29 октомври и 11 ноември 1692 година. Първото беше от Самюъл Суол:

Бостън Драги ми друже, разбирам, че си смутен духом, макар и да се надявам с Божия помощ наскорошната ти венчавка да разсее безпокойството. Разбирам също така и че ти се иска да държиш в тайна злочестата връзка на покойната ти съпруга с Повелителя на мрака, но от все сърце те съветвам да се въздържиш — и да не пращаш на губернатора иск за връщане на иззето имущество във връзка с окончателното доказателство, използвано при осъждането за ужасно вещерство на гореспоменатата ти съпруга. С тази цел бих ти препоръчал да се обърнеш към преподобния Котън Мадър, в чиято изба зърна пъклените деяния на жена си. До моето знание стигна, че в отговор на молбата на преподобния Мадър тъкмо на него официално е поверено да съхранява постоянно доказателството.

Искрено твой приятел Самюъл Суол

Ето! Отново се споменаваше загадъчното доказателство, без то да бъде описано! Ким побърза да разгъне второто писмо. То беше от Котън Мадър.

29. X., събота Бостън

Драги господине, наскоро получих писмото Ви, в което споменавате, че сме колеги от Харвардския колеж, което ми вдъхва надеждата, че изпитвате към достопочтената институция обич и загриженост, така щото да приемете благоприятно решението, което взехме ние с уважаемия ми баща и с което определяме подобаващото място за деянието на Елизабет. Помните, когато през юли се срещнахме в моя дом, се тревожех и притеснявах да не би добрите люде в Салем да изпаднат в безпокойство до степен да се вдигнат и разбунтуват срещу присъствието на дявола, така ясно проличало в постъпките и пъклените

слова на Елизабет. Голяма беда е, че най-искрените ми притеснения не излязоха безпочвени и въпреки отправяните от мен предупреждения, с които призовавах към изключителна бдителност при използването на пъклените доказателства, понеже Повелителят на лъжите понякога лукаво приема привидността на невинен човек, доброто име на невинни хора може да бъде опетнено въпреки прилежанието и усърдието на достопочтените ни съдии, прочути със своята справедливост, мъдрост и доброта. Напълно разбирам похвалното Ви желание да предпазите семейството си от по-нататъшни унижения, ала съм убеден, че доказателството срещу Елизабет трябва да бъде съхранено в името на бъдните поколения във вековечната им борба със силите на злото — като съвършен пример за вида доказателство, необходимо, та безпристрастно да се разграничи злодеянието от същинския заговор с дявола. Във връзка с това дълго съм разговарял със своя баща — преподобния Инкрийс Мадър, понастоящем ректор на Харвардския колеж. Двамата с него единодушно решихме, че доказателството трябва да се съхранява в колежа за назидание и напътствие на идните поколения, чиято бдителност е тъй необходима за осуетяване деянията на дявола в Божията Нова земя. Бог да ни пази.

Ваш слуга Котън Мадър.

Ким не бе съвсем сигурна, че е разбрала открай докрай писмото, но в общи линии бе наясно със същността му. Съвсем притеснена от тайнственото доказателство, зачете последното писмо. Погледна подписа: беше от Инкрийс Мадър.

11. XI. 1692 г. Кеймбридж Драги господине,

Напълно разбирам желанието Ви да си върнете като свое притежание гореупоменатото доказателство, ала съм известен от преподавателите Уилям Братъл и Джон Левърет, че доказателството бива приемано от студентите с

изострен интерес и е насърчило безпристрастен и просветен дебат, убедил ни как според Божията воля наследството на Елизабет трябва да остане в „Харвард“, за да допринесе съществено за установяването на обективни критерии за църковни закони във връзка с вещерството и с осъдителните деяния на дявола. Отправлям към Вас молба да осъзнаете важността на това доказателство и да склоните то наистина да остане в нашите сбирки. Ако и когато дълбокоуважаваните членове на управителния съвет на „Харвард“ сметнат за необходимо да основат юридическа школа, то ще бъде пратено в тази институция.

Ваш верен слуга Инкрийс Мадър.

— По дяволите! — изруга Ким, след като прочете и последните думи.

Не можеше да повярва, че и е провървяло да открие толкова много места, където се говори за доказателството срещу Елизабет, а още няма и бегло понятие какво точно представлява то! Реши, че вероятно е пропуснала нещо, и прочете повторно писмата — никак не и беше лесно при този старовремски изказ, но все пак се увери, че не е подминала нищо. Окрилена от находката, отново се помъчи да си представи що за неопровержимо доказателство е било използвано срещу Елизабет. Последната седмица бе продължила да се запознава с материали, посветени на лова на вещици в Салем, и покрай това и се струваше все по-вероятно да става дума за някаква книга. По време на съдебните процеси срещу жените от Салем често се е говорело за Книгата на дявола — смятало се е, че вещицата влиза в сговор с нечестивия, като пише Книга на дявола. Ким отново погледна писмата. Направи и впечатление, че доказателството е описвано като „деяние на Елизабет“. Същевременно в писмото на Инкрийс Мадър се казваше, че то е станало повод за „безпристрастен и просветен“ дебат сред студентите. От което излизаше, че важен тук е не видът, а съдържанието.

После пак и се стори, че е по-логично това доказателство да е кукла. Миналата седмица беше чела някъде, че в съдебния процес

срещу Бриджет Бишоп, първата жена, обесена като вещица в Салем, е била представена именно кукла със забучени в гърдите и губерки.

Ким въздъхна. Даваше си сметка, че няма да стигне до никъде, ако се оставя на разпаленото си въображение да я води. В края на краищата това би могло да е всичко, свързано с окултизма. Беше за предпочитане тя да се придържа към фактите, с които разполагаше, а от трите писма, които току-що беше намерила, бе научила нещо изключително важно — че през 1692 година въпросното доказателство каквото и да е то, е било предадено на съхранение в Харвардския университет. Запита се дали съществува вероятност да открие там някаква препратка към него и дали ако отиде с подобна молба, няма да и се изсмеят в лицето.

— А, ето къде си била! — извика Едуард от горния край на стълбището. — Намери ли нещо?

— Колкото и да е странно, да — провикна се в отговор Ким. — Слез да видиш!

— Майко мила! — възкликна той, след като видя подписите. — Та това са трима от най-известните пуритани. Каква находка!

— Прочети ги, де — прикани Ким. — Любопитни са, макар че съвсем ме объркаха.

Едуард се облегна на едно от писалищата, за да вижда по-добре на светлината, падаща от аплиците в коридора. Прочете писмата в същата последователност, както и Ким.

— Прекрасни са — пророни, щом свърши. — Какви думи, какъв стил. Благодарение на тях се сещаме, че в онези години риториката е била сред основните учебни предмети. Но дори и да си се затруднила от лексиката, пак си извадила късмет, че писмата не са на латински — допълни Едуард. — В онази епоха, за да влезеш в Харвардския университет, е трябвало задължително да знаеш латински. И понеже стана дума за „Харвард“, там вероятно ще проявят интерес към писмата, особено към писмото на Инкрийс Мадър.

— Сигурно — съгласи се Ким. — И аз си мислех да отида в университета и да поразпитам за доказателството срещу Елизабет. Притеснявах се да не ми се изсмеят. Но бихме могли да се спазарим.

— Няма да ти се изсмеят — успокои я Едуард. — В университетската библиотека все ще се намери някой, който да прояви

интерес. А ако решиш да дариш писмото, само ще се зарадват. Не е изключено дори да ти предложат да го откупят.

— Тези писма не ти ли подсказват поне малко какво представлява доказателството? — не се стърпя да попита Ким. — Аз за какво ли не си мислих: книга, кукла, ритуал, отвара някаква — но само гадая. Какво може да е предизвикало дебати, а в същото време да е било нещо толкова безспорно убедително, пък на всичкото отгоре и никой дума не обелва нито как изглежда, нито що за „деяние“ е...

— Нямам представа — поклати глава той. — Но ти влизам в положението, когато казваш, че си объркана. Наистина е странно, че всички говорят непрекъснато за доказателство, без изобщо да го описват.

— Я чакай! — възкликна най-неочаквано Ким. — Хрумна ми нещо. Не се бях сетила досега. Защо Роналд е държал толкова много да го прибере? Това не ни ли подсказва нещо?

Едуард сви рамене.

— Мен, ако питаш, просто е искал да спести на роднините си още унижения — отвърна той. — Ако някой е бил нарочен за вещер или вещица, е страдало цялото семейство.

— Ами ако доказателството е изобличавало и Роналд? — предположи Ким. — Дали и той не е имал пръст в това, че Елизабет е била изправена пред съд и обявена за вещица? Ако наистина е така, той вероятно е искал да прибере доказателството, за да го унищожи.

— О, поспри се моля те, май се поувлече! — прекъсна я Едуард и отстъпи крачка назад, сякаш тя представляваше заплаха. — В главата ти се въртят само заговори и съзаклятия.

— Роналд се е оженил за сестрата на Елизабет само два и половина месеца след смъртта и — напомни разгорещено младата жена.

— Струва ми се, че забравяш нещо — каза той. — От изследването, което направих на тленните останки на Елизабет, се вижда, че тя редовно е била тровена от новооткритата гъбична плесен. Вероятно е получавала често пристъпи с халюцинации, а това няма нищо общо с Роналд. Всъщност, ако и мъжът и се е хранел с това зърно, би трябвало и той да е получавал пристъпи. Продължавам да смятам, че свързаното с Елизабет доказателство е създадено под

въздействието на халюциногенната гъбичка. Както вече казахме, това може да е книга, изображение, кукла, всичко, свързано с окултното.

— Май си прав — съгласи се Ким. Взе писмата и ги прибра в кутията за библии. Сетне погледна дългия коридор на винарската изба, задръстен с писалища и шкафове. — Е, да запретвам ръкави! Длъжна съм да продължа да търся — дано намеря по-ясна следа към проклетото доказателство.

— Аз приключих със срещите — рече Едуард. — Всичко с новата лаборатория върви по вода. Трябва да те поздравя за избора на строителен предприемач. Още днес започва с прокопаването на канализацията. Притеснявал се само да не се натъкне на още гробове! Доста се е стреснал от гроба на Елизабет. Инак е голям образ!

— Смяташ ли да се връщаш в Бостън? — поинтересува се Ким.

— Да. Имам да разговарям с доста хора — не след дълго „Омни“ вече ще работи с пълна пара. Но нямам нищо против да взема влака, както последния път. А ти, ако искаш, остани да порботиш с архива.

— Добре, щом не възразяваш — отвърна младата жена: ако не друго, то поне бе насърчена от писмата, които беше открила.

ПЕТЪК, 12 АВГУСТ 1994 ГОДИНА

Август започна горещ, влажен, обгърнат с мараня. През целия юли почти не бе валило, сушата продължи и през следващия месец, докато тревата в парка пред жилището на Ким накрая пожълтя и се спаружи.

Затова пък август донесе за Ким известно облекчение в службата. Кинард беше заминал за болницата в Салем, където щеше да дежури два месеца, и младата жена не се притесняваше, че ще го среща всеки ден в отделението. Вече бе предупредила, че възнамерява да отсъства целия септември: щеше да вземе отпуска, останал и от предишни години, а също да поиска малко неплатен отпуск. Шефовете и определено не се зарадваха на идеята, но тя все пак се добра до разрешението им и можеше да се успокои. В началото на месеца Ким се оказа по-свободна, понеже Едуард не се свърташе на едно място: обикаляше из страната, за да набира тайно екипа за фармацевтична компания „Омни“. Е, не можеше да се оплаче, че не се сеща за нея. Макар да беше непрекъснато под пара, той и се обаждаше всяка вечер към десет, тъкмо преди Ким да си легне. Пък и цветята, които продължаваше да и изпраща — макар и в по-скромни количества: по една роза, което според Ким беше по-уместно — бяха сигурен белег, че не я е забравил и мисли за нея.

И тя не си губеше времето тези дни. Вечер заспиваше над дебелия томове за съдебните процеси срещу салемиците вещици и епохата на пуританите. Налагаше си и всеки ден да отскача до имението. Ремонтът напредваше с невероятно темпо. Майсторете в лабораторията бяха повече, отколкото в къщата. Въпреки това те не пренебрегваха работата и там — вече боядисваха стените.

Според Ким най-смешно в цялата история бе възхищението на баща и, задето се справя така добре с превръщането на старата конюшня в лаборатория. Дъщерята не се издаде, че няма пръст в това начинание и идеята за реконструкцията не е нейна.

Отидеше ли в имението, Ким не пропускаше да се отбие в замъка — отделяше по някой час да преглежда старателно, лист по лист, прашните архиви и книги. Ала непрекъснато удряше на камък. Макар и насърчена от трите писма, които бе открила, близо двацет и шестте часа, които посвети след това на архива, не се увенчаха с нищо съществено. Затова младата жена реши да тръгне по следата, на която се бе натъкнала, и събрала смелост да се отбие в Харвардския университет, занесе в Бостън писмото на Инкрийс Мадър.

На 12 август след работа отиде на ъгъла на Чарлс и Кеймбридж Стрийт и се изкачи по стълбите за метрото. След изживяването в сградата на щатския законодателен орган, начинание, за което вече знаеше, че е било съвсем безпредметно, понеже Роналд изобщо не бе писал молба до губернатора, Ким не вярваше, че ще открие и в „Харвард“ нещичко за доказателството срещу Елизабет. Не само мислеше, че е почти изключено университетът да съхранява още такива материали, но и очакваше да я сметнат за ненормална. Кой друг освен някоя откачалка ще тръгне да търси предмет отпреди три века, за който дори не знае какво представлява!

Докато чакаше влака на метрото, Ким на няколко пъти бе на косъм да се откаже, после обаче си напомняше, че това е единствената следа, за която можеше да се хване. Ето защо се чувстваше длъжна да доведе нещата докрай, каквито и насмешки да и предстоеше да понесе.

След като излезе от метрото, се озова сред обичайната за Харвард Скуеър навалица и суматоха. Но щом прекоси авеню Масачузетс и навлезе в студентското градче, тътенът на профучаващите автомобили и шумотевецата на тълпите внезапно утихнаха. Докато вървеше по притихналите сенчести алеи, покрай обраслите с бръшлян сгради от червени тухли, младата жена се запита как ли е изглеждал университетът през XVII век, когато в него е следвал и Роналд Стюарт.

Реши да опита първо в университетската библиотека. Изкачи широките стъпала пред входа и мина между внушителните колони. Беше притеснена и непрекъснато си даваше кураж. На „Информация“ спомена някак между другото, че иска да разговаря с някого, който разбира от старинни предмети. Пратиха я в кабинета на Мери Къртланд.

Жената се оказа към четирийсетте — преливаше от енергия и бе облечена стилно, в тъмносин костюм и бяла шемизета, носеше и пъстър шал. Ким не си представяше така библиотекарките. Къртланд се водеше шефка на отдел „Редки книги и ръкописи“. За облекчение на Ким беше много мила и начаса предложи да и помогне с каквото може.

Тя извади писмото, подаде го на библиотекарката и обясни, че е потомка на получателя. Понечи да уточни какво иска, но Мери Къртланд я прекъсна.

— Извинявайте — изрече жената покъртена. — Та това е писмо на Инкрийс Мадър! — възкликна тя и прокара благоговейно пръсти по крайчеца на страницата.

— Тъкмо това ви обяснявах — усмихна се вече поуспокоена Ким.

— Чакайте да повикам Катрин Стърбърг — прекъсна я пак библиотекарката. Остави внимателно писмото върху плота на писалището и вдигна телефонната слушалка. Докато чакаше да я свържат, обясни, че Катрин е специалистка по XVII век и проявява особен интерес към Инкрийс Мадър. Не след дълго се появи и Катрин. Беше по-възрастна, беловласа жена с очила, закрепени на върха на носа и. Мери ги представи една на друга, сетне показа на колежката си писмото.

— Какво ще кажеш? — попита Мери по-възрастната жена, след като тя прочете писмото.

— Определено е оригинал — потвърди Катрин. — Личи си и от почерка, и от изказа. Невероятно! Споменават се и Уилям Братъл, и Джон Левърет. Но какво е това доказателство, за което се говори в него?

— Точно заради него съм тук — да питам вас — поясни Ким. — Опитах се да науча нещичко за своята прапрабаба Елизабет Стюарт, но ударих на камък. Надявах се вие в „Харвард“ да ми помогнете, понеже доказателството, каквото и да е било то, е оставено тук.

— Каква е връзката с лова на вещици? — поинтересува се Мери.

Ким обясни, че Елизабет е била обявена за вещица и е била изправена пред съда в Салем, а въпросното доказателство е било използвано за осъждането и.

— Втория път, когато говори за него, Мадър го описва като „наследството на Елизабет“ — изтъкна Мери.

— Странен израз. Навежда на мисълта, че става дума за нещо, което Елизабет или е изработила сама, или е получила с известно усилие, а може би — с пари.

Посетителката кимна. Сподели, че според нея е вероятно да става въпрос за книга или нещо написано, макар и да призна, че би могло да е всичко, свързано по онова време с вещерството и окултното.

— Може да е и кукла — намеси се отново Мери.

— И аз си помислих за кукла — съгласи се Ким. Двете библиотекарки обсъдиха набързо как най-добре да се възползват от огромното богатство на библиотеката. После Мери седна пред компютъра и набра името ЕЛИЗАБЕТ СТЮАРТ. Единственото движение в помещението беше мигането на курсора върху екрана на монитора, докато компютърът търсеше в огромната база данни. После екранът се озари от множество списъци и Ким се окуражи. Но надеждата и бързо угасна. Всички изброени жени с името Елизабет Стюарт бяха живели през ХІХ или ХХ век и нямаха никаква връзка с Ким.

После Мери написа РОБЪРТ СТЮАРТ, резултатът обаче беше същият — в паметта нямаше статии, свързани със ХVІІ век. След това библиотекарката опита да засече информацията в статиите за ИНКРИЙС МАДЪР, които нямаха чет — ала и в тях никъде не се споменаваха рода Стюарт.

— Не съм изненадана — поклати глава Ким. — Когато дойдох тук, не се надявах особено. Дано не съм ви притеснила.

— Тъкмо обратното — увери я Катрин. — Радвам се, че ни показахте писмото. Стига да не възразявате, няма да е зле да го преснимаме за архива.

— На драго сърце ще ви го предоставя. Щом приключи със своя малък кръстоносен поход, готова съм да даря писмото на библиотеката.

— Много щедро от ваша страна! — възкликна Мери.

— Аз съм архиварката, проявяваща най-голям интерес към Инкрийс Мадър, и с удоволствие ще прегледам богатия университетски архив — току-виж съм открила името Елизабет Стюарт — обеща Катрин. — Каквото и да представлява предметът, би трябвало все някъде да се говори за него — в писмото си Мадър

потвърждава, че той е предаден на „Харвард“. По време на съдебните процеси срещу салемиците вещици се е разгорял ожесточен спор трябва ли да се зачитат показанията, в които се говори за духове, и ние разполагаме с много материали за това. Имам чувството, че в писмото Мадър косвено говори за тях. Тоест, още съществува надежда да открием нещо.

— Ще ви бъда много признателна — рече Ким. Даде им и служебния, и домашния си телефон. Библиотекарките се спогледаха. Първа заговори Мери.

— Не искам да ме помислите за черногледа — подхвана тя, — но трябва да ви предупредя, че е почти изключено да намерим самото доказателство каквото и да е било то. На 24 януари 1764 година „Харвард“ е бил сполетян от голямо бедствие. По онова време заради епидемията от едра шарка в Бостън Върховният съд е заседавал в старата сграда на университета. За беда една студена заснежена вечер някой оставил в камината на библиотеката горящ огън, от който избухнал страшен пожар, изпепелил до основи постройката, включително портретите на всички ректори и спомоществователи, а също почти цялата библиотека; тогава е съдържала около пет хиляди тома. Знам много подробности за трагедията, защото това е най-тежкото бедствие в историята на университетската библиотека. Тя е изгубила не само книги — имало е и богата сбирка от препарирани животни и птици и най-странното, колекция, описвана като „хранилище на редки и куриозни предмети“.

— Сигурно там е имало и вещи, свързани с окултното — отбеляза Ким.

— Безспорно — съгласи се Мери. — Има голяма вероятност онова, което търсите, да е било част от тази тайнствена сбирка. Но няма как да разберем. Картотеката на колекцията също е унищожена от пожара.

— Въпреки всичко, това не означава, че няма да намеря някъде препратка към въпросното доказателство — успокои ги Катрин. — Ще направя всичко по силите си.

Докато слизаше по стълбището пред входа, Ким си напомни, че не е очаквала посещенията и да се увенчае с успех и затова не бива да увесва нос. При всички положения никой не и се беше изсмял в лицето, обратното, библиотекарките бяха проявили неприкрит искрен

интерес към писмото. Младата жена беше сигурна, че те ще изпълнят обещанието си и ще продължат да търсят нещо, свързано с доказателството.

Върна се с метрото на Чарлс Стрийт и взе колата от гаража на болницата. Бе смятала да отскочи до вкъщи, за да се преоблече, ала заради пътуването до „Харвард“ се беше забавила повече от предвиденото, затова подкара към летището, за да прибере Едуард, който се връщаше от Западното крайбрежие. Той пристигна навреме и тъй като носеше само ръчен багаж, двамата веднага се насочиха към паркинга.

— Всичко върви по ноти — похвали се Едуард — беше превъзбуден. — Само един човек, когото исках да привлека в „Омни“, ми отказа. Всички останали се запалиха веднага. На мнение са, че ще смаем света.

— Какво им казваш за лекарството? — поинтересува се Ким.

— Почти нищо, нека първо дойдат при нас — отвърна ученият. — Не искам да рискувам. Но дори и, когато им изложих нещата в най-общи линии, всички начаса прегърнаха идеята — дори не се наложи да им свалям звезди от небето и да им обещавам баснословни печалби. Засега съм им казал само, че ще получат четирийсет хиляди акции.

Ким не знаеше какво означава това, но не попита. Стигнаха при автомобила. Едуард сложи саковете в багажника. Качиха се и излязоха от покрития паркинг.

— Как вървят нещата в имението? — поинтересува се той.

— Добре — отвърна някак вяло младата жена.

— Виждаш ми се малко умърлушена. Или само така ми се струва? — рече Едуард.

— Не, не ти се струва — потвърди тя. — Днес следобед набрах смелост да отида до „Харвард“ и да питам за доказателството срещу Елизабет.

— Само не ми казвай, че са се държали лошо.

— Не, бяха много отзивчиви — отговори Ким. — Лошото е, че не успяха да ми помогнат. През 1764 година в университета е имало голям пожар, унищожил библиотеката и изпепелил сбирка, която са наричали „хранилище на редки и куриозни предмети“. За капак е изгорял и описът и сега никой не знае какво е имало в тази сбирка. Опасявам се, че доказателството буквално се е изпарило.

— Тоест, пак си принудена да търсиш единствено в архива в замъка.

— Да — потвърди Ким. — Лошото е, че вече не съм така запалена.

— Защо? — попита Едуард. — Това, че откри писмата на Мадър и Суол, всъщност е обнадеждаващо.

— Може би е така, но... вече започвам да се отчайвам. Оттогава съм търсила общо към трийсет часа и не съм намерила и един-единствен документ от XVII век, който да разкрие нещо.

— Предупредих те, че няма да е лесно — напомни и Едуард.

Ким не отвърна. Последното, от което се нуждаеше в този момент, беше той да и натяква „Казвах ли ти аз!“

Веднага щом влязоха в апартамента на Едуард, той дори още преди да си е свалил самото звънна на Стантън. Ким се заслуша с половин ухо как той му разказва за успехите си да привлече най-добрите учени.

— Не само аз имам добри новини — рече той, след като затвори телефона. — Стантън вече е сложил в касите на „Омни“ почти цялата сума от четири и половина милиона долара. Заел се е с патентоването. Напредваме главоломно.

— Радвам се — усмихна се Ким, но от гърдите и се отрони тревожна въздишка.

ПЕТЪК, 26 АВГУСТ 1994 ГОДИНА

Неусетно се изниза и втората половина на август. Ремонтът в имението продължаваше с бясна скорост, Едуард почти не излизаше от лабораторията, която бе започнала да внушава респект. Всеки ден пристигаше нова апаратура, около която тутакси наставаше възбудено суетене — избираха място, прокарваха кабели, свързваха, тестваха.

Едуард не подвиваше крак, занимаваше се със сто неща накуп. В един момент беше архитект, в следващия — електронен инженер, а после строител. Изцяло обсебен от амбицията да създаде ненадмината по възможности лаборатория, бе загърбил работата си като преподавател с някаква странна лекота, неприсъща на характера му.

Накрая един от аспирантите се престаши — оплака се в администрацията на университета, че не успява да открие никъде научния си ръководител. Едуард кипна и моментално го отписа. От администрацията поискаха да го приеме обратно и да се извини. Едуард направо онемя от ярост и обида. Господи, та той въобще не чувстваше вина! Почти бе направил световно откритие, бе на прага на истински пробив, а те всички сякаш се бяха зарекли да му губят времето с досадни дреболии, да го спъват на всяка крачка по пътя към главната цел!

За капак в Службата по лицензиране надушиха, че е свързан с „Омни“, а също, че е подадена молба за патентоването на нов клас молекули. Затова и оттам го обсипаха със запитвания, които той предпочете да не забелязва.

Атмосферата се нажежи. Университетът не искаше да губи Едуард, една от най-блестящите изгряващи звезди на небосклона на съвременната биохимия. От друга страна обаче, не можеше да допусне нещата да се задълбочат — тук ставаше въпрос за принципи и прецеденти.

Напрежението стана непоносимо за Едуард, особено пък съчетано с вълнението около „Омни“, с очакванията, свързани с лекарството „Ултра“, и с всекидневните проблеми на строителната

площадка. Лицето му се смъкна и прежълтя, стана избухлив, рязък, необщителен — същинско кълбо от нерви.

Ким съзнаваше това и се стремеше да разведрява обстановката и да облекчава поне малко живота на Едуард. Вечер оставаше да спи в жилището му, пое цялото домакинство, без той да я е молил: приготвяше вечерята, хранеше кучето, дори понякога переше и гладеше.

Но Едуард сякаш изобщо не забеляза усилията и. Престана да и поднася цветя. Вгълби се изцяло в работата си и оставаше глух и сляп за всичко друго. Не, Ким не му се сърдеше, оправдаваше го пред себе си, мъчеше се да си внуши, че милият жест с цветята не е най-важното в една връзка. Но това красиво внимание и липсваше.

В петък тя си тръгна от работа замислена над малките подробности, които се бяха вмъкнали в ежедневието им. Напрежението се увеличаваше още повече от това, че така и не бяха обсъдили кога ще се пренесат в къщата в Салем, въпреки че и двамата трябваше да освободят квартирите си след някакви си пет дена. Ким все отлагаше да разговаря за това с Едуард — все се надяваше да дойде ден, когато той ще е по-спокоен. А такъв ден не идваше и не идваше.

Ким се отби в магазина и накупи цяла торба продукти за вечеря — все неща, за които беше сигурна, че Едуард обича. Взе дори бутилка вино. Отиде в апартамента му. Беше празен, по пода се валяха вестници и книги, кучето лаеше гладно и изнервено. Времето напредваше, а Едуард все още се бавеше някъде навън. Така и не се появи в уречения час.

Ким угаси фурната, та оризът да не изгори, в седем и половина покри салатата с капак и я пъкна в хладилника. Минаваше девет, когато Едуард най-сетне влетя.

— По дяволите всичко! — изруга той и затръшна с ритник вратата. — Вземам си назад всички похвали, които изрекох за твоя строителен предприемач. Този кретен ще ми скъса нервите! Днес следобед направо ми идеше да му фрасна един. Беше ми обещал да доведе електротехници — естествено, те въобще не се и появиха!

— Ще дойдат, не се ядосвай толкова — опита се да го успокои Ким. — За сметка на това пък аз съм тук, с цялото си кулинарно умение — приготвила съм ти един истински шедьовър! Искаш ли една отпускаща напитка за начало?

Но младият мъж сякаш изобщо не я чу.

— Проклетата лаборатория да е заработила отдавна, ако тези негодници си бяха поразмърдали задниците — провикна се той откъм банята.

Ким наля две чаши вино. Занесе ги в спалнята и подаде едната на Едуард, когато той се появи.

— Единственото, което искам, е най-последно да започнем контролните изследвания с лекарството! — продължи да се гневи той. — Имам чувството, че всички само се чудят как да ми слагат пръти в колелата.

— Сигурно сега не е моментът да отворяя дума за това — подхвана плахо Ким, — но подходящ момент все не идва. Още не сме решили кога ще се пренесем, а първи септември чука на вратата. Вече от половин месец се каня да те питам за това...

Едуард избухна. Запокити чашата с виното към камината, където тя се пръсна на парчета, и изкрещя с цяло гърло:

— Само това оставаше — и ти да ми врънкаш!

Надвеси се над нея. Очите му се бяха разширили, издутите вени по слепоочията му пулсираха, а мускулите по челюстта му играеха. Той ту стискаше юмруци, ту пак ги отпускахе.

— Извинявай — изпелтечи стреснато Ким, вцепенена от изумление.

Беше ужасена, шокирана. Никога не беше виждала Едуард такъв. Не би могла дори да си представи, че нейният кротък, дори свенлив приятел е способен на подобен изблик на ярост и грубост. Независимо от характера, който тя си мислеше, че познава до днес, Едуард беше висок, стегнат, с яки рамене и младата жена си даваше сметка какво я чака, ако гневът му не се уталожил. Но как бе посмял! В очите и избиха сълзи.

В мига, когато си възвърна самообладанието, тя рязко се извъртя и хукна като попарена от стаята. Влетя в кухнята и трескаво се заозърта. Наля си чаша вода, но не можа да отпие повече от две глътки — ръцете и трепереха, а гърлото и бе свито. Чувстваше се не толкова уплашена, колкото унижена. Реши, че трябва незабавно да се махне оттук. Запъти се решително към хола и входната врата, но Едуард вече стоеше в антрето. Ким въздъхна от облекчение, когато видя, че лицето

му напълно се е преобразило — сега върху него се четеше не гняв, а объркване, дори някаква далечна тъга.

— Извинявай — каза той, едвам изричаше думите. — И аз не знам какво ме прихвана. Сигурно е от преумората и напрежението, макар че това не ме оправдава. Още веднъж те моля да ми простиш. Сам себе си не разбирам.

Ким се трогна — гласът му звучеше искрено, с горчива нотка. Пристъпи мълчаливо към него и двамата постояха прегърнати. Върнаха се в хола и седнаха на дивана.

— Този хаос ме потиска ужасно — продължи ученият. — От „Харвард“ непрекъснато ми висят над главата, буквално ме преследват с изискванията си, а аз изгарям от нетърпение да се върна към разработването на лекарството. Елинон продължава изследванията и получава нови и нови добри резултати. Неприятно ми е, че не мога да и помогна, но последното, което бих искал, е да си го изкарам на теб.

— И аз съм много притеснена — призна си Ким. — Изнервям се всеки път, когато се налага да сменям жилището. За капак и тази моя Елизабет се е превърнала в нещо като мания.

— А аз изобщо не ти помагам — заоправдава се отново Едуард. — Извинявай и за това. Хайде да се помирим и да си обещаем да сме по-внимателни един към друг.

— Хайде! — усмихна се младата жена.

— Сам трябваше да отворя дума за местенето — продължи Едуард с видимо облекчение. — Кога смяташ, че е подходящо да се пренесем?

— До първи септември трябва да опразним жилищата. — Какво ще кажеш за трийсет и първи август?

СРЯДА, 31 АВГУСТ 1994 ГОДИНА

Следващият ден се оказа дълъг и изнурителен. След като най-сетне багажът беше пренесен в имението и Ким се обърна очаквателно към Едуард, той я изненада с предложението да спят в отделни стаи.

— Защо? — смая се тя.

— Защото не съм на себе си. След всичко, което ми се струпа на главата, не мога да спя като хората. Ако спим в различни стаи, ще мога, хванат ли ме дяволите, да запаля лампата и да почета, докато се успокоя.

— Няма да ми пречиш — настоя младата жена.

— Последните няколко нощи спа в своето жилище. Не ти ли беше по-спокойно?

— Не — отсече Ким.

— Значи сме различни — знаеше си своето Едуард. — Лично аз спях по-добре. По-отпуснат съм, когато знам, че не ти преча. Но при всички положения това е само временно. Веднага щом лабораторията заработи и нещата си влязат в релсите, напрежението ще спадне. И тогава пак ще сме заедно. Влизаш ми в положението, нали?

— Да — отвърна Ким, като се опита да потули разочарованието.

Малко след като камионът с носачите се скри, тя съзря иззад дърветата мерцедес, който се носеше с бясна скорост насам. Беше Стантън. Ким извика на Едуард, че имат гости, после отиде да отвори.

— Къде е Едуард? — попита братовчед и, без дори да поздрави.

— Горе — посочи през рамо Ким.

Той профуча покрай нея и се провикна към приятеля си да слезел долу. Личеше си, че е развълнуван.

Ким усети как пулсът и се ускорява. Знаеше, че Едуард е на ръба, и се притесняваше, че Стантън съвсем ще го извади от равновесие. Братовчед и никога не се съобразяваше с чувствата на другите.

— Слизай, де! — извика той отново. — Трябва да поговорим.

Едуард се показа от чупката на стълбите. Слизаше бавно.

— Какво пак е станало? — попита той.

— А, нищо особено — подметка ехидно другият мъж. — Просто капиталът ни се топи като пролетен сняг покрай тези твои щуротии. Проклетата лаборатория продължава да гълта луди пари! Какво толкова правиш, дявол го взел, да не облицоваш кенефите с диаманти?

— Какво точно имаш предвид? — сви вежди ученият и застана нащрек.

— Всичко! — тросна се Стантън. — Да си рече човек, че досега си работил за Пентагона — поръчваш само най скъпото!

— За първокласни изследвания имаме нужда от първокласно оборудване. Обясних ти го съвсем ясно още докато обсъждахме как ще създадем „Омни“. Дано не си въобразяваш, че можеш да купиш такава лаборатория от разпродажба на вещи втора ръка.

Ким ги наблюдаваше. Колкото повече си крещяха, толкова повече се успокояваше тя — Едуард беше ядосан, но се владееше напълно.

— Добре де, добре. — укроти се накрая Стантън. — Да не се занимаваме засега с цената на лабораторията. Я ми дай някакъв график — кога според теб можем да внесем за одобрение лекарството в Службата за лекарствени средства? Трябва да знам, за да пресметна кога ще престанем да наливаме и ще започнем да печелим нещичко.

Едуард вдигна отчаяно ръце.

— Хубава работа! Още не сме отворили лабораторията, а ти ми говориш за срокове. Още преди да решим да регистрираме фирмата, обсъдихме въпроса за Службата. Забрави ли?

— Слушай, всезнайко такъв! — сопна се другият мъж. — Цялото бремене лежи върху моите плещи! Да не мислиш, че съм започнал да ги печатам тия пари? За нещастие няма да ми е никак леко да крепя лодката на повърхността, ако и занапред пилееш капитала за щяло и нещяло! — Стантън се извърна към братовчедка си, която се бе облегла на стената във всекидневната. — Каж ми, Ким, на това дебелоглаво магаре, че отговорното отношение към парите е сред най-важните изисквания в новопоявилите се фирми.

— Не забърквай и нея! — изръмжа Едуард.

Стантън явно усети, че е прекалил, защото начаса подхвана с по-примирителен тон:

— Добре де, нека поговорим по-спокойно — рече той и вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Не си криви душата, признай, че ти предлагам нещо разумно. Трябва да имам поне най-обща представа

какво смяташ да правиш в тази твоя позлатена лаборатория, за да предвидя какви пари ще ни бъдат нужни и да ги осигуря.

Едуард въздъхна шумно — личеше си, че вече не е толкова напрегнат.

— Едно е да ме питаш какво ще правим в лабораторията, съвсем друго — да нахълтваш тук и да настояваш да ти посоча дата, когато да представим за одобрение лекарството.

— Извинявай, трябваше да съм по-тактичен — отстъпи приятелят му. — Кажеш сега как го виждаш този твой план за атака.

— Веднага щом стане възможно, ще се постарам да разберем всичко за лекарството — поясни ученият. — Първо трябва да довършим химическите изследвания, после сме длъжни да започнем контролните биологични изследвания, за да разберем как лекарството се усвоява и да изясним токсичността. Токсикологичните изследвания трябва да се направят и „ин витро“, и „ин виво“ върху отделни клетки, върху групи от клетки и цели организми. Ще започнем с вирусите, после ще преминем към бактериите и накрая ще направим опити с висши животни. Освен това на молекулярно равнище трябва да определим връзките и начините на реакция. Трябва да проведем изследвания при всякакви температури и „рН“. Едва след това можем да подадем документи в Службата по лекарствени средства — и чак тогава можем да мислим за клиничната фаза.

— Майко мила! — простена Стантън. — Свят ми се зави. Че то ще отидат няколко десетилетия, докато стигнем до този етап! Ужас.

— Няма да са десетилетия — възрази ученият. — Но все пак ще са години. Вече те предупредих. Същевременно ти обещах да стане много по-бързо от дванайсет години, обичайния период за разработването на ново лекарство.

— Може би шест години?

— Не мога да ти кажа, докато не започнем работа и не получим поне някакви данни. Единственото, което съм в състояние да ти обещавам, е, че ще бъде повече от три и по малко от дванайсет години.

— А има ли някакъв шанс да е три години? — не мирясваше Стантън.

— Би било истинско чудо — призна Едуард. — Но е възможно. Има обаче още нещо, което трябва да отчитаме. Сега по лабораторията

пръснахме много капитал. Почнем ли работа, разходите ще намалееят значително.

— Дано — врътна глава приятелят му. — Но се съмнявам. Не след дълго ще плащаме баснословните заплати, които си обещал на твоите хора.

— Нямах друг избор, ако исках да привлечем най-добрите — рече ученият. — Пък и предпочитам да даваме по високи заплати, отколкото повече дялове.

— Дяловете няма да струват и пукната пара, ако се разорим!

— Да де, но ние вече сме с едни гърди пред другите — възрази Едуард. — Повечето биотехнологични и фармацевтични фирми започват на голо, без да разполагат с лекарство. А ние вече го имаме.

— Знам, знам — изпъшка Стантън. — Но пак ме е страх. Никога досега не съм влагал всичките си пари във фирма, която да ги е харчила толкова бързо.

— Вложил си ги разумно — продължи да го убеждава ученият. — И двамата ще станем милиардери. „Ултра“ наистина е лекарство, което няма цена, сигурен съм. Хайде, ела да ти покажа лабораторията. Това ще ти вдъхне увереност.

Ким въздъхна от облекчение, докато гледаше как двамата мъже вървят към лабораторията. Стантън дори беше прегърнал през рамо Едуард.

Щом излязоха, младата жена огледа стаята. За нейна изненада мислите и не бяха насочени към невероятната бъркотия, предизвикана от местенето. Внезапно Ким усети остро нечие присъствие — отново я обзе чувството, че Елизабет сякаш е тук и иска да и каже нещо. Разбира се, колкото и да се заслушваше, чу само тишината, изпълнила пространството наоколо. И въпреки всичко както никога дотогава долови със сърцето си, че носи в себе си нещичко от Елизабет. Сега тя щеше да живее в къщата, била дом и за нея.

Тези вълнения доста я разтревожиха, макар и да не разбираше защо. В съзнанието и се мярна странната мисъл, че Елизабет бърза да и съобщи нещо много важно.

Загърбила някои далеч по-неотложни задачи, Ким се зае да разопакова припряно току-що реставрирания портрет на Елизабет, за да го окачи над камината. След боядисването петното, останало от рамката, не личеше. Наложил се Ким да налучква мястото — държеше

на всяка цена картината да е точно там, където бе висяла цели триста години.

Отстъпи крачка назад и се обърна с лице към камината. Беше изумена колко реалистично изглежда жената върху портрета. На по-силно осветление рисунката беше и се сторила донякъде примитивна. Но в следобедния сумрак на къщата въздействието беше съвсем различно. Зелените очи на Елизабет блестяха в здрача и сякаш я пронизваха високомерно.

Няколко мига Ким стоя като омагьосана наред стаята, втрещена в портрета — имаше чувството, че се оглежда в огледало. Взряна в очите на Елизабет, усети още по-остро, че жената сякаш се опитва да я предупреди за нещо. Ким настръхна и се огледа, напрегнала слух — толкова силно и се стори невидимото присъствие, но всичко наоколо беше притихнало.

Тайнственото усещане, струящо от портрета, накара Ким да отиде в замъка. Забравила купищата кашони, които трябва да разопакова, забравила и за дългите безплодни часове сред семейния архив, тя хукна към другата сграда, тласкана от някаква неудържима сила. Портретът на Елизабет отново бе запалил у нея страстта да разгадае час по-скоро тайната на необикновената си предшественица.

Сякаш водена от свръхестествена сила, тя изкачи стълбите и забърза към тавана. Без изобщо да се колебае и да губи време в отваряне на капандурите, тръгна право към стария корабен сандък, когото отначало бе помислила за ракла. Вдигна капака — обичайната камара документи, пликове и счетоводни книги.

В първата бяха описани инвентарът и запасите на някакъв кораб. Датата беше 1862 година. Точно под нея имаше по-голям тефтер с грубо изработена подвързия, към който беше привързано писмо. Ким преглътна — получател на писмото беше Роналд Стюарт.

Бръкна в сандъка и извади тефтера. Нетърпеливо развърза връвта, разкъса плика и извади писмото. Спомни си колко внимателно архиварките в „Харвард“ са докосвали писмото на Мадър и се постара да бъде също толкова предпазлива. Пожълтялата от времето хартия се разгъна трудно. Писмото представляваше къса бележка. Ким погледна датата, която донякъде я разочарова — беше от XVIII век.

16 април 1726 г. Бостън

Драги ми татко, в отговор на запитването ти смятам, че е само в интерес на семейството и на предприятието да не настояваш да пренесем гроба на мама в семейното гробище, понеже исканото за това разрешение ще породи брожения в град Салем и ще накара всички да си спомнят цялата история, интереса към която ти си потушил с толкова много мъки и усилия.

Твой любещ син Джонатан

Ким сгъна бавно бележката и я върна в плика. Трийсет и четири години след лова на вещици Роналд и синът му още са се притеснявали семейството да не пострада. Младата жена насочи поглед към тефтера, чиито корици вече се разпадаха, и го затвори, но предната корица се откъсна в ръката и. Сърцето на Ким забумтя лудешки. Върху първия лист пишеше

„Книга на Елизабет Фланаган, декември 1678 година“.

Разлисти предпазливо тефтера. Господи, това беше дневникът на Елизабет!

Стисна с две ръце кориците и цяла разтреперана забърза към една от капандурите, където светлината беше по-силна. Започна отзад напред. Скоро забеляза, че много от страниците са празни. Дневникът свършваше много преди времето, което я интересуваше: последната дата беше 26 февруари 1692 година, петък.

Този студ няма край. Още сняг и днес. Сега река, Улстън е покрита с дебел лед, откъм страната на Ройъл Сайд ще издържи и човек. Чувствам се много потисната. Някаква болест е отслабила духа ми с жестоки пристъпи и гърчове, за каквито ми разправят Сара и Джонатан и каквито съм виждала при клетите Ребека, Мери и Джоана — такъв пристъп получи и Ан Пътнам при своето гостуване.

Какво ли съм съгрешила пред Всевишния, та Той наказва с такива мъки вярната си рабиня. Нямам спомен от пристъпите, освен че виждам цветовете, които сега ме плашат, и чувам странни звуци сякаш не от този свят, а също така ми се струва, че ще изпадна в несвяст. Ненадейно идвам на себе си, колкото да видя, че съм се проснала на пода, където съм се гърчела и съм бръцолевела несвързано-поне така

твърдят свидните ми рожби Сара и Джонатан, които, хвала на Бога, все още не са засегнати. Колко ми се иска Роналд да е тук, а не в открито море. Тези мъки почнаха след закупуването на парцела Нортфийлдс и гньсната свада със семейството на Томас Пътнам. Доктор Григс е озадачен и безуспешно ми дава слабителни. Каква сурова зима, какви мъки за всички. Страхувам се за Йов, който е толкова непорочен, страхувам се Господ да не ме прибере при Себе си, преди да съм довършила своето дело. Стремя се да върша благословена от Бога работа по тези земи и да помогна на енорията, като пека ръжен хляб, та да пестим запасите, оскъдни заради суровото време и слабата реколта, а също на бегълците, потърсили убежище от набезите на индианците на север, които насърчавам братята да приемат в домовете си като свое семейство, както аз сторих с Ребека Шийф и Мери Рутс. Уча по-големите деца как да правят кукли, за да притъпя страданията им на сираци, понеже Господ ги е поверил на нашите грижи. Всяка вечер, преди да заспя, се моля Роналд да се прибере час по-скоро, та преди да се е пукнала пролетта, да ни помогне в нашите неописуеми мъки.

Ким затвори очи и си пое дълбоко въздух. Беше покъртена. Сега вече Елизабет сякаш наистина и говореше. Ким усещаше колко силна е била тя като човек въпреки житейските изпитания: грижовна, състрадателна, щедра, самоуверена и сърцата, все черти, които младата жена би дала мило и драго да притежава.

Отвори очи и още веднъж плъзна поглед по някои редове от записките в дневника. Запита се кой ли е Йов, може би ставаше дума за Йов от Библията?. Прочете за трети път изречението за куклите — дали пък доказателството, използвано срещу Елизабет, не беше кукла?

А може би по трагична ирония на съдбата Елизабет със своята щедрост бе разпространявала, без изобщо да подозира, отровните гъбички? Не беше изключено от тайнственото доказателство наистина да е проличало, че Елизабет носи вина.

Ким гледа невиждащо няколко минути през прозореца — не можеше да се отърси от тези мисли. Но колкото и да си блъскаше главата, не се сецаше в какво е могла да се провини Елизабет. В онази епоха е било невъзможно пристъпите да бъдат свързани с гъбичната плесен. Върна се отново към дневника и започна да прелиства внимателно страниците. Повечето записки бяха съвсем кратички: само

по няколко изречения — за трудностите, за времето. Най-ранните записки бяха от 5 декември 1678 година и бяха написани с по-едър и плах почерк — Елизабет споменаваше, че е на тринайсет години. Последните редове бяха писани четиринайсет години по-късно! Един цял живот бе затворен между черните корици — от свенливата надежда на малкото момиче до горчивата самота на младата жена, връхлетяна от необяснима беда.

Ким затвори отново дневника. Притисна го до гърдите си, сякаш беше съкровище, и се върна в къщата. Премести в средата на стаята една маса и стол и седна точно срещу портрета. Прелисти наслуки тефтера. Срещу датата 7 януари 1682 година намери по-дълга бележка.

Елизабет бе описала времето като облачно и топло за сезона. После споменаваше някак между другото, че този ден се е венчала за Роналд Стюарт. Това късичко изречение беше последвано от подробно описание на красивата каляска, с която е пътувала от град Салем. Беше споделила радостта и изумлението си, че отива да живее в такава хубава къща.

Ким се усмихна. Докато четеше подробните описания на стаите и обзавеждането в тях си даде сметка, че сега самата тя изпитва вълнение, задето идва да живее в същата къща. Какво прекрасно съвпадение — да намери дневника на Елизабет същия ден! Това сякаш скъсяваше времето и заличаваше трите столетия между тях.

Ким бързо пресметна наум, че когато се е омъжила, Елизабет е била едва седемнайсетгодишна. Не си представяше и тя да е омъжена на същата възраст — Господи, само като си спомнеше какви емоционални проблеми бе имала в началните години в колежа!

Разлисти по-нататък страниците — Елизабет бе заченала само няколко месеца по-късно! Въздъхна. Как ли би се справила самата тя, ако би родила на такава възраст? Побиха я тръпки. А ето че Елизабет явно се беше справила прекрасно. Хората се залъгваха, че имат власт над съдбата си — както тогава, така и сега това бе измамно чувство, което придаваше самоувереност на човешките създания. Трогателна наивност.

О, какво е това? — Ким сви вежди и се опита да разчете неравния почерк. Вниманието и привлече думата „брак“.

Отпървом бях смутена духом от тази странна работа, понеже не знам нищичко за господина, тате обаче се отзовава много ласкаво за него. Казва, че ме бил видял през септември, когато идвал по нашите земи, за да си набави дървен материал за корабни мачти. Тате иска аз да съм решала, но да съм знаела, че господинът бил предложил най-великодушно да помогне на всинца ни да се преселим в град Салем, където баща ми щял да работи в неговото предприятие, а милата ми сестрица Ребека щяла да ходи на училище.

Малко по-нататък редовете се сгъстяваха:

Казах на тате, че приемам предложението за брак. Бих ли се осмелила да го отхвърля? Така е отсъдило провидението: живеем на бедна земя в Андовър, в постоянен страх да не ни нападнат червенокожите диваци. Съседите ни и от двете страни бяха сполетени от големи злочестини, мнозина бяха убити или взети в плен по най-жесток начин. Опитах се да обясня на Уилям Патерсън, той обаче не ще и не ще да разбере и се опасявам, че сега е зле настроен към мен.

Ким спря да чете и вдигна очи към жената върху портрета. Беше развълнувана, че е проникнала в мислите на седемнайсетгодишна безкористна девойка, готова да пожертва моминската си любов и да рискува със съдбата, само и само да помогне на своето семейство. Ким въздъхна и се запита кога за последен път е правила нещо, което да е било напълно безкористно. Поклати глава и отново извърна поглед към дневника — затърси дали някъде Елизабет е описала първата си среща с Роналд. Намери няколко реда под датата 22 октомври 1681 година: слънчев ден, ухаещ на шумата, окапала от дърветата.

Днес се запознах във всекидневната ни с г-н Роналд Стюарт, предложил да ми стане съпруг. По-възрастен е, отколкото предполагам, и има невръстна дъщеричка от предишната си жена, отнесена от едрата шарка. Както личи, е свестен човек, силен духом и телом, макар и да ми се видя малко холеричен, щом научи, че преди две ноци семейство Полк, нашите съседи откъм северната страна, са били нападнати. Настоява да не отлагаме и с ден изпълнението на общите ни намерения.

Ким се почувства малко гузна, отгърна дневника на 1690 година. Елизабет пишеше, че в Бостън върлувала шарка, а червенокожите диваци нападали семейства на някакви си седемдесет-осемдесет километра северно от Салем. Младата жена поклати ужасено глава.

Трудно и беше да си представи колко тежък и изнурителен е бил животът в онези времена.

Вратата се затръшна и Ким трепна уплашена. Вдигна поглед — Едуард и Стантън се връщаха от лабораторията, чието строителство и оборудване щяха да приключат всеки момент. Едуард носеше някакви чертежи.

— Тук е точно толкова разхвърляно, както когато излязох — измърмори той и затърси с очи къде да остави плановете. — Какво си правила през цялото това време, Ким?

— Провървя ми страхотно — отвърна тя развълнувано. Изтласка назад стола и протегна напред тефтера. — Намерих дневника на Елизабет!

— Тук, в къщата! — изуми се той.

— Не, в замъка.

— Не беше зле първо да подредиш багажа, пък после да се занимаваш с архиварство — сопна се мъжът. — Разполагаш с цял месец, през който ще се ровиш из документите.

— Натъкнах се на нещо, от което дори ти ще ахнеш — продължи Ким, без да обръща внимание на подмятанията му. Отвори внимателно дневника на последната бележка. Подаде тефтера на Едуард и като посочи мястото, зачака. Лицето и грееше победоносно.

Едуард остави плановете върху масичката, където бе седяла и Ким. Докато четеше пожълтелите страници, обидата върху лицето му отстъпи място на изненада и интерес.

— Права си — рече възхитен и подаде дневника на Стантън. — От това ще излезе страхотен увод за статията, която смятам да напиша — ще я посветя на научното обяснение за пристъпите, от които са страдали така наречените салемишки вещици, и ще я поместя в списание „Сайънс“ или „Нейчър“ — подхвана Едуард. — По-добро въведение от това — здраве му кажи! Елизабет дори споменава изрично, че са яли ръжен хляб. Описала е и халюцинациите. Ще включа тези записки от нейния дневник и ще ги подкрепя с резултатите от масовата спектрография на пробите, взети от мозъка и. Чиста работа!

— Няма да пишеш никаква статия, докато не бъдем сигурни за патента — настоя Стантън. — Няма да рискуваме, така че се забавлявай само с колегите си от изследователския екип.

— Разбира се, че няма да избързвам — увери го ученият. — Ти за какъв ме мислиш! Не съм чак такъв смотаняк!

— Ти каза, че ще пускаш разни статии, не аз — укори го другият мъж.

Ким взе дневника от братовчед си и показа на Едуард мястото, където Елизабет описваше как е учила другите да майсторят кукли. Попита го дали това според него е важно.

— Във връзка с липсващото доказателство ли?

Тя кимна.

— Трудно ми е да кажа — вдигна рамене Едуард. — Но е съмнително... Знаеш ли, умирам от глад. Стантън, ти гладен ли си? Има ли нещо за хапване?

— Аз винаги съм гладен — ухили се приятелят му.

— Е, Ким, какво ще кажеш? — подкани пак Едуард. — Ще ни приготвиш ли нещо? Ние със Стантън имаме да работим още доста.

— Не съм готова за гости — възропта Ким — не бе успяла дори да надзърне в кухнята.

— Ами тогава поръчай храна от някой ресторант — предложи Едуард и започна да разгъва чертежите. — Не сме придиличиви.

— Не говори и от мое име — засмя се Стантън.

— Бих могла да направя спагети — предложи Ким и прехвърли наум необходимите продукти.

Единствената що-годе подредена стая беше трапезарията, където навремето се бе помещавала старата кухня и където вече бяха сложени масата и столовете.

— На драго сърце ще хапна спагети — одобри Едуард, сетне помоли Стантън да подържи краищата на чертежите, докато ги затисне с книги.

Ким въздъхна от облекчение и се пъкна между чистите чаршафи — това беше първата нощ, когато щеше да спи в къщата в имението. Не бе подгънала крак от мига, в който беше влязла в кухнята. Чакаше я още много работа, но къщата, общо взето, сега бе по-подредена. Тя взе от нощното шкафче дневника на Елизабет. Смяташе да почете още малко от него, но след като си легна, изведнъж чу звуците, огласили мрака — гръмката симфония на нощните насекоми и жабите из мочурищата и нивите наоколо. Откъм гората се обади сова. Старата

къща поскърцваше, излъчвайки топлината, която бе погълнала през деня. Полъхът на ветреца откъм река Денвър долиташе като приглушен стон.

Ким се поотпусна и усети, че вече не я мъчи леката тревога, обзела я днес следобед, когато бе дошла в къщата. Знаеше, че има много причини за нея, но основната бе внезапната молба на Едуард да спят отделно. Макар и сега да я разбираше по-добре, отколкото в мига, когато Едуард за пръв път бе отворил дума за това, Ким пак се чувстваше разочарована и притеснена.

Остави дневника на Елизабет и стана от леглото. Котката се размърда, примижа недоволно и отново се сви на кълбо. Ким си обу набързо пантофите и отиде в стаята на Едуард. Вратата беше откритата, вътре още светеше. Ким влезе, но веднага бе посрещната от гърленото ръмжене на Бафър. Тя също му се озъби — неблагоприятното псе и ставаше все по-несимпатично.

— Какво има?

Едуард се беше облегал на възглавниците, заобиколен отвсякъде с чертежи.

— Мъчно ми е за теб — пророни младата жена. — Сигурен ли си, че наистина искаш да спим отделно? Самотно ми е, пък и, меко казано, не е особено романтично.

Едуард и махна да дойде при него. Събра разхвърляните листове и потупа леглото до себе си.

— Извинявай — рече и. — Аз съм виновен. Поемам цялата отговорност. Но продължавам да мисля, че поне на първо време така е по-добре. Напрегнат съм като опъната до скъсване тетива. Както видя, изтървах си нервите и пред Стантън.

Тя кимна, вторачена в дланите си, отпуснати върху скута и. Едуард се пресегна и я хвана за брадичката.

— Добре ли си?

Младата жена кимна отново, но се мъчеше как ли не да потисне огорчението си. Опитваше се да се убеди, че сигурно е от преумората.

— Денят беше тежък — каза Едуард.

— Да, но съм и малко притеснена.

— Защо?

— И аз не знам — призна си Ким. — Вероятно заради онова, което е ставало в тази къща — все пак се е случило именно тук. Така и

не мога да забравя, че с Елизабет сме една кръв. А и усещам присъствието и.

— Капнала си от умора — напомни и Едуард. — Когато човек е уморен, въображението му се развихря. Пък и сме на ново място, това малко или повече също те изнервя. В края на краищата навикът е наша втора природа, нали така?

— Сигурно и това си казва думата — съгласи се Ким, — но има и друго.

— Само не ми се прави на много суеверна — засмя се Едуард. — И не ми казвай, че вярваш в духове.

— Никога не съм вярвала в призраци и духове, сега обаче не съм толкова убедена, че те не съществуват.

— Сериозно ли говориш?

Ким се засмя, развеселена от изопнатата му физиономия.

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Не вярвам в призраци, но вече имам друго мнение за свръхестественото. Сетя ли се как намерих дневника на Елизабет, тръпки ме побиват. Окачих портрета и и веднага след това, кой знае защо, краката сякаш сами ме поведоха към замъка. И там изобщо не се наложи да търся дълго. Дневникът се оказа в първия сандък, който отворих.

— Хората започват да вярват в свръхестественото само защото са дошли в Салем — засмя се и Едуард. — Всичко е заради лова на вещици. Но нямам нищо против, ако си си втълпила, че някаква тайнствена сила те е тласнала към замъка. Само не искай от мен и аз да си втълпявам същото.

— А как иначе да си обясня станалото? — възкликна разпалено младата жена. — Цели трийсет часа, че и повече рових из архива — рових до безсъзнание и не намерих нищо! А сега изведнъж... Кое ме накара да надзърна тъкмо в този сандък?

— Добре де, така да бъде — съгласи се Едуард, за да я накара да се успокои. — Нямам намерение да те разубеждавам. Стига си се палила! С теб съм.

Целунаха се за „лека нощ“, после Ким остави Едуард с чертежите и излезе. След като затвори вратата на стаята, се озова в лунния светлик, струящ през прозореца на банята. Виждаше надвисналата черна грамада на замъка, очертан върху нощното небе.

Потрепери — гледката и напомняше класическите филми за Дракула, хвърляли я в ужас като малка.

Слезе по тъмното стълбище, което завиваше на сто и осемдесет градуса, и си запроправя път между празните кашони, с които бе задръстено антрето. Отиде в хола и погледна портрета на Елизабет. Дори в тъмното и се стори, че зелените очи от картината хипнотично сияят, сякаш озарени от вътрешна светлина. — Какво се опитваш да ми кажеш? — пророни Ким. Още в мига, в който бе погледнала изображението, отново я плисна усещането, че Елизабет се мъчи да и съобщи нещо и че съобщението — каквото и да е то, — не се съдържа в дневника — той трябваше само да я насърчи да не се отказва и да продължи издирването.

В този миг Ким забеляза с крайчеца на окото някакво движение и възкликна приглушено — сърцето и забумтя лудешки. Вдигна инстинктивно ръце, за да се предпази, но бързо ги свали — видя, че котката просто е скочила на масичката. Подпря се за миг, притиснала длан до гърдите си. Беше потресена от собствената си уплаха — явно се бе залъгвала, скритото напрежение продължаваше да я държи.

През нощта сънува невероятно реалистичен кошмар: някой шепнеше зад вратата и я викаше. Изтръпнала от страх, Ким отиваше да отвори, но тъкмо посягаше да докосне резето с разтреперана ръка, шепотът се преместваше към прозореца. Отидеше ли до него, отвън я озаряваше лилава светлина и черният масив на замъка вторачваше кухите си очи в нея. Внезапно лъхна вятър, кожата на тила и настръхна, а върху челото и закапаха ледени капки. Ким отвори широко очи и видя, че незнайно кога се е озовала върху леглото си, вкопчила пръсти в чаршафите. Загледа се втренчено в тавана — над нея бавно растеше тъмно, мокро петно. От петното се отцеждаха и падаха право върху челото и тежки, студени капки. „Боже мой, та това е кръв!“ — осъзна тя и ужасът я разтърси като удар от ток.

— Едуард! — изпищя Ким с всички сили, но от устата и не излезе нито звук. Тя се замята, мъчеше се отчаяно да си поеме дъх, но не можеше — гърлото и бе стегнато като в примка, нечии ръце я дърпаха, дращеха и стягаха болезнено, влачеха я към някаква тъмна бездна, пред очите и падна пелена и заиграха ярки разноцветни петна... Ким разбра, че всеки миг ще загуби съзнание. С последни сили се бореше за глътка въздух, разтърсена от гърч и... се събуди.

Този път беше будна наяве. Огледа се замаяно, разтреперана и плувнала в студена пот, сетне побърза да протегне ръка към нощната лампа. Меката светлина извади предметите от прегръдката на мрака и им върна уютната плътност и спокойна солидност. Ким си наложи да вдигне поглед нагоре. Таванът беше съвършено бял.

— Разбира се... — отрони тежка въздишка Ким. — Има си хас... Само това оставаше.

Все още дишаше на пресекулки, но вече започваше да се отпуска. Въпреки това до сутринта спа — или по-скоро се въртя в леглото — на светната лампа. За съня си не каза на никого.

НАЧАЛОТО НА СЕПТЕМВРИ, 1994 ГОДИНА

През първата седмица на септември лабораторията беше построена и оборудвана с всичко необходимо. Ким бе доволна. Беше в отпуск до края на месеца и не и беше трудно да подписва разписките за пристигащите всекидневно кашони с апаратура, но на драго сърце преотстъпи това задължение на Елинон Йънгман.

Елинон първа започна официално работа в лабораторията. Няколко седмици преди това бе подала в деловодството на Харвардския университет молба за напускане, но и отне още половин месец да приключи с всички проекти и да се пренесе в Салем. Отношенията между нея и Ким малко се позатоплиха, но не твърде. Бяха външно сърдечни, но сдържани. Ким на няколко пъти улавяше, че Елинон скришом я гледа — явно гореше от ревност. Още при първата им среща беше почувствала, че асистентката боготвори Едуард и тайничко копнее за по-близки, по-лични отношения с него. Ким не можеше да се начуди как е възможно той да не го усеща. Загложди я тревога — нямаше как да забрави връзките на баща си с така наречените негови асистентки и секретарки. След това пристигнаха опитните животни. Докараха ги в средата на седмицата вече след полунощ. Едуард и Елинон присъстваха, докато ги разтоварваха от камиона без надписи и ги отнасяха в съответните клетки — Ким предпочете да гледа от прозореца на къщата. Почти не виждаше какво става, но и не и се гледаше особено. Опитите с животни я притесняваха и угнетяваха, макар и тя да съзнаваше, че без това не може.

Бяха се съобразили със съвета на строителния предприемач и архитекта: колкото по-малко знаят жителите на градчето какво става в лабораторията, толкова по-добре. Само това оставаше, да си имат неприятности с властите или със защитниците на животните. Добре, че имението беше прикътано: отвред бе заобиколено от непроходима гора и от висока ограда.

Към края на седмицата започнаха да пристигат и другите изследователи. С помощта на Едуард и Елинор те си наеха стаи в множеството хотелчета, пръснати във и около Салем. Според договора трябваше да дойдат сами и известно време да живеят разделени от семействата си, за да им спестят притесненията — първите няколко месеца щяха да работят едва ли не денонощно. Срещу това им бе обещано да станат милионери с акциите, които щяха да получат.

Пръв се появи Курт Нойман. Някъде към десет — десет и нещо Ким тъкмо се канеше до отиде от къщата в замъка, когато чу приглушения тътен. Отиде на прозореца и видя мощен мотоциклет, който намали скоростта и спря плавно пред къщата. От него слезе мъж горе-долу на нейните години, който вдигна визъора на каската. Отзад на мотоциклета бе привързан куфар.

— С какво мога да ви услужа? — провикна се Ким от прозореца — реши, че е някой доставчик, подминал завоя към лабораторията.

— Извинявайте — отвърна мъжът и с едва доловим немски акцент попита: — Ще ми кажете ли как да стигна до лабораторията на „Омни“?

— А-а, вие сигурно сте доктор Нойман — рече Ким. — Един момент! Идвам ей сега.

Когато и беше казал, че днес чака Курт, Едуард бе споменал мимоходом и за акцента му. Но младата жена се изненада, че знаменитият учен пристига с мотоциклет.

Ким затвори припряно каталозите с мостри на платове и дамаски, оставени върху масичката, вдигна и вестниците от последните няколко дена, нахвърляни по канапето, и изтича да покани Курт Нойман да влезе. Погледна се мимоходом в огледалото в антрето и отвори входната врата.

Курт бе свалил каската и досущ средновековен рицар, я беше долепил до гърдите си. Но изобщо не погледна Ким. Беше извърнал очи към лабораторията. Едуард, изглежда, също беше чул мотора и сега идваше с колата по черния път към къщата. Спря, скочи от автомобила и прегърна Курт, сякаш са братя, които не са се виждали от цяла вечност.

Обсъдиха набързо червения металик на мотоциклета марка „Бе Ем Ве“ и чак тогава Едуард забеляза, че Ким стои на вратата. Представи я на Курт. Тя се ръкува с учения. Беше едър като канара,

близо три пръста по-висок от Едуард, с русолява коса и лазурносини очи.

— Курт е родом от Мюнхен — поясни Едуард. — Завършил е „Станфорд“ и Калифорнийския университет. Мнозина, включително аз, смятаме, че е най-надареният биолог в Щатите, който се е специализирал по реакции на лекарствени средства.

— Престани, Едуард — примоли се Курт — беше се изчервил като рак.

— Извадих късмет — успях да го открадна от „Мърк“! — продължи Едуард. — фирмата толкова искаше да го задържи, че обеща да му построи собствена лаборатория.

Ким гледаше състрадателно как Курт се мъчи като грешен дявол, притеснен от панегириците на Едуард — също както се бе притеснявала и тя на онази вечеря, когато я запознаха с Едуард и Стантън я беше превъзнасял на възбог. Курт и се стори прекалено срамежлив за огромния си ръст, външност на манекен и слава на прочут учен. Германецът не смееше дори да я погледне в очите.

— Но стига сме дрънкали празни приказки! — рече накрая Едуард. — Да тръгваме, Курт. Ти карай след мен с адската си машина. Отиваме да ти покажа лабораторията. Това ще е място за велики дела, казвам ти!

Ким изпроводи с поглед малкия керван, отпавил се през моравата към лабораторията, и се прибра мълчаливо. По-късно същия ден, докато Ким и Едуард обядваха, пристигна и вторият от екипа. Още щом чу колата, Едуард скочи от масата и се втурна навън. След малко се върна заедно с висок и слаб, ала мускулест мъж. Беше красив, със силен слънчев загар и Ким си помисли, че и прилича по-скоро на професионален тенисист, отколкото на учен. Едуард го представи като Франсоа Льору. За изненада на Ким изследователят понечи да и целуне ръка, всъщност обаче само я доближи до устните си и тя усети с кожата на дланта си дъха му. Едуард започна и него да превъзнася. За разлика от германеца обаче Франсоа не се смути ни най-малко от славословията. Докато Едуард говореше, той впи тъмни пронизващи очи в Ким и тя трепна, усети как стомахът и се свива.

— Всъщност Франсоа си е гений — заяви Едуард. — Той е от Лион, но е завършил биохимия в Чикагския университет. За разлика от колегите си е специалист и по ядрен магнитен резонанс, и по

рентгенова кристалография. Успява да съчетае две технологии, които по принцип взаимно се изключват.

Ким забеляза, че върху лицето на Франсоа играе усмивка. Беше навел глава към нея, сякаш за да и покаже, че е точно такъв, какъвто го описва Едуард, а дори и много повече. Ким извърна очи — французинът беше прекалено галантен, за да и е симпатичен.

— Благодарение на Франсоа ще спестим много време с изследванията на лекарството — допълни Едуард. — Наистина ни провървя много, че успяхме да го привлечем. Франция загуби, ние само спечелихме.

След няколко минути Едуард поведе новодошлия към лабораторията — изгаряше от нетърпение да му я покаже и да го запознае с Курт. Ким видя през прозореца как двамата се качват в колата. Не можеше да се начуди как двама души с толкова различен темперамент успяват да се сработят и да вършат едно и също нещо.

Последните двама от екипа пристигнаха в събота. Дойдоха с влака от Бостън. Едуард и Ким отидоха да ги вземат от гарата и застанали на перона досущ като комитет по посрещането, загледаха как композицията забавя ход и спира. Едуард видя учените пръв и им махна. Докато те вървяха към тях, Ким на шега попита Едуард дали си е подбирал сътрудниците и по външния вид.

— За какво, по дяволите, говориш? — учуди се той.

— Всичките ти хора са много красиви.

— Не съм обърнал внимание — вдигна рамене Едуард.

После, когато пристигналите дойдоха при тях, я запозна с фармаколожката Глория Херера и Дейвид Хърш, имунолог.

Подобно на Елинор, и Глория не се вместише в представите на Ким за жена, посветила се на научните изследвания. Това обаче беше единственото, по което двете си приличаха. Като цвят на кожата и поведение бяха пълна противоположност. Елинор беше руса, със светла кожа, а Глория — мургава, с коса, черна като на Ким, и очи, тъмни и пронизващи като на Франсоа. Освен това, за разлика от асистентката, която се държеше хладно и резервирано, Глория изглеждаше сърдечна и пряма.

Дейвид Хърш приличаше малко на Франсоа — също така висок, снажен, със загар и телосложение на спортист. Но не бе така дързък и освен симпатична усмивка имаше и чудесно чувство за хумор.

След като пристигнаха в имението, оставиха Ким пред къщата и докато автомобилът се отдалечаваше, тя чу как продължават да се смеят. Радваше се за Едуард. Беше убедена, че Глория и Дейвид ще разведрят обстановката в лабораторията.

На следващия ден, единайсети септември, Едуард и другите петима учени си организираха малко празненство, на което поканиха и Ким. Отвориха бутилка шампанско, чукнаха се и пиха за началото, за бъдещия успех... Само няколко минути по-късно те вече се впуснаха шеметно в работа.

През следващите няколко дни Ким често се отбиваше в лабораторията — искаше да бъде полезна с нещо, опитваше се да помага. В средата на седмицата разреши значително посещенията — не искаше да изглежда като досадна домакиня, или бдителна хазайка. А в края и почти не стъпваше там, понеже я обхвана чувството, че се натрапва.

Едуард не се опита да я успокои. Нещо повече — направо и заяви в очите, че предпочитал тя да не ходи толкова често в лабораторията, защото ги разсейвала. Ким не се засегна — виждаше под каква пара са и колко бързат час по-скоро да получат резултати. Но все пак не и стана приятно...

Иначе имаше доста работа. Вече бе свикнала с новата къща и и харесваше да живее в нея. От време на време пак и се случваше да плувва в студена пот, усетила нечие незримо присъствие, но сега това чувство не я притесняваше толкова, както в онази първа нощ. Беше се отдала на страстта си към вътрешното обзавеждане — бе купила десетки книги за тапети и подови настилки и с модели за пердета и мебели. Тия дреболии я разтоварваха и успокояваха. Навред из помещенията бе разхвърляла купища мостри. Ала най-приятно и беше да обикаля из магазините за старинни предмети в града и околността, където търсеше обзавеждане в колониален стил.

Прекарваше доста време и в замъка — на тавана или във винарската изба. Дневникът на Елизабет, който бе открила, и беше вдъхнал нови сили. Беше разсеял и разочарованието, че времето е изтрило всяка следа. В самото начало на септември, още първия път, когато отиде в замъка след откриването на дневника, младата жена се натъкна на друго писмо. Беше в същия корабен сандък. Адресирано бе

до Роналд и бе написано от Джонатан Коруин, съдията, живял навремето в Къщата на вещиците.

20 юли 1692 г. град Салем

Драги Роналд, сметнах за благоразумно да ти обърна внимание, че докато си местел тялото на Елизабет от гроба на Хълма с бесилото, те е видял Роджър Симънс, който освен това е заварил и сина на Нърс да вади тленните останки на майка си със същата цел, както ти. Умолявам те, друже, да не разгласяваш това си деяние в такива размирни бурни времена, така щото да не навлечеш още несрети на себе си и на своето семейство, понеже според мнозина да скверниш останките на покойниците, е пъклено деяние. В същия дух и по същата причина и аз не ще разгласявам за новия гроб, та да не те обвинят несправедливо. Разговарях с гореупоменатия Роджър Симънс и той се закле пред мене да не говори за деянието ти, освен ако не бъде призован да свидетелства пред съд. Бог да ти е на помощ.

Твой верен слуга и приятел Джонатан Коруин

Едва сега Ким осъзна истински, че почти всичко в огромния архив на тавана и във винарската изба има историческа ценност. И младата жена се запретна да го подрежда. Задачата бе едва ли не непосилна, ала и носеше удовлетворение.

Така неусетно се изниза първата половина на септември: Ким прекарваше приятно времето си в обзавеждане на къщата и подреждане на архива в замъка. В средата на месеца вече не стъпваше в лабораторията и рядко виждаше учените. Почти не се засичаше и с Едуард — той се прибираше все по-късно вечер в къщата, а сутрин излизаше все по-рано.

Аз просто трябва да съм търпелива — напомняше си всеки ден младата жена и преглъщаше натрупаното огорчение. А долу, в лабораторията, кипеше трескава работа.

ПОНЕДЕЛНИК, 19 СЕПТЕМВРИ 1994 ГОДИНА

Беше приказно хубав есенен ден с ярко топло слънце. За радост на Ким някои от дърветата в мочурищата из ниското вече бяха докоснати от великолепието на есента, а нивите около замъка изглеждаха златножълти. Ким и Едуард не се бяха виждали от вечерта. Когато младата жена се събуди, той вече беше излязъл. Явно не бе успял да хапне нищо. Не се изненада — преди няколко дни Едуард и бе споменал, че са започнали да се хранят в лабораторията, за да пестели време: бележели невероятен напредък.

Цяла сутрин Ким се занимава с обзавеждането на къщата. Дълго се беше колебала и накрая бе решила какъв да е десенът на покривките за леглата в спалните и на пердетата. Наслаждаваше се на свободата сама да избира обстановката, в която ще живее, както и на спокойствието на дългите септемврийски дни — отдавна не и се бе случвало да разполага с толкова време. На обяд хапна салата със студен чай и отиде в замъка, та следобед да подрежда и претърсва архива.

Отиде чак в дъното на тавана — над крилото за прислугата, и се зае с няколкото черни кантонерки. Както и предишните седмици, започна да реди листовете от архива в празните кашони, с които бяха пренесли книгите на Едуард. Повечето документи бяха свързани с предприятието и бяха от началото на XIX век.

Ким вече се бе научила да разчита почерците, и не се нуждаеше от много време, за да определи в кой кашон да прибере документа. Вече се свечеряваше, когато се зае с последната кантонерка. Тук я очакваше изненада — натъкна се на писмо до Роналд Стюарт.

Беше изумена — твърде дълго бе ровила из архива, без да намери такъв документ. Пак погледна листовете, сякаш не можеше да повярва на очите си. Беше поредното писмо от Самюъл Суол.

8 януари 1697 г. Бостън

Драги ми друже,

Както несъмнено знаеш, заместник-губернаторът на Негово Величество се разпореди във Върховния съд на Маачузетс Бей четвъртък, четиринайсети януари да бъде обявен за ден на пост и покаяние за всички грехове, извършени срещу невинни хора заради подстрекателството на сатаната и на сродните нему в Салем. В този дух се чувствам съпричастен, понеже бях в състава на тогавашния Върховен съд, та смятам да оглася на всеослушание своята вина и срам и ще го сторя в храма „Олд Саут“. Ала на тебе, друже мой, не знам що да река, та да облекча бремето ти. Не се и съмнявам, че Елизабет се бе свързала със силите на злото, не знам обаче дали е била обладана или е влязла в сговор с тях, а и не желая да се губя в догадки, понеже в миналото съм бъркал в преценката си. Колкото до запитването ти относно стенограмите на Върховния съд като цяло и на съдебния процес срещу Елизабет в частност, мога да удостоверя, че те са у преподобния Котън Мадър, заклел се пред мене те нивга да не попадат у когото не трябва, та да не бъде опетнено доброто име на съдии и съдебни заседатели, дали всичко по силите си, макар и в много случаи допуснали грешки. Не дръзнах обаче да питам, а и не желая да узнавам дали преподобният Мадър възнамерява да изгори гореупоменатите стенограми. Колкото до мнението ми във връзка с предложението на съдията Джонатан Коруин да ти предостави всички стенограми по делото срещу Елизабет, включително първоначалната жалба, заповедите за задържане и обиск и предварителното слушане, според моето мнение трябва да ги вземеш и да сториш с тях, каквото сметнеш за добре, така щото идните поколения в рода ти да не страдат от разгласяването на трагедията от Салем, за която Елизабет е виновна пряко или косвено.

Бог да ни пази, твой приятел Самюъл Суол.

— Божичко! — чу се сърдитият глас на Едуард. — Понякога се налага човек да те търси под дърво и камък.

Ким вдигна очи от писмото на Суол и видя, че Едуард се е надвесил над нея — не я беше забелязал заради една от черните кантонерки, зад която тя беше приклепнала.

— Да не се е случило нещо? — уплаши се младата жена.

— Да, случило се е! — отвърна ядно той. — Издирвам те от половин час. Досетих се, че си в замъка, качих се чак дотук и прегракнах да те викам. После слязох във винарската изба — и там те няма никаква. Пак се върнах тук. Това на нищо не прилича, правиш ме на маймуна! Щом си решила да се залостваш толкова дълго тук, прокарай поне телефон.

Ким скочи като ужилена.

— Извинявай — засуети се тя. — Изобщо не съм те чула.

— Очевидно. Слушай, възникна един проблем. Стантън пак ми прави стойки заради парите, ще ми се домъкне тук всеки момент. Изобщо не ни е до срещи с него, камо ли пък в лабораторията — ще тръгне да подпитва какво правим. За капак всички сме изнервени до краен предел, толкова сме преуморени. Ония, моите от екипа, седнали, моля ти се, да се карат за някакви дивотии — кой разполагал с повече място и кой бил по-близо до климатика. Имам чувството, че съм бавачка на някакви пикльовци. Накъсо, искам да се срещнем в къщата — на всички ще им се отрази добре да се откъснат за малко от лабораторията. За да пестим време, не е зле междуременно и да хапнем. Ще приготвиш ли нещо за вечеря?

Отпърво Ким си помисли, че той се шегува, после обаче разбра, че и говори сериозно, и си погледна часовника.

— Минава пет — напомни му тя.

— Щеше да е четири и половина, ако не се беше окопала тук — укори я Едуард.

— Как по това време на деня да приготвя вечеря за осем души! — възкликна младата жена.

— Че какво толкова му е сложното? — учуди се Едуард. — Не е задължително да пируваме. Поръчай пица, и готово. И бездруго караме на сухоежбина. Пригответи нещо на бърза ръка, колкото да залъжем гърла. Моля те, Ким, имам нужда от помощта ти. Ще превъртя! Това напрежение вече не се издържа...

— Добре де, от мен да мине — склони тя от немай-къде — виждаше, че Едуард наистина е много притеснен. — Все ще се справя и без да поръчвам пица, но не ти обещавам кой знае какви шедьоври.

Събра си нещата, включително писмото на Суол, и последва Едуард, който тръгна към вратата на тавана. Щом слязоха долу, развълнувано му показа писмото. Той и го върна.

— Сега не ми е до Самюъл Суол.

— Важно е — примоли се Ким. — От него се разбира как Роналд е успял да заличи от историята името на Елизабет. Не го е направил сам. Помогнали са му Джонатан Коруин и Котън Мадър.

— Ще го прочета по-късно — разсеяно обеща Едуард.

— Има една част, която сигурно ще ти бъде интересна — знаеше си своето Ким.

Вече бяха в долния край на централното стълбище за вестибюла. Едуард спря под стъклописа върху прозореца. От жълтата светлина изглеждаше особено блед — приличаше на болник.

— Хайде, от мен да мине — съгласи се накрая той. — Покажи какво толкова му е интересното.

Младата жена му даде писмото и му посочи последното изречение, където Суол споменаваше, че за трагедията в Салем е виновна Елизабет — волно или неволно. След като го прочете, Едуард извърна очи към Ким.

— И какво от това? — попита той. — Вече го знаем.

— Да, ние го знаем — съгласи се тя. — Но дали са знаели и те? Искам да кажа, дали са знаели за плесента?

Едуард погледна пак писмото и прочете още веднъж изречението.

— Няма как да са знаели — отсече той. — От гледна точка на науката е невъзможно. Нито са разполагали със средствата да го разберат, нито са били в състояние да го проумеят.

— Как тогава тълкуваш изречението? — поинтересува се Ким. — По-напред в писмото Суол споделя, че е допуснал грешка, като е осъдил другите нарочени за вещици жени, но за Елизабет не признава да е сбъркал. Всички те са знаели нещо, което на нас ни убягва.

— И тук се появява загадъчното доказателство — изпревари я Едуард и и върна писмото. — Интересно е, но на мен не ми върши работа. Освен това сега нямам време за такива неща. — Продължиха

да слизат по стълбището. — Извинявай, но наистина съм загънал в работа — допълни ученият. — На всичкото отгоре и Стантън е седнал да си придава важности, къса ми нервите едва ли не колкото „Харвард“. Притиснат съм между чука и наковалнята.

— Струва ли си усилието? — попита Ким.

Едуард я погледна, смаяно.

— Разбира се, че си струва! — тросна се гневно. — Науката изисква жертви. Струва ми се, че и ти си го чувала.

— Но както е тръгнало, това е по-скоро икономика, отколкото наука — възрази младата жена.

Едуард не каза нищо. Щом излязоха от замъка, тръгна право към колата.

— Ще бъдем в къщата точно в седем и половина — провикна се през рамо, преди да се намести зад волана.

Завъртя ключовете и отпраши към лабораторията, вдигайки подире си облак пясък и пръст.

Ким седна в своя автомобил и забарабани с пръсти по волана — умуваше какво да приготви за вечеря. След като Едуард си тръгна, тя се ядоса и разочарова, задето се е поддала и е приела това неочаквано и безсмислено бреме.

Никак не се одобряваше. С това свое покорство се връщаше към детството си, когато се бе подчинявала на всяка прищявка на баща си. Но едно беше да осъзнава как се държи, съвсем друго — да се опита да се промени. Както и в случая с баща и, Ким искаше всячески да угоди на Едуард — само и само той да я харесва и уважава. И все пак точно сега беше подложен на огромно напрежение и имаше нужда от нея.

Ким завъртя ключа и потегли с колата към града, за да напазува. Странно, помисли си тя, беше се озовала в необичайно положение. Не искаше да губи Едуард, но през последните няколко седмици колкото повече се мъчеше да се постави на негово място и да му угоди, толкова по-капризен и недоволен ставаше той. Не разполагаше с много време, затова реши да приготви за вечеря нещо простичко: печени на скара пържоли със салата и топли хлебчета. Купи бира и вино, а за десерт — пресни плодове и сладолед. В седем без петнайсет вече бе начукала пържолите, беше направила салатата и бе приготвила хлебчетата — оставаше само да ги пъхне във фурната. Дори беше запалила огъня под скарата навън.

Нахълта като фурия в банята и си взе набързо душ. Сетне изтича на горния етаж да си облече нещо спортно и се върна в кухнята да извади салфетките и приборите. Тъкмо редеше масата в трапезарията, когато пред къщата спря мерцедесът на Стантън.

— Здравсти, братовчедке! — поздрави той, след като влезе.

Щипна я по бузата. Тя отвърна на поздрава му и го попита ще пийне ли чаша вино. Стантън прие на драго сърце и я последва в кухнята.

— Само такова вино ли имаш? — попита той, докато гледаше как Ким маха тапата.

— Май да.

— Тогава предпочитам бира.

Докато младата жена продължаваше приготовленията, братовчед и се намести върху един от високите столове без облегалка и я загледа. Не предложи да и помогне, но и Ким нямаше нужда от помощ.

— Както виждам, вече сте се сдушили с Бафър — отбеляза Стантън.

Кучето на Едуард се пречкаше из краката на Ким, докато тя сновеше напред-назад из кухнята.

— Браво на теб. Ужасен гадняр е.

— Аз да съм се сдушила с Бафър ли? — засмя се младата жена. — Я не се занасяй. Навърта се тук от любов не към мен, а към пържолите. Обикновено не се отделя и на крачка от Едуард, все стои с него в лабораторията.

Ким провери температурата във фурната и сложи хлебчетата да се пекат.

— Харесва ли ти да живееш в къщата? — поинтересува се Стантън.

— Да — потвърди тя. После въздъхна. — Като цяло. За нещастие на преден план все излиза лабораторията. Едуард е под голяма пара, много изнервен е.

— Ха, на мен ли го казваш! — възкликна братовчед и.

— Онези от „Харвард“ непрекъснато му правят въртели — допълни Ким, но нарочно не спомена, че същото важи и за самия Стантън.

— Още в началото го предупредих — напомни той. — От горчив опит бях наясно, че надушат ли за какво става дума, онези приятелчета

в „Харвард“ няма да си траят. Университетите, особено пък „Харвард“, са много чувствителни на тази тема.

— Дано не си съсипе научната кариера — сподели опасенията си Ким. — Преди да се появи тази идея за лекарството, първата му любов беше все пак преподаването.

Посоли салатата и и сложи олио и оцет. Стантън само я гледаше — заговори едва след като тя извърна очи към него.

— А при вас двамата как вървят нещата? — попита братовчед и. — Не искам да си пъхам носа, където не ми е работа, но покрай този проект разбрах, че Едуард си е голям особняк, трудно се излиза на глава с него.

— Напоследък му се струпа много — съгласи се Ким. — Местенето не мина така гладко, както очаквах, но не бях предвидила лекарството и „Омни“. Както вече ти казах, Едуард е под голямо напрежение.

— Не само той е под напрежение.

Входната врата се отвори и в къщата нахълтаха Едуард и всички изследователи от екипа му. Ким отиде да ги посрещне и се опита да разведри обстановката. Това не се оказа никак лесно. Всички, дори Глория и Дейвид, бяха раздразнителни. Както личеше, на никого не му се вечеряше тук. Беше се наложило Едуард да ги довлече едва ли не насила.

Най-кисела изглеждаше Елинон. Щом разбра какво има за вечеря, нацупи капризно устни и процеди, че не ядяла свинско.

— А какво ядеш? — попита Едуард.

— Риба и пиле.

Той погледна Ким и вдигна озадачено вежди, сякаш и казваше: „Ами сега?“

— Ще отскоча да купя риба — успокои ги домакинята. Взе ключовете от колата и излезе. Елинон се бе държала твърде грубо, но Ким всъщност дори се зарадва, че и се е отворил случай да се махне за малко от къщата. Настроението там беше потискащо.

Съвсем наблизко продаваха прясна риба и тя купи няколко парчета съомга — в случай че още някой поиска. Докато се връщаше, се запита със свито сърце какво ли ще завари.

Но когато влезе в къщата, бе приятно изненадана. Напрежението се беше поразсеяло. Е, не че царуваше безгрижно веселие, ала поне я

нямаше предишната тягостна, наелектризирана атмосфера. Докато бе отсъствала, другите бяха отворили виното и бирата и се черпеха с по-голямо желание, отколкото тя бе очаквала. Добре, че беше взела повечко пиене.

Всички се бяха разположили около масичката в хола, пред портрета на Елизабет. Младата жена кимна на онези, които се извърнаха към нея, и се запъти право към кухнята. Изми рибата и я сложи в голяма чиния до пържолите.

Наля си вино и с чашата в ръка се върна при групата. Стантън се беше изправил до камината, точно под портрета.

— Както е тръгнало, скоро ще останем без пукнат грош — патетично заяви той. — Само това оставаше, да се разорим! Искам всеки от вас да предложи как да увеличим капитала. Имаме три пътя: да пуснем акции на фондовата борса, от което се съмнявам, че ще спечелим, поне докато не предложим нещо за продан...

— Но ние имаме какво да предложим — прекъсна го Едуард. — Разполагаме с най-многообещаващото лекарство след появата на антибиотиците. Благодарение на госпожата — вдигна той бутилката бира към портрета на Елизабет. — Да прием за жената, която — никак не е изключено — може да стане най-прочутата салемска вещица!

Всички вдигнаха чашите, дори Стантън — и той надигна бирата, оставена в края на полицата над камината.

Ким обаче не помръдна. Докривя и — очакваше едва ли не изражението върху портрета на Елизабет да се промени. Според нея подмятанията на Едуард бяха проява на лош вкус и неуважение. Запята се какво ли би казала Елизабет, ако можеше да види отнякъде как тези иначе талантиливи хора умуват в къщата и как да понатрупат повечко пари от откритие, свързано с нейните несрети и мъчителна смърт.

— Не отричам, че разполагаме с потенциална стока — съгласи се Стантън, след като отново остави бирата. — Всички сме наясно с това. Засега обаче няма с какво да излезем на пазара. Затова според мен не му е времето да пускаме акции на фондовата борса. Можем да предложим на отделни купувачи — така няма да се налага да поделяме с други контролния пакет. В краен случай ще търсим и други съдружници, които да увеличат основния капитал. Така обаче ще сме принудени да се разделим с доста от печалбите. Учените започнаха да мърморят недоволено.

— Нямам намерение да раздавам още акции — отсече Едуард. — Така те ще се обезценят, когато пуснем „Ултра“ на пазара. Толкова ли не можем да вземем пари на заем?

— А с какво ще гарантираме този заем? — контрира Стантън. — Не можем да използваме обичайните източници на кредити, затова ще сме принудени да плащаме баснословни лихви. Разбираш ли какво ти обяснявам, Едуард?

— В общи линии, да. Но ти все пак проучи възможностите. Нека първо опитаме всичко останало и чак тогава да намаляваме печалбите, които се надяваме да получим. Ще е срамота, ако не спечелим нещичко — лекарството ни е в кърпа вързано.

— Все така сигурен ли си в него, както когато основахме фирмата? — поинтересува се Стантън.

— Още по-сигурен — беше категоричен ученият. — Всичко върви по вода. Ако и занапред резултатите са такива, нищо чудно да регистрираме новото лекарство до шест-осем месеца, а не след обичайните три и половина години.

— Колкото по-бързо напредвате, толкова по-голяма ще е печалбата — обнадежди се Стантън. — Никак няма да е зле да ускорите темпото.

Елинор се изсмя презрително.

— Къде повече от това! — възкликна и Франсоа.

— Така си е, скъсваме се от работа — оплака се и Курт. — Спим най-много по шест часа на денонощие.

— Има само едно нещо, с което още не съм се заел — намеси се отново Едуард. — Имам познати в Службата за лекарствени средства — трябва да се свържа с тях и поне да опипам почвата, да видя каква е вероятността да включат „Ултра“ в съкратената процедура. Накрая ще проверим как лекарството действа при пациенти с тежка депресия, с вируса на СПИН, а защо не и с последен стадий на рак.

— Ще ни е от полза всичко, което спестява време — рече Стантън. — Няма да се уморя да го повтарям.

— Разбрахме, разбрахме — успокои го Едуард.

— Някой друг ще предложи ли нещо? — подкани Стантън.

Едуард се обърна към Глория.

— Тъкмо тази сутрин открихме ниски равнища естествен ензим в мозъка на плъхове, на които сме дали „Ултра“ — поясни жената.

— И какво, от мен се очаква да припадна от вълнение ли? — подметна ехидно Стантън.

— Точно това се очаква от теб — не му остана дължен Едуард, — стига, разбира се, да помниш нещичко от четирите години, които си пропилял в медицинския факултет.

— Това показва, че „Ултра“ би могъл да бъде естествена молекула или най-малкото като строеж да се доближава доста до естествените молекули — продължи Глория. — Тази теория се подкрепя и от устойчивостта на връзката на „Ултра“ с обвивката на невроните. Вече смятаме, че тук имаме нещо подобно на връзката между наркотиците, които приличат на морфин, и мозъчните ендорфини. — С други думи — допълни Едуард, — „Ултра“ е естествен мозъчен хормон.

— Но количествата не са равномерно разпределени в мозъка — обади се пак Глория. — От първоначалните изследвания със скенер сме на път да предположим, че „Ултра“ се трупа най-вече в моста, средния и продълговатия мозък.

— А, да, продълговатият мозък! — повтори с блеснали очи Стантън. — Него го помня. Това е част на мозъка, свързана с животинското у нас, с първичните подтици: гняв, глад и секс. Ето, видя ли, Едуард, не съм си пропилял съвсем времето, докато съм следвал медицина.

— Глория, обясни му какъв е според нас механизмът на действие — подкани Едуард, без да му обръща внимание.

— Според нас лекарството неутрализира равнищата на мозъчните невротрансмитери — отвърна изследователката. — Точно както подобни вещества поддържат равнището на „рН“ в киселинно-основните системи.

— С други думи — уточни Едуард, — „Ултра“ или естествената молекула, в случай че тя е различна от лекарството, действа така, че внася равновесие в чувствата. Поне такава е било първоначалното му действие. Внасяло е спокойствие след крайни емоции, породени от някаква тревожна случка, например от това, че си видял в пещерата саблезъб тигър. Независимо дали това крайно чувство е страх, гняв или друго, „Ултра“ е неутрализирил невротрансмитерите и е позволявал на звяра или на първобитния човек бързо да си възвърне

нормалното състояние, за да съумее да се пребори и със следващото предизвикателство.

— Какво имаш предвид под това „първоначално действие“? — поинтересува се Стантън.

— От последните ни изследвания се убеждаваме, че това действие се е развило заедно с човешкия мозък — поясни ученият. — Сега смятаме, че „Ултра“, или естествената молекула, не само уравновесява емоциите, но и ги пренася в царството на волевия контрол.

Очите на Стантън отново светнаха.

— Я чакай, чакай — прекъсна го той, като се опитваше да разбере за какво става дума. — Да не би да твърдиш, че ако на пациент с депресия дадат от нашето лекарство, единственото, което трябва да направи той, е... просто да пожелае да не е в депресия?

— Такава е последната ни хипотеза — потвърди Едуард. — Естествената молекула съществува в мозъка в съвсем миниатюрни количества, но играе огромна роля при определянето на емоциите и настроението.

— Боже мой! — възкликна другият мъж. — Това е феноменално! Разбирате ли, че „Ултра“ може да се превърне в лекарството на столетието!

— Нали затова работим като луди без прекъсване — рече Едуард.

— И какво точно правите в момента?

— Какво ли не. Изучаваме молекулата от всички възможни гледни точки. Сега вече знаем, че е свързана с рецептор, и искаме да установим какъв е свързващият белтък. Опитваме се да определим и строежа на този свързващ белтък, защото подозираме, че при различни обстоятелства „Ултра“ се свързва с различни странични вериги.

— Кога според теб можем да започнем да проучваме пазара в Европа и Япония? — поинтересува се Стантън.

— Ще бъда в състояние да ти кажа, когато се заемем с клиничните изследвания — отговори ученият. — Но първо трябва да регистрираме лекарството в Службата по лекарствените средства.

— Трябва някак да ускорим нещата — забезпокои се пак Стантън. — Та това е същинска лудост! Да притежаваме лекарство, което може да ни донесе милиарди, и да сме на косъм от разорението!

— Я чакайте! — извика внезапно Едуард и привлече всеобщото внимание. — Хрумна ми нещо! Току-що се сетих как да спестим време. Ще започна да вземам лекарството.

Известно време в стаята се възцари пълно мълчание — чуваха се само тиктакането на часовника над камината и прегракналият писък на чайките по реката.

— Мислиш ли, че е разумно? — окопити се пръв Стантън.

— Че какво му е неразумното? — изненада се ученият. Палеше се все повече от хрумването си. — Как не съм се сетил досега! Вече сме провели изследванията за токсичност, видяхме, че такава няма, значи преспокойно мога да вземам лекарството!

— Така си е, не открихме никаква токсичност — подкрепи го Глория. — Тъканныте култури направо избухват върху веществото — потвърди и Дейвид. — Особено културите от нервни клетки.

— Не мисля, че е за препоръчване да вземаш лекарство, което още не е утвърдено — възрази Ким.

Едва сега тя за пръв път се включваше в разговора. Бе застанала на вратата към антрето. Едуард я стрелна гневно с очи, задето го е прекъснала.

— Аз пък съм на мнение, че идеята е блестяща — настоя той.

— И как ще спестим време? — попита Стантън.

— Ще разполагаме с всички отговори още преди да сме започнали клиничните изследвания — отвърна ученият.

— Аз също ще вземам лекарството — ненадейно рече Глория.

— И аз — присъедини се и Елинор.

Един по един и останалите изследователи се съгласиха, че хрумването е блестящо, и предложиха също да се включат.

— Предлагам да вземаме различни дози — поде отново Глория. — Пък и резултатите при шестима души вече придобиват статистическа стойност.

— Защо не направим така — ще определим различни дози и всеки ще взема своята, без да знае каква е тя, дали е най-голямата или най-малката — предложи Франсоа.

— Това не противоречи ли на закона? — намеси се отново Ким.

— Какъв закон? — засмя се Едуард. — От ония, дето се определят от управителните съвети ли? В „Омни“ ние сме управителният съвет и ние определяме законите.

И другите се засмяха заедно с него.

— Държавата не случайно е създала правилници и закони за тези неща — упорстваше Ким.

— Националният здравен институт наистина е въвел правилник — уточни Стантън. — Но той важи само за институции, които кандидатстват за субсидии. А ние нямаме намерение да искаме държавни пари.

— Все има някакви правилници, според които неизпробвани върху животни лекарства не могат да се приемат от хора — настояваше на своето Ким. — Дори нормалната интуиция подсказва, че това е глупаво и опасно. Ами онази кошмарна злополука с талидомида? Тя изобщо ли не ви стряска?

— Въобще не може да става и дума за сравнение — възрази Едуард. — Талидомидът не е естествено съединение и като цяло е много по-токсичен. Но какво толкова се притесняваш, Ким? Теб никой не те кара да вземаш „Ултра“. Би могла дори да ни контролираш.

Всички прихнаха. Ким се изчерви и отиде в кухнята. Бе смаяна колко бързо се е променило настроението — в началото всички бяха седели като на тръни, сега се превиваха от смях. Младата жена имаше чувството, че изследователите са обхванати от някаква масова истерия, породена от съчетанието между преумора и свръхголеми очаквания.

Ким извади хлебчетата от фурната. Чу откъм хола нови изблици смях и гръмогласен развълнуван разговор как с част от милиардите, които ще спечелят, щели да построят научноизследователски център.

Докато редеше хлебчетата в панера, младата жена усети, че някой е влязъл в кухнята и стои зад нея.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Франсоа. Ким се обърна и го погледна, но бързо извърна очи и огледа кухнята, все едно умува какво да му възложи. Всъщност обаче бе смутена от настойчивостта на французина и от онова, което се беше случило в хола.

— Ще се справя и сама — вдигна рамене тя. — Но все пак ти благодаря.

— Мога ли да си наляя още вино? — попита Франсоа.

— Разбира се! Ето го там...

— Щом нещата потръгнат и се поосвободя, бих искал да разгледам околността — рече французинът, докато си наливаше от

виното. — Нали нямаш нищо против да ми покажеш някои от забележителностите? Чух, че Марбълхед бил прекрасен.

Ким се престаши да го стрелне с поглед. Както и очакваше, той се беше вторачил в нея. Франсоа и се усмихна лукаво и младата жена остана с неприятното чувство, че французинът я сваля. Тя се запита какво ли е казал Едуард на своите колеги за връзката им.

— Дотогава сигурно ще пристигне и семейството ти — изгледа го продължително Ким.

— Сигурно.

След като се приготви за лягане, Ким нарочно остави вратата отворена, за да вижда банята между двете спални. Смяташе да изчака Едуард и да поговори с него. За нещастие нямаше представа кога той ще се прибере.

Облегна се удобно на възглавниците в леглото, взе от нощното шкафче дневника на Елизабет и го отвори на мястото, където бе спряла. Ако не се брой последната бележка, дневникът се бе разминал с очакванията и. Почти навсякъде Елизабет бе описвала само времето и дреболии от ежедневието. Сякаш съзнателно бе потискала мислите и преживяванията си.

Колкото и да се опитваше да остане будна, накрая Ким все пак не издържа и се унесе, без да е угасила нощната лампа. По едно време дочу шум на вода. Отвори очи и забеляза, че Едуард е в банята.

Разтърка сънено лице и се опита да види колко е часът. Минаваше един след полунощ. С известни усилия стана от леглото, заметна се с халата и нахлузи пантофите. Все още сънена, отиде в банята. Едуард си миеше зъбите.

Седна върху капака на тоалетната чиния и допря коленете до гърдите си. Едуард я погледна, но не каза нищо, докато не завърши.

— Защо, по дяволите, не спиш по това време? — попита той загрижено.

— Искам да поговорим. И да те питам наистина ли смяташ да вземаш лекарството.

— Разбира се — кимна той рязко. — Започваме още утре сутринта. Ще приложим сляпата система — никой няма да знае колко вземат другите.

— Не е ли опасно?

— Това е най-блестящата идея, която ми е хрумвала от доста години насам! — упорито наблегна Едуард. — Безспорно ще ускори нещата и Стантън ще престане да ми додява.

— Но не може да не разбираш, че все пак има риск! — нервно настоя Ким.

— Естествено, че има — потвърди той. — Винаги има риск. Но съм убеден, че в случая той е допустим. Лекарството не е токсично, знаем го със сигурност.

— Все пак много се притеснявам — погледна го тревожно младата жена.

— Недей. Мога да те уверя в едно, а то не е никак маловажно. Аз не съм великомъченик! — Той се засмя. — Дълбоко в себе си съм един малък страхопъзльо. Нямах да го правя, ако не бях убеден, че не съществува никаква опасност, нямаше да го допусна и за другите. А и от гледна точка на историята живеем в добро общество. Мнозина велики медици изследователи първи са се подлагали на експерименти, за да проверят откритията си, при къде-къде по-рисковани обстоятелства.

Ким вдигна озадачено вежди — не бе особено убедена.

— Имай ми доверие — заключи Едуард, вече без усмивка. Наплиска лицето си и енергично се изтри с кърпата.

— Нека да те попитам още нещо — продължи младата жена малко неуверено. — Какво си казал на колегите си в лабораторията за мен?

Едуард свали кърпата от лицето си и я погледна неразбиращо.

— В какъв смисъл? Защо изобщо трябва да им казвам нещо за теб?

— Става въпрос за връзката ни.

— Не помня — сви той рамене. — Сигурно съм споменал, че си ми приятелка.

— Приятелка или любовница? — попита Ким.

— Какво те прихваща! — тросна се вече раздражено Едуард. — Не съм разгласявал никакви лични тайни, ако това те притеснява. Пред никого не съм се впускарал в интимни подробности за нас. Откъде-накъде си седнала да ме разпитваш за това в един след полунощ?

— Извинявай, ако се чувстваш като на разпит. Не исках да те засягам. Просто ми беше любопитно какво си обяснил — все пак не

сме женени, а там, в лабораторията, вероятно си говорите за семействата...

Младата жена понечи да спомене и за Франсоа, но се отказа. В момента Едуард бе прекалено уморен и раздразнен, за да води такъв разговор, пък и вниманието му беше погълнато от изследванията. Освен това Ким не искаше да създава излишни дрызги между него и французина, още повече че не бе напълно сигурна какви са били намеренията му. Изправи се.

— Дано не съм те разстроила — въздъхна тя. — Знам колко си уморен. Лека нощ. Излезе от банята и се запъти към леглото.

— Я чакай — провикна се след нея Едуард. Бе излязъл от банята. — Пак се увлякох. Извинявай. Вместо да ти подвиквам, трябваше да ти благодаря. Наистина съм ти признателен, че за нула време успя да приготвиш вечеря за всички. Беше безупречна, всички останаха много доволни. Имахме нужда от такова разведряване.

— Благодаря ти — Ким се усмихна малко насила. — Опитвам се да помогна, доколкото мога. Знам колко ти е напрегнато.

— Успяхме да умилостивим Стантън, дано занапред бъде малко по-спокойно — каза ученият. — Сега вече мога да се съсредоточа върху лекарството и „Харвард“.

КРАЯТ НА СЕПТЕМВРИ, 1994 ГОДИНА

Очакванията на Ким, че след всички трусове отношенията между нея и Едуард най-после се оправят, много бързо започнаха да се топят. През седмицата двамата почти не се виждаха. Едуард се прибираше посред нощ, когато младата жена вече си бе легнала, и излизаше още на развиделяване, оставяйки я да спи. Не направи и най-малък опит да се срещнат, макар че Ким непрекъснато му оставяше бележки.

Нямаше връзка с никого в лабораторията и се чувстваше поткъсната от онова, което ставаше в имението, отколкото в началото на месеца. Дори Бафър се държеше по-отвратително от обикновено — или се зъбеше даже когато тя му поднасяше купичката с храна, или го нямаше никакъв. Налегна я самота. За нейна изненада вече и се ходеше на работа, нещо, което не и се бе случвало никога в края на отпуската. Когато през август бе излязла в почивка, и се струваше, че ще и е много трудно да се върне отново в болницата.

Вече се чувстваше леко потисната и изнервеността и започна да я плаши. Навремето, в началните курсове на колежа, бе страдала от депресия, която едва успя да превъзмогне. От страх да не би симптомите да се възобновят, Ким звънна по телефона на Алис Макмъри, психотерапевтка в болницата, където работеше и тя — беше ходила при нея преди няколко години. Алис се съгласи да и отдели половин час в обедната си почивка на другия ден.

В петък сутринта Ким се чувстваше малко по-бодра — навярно защото смяташе да отскочи до Бостън и мисълта за известно разнообразие при пътуването и действаше добре. Реши да не ходи с колата, а да вземе влака.

Пристигна в Бостън рано. Имаше много време до уречения час, затова отиде пеш от Северната гара до болницата. Есенният ден беше ласкав, с малки бели облачета и грейнало слънце. За разлика от Салем тук дърветата още не бяха започнали да пожълтяват.

Стана и приятно, че е отново тук — особено след като срещна неколцина колеги, похвалили я за слънчевия загар. Усети сигурността

на познатата обстановка, опора, която бе и липсвала през последните дни. Тук се чувстваше значима, ценена и на мястото си, а не просто — „приятелката на Едуард“, „домакинята“...

Тя въздъхна и влезе в чакалнята пред кабинета на Алис. Медицинската сестра я нямаше, но с влизането почти на мига вътрешната врата се отвори и лекарката се показа.

— Здравей — каза и тя. — Защо не влизаш? — и тя кимна към писалището на помощничката си. — Всички са на обяд.

Кабинетът на Алис беше обзаведен пестеливо, но с вкус. Персийският килим, меките фотьойли, палмата до прозореца и окачените по стените гравюри на импресионисти създаваха отпускащ уют.

Самата лекарка беше някак уютна — пълничка, спокойна и сърдечна, тя сякаш излъчваше около себе си доброта. Ким бе чула лично от нея, че цял живот се бе опитвала да отслабне, но без особен успех. Това обаче ни най-малко не съсипваше доброто и настроение и май я правеше още по-добра психоложка, способна да откликва искрено на проблемите на другите.

— Е, с какво мога да ти помогна? — попита Алис, след като се настаниха във фотьойлите.

Ким се впусна да и обяснява сегашния си живот. Опита се да бъде пределно искрена и си призна, че е разочарована, задето нещата не са се развили според очакванията и. Още докато говореше, се усети, че обвинява себе си едва ли не за всичко. Алис също го долови.

— Старата песен на нов глас! — възкликна лекарката, но без укор в гласа.

Сетне разпита що за човек е Едуард и с какво се занимава. Ким се зае да и го описва и начаса усети, че неволно е заела отбранителна позиция — да го защитава и оправдава.

— Не ти ли се струва, че връзката ти с Едуард напомня много на отношенията с твоя баща? — попита психоложката.

Ким се замисли и призна, че онази вечер, когато е готвила вечеря за колегите на Едуард, наистина се е държала, както навремето с баща си.

— Приликата е доста голяма — съгласи се и Алис. — Помня как си споделяла, че преди години си се стремил как ли не да угодиш на

баща си. Но както ми се струва, и при двамата работата е над всичко и това измества на заден план личния живот.

— При Едуард това е временно — възрази Ким.

— Сигурна ли си? — усъмни се другата жена. Ким се замисли, после тръсна глава, сякаш да отпъди някакви съмнения: — Човек никога не може да бъде сигурен какво се върти в главата на някой друг.

— Точно така — съгласи се лекарката. — Нищо чудно Едуард да се промени. Но както разбирам, той има нужда от подкрепа и ти му я даваш. В това няма нищо лошо, само дето ми се струва, че в момента потребностите ти не са задоволени.

— Меко казано — призна младата жена.

— Винаги трябва да мислиш какво е добро за теб и да се държиш съобразно с това — посъветва я терапевтката. — Знам, лесно е да го кажеш и трудно — да го направиш. Изпадаш в ужас при мисълта, че можеш да загубиш любовта на Едуард. Но при всички положения трябва поне да помислиш върху това.

— Нима ме съветваш да се разделя с Едуард? — погледна я стреснато Ким.

— Няма такова нещо — възрази лекарката. — Не ми е работа да ти давам такива съвети. Само ти знаеш какво да правиш. Но както сме обсъждали и преди, според мен трябва да помислиш дали не си прекалено зависима.

— Предполагаш, че съм зависима?

— Просто ти подсказвам да помислиш по въпроса — отвърна Алис. — Хора, малтретирани като деца, са склонни да пресъздават в семейството обстоятелствата, при които и в детството са ги обиждали и са засягали чувствата им.

— Но ти знаеш, че аз не съм била малтретирана — възрази Ким.

— Да, в най-общия смисъл на думата — потвърди лекарката. — Но отношенията с баща ти не са били цветя и рози. Малтретирането може да приеме най-различни форми, защото родителят има много повече власт от детето.

— Мисля, че разбирам какво имаш предвид — отвърна младата жена.

Алис се наведе напред и се подпря с длани на коленете си. Усмихна се ласкаво.

— Както гледам, има някои неща, които не е зле да обсъдим. За жалост половината час изтече. Искане ми се да можех да ти отделия още време, но тъй като се обади в последния момент, не разполагам и с минута повече — отвън сигурно вече чака следващият пациент. Но ти все пак си помисли как би желала да живееш занапред.

Ким се изправи. Погледна си часовника, смаяна колко бързо са отлетели минутите. Благодарни на Алис.

— Чувстваш ли се потисната? — погледна я лекарката. — Бих могла да ти предпиша малко ксанакс, ако смяташ, че има нужда.

Ким поклати глава.

— Не, благодаря, добре съм. Пък и са ми останали няколко хапчета от онези, които ми даде преди години.

— Звънни, ако искаш да си запишеш час — рече психоложката и двете сърдечно се сбогуваха.

Във влака за Салем, докато гледаше как пейзажите преминават покрай прозореца, Ким обмисли съвета на психоаналитичката и реши да поговори с Едуард. Никак нямаше да и бъде лесно — подобни обяснения я притесняваха неопишимо. Пък и Едуард беше изнервен до краен предел и едва ли сега беше най-подходящият момент да си изясняват личните отношения и да решават дали и занапред да живеят заедно. Въпреки това Ким беше наясно, че трябва да се престраши и да поговори с него, докато нещата не са се задълбочили още повече.

Вече в колата, на път от гарата към имението, тя погледна към лабораторията и неудържимо и се прииска да е по-самоуверена, да отиде още сега при Едуард и да настоява да поговорят незабавно. Знаеше обаче, че това не е по силите и. Нещо повече дори, бе наясно, че няма да набере смелост дори и Едуард да се прибереше по някое време следобед в къщата, освен ако той не направеше нещо, с което да и вдъхне увереност и смелост да подхване такъв разговор. Донякъде примирена, младата жена осъзна, че е принудена да чака кога Едуард ще е в настроение да обсъждат отношенията си.

Тя обаче не го видя нито в петък, нито целия ден в събота. Той се бе прибрал посред нощ и бе излязъл още по изгрев слънце. Мисълта, че трябва да всяка цена да разговаря с него, я потискаше като буреносен облак и тя почувства, че става още по-напрегната.

В неделя сутринта, колкото да прави нещо, Ким отиде в замък и се зае да подрежда архива. За това не се искаше кой знае какво усилие,

работата я поуспокои и за няколко часа я отклони от тревогите и. Към обяд обаче стомахът и напомни, че е минало доста време от сутрешното кафе и купичката студени овесени ядки.

Ким излезе от сумрачния замък и застанала на мостчето над рова, зарея поглед към есенния пейзаж наоколо. Дърветата вече се бяха обагрили в златисто, но още бяха далеч от великолепието, което щеше да настане след няколко седмици. Чайките се рееха високо в небето и се гонеха лениво с вятъра.

Ким плъзна поглед по границата на имението и по-нататък, към виещия се път. Съгледа в сянката на дърветата предницата на автомобил.

Стана и любопитно кой е спрял там и забърза през моравата нататък. Щом се приближи, се запромъква предпазливо отстрани на колата, за да види шофьора. С изненада разпозна Кинард Монихан.

Щом я забеляза, той скочи от автомобила видимо притеснен. Ким не си спомняше някога да му се бе случвало такова чудо — Кинард да се смути, та чак и да се изчерви...

— Извинявай! — гласът му прозвуча приглушено. — Само не си мисли, че съм някакъв любопитен нахал, седнал тук да дебне. Всъщност събирах кураж, за да дойда в къщата.

— От какво толкова се притесняваш? — учуди се младата жена.

— В последно време се държах доста отвратително... — заоправдава се Кинард.

— Е, било, каквото било — великодушно се усмихна Ким.

— Да, но... Все пак се надявам да не преча?

— Изобщо не пречиш — увери го тя.

— Следващата седмица приключвам с дежурството в местната болница — поясни лекарят. — Двата месеца отлетяха много бързо. След седмица, смятано от утре, се връщам в университетската болница в Бостън.

— И моята почивка приключва — каза Ким и го погледна очаквателно. Питаше се какво ли го е довело тук.

— Минах няколко пъти покрай имението — призна си Кинард, сякаш в отговор на незададения въпрос. — Но все ми се струваше неуместно да ти се изтърсвам ей така, а телефонът ти го няма в указателя.

— И аз на минаване край болницата понякога се питах какво ли правиш... — тя замълча неловко.

— Хубаво ли стана след ремонта? — поинтересува се Кинард.

— Виж сам — покани го Ким. — Стига да искаш, разбира се.

— Искам, и още как! — възкликна мъжът. — Хайде, качвай се. Ще те закарам.

Отидоха до къщата и паркираха отпред. Ким разведе Кинард из стаите. Той огледа всичко с подчертан интерес и я похвали:

— Успяла си да направиш къщата уютна, без да съсипеш колониалния стил.

Бяха на втория етаж и Ким показваше на Кинард как са успели да вместят между спалните малката баня, без да нарушават историческата ценност на постройката. Погледна случайно през прозореца и трепна. Пак се вгледа, за да се увери, че не и се е сторило, и видя, че Едуард идва с кучето през моравата към дома.

Обхвана я паника. Боже мой, само това липсваше! Кой знае какво ще си помисли Едуард, когато завари Кинард — бездруго беше все в кисело настроение, та малко му трябваше, пък и не го беше виждала от понеделник вечер.

— Хайде да слезем долу — подкани тя уплашено.

— Какво има? — изненада се Кинард.

Ким не отговори. Място не можеше да си намери от притеснение — и тя беше една, толкова да не предвиди, че Едуард може да се появи! Чудеше се как да се измъкне от неудобното положение.

— Едуард идва — рече накрая на Кинард и му махна с ръка да влезе в хола.

— Да нямаш неприятности? — смути се и той.

Ким се опита да се усмихне.

— Разбира се, че не — увери го тя. Но гласът и трепереше и на гърлото и бе заседнала буца.

Входната врата се отвори и Едуард влезе. Бафър с лай се устреми към кухнята, да провери дали на пода не е паднала храна.

— А, ето те и теб! — каза Едуард, след като я видя.

— Имаме гости — отвърна тя, скръстила ръце върху гърдите си.

— Виж ти! — възкликна Едуард и влезе в хола.

Ким запозна двамата мъже. Кинард се приближи и протегна ръка, но Едуард не се помръдна — мислеше.

— Ама разбира се! — каза и щракна с пръсти. После също се пресегна и се здрависа радушно.

— Помня ви. Работехте в моята лаборатория. После започнахте работа като хирург.

— Добра памет — отбеляза Кинард.

— Помня дори на какво беше посветено изследването ви — допълни Едуард и се впусна да описва темата, по която той бе работил една година.

— Срам ме е, че вие помните по-добре от самия мен — вметна Кинард.

— Ще пийнете ли една бира? — предложи другият мъж. — Имаме ледена „Сам Адамс“.

Кинард премести поглед от Ким към Едуард.

— Не, аз ще си вървя — отвърна той.

— Ама защо бързате толкова! — възкликна Едуард. — Останете, ако разполагате с време. Сигурен съм, че на Ким и е скучно сама. Налага се да се връщам на работа. Отскочих само да я питам нещо.

Ким бе не по-малко изумена, отколкото Кинард. Едуард изобщо не се държеше така, както бе очаквала. Вместо да е избухлив, раздразнителен и да вдигне страхотен скандал, той беше във великолепно настроение. Беше направо неузнаваем.

— И аз не знам как да се изразя — подхвана ученият, — но ми се ще изследователите да се преместят в замъка. Ще бъде къде-къде по-удобно да нощуват в имението, понеже много от опитите изискват денонощно наблюдение. Пък и замъкът е празен, вътре има колкото щещ обзаведени стаи и е смешно учените да бият толкова път до хотелите. Плаща „Омни“.

— Ами не знам... — смутолеви младата жена.

— Хайде, Ким — примоли се Едуард. — Само временно. — Семействата им ще пристигнат съвсем скоро и тогава вече те ще си купят къщи.

— Да наистина, но... в сградата е пълно с ценни за семейството предмети.

— Не се притеснявай за това — успокои я мъжът. — Познаваш ги моите хора. Няма да докоснат нищо и с пръст. Слушай, лично ти гарантирам, че няма да има никакви трудности. Стане ли някой гаф, показвам им вратата, и толкоз.

— Нека помисля.

— Какво толкова има да мислиш? — настоя внимателно Едуард. — Тези хора са ми като роднини. Пък и те като мен спят най-много от един до пет. Дори няма да усетиш, че са там. Нито ще ги чуваш, нито ще ги виждаш. Ще ги настаним в крилата за прислугата и за гостите. — Едуард намигна на Кинард и добави: — Най-добре да отделим мъжете от жените, само това оставаше, да сгазят лука и да си имам разпавии със семействата им.

— Няма ли да се разсърдят, че ги пращаме в пристройките? — поинтересува се Ким.

Беше и все по-трудно да устои на прямата, дружелюбна настойчивост на Едуард.

— Какво ти сърдене, ще ти целуват ръце — увери я той. — Не мога да ти опиша колко признателни ще бъдат. Благодаря ти, слънчице! Същински ангел си — възкликна Едуард и целуна Ким по челото, после я прегърна. Пусна я и се извърна към госта. — Кинард! Вече знаеш къде сме, винаги си добре дошъл. Ким се нуждае от компания. За жалост аз сега съм малко зает. — Свирна оглушително, при което Ким настръхна, а Бафър излетя от кухнята с подвита опашка. — Е, хайде, чао! — махна им Едуард. След миг пътната врата се затръшна.

Известно време Ким и Кинард само се гледаха.

— Съгласих ли се? Така и не разбрах — подхвана първа младата жена.

— Всичко се разигра доста бързо — призна Кинард, все още с озадачена физиономия. — Във всеки случай не сме застреляни и даже аз май съм поканен. На това му се вика „по-добрият вариант“ — той се засмя малко неловко.

Ким отиде на прозореца и загледа как Едуард и кучето пресичат моравата. Едуард му метна пръчка — да я погони.

— Той се държи доста по-свободно, по-самоуверено и дружелюбно, отколкото навремето, когато работех в неговата лаборатория — продължи Кинард. — Повлияла си му положително. Преди години беше такъв един скован, сериозен... абсолютен сухар. Всъщност какво да увъртам, направо си беше един вечно отваян мухльо.

— Работи над голям проект — поясни Ким. — Товари се много, но и постига много, затова наистина има друго самочувствие.

Напоследък е под голяма пара... Още гледаше през прозореца. Едуард и Бафър се забавляваха неописуемо с пръчката.

— Никога не знаехме какво ще го прихване в следващия момент — замислено продължи Кинард, все още раздвоен между спомените и впечатлението от неочакваната среща.

Ким се извърна към него. Поклати глава и притеснено разтърка чело.

— В какво пак се забърках! — завайка се тя. — Не ми е особено приятно, че колегите на Едуард ще живеят в замъка.

— Колко души са? — попита Кинард.

— Петима — отвърна тя.

— Замъкът празен ли е?

— Да, там не живее никой, ако ме питаш това — рече младата жена. — Но инак не е празен. Искаш ли да го видиш?

— С удоволствие.

Пет минути по-късно Кинард стоеше наред балната зала с висок таван. Върху лицето му се беше изписало неверие.

— Сега виждам защо се притесняваш — поде той. — Тук прилича на музей. Мебелите са невероятни, а колкото до пердетата, никога не съм виждал толкова много.

— Шити са през двайсетте години на века — поясни младата жена. — Казвали са ми, че платът е дълъг хиляда метра.

— Цял километър! — ахна смаян Кинард.

— Ние с брат ми наследихме замъка от дядо — продължи Ким. — Нямаме никаква представа какво да правим с всичко това тук. И все пак се притеснявам какво ще кажат баща ми и брат ми, задето съм пуснала вътре петима непознати.

— Я да видим къде ще живеят — предложи Кинард.

Огледаха крилата. Всяко имаше свое стълбище и входна врата и по четири стаи.

— Както гледам, няма да се налага да влизат в основната част на къщата — изтъкна Кинард.

— Прав си — съгласи се Ким.

Стояха в една от стаите за прислугата.

— Може би е излишно да се притеснявам. Тримата мъже могат да спят в това крило, а жените — в крилото за гости. Ким надзърна в банята.

— Леле! — възкликна той. — Я ела насам, Ким!

Тя отиде при него.

— Какво има?

Той и посочи тоалетната.

— Няма вода — поясни.

Надвеси се над мивката и завъртя крана. От него не потече нищо.

— Явно има повреда.

Провериха и другите стаи в крилото за прислугата. Вода нямаше никъде. Отидоха и в крилото за гости, там обаче всичко беше наред — повредата беше само във второто крило.

— Ще се обадя на водопроводчика — каза Ким.

Излязоха от крилото за гости и отново прекосиха централната част на къщата.

— Институтът „Пийбоди-Есекс“ ще хареса постройката — отбеляза мъжът.

— На драго сърце ще сложат ръка на архива във винарската изба и на тавана — вметна Ким. — Задръстени са със стари писма и документи отпреди триста години.

— О, трябва на всяка цена да ги видя! — възкликна Кинард. — Може ли?

— Разбира се. Тръгнаха в обратната посока и се качиха по стълбите на тавана. Ким отвори вратата и с театрален жест махна на Кинард да влезе:

— Добре дошъл в архивите на Стюартови.

Кинард тръгна по пътеката в средата, като оглеждаше кантонерките, сандъците и кашоните. Поклати глава. Беше смаян.

— Навремето, като малък събирах марки — подхвана той. — Само да знаеш колко съм мечтал да намеря място като това — истинска съкровищница!

— В мазето има още толкова — допълни домакинята — стана и приятно, че Кинард е изумен.

— Ако ми падне, няма да излизам един месец оттук.

— Може да се каже, че аз вече прекарах сред архива един месец — каза тя. — Издирвах материали, свързани с една от моите прапрабаби — Елизабет Стюард, пострадала по време на лова на вещици през 1692 година.

— Ама наистина ли? — не повярва мъжът. — Това ми се струва невероятно. За мен е страшно интересно — може би не помниш, но преди медицината съм завършил история на САЩ.

— Забравила съм, наистина.

— Докато бях дежурен в местната болница, посетих почти всички забележителности в Салем — обясни Кинард. — Мама ми дойде на гости за кратко и ги обиколихме заедно.

— Защо не си поканил блондинката от спешното отделение? — попита Ким още преди да се е усетила какво говори.

Кинард обаче безгрижно се ухили:

— Нямахме как да я поканя. Налегна я носталгия по дома и тя се прибра в Кълъмбъс, щата Охайо. А при теб как вървят нещата? Както гледам, отношенията ти с доктор Армстронг процъфтяват.

— И ние си имаме своите малки кризи — отвърна уклончиво Ким.

— А как прапрабаба ти е пострадала при лова на вещици? — любопитства мъжът.

— Обявили са я за вещица. И са я обесили.

— Защо никога не си ми споменавала за това?

— Защото се бях забъркала в заговор — засмя се Ким. — Но ако говорим сериозно, мама ми е забранила да го споменавам. Сега обаче нещата се промениха. Онова, което за нея е най-съкровена тайна, за мен се превърна в нещо като малък изследователски кръстоносен поход. Искам да науча възможно най-много за случилото се.

— И успя ли да откриеш нещо? — поинтересува се Кинард.

— Да, но не много — отговори младата жена. — Затова пък тук — материали колкото щещ, лошото е, че ми отнема повече време, отколкото очаквах. Кинард сложи ръка върху дръжката на едно от чекмеджетата и погледна Ким.

— Може ли?

— Естествено.

Както повечето сандъци и кантонерки на тавана, и това чекмедже бе пълно с какви ли не пликове, документи и тефтери. Кинард порови, ала не откри никакви марки. Накрая взе един от пликовете и извади писмото.

— Сега разбирам защо тук няма марки — рече той. — Марките са измислени чак в края на XIX век. А това писмо е от 1698 година!

Ким грабна плика. За получател беше посочен Роналд.

— Ама че късметлия си! — възкликна тя. — Да знаеш колко съм ровила, само и само да открия писмо като това, а ти още влязъл, не влязъл и го намираш!

— Радвам се, че съм ти помогнал — отвърна мъжът.

Подаде и и писмото.

Тя го прочете на глас:

12 октомври 1698 г. Кеймбридж

Драги тате, признателен съм ти от все сърце за десетте шилинга, понеже ми трябваха много в тия тежки дни, докато свикна с живота в колежа. Смирено бих искал да ти съобщя, че постигнах пълен успех в начинанието, което обсъдихме надълго и нашироко, преди да се запиша да следвам. След продължително усърдно издирване успях да установя къде се намира доказателството, използвано срещу скъпата ми покойна майка — то е в покоите на един от уважаваните ни преподаватели, според когото страховитата му природа е твърде любопитна. Той ми го показа и след като го видях с очите си, това вся известен смут в душата ми, ала миналия вторник, по време на следобедната почивка, когато всички се бяха оттеглили в трапезарията, се престраших да посетя гореспоменатите покои и според наставленията ти смених името с измисленото Рейчъл Бингам. Със същата цел вписах името и в картотеката на Харвардската библиотека. Надявам се, драги ми татко, сега вече ще намериш поне малко успокоение, че този ужасен позор върху името „Стюарт“ е заличен. Колкото до моето учение, мога със задоволство да ти съобщя, че на изпитите се представям добре. Младежите, с които деля една стая, са изключително свестни. Ако не броим тегобите, за които ти благоразумно ме предизвести предварително, се чувствам добре и съм здрав.

С обич, твой син Джонатан.

— Ама че работа! — изруга Ким, след като прочете писмото.

— Какво те смущава? — учуди се Кинард.

— Това проклето доказателство — отвърна тя и посочи писмото.

— И тук става дума за доказателството, използвано срещу Елизабет. В документ, който открих в архивите на окръжния съд на Есекс, то е определено като окончателно, което ще рече, че е неоспоримо и присъдата, издадена въз основа на него, не може да бъде обжалвана. Споменава се в още няколко писма, но никъде не е описано. Та основната цел на моя кръстоносен поход е да разбере какво е представлявало.

— Имаш ли някакви предположения? — поинтересува се Кинард.

— Според мен е свързано с окултизма — отговори младата жена. — Вероятно става въпрос за книга или кукла.

— Мен ако питаш, от писмото по-скоро излиза, че е било книга — сподели мъжът. — Но нямам представа какво според тях би могло да е „страховита“ книга. Първият готически роман е написан чак през XIX век.

— Ами ако е книга, където е описано как се приготвя магьосническа отвара, за която се използват човешки органи?

— Не съм се сетил за това — рече Кинард.

— В дневника си Елизабет споменава, че са майсторели кукли — поясни Ким. — Тъкмо заради кукла е осъдена Бриджет Бишоп. Според мен една кукла става „страховита“ или ако е осакатена, или ако има сексуален подтекст. При онзи морал на пуританите нищо чудно доста неща, свързани със секса, да са били смятани за страховити.

— Заблуждаваме се, като смятаме, че пуританите са били противници на секса — каза Кинард. — Помня от лекциите по история, че като цяло са смятали греховете, свързани със секса преди брака и с похотта, за по-допустими от лъжата и интересчийството, защото според тях лъжата и себичността влизат в разрез с Божия завет.

— Значи от времето на Елизабет нещата са се преобърнали — засмя се язвително Ким. — Онова, което за пуританите е било смъртен грях, в днешното общество се смята едва ли не за добродетел. Достатъчно е да послушаш някое от заседанията на един или друг държавен орган.

— Значи се надяваш да разрешиш загадката около доказателството, като прегледаш всички тези документи — махна с ръка мъжът към тавана.

— Да, като прегледам архива тук и във винарската изба — потвърди Ким. — Занесох едно от писмата на Инкрийс Мадър в „Харвард“, понеже в него пишеше, че доказателството е в сбирките на университета. Но ударих на камък. Библиотекарките не откриха никъде името на Елизабет Стюарт от XVII век.

— Ако се съди от писмото на Джонатан, е трябвало да търсиш „Рейчъл Бингам“ — напомни Кинард.

— Да, сега вече знам. Но и това нямаше да ми помогне. През зимата на 1764 е бушувал пожар, изпепелил университета и неговата библиотека. Изгорели са не само всички книги, но и картотеките и показалците. За нещастие никой няма представа какво точно е било унищожено. Опасявам се, че и в „Харвард“ няма как да ми помогнат.

— Жалко. Но все пак можеш да се надяваш да откриеш нещичко сред тези документи — опита се да я успокои Кинард.

— Това е последната ми надежда — съгласи се младата жена. — Ще помогнеш ли?

Показа му как реди материалите по години и теми. Дори го заведе на мястото, където бе работила сутринта.

— Непосилна задача — изпъшка той след половинчасово ровене и изтупа ръце от праха. После си погледна часовника. — Трябва вече да тръгвам. Имам следобедна визитация.

Ким го изпрати до колата. Кинард предложи да я закара до къщата, тя обаче отказа — смятала да поработи още няколко часа на тавана и да прегледа най-вече чекмеджето, където той с такава лекота бе открил писмото на Джонатан.

— Сигурно не бива да питам — подхвана Кинард, вече след като отвори вратата на автомобила, — но какво правят Едуард и екипът му?

— Така си е, не бива да питаш — потвърди домакинята. Заклеха ме да си мълча. Но е публична тайна, че разработват лекарство. Едуард преустрои някогашната конюшня в лаборатория.

— Не е вчерашен, знае какво прави — отбеляза мъжът. — Това място е страхотно за научна лаборатория.

Понечи да се качи в колата, но Ким го спря.

— Искам да те питам нещо. Противоречи ли на закона учените да вземат експериментално лекарство, което още не е минало клинични изследвания?

— Според правилника на Службата за лекарствени средства такова лекарство не може да се дава на доброволци — отвърна Кинард. — Но дори и учените да го вземат, Службата няма право да им забрани. Няма и да ги накаже, но не е изключено да им правят въртели, когато подадат молба за регистрирането на новото лекарство.

— Лоша работа — поклати глава Ким. — Надявах се да е противозаконно.

— Едва ли е нужно да съм Нобелов лауреат, за да се досетя защо питаш.

— Не съм казала нищо — заоправдава се младата жена. — Ще ти бъда признателна, ако и ти си мълчиш.

— И на кого според теб ще хукна да разправам! — възкликна риторично мъжът. Поколеба се и допълни: — Всички ли вземат лекарството?

— Не подпитвай, няма да ти кажа — отсече Ким.

— Ако го вземат, може да възникне сериозен етичен въпрос — предупреди Кинард. — Току-виж ги обвинили, че върху понископоставените членове на екипа е оказана принуда.

— Според мен тук няма принуда — възрази тя. — Виж, май има нещо като групова истерия, но не и принуда.

— При всички положения не е особено мъдро да вземат лекарство, което не е преминало всички изследвания — настоя Кинард. — Съществува голяма опасност да се появи странично действие, това не е шега...

— Радвам се, че се видяхме отново — рече Ким, за да смени темата. — Драго ми е, че си останахме приятели.

Кинард се усмихна.

— Не бих могъл да го изразя по-добре.

Сетне подкара, а Ким му махна. Изпрати го с поглед, докато той се скри зад дърветата. Домъчня и че си е тръгнал. Ненадейното му посещение я беше поразведрило.

Върна се в замъка и се качи на тавана. Още се радваше на топлотата, останала в душата и след срещата с Кинард, когато се сети озадачена за случката с Едуард. Помнеше ясно как първия път, когато

бе споменала името на Кинард, Едуард бе изревнувал. От това реакцията му днес следобед я стъписа още повече. Ким се запита дали следващият път, когато го види, той няма със закъснение да и вдигне скандал. Надвечер Ким реши да прекрати търсенето. Излезе от замъка и се насочи през моравата към къщата. Слънцето се бе снишило в небето на запад. Беше есен, скоро и зимата щеше да почука на вратата.

Вече приближаваше, когато дочу в далечината превъзбудени гласове. Обърна се и видя, че Едуард и другите изследователи са напуснали усамотението си в лабораторията.

Загложди я любопитство: загледа как групата се приближава. Дори отдалеч си личеше, че учените се държат като палавници, пуснати в междучасие. Чу ги да се смеят и да крещят. Мъжете си подхвърляха топка.

Първото, което и хрумна бе, че са направили някакво невероятно откритие. Колкото повече се приближаваха, толкова по-сигурна беше тя в това. Но когато ги деляха само някакви си десетина крачки, Едуард я опроверга.

— Погледни ми екипа! — провикна се той. — Току-що им съобщих, че си предложила да отседнат в замъка, и те направо пощръкляха.

— Хип, хип, ура! — възторжено ревна развеселената група и избухна в смехове.

Тя също се усмихна. Обхваналото ги веселие беше заразително. Приличаха на колежани, отишли на купон. Започнаха един през друг да и благодарят и да я обсипват с комплименти.

— Днес си облечена много шик — намигна и германецът.

Ким погледна коженото яке и дънките си. Дрехите и определено не бяха нищо особено.

— Благодаря — отвърна с недоумение тя.

— Искане да те успокоим за мебелите в замъка — намеси се и Франсоа. — Разбрахме, че са семейна реликва, ще внимаваме много, и — честна мускетарска — дори пращинка няма да падне върху тях! — французинът се поклони с шеговита церемониалност, размахал въображаема шапка с перо пред изнесения си напред крак. Елинор пристъпи напред и ни в клин, ни в ръкав прегърна Ким.

— Трогната съм от безкористния ти принос за каузата — прочувствено изрече тя. После стисна Ким за ръката и я погледна в

очите. — Много ти благодаря. Ти си върхът, да знаеш!

Младата жена кимна смутено. Не знаеше какво да каже. Внезапно и се стори, че има нещо зловещо в тоя изблик на патос, но тя бързо прогони нелепото хрумване. Господи, а тя се бе противила на идеята тези хора да дойдат тук. Почувства се дребнава.

— Ким! — повика я Едуард. — Дали ще е удобно колегите сега да идат в замъка, за да им покажеш стаите, които си им определила?

— Защо не! — кимна тя.

Младата жена се обърна и поведе превъзбудените изследователи към замъка. Дейвид и Глория избързаха напред и тръгнаха до нея. Обсипаха я с въпроси, надпреварваха се да изразяват възторга си. Щом влязоха във величествената сграда, всички започнаха да ахкат и да охкат, особено в просторната бална зала и в официалната трапезария с гербовите флагове.

Ким им показва пристройката за гостите и предложи там да се настанят жените.

Сетне отидоха и в крилото за прислугата. Мъжете веднага се споразумяха кой къде ще спи, въпреки че някои от стаите бяха похубави. Ким се възхити от разбирателството им.

— Мога да помоля да включат и телефона — каза младата жена.

— Не си прави труда — отвърна Дейвид. — Признателни сме ти, но не е нужно. Ще идваме тук колкото да спим, а ние не спим много. Ще използваме телефона в лабораторията.

След обиколката из замъка обсъдиха какво да правят с ключовете и решиха сега-засега да не заключват входните врати на крилата. Ким обеща да извади ключове час по-скоро.

Учените отново започнаха да и благодарят как ли не, оживлението продължаваше да държи висок градус, сякаш всички бяха постигнали мечтата на живота си. Не след дълго се отправиха към хотела, за да вземат багажа си. Ким и Едуард отидоха в къщата. Той беше в чудесно настроение.

— Скъпа, ти наистина помогна да се промени обстановката в лабораторията — рече и. — Както виждаш, всички са на върха на щастието. И понеже душевното състояние е много важно, сигурен съм, че то ще се отрази благотворно и върху работата. Разбираш ли, твоят принос в начинанието е огромен!

— Радвам се, че съм помогнала с нещо — отвърна Ким, озадачена и смутена от високопарните му думи. Господи, сякаш говореше не Едуард, а друг, непознат човек. Стигнаха къщата. Младата жена се изненада, когато и Едуард влезе с нея вътре. Мислеше, че той, както ставаше напоследък, веднага ще се върне в лабораторията.

— Много мило, че този Монихан намина да те види — усмихна се младият мъж и я прегърна здраво. После се вгледа настойчиво в очите и. — Ким, скъпа...

Ким го зяпна с отворена уста — трябваше да се насили, за да я затвори.

— Пие ми се бира — внезапно промени тона си Едуард. — Ти искаш ли?

Тя поклати глава. Бе изгубила дар-слово. Докато вървеше след Едуард към кухнята, се мъчеше да събере смелост и да отвори дума за отношенията им. Отдавна не го беше виждала в такова настроение. Той отиде при хладилника. Ким седна на един от високите столове без облегалки. Тъкмо да заговори, когато Едуард отвори бирата и отново я смая.

— Извинявай, че последния месец се държа като келеш — рече и. Отпи от бирата, оригна се, извини се още веднъж. — От ден-два си мисля за това — сега си давам сметка какъв неблагодарник и дръвник съм бил. Не че си търся оправдание, но наистина съм под страхотна пара: и Стантън, и онези от „Харвард“, и колегите ми късат нервите — дори самият аз си усложнявам живота. Но не биваше да допускам това да застава между нас. Прости ми.

Ким беше стъписана от признанието му. Изобщо не го беше очаквала.

— Виждам, че си разстроена — продължи той. — Не ми казвай нищо, ако не искаш. Знам, че ти е криво и ми се сърдиш.

— Но аз искам да поговорим — настоя младата жена. — И то от доста време... В петък отскочих до Бостън, до една психоаналитичка, при която съм ходила преди години.

— Браво на теб! — поздрави я Едуард.

— След разговора с нея се замислих за нашите отношения — продължи Ким и се вторачи в дланите си. — Запитах се дали сега наистина не е по-добре и за двамата... да не живеем заедно.

Едуард остави бирата и взе ръцете и в своите.

— Разбирам те — каза и. — Разбирам защо се чувстваш така. Но осъзнавам грешките си и смятам, че мога да ги отстраня.

Ким понечи да го прекъсне, но той поклати глава и продължи:

— Единственото, за което те моля, е още няколко седмици нещата да си останат така — аз да спя в моята, а ти — в твоята стая. Решиш ли в края на този пробен период, че не бива и занапред да живеем заедно, ще се пренеса в замъка, при другите.

Ким се замисли — бе трогната от угризенията и прозорливостта на Едуард. Предложението му и се стори разумно.

— Добре — съгласи се тя накрая.

Едуард се пресегна и дълго я прегръща. Ким обаче не успя да се отпусне. Беше и трудно да смени толкова светкавично посоката.

— Хайде да го полеем — предложи той. — Искаш ли да идем някъде на вечеря — само ние двамата?

— Знам, че нямаш време — напомни му Ким. — Но ти благодаря за поканата.

— Дрън-дрън, нямал съм време! — възрази Едуард. — Все ще откопча някой и друг час. Хайде пак да идем в онова заведение, където бяхме първия път! Помниш ли го?

Тя кимна. Едуард обърна на един дъх бирата.

Докато се отдалечаваха с автомобила от имението, Ким хвърли поглед към замъка и си припомни щастливите лица на екипа.

Самият Едуард изглеждаше неузнаваем — лицето му сияеше, доскоро скованите му и опънати от нерви черти сега бяха отпуснати и излъчваха удовлетворение.

— Започнахте ли да вземате лекарството „Ултра“? — внезапно се обади младата жена.

— Разбира се. Още във вторник.

Ким понечи да сподели какво и е казал Кинард, но размисли — Едуард щеше да се ядоса, че е обсъждала с външен човек изследванията.

— Вече научихме нещо интересно — оповести той с усмивка. — Тъканното равнище на лекарството не може да бъде критично, защото при всички ни се наблюдават еднакво добри резултати, макар че дозите се различават съществено.

— Дали еуфорията, в която сте изпаднали и ти, и другите, не е свързана с лекарството? — предположи младата жена.

— Разбира се, че е свързана — кимна той. — Ако не пряко, то поне косвено. Само двацет и четири часа, след като взехме първата доза, всички се почувствахме освежени, успокоени, бодри, уверени и дори... — Едуард затърси думата. Накрая каза: — Доволни. Отърсихме се като с вълшебна пръчка от тревогата, потиснатостта, умората, сприхавостта, които ни мъчеха, преди да вземем „Ултра“.

— Ами страничното действие?

— Единственото странично действие, което установихме, е пресъхването на устата, но и то се наблюдаваше само в началото. Единствено при мен се забелязваха известни затруднения със зрението от близко разстояние, но и те изчезнаха след едно денонощие, освен това ми се е случвало и друг път при преумора.

— Научили сте много... Дали да не спрете да вземате лекарството? — предложи плахо Ким.

— Не се налага — възрази Едуард. — Получаваме отлични резултати. Нося дори на теб, може би искаш да опиташ?

Той бръкна в джоба на сакото си и извади флаконче с капсули. Подаде го на Ким. Тя се дръпна като попарена.

— Не, благодаря!

— За Бога, поне вземи шишенцето! — възкликна ученият. От немай-къде тя му позволи да го пусне в ръцете и. — Помисли само! Нали помниш, преди доста време си говорехме, че сме саможиви и се притесняваме пред хора. Е, с „Ултра“ няма такова нещо. Взимам го по-малко от седмица, а вече успях да изявя истинската си същност — вече съм такъв, какъвто винаги съм мечтал да бъда. Защо не опиташ? Нямах какво да губиш.

— Не ми се струва редно да вземам лекарство, за да променям нещо в характера си, което не харесвам — поклати глава младата жена. — Личността се изгражда с опит, а не с химия.

— Вече сме водили този разговор — засмя се Едуард. — Но като химик сигурно гледам различно на нещата. Постъпи както смяташ за добре. Гарантирам ти обаче, че ако опиташ, ще се чувстваш по-самоуверена. И това не е всичко. Смятаме, че лекарството засилва паметта и притъпява умората и безпокойството. Ето, и днес сутринта се убедих в това. Звъннаха ми от „Харвард“ — били завели съдебно дело срещу мен. Вбесих се, но ми мина за някакви си пет минути. Лекарството разсея гнева и вместо да блъскам по стените, бях в

състояние да обмисля нещата спокойно и да взема съответните решения.

— Радвам се, че ти помага — обади се плахо тя. — Но въпреки това не искам да го вземам. Опита се да му върне флакончето, той обаче изтласка ръката и.

— Задръж го. Моля те само да помислиш хубаво. Почнеш ли да вземаш по една-едничка капсула на ден, направо няма да повярваш — ще се преобразиш!

Ким видя, че Едуард е непреклонен, и пусна шишенцето в дамската си чанта.

По-късно в ресторанта, застанала пред огледалото в тоалетната, зърна флакончето в чантата си. Извади го и махна капачето. Взе една от сините капсули и я разгледа. Не и се вярваше това нищо и никакво хапче да е в състояние да сътвори всички чудеса, за които Едуард и бе разказал.

Погледна се в огледалото и волю-неволю си призна, че би дала всичко, само и само да има по-голямо самочувствие и да се отърси от страха. Призна си, че наистина е доста изкусително да се опита да разсее тревогата, която, макар и слаба, се бе загнездила в душата и. Погледна пак капсулата. Сетне поклати глава. Без малко да се поддаде на съблазънта, после обаче върна хапчето във флакончето и си повтори, че решението не е в лекарствата. Нима някога бе вярвала в бързите, лесни решения? Върна се в салона на ресторанта. С годините бе прозряла, че най-добрият начин да разреши проблемите е да поеме по стария изпитан път — да помисли върху нещата, да ги изстрада, да положи усилия. Вгледа се някак отсъстващо в скупчените край масите усмихнати хора и внезапно осъзна иронията на ситуацията: „Няма такова нещо като безплатна вечеря, каза си Ким. И даром даденото все някога се плаща, по един или друг начин“. Странно, но тази мисъл някак я успокои.

По-късно същата вечер, докато четеше в леглото, Ким чу как входната врата се затръшва и трепна. Погледна часовника — още нямаше единайсет.

— Едуард? — повика притеснена.

— Аз съм! — обади се той, както изкачваше по две стъпала наведнъж. Надзърна в стаята на Ким. — Дано не съм те уплашил.

— Не е трудно — отпусна се тя.

— Добре ли си?

— По-добре от това — здраве му кажи! — засмя се мъжът. — Преливам от сили, а съм станал по никое време, още в пет.

Отиде в банята и от там продължи да бърби оживено и да разказва какви смехории са се случили тази вечер в лабораторията — все едно, че учените само това и вършеха: да си погаждат безобидни номера.

Докато той говореше, Ким си помисли колко различно е нейното настроение от настроението на всички останали в имението. Въпреки очевидния обрат в отношението на Едуард, тя още се чувстваше малко потисната и притеснена.

Щом приключи в банята, Едуард се върна в стаята и и приседна на крайчеца на леглото. Протегна ръка и я плъзна по косата на Ким.

— Лягаш ли си вече? — попита тя. Нима наистина щеше да си тръгне сега, когато напрежението помежду им бе започнало да се топи?

— Да — кимна той. — Налага се да ставам в три и половина заради един опит, който провеждам. Тук нямам аспиранти, които да ми вършат черната работа.

— Не си доспиваш — усмихна му се загрижено Ким.

— Няма такова нещо — възрази той. Сетне внезапно смени темата — Колко пари си наследила заедно с имението?

Ким примига. Напоследък, отвореше ли уста, Едуард все я изненадваше. Изобщо не му беше в стила да задава такива нетактични въпроси.

— Ако се притесняваш, не е задължително да ми казваш — допълни той, видял, че младата жена се колебае. — Питам те само защото искам и ти да спечелиш нещичко от дивидентите на „Омни“. Не желая да продаваме още от акциите на фирмата, но ти си друго. Ще направиш добри пари, ако вложиш в лекарството.

— Не разполагам със свободни средства, всичко вече е вложено — успя да изпелтечи тя.

— Не ме разбирай погрешно. Не се правя на търговски пътник. Просто искам да ти се отблагодаря за помощта, която оказваш на „Омни“ — все пак разреши лабораторията да бъде построена тук, искам да ти направя малка услуга.

— Признателна съм ти.

— Дори и ако решиш да не влагаш пари, ще ти направя подарък и ще ти дам малко акции — продължи ученият. Потупа я през завивката по крака и стана. — Ъ, да лягам Смятам четири часа да спя непробудно — очите ми се затварят. Откакто вземам „Ултра“ спя толкова дълбоко, че и четири часа са ми предостатъчни — наистина. Дори не съм предполагал, че сънят може да е така сладък.

С пружинираща стъпка се върна в банята и пак се зае да си мие зъбите.

— Не прекаляваш ли? — провикна се Ким.

Той пак надникна в стаята и.

— Какво?

— Вече си ми зъбите — напомни му младата жена.

Едуард погледна четката, сякаш тя е виновна. Поклати глава и се засмя.

— Превръщам се в разсеяния професор от вицовете — подметна той и излезе.

След час в стаята на Едуард още светеше. Надзърна, но видя, че той вече е заспал. Явно се беше унесъл още преди да успее да угаси лампата.

Младата жена отиде до леглото, дочула тежкото му дишане. Не беше учудена, че Едуард спи толкова дълбоко — знаеше, че е капнал от умора. Угаси лампата и се върна в своята стая.

ПОНЕДЕЛНИК, 26 СЕПТЕМВРИ 1994 ГОДИНА

Когато най-сетне отвори очи, Ким стъписана видя, че вече наближава девет часът. Беше се успала. Стана и надзърна в стаята на Едуард. Леглото бе оправено, явно отдавна бе излязъл. Преди да си вземе душ, Ким звънна на водопроводчика — бързаше да завърши ремонта на банята — и се отправи към лабораторията. Не бе ходила там от доста време и не изгаряше от желание да го прави — все имаше чувството, че се натрапва.

— Ким! — възкликна развълнуван Дейвид. Той пръв я видя на вратата към празната приемна. — Каква приятна изненада.

Извика и на другите, че младата жена им е дошла на гости. Всички, дори Едуард, зарязаха работата и се скупчиха около нея. Ким усети, че се изчервява. Не обичаше да е център на вниманието.

— Имаме топло кафе и понички — усмихна се Елинор. — Да ти донеса ли?

Господи, какво им ставаше на всичките! Отрупвах я с внимание, каквото отдавна бе забравила. Новината за напредъка във „водопроводната епопея“ приеха с възторжени възгласи и комични коментари, а когато Ким понечи да си тръгне, решително не и позволиха, преди да и покажат с какво са напреднали те самите.

Дейвид я хвана под ръка и я накара да погледне през микроскопа, после и показа компютърни разпечатки, от които личало как лекарството „Ултра“ променяло спонтанното изстрелване на някои нервни клетки в ганглиите. Още преди Ким да е проумяла какво точно гледа, Дейвид грабна разпечатките от ръцете и я поведе към инкубатора за тъканни култури. Там и обясни как проверявал културите за признаци на токсичност.

Глория, Курт и останалите бяха не по-малко ентузиазирани. Те заведоха Ким долу, при животните. Показаха и горките твари: подложени на стрес плъхове и маймуни, които сякаш не можеха да си намерят място в клетките. След това и показаха същите животни, на

които бе дадено лекарството „Ултра“ и импрамин. Ким се престори на много заинтригувана, въпреки че и се искаше час по-скоро да се озове навън.

Докато обикаляше напред-назад из лабораторията, тя забеляза, че учените не само са дружелюбни, но и не спорят непрекъснато, както бе в началото. Надпреварваха се да и се хвалят, ала търпеливо изчакваха да им дойде редът.

— Беше много интересно — опита се да се измъкне Ким и се насочи към изхода. — Благодаря, че отделихте толкова време, за да ме разведете.

— Почакай за миг! — извика Франсоа.

Завтече се към писалището си, грабна купчина снимки и пак на бегом се върна при нея. Бяха цветни фотографии, получени чрез скенер за томография на емисиите позитрони.

— Мисля, че са... — затърси тя думата, с която да не стане за смях. Накрая изстреля: — Невероятни.

— Нали? — зарадва се французинът и наклони глава, за да ги види под малко по-различен ъгъл. — Приличат на платно на модернист.

— Какво точно разчиташ в тях? — поинтересува се младата жена.

Предпочиташе да си тръгне, но всички бяха вперили очи в нея и тя се почувства длъжна да попита нещо.

— Цветовете обозначават концентрацията на радиоактивност в лекарството „Ултра“ — поясни Франсоа. — Червеното е за най-високата концентрация. От снимките проличава недвусмислено, че лекарството се съсредоточава най-вече в горната част на мозъчния мост, в средния мозък и в продълговатия мозък.

— Да, помня, че и Стантън подметна нещо за продълговатия мозък.

— Точно така — потвърди ученият. — Това е най-първичната, или рептилна част на мозъка и е свързвана с автоматичната му дейност, включително с настроението, чувствата и дори обонянието.

— А също със секса — добави ухилен Дейвид.

— Какво означава „рептилна“? — попита Ким. Знаеше, че това е латинският термин за влечугите — пробуждаше у нея неприятни усещания, понеже тя открай време се боеше от змии.

— Използва се за онази част на мозъка, която наподобява мозъка на влечугите — поясни Франсоа. — Това, естествено, опростява твърде много нещата, но инак е удобно. Човешкият мозък се е развил от някакъв далечен предшественик, общ и за нас, и за влечугите, но това не означава, че е достатъчно да вземеш мозъка на някое влечуго и да му туриш отгоре две мозъчни полукълба.

Всички се засмяха. Ким също се усмихна. Нямахше как да устои на общото настроение.

— Колкото до първичните инстинкти — намеси се и Едуард, — и при нас те са като при влечугите. Разликата е, че нашите са обвити в какви ли не обществени и цивилизационни условности. В превод това ще рече, че мозъчните полукълба имат твърди връзки, които овладяват присъщото на влечугите поведение.

Ким си погледна часовника.

— Наистина се налага да тръгвам — извини се тя. — Трябва да хвана влака за Бостън.

— Наистина ли отиваш в Бостън? — попита Едуард.

— Да. Снощи реших да опитам още веднъж в „Харвард“. Намерих още едно писмо, в което се говори за доказателството срещу Елизабет. Насочи ме към друга следа.

— Успех! — пожела и той. — И приятно прекарване. Целуна я и се върна в лабораторията. Не я попита за последното писмо, което е открила.

Тя се отби в къщата — чувстваше се смутена, обърквана и някак скована от прекомерното внимание, с което я бяха обградили учените. Сигурно и ставаше нещо. Преди и беше криво, че се държат толкова хладно и високомерно, сега пък се притесняваше, че ни в клин, ни в ръкав са така мили. Дали не ставаше прекалено капризна?

Колкото повече разсъждаваше над своята реакция, толкова повече си даваше сметка, че колегите на Едуард изведнъж са започнали да си приличат като две капки вода. Когато се бе запознала с тях, бе смаяна от особнячествата им, от странните им приумици и ярки характери. Чешити! — бе си помислила тогава. Сега всички бяха еднакво мили и... еднакво безлики. Странно... И плашещо.

Докато се преобличаше, не можеше да си избие от главата онова, което се случваше в имението. Усети как тревогата, накарала я да потърси Алис, отново нараства.

Влезе в хола, за да си вземе пуловер, поспря под портрета на Елизабет и се взря в прелестното и, ала въпреки това силно, волево лице. Върху него нямаше и следа от тревога. Запита се дали и тя някога се е чувствала толкова безпомощна като нея сега.

Качи се в колата и се отправи към железопътната гара — през целия път си мислеше все за Елизабет. Изневиделица и хрумна, че въпреки огромната пропаст във времето, има смайващи прилики между нейния свят и света на Елизабет. Елизабет е живяла в постоянен страх от нападения на индианците, а Ким не можеше да се отърси от мисълта за ширещата се престъпност. В ония години хората са се страхували от загадъчната едра шарка, която е косяла наред, днес всички трепереха от СПИН. В епохата на Елизабет необузданият материализъм е подкопавал пуританските устои на обществото, днес съвременниците на Ким волю-неволю бяха принудени да живеят в свят, заменил студената война с ударите на напористия национализъм и религиозния фундаментализъм. И в онези години ролята на жената се е променяла, което е хвърляло в смут всички, днес не беше по-различно.

— Колкото повече се променят нещата, толкова повече проличава, че си остават същите — изрече на глас тя старата поговорка.

Запита се дали тези сходства имат нещо общо с натрапчивото и усещане, че Елизабет се опитва да и каже нещо през столетията. Потрепери — мина и през ума, че може би и нея я чака участ, подобна на ориста, сполетяла Елизабет. Дали тя не се мъчеше да я предупреди тъкмо за това? Внезапно си спомни за кошмара, който бе сънувала онази нощ и ръцете и върху волана моментално станаха хлъзгави от влага. Обля я гореща вълна, после тръпки на студ. „Глупости! — тръсна глава Ким. — Внушавам си какво ли не. Така сама ще се докарам до лудницата“. Наложил си да диша дълбоко, повтаряше си, че няма повод да се бои от нищо. Но за всеки случай понамали скоростта.

Все по-разстроена, Ким полагаше големи усилия да се отърси от мрачните мисли. Успя, но само докато се качи във влака. Там те отново я връхлетяха.

— По дяволите! — изрече на глас Ким, при което жената до нея я измери подозрително с поглед.

Тя се извърна с лице към прозореца. Укори се, че е позволила въображението и съвсем да се развихри. В края на краищата тя беше свободен човек в свободна страна, разполагаше с възможности, за които нейната предшественица не би могла и да мечтае... Но пък тия зачестили пристъпи на неясна тревожност, страховете, които я връхлитаха непредвидимо, кошмарните сънища, необяснимото поведение на Едуард и колегите му, пък и тия странни съвпадения на дати и събития... Не знаеше какво да мисли — всичко се бе объркало в заплетено и парещо кълбо в съзнанието и, което не и даваше мира.

Влакът приближаваше Северната гара в Бостън, а Ким все още не бе успяла да се пребори с тревогите си. Запита се дали наистина е чак толкова свободна. Прехвърли наум най-важните решения в живота си, например да стане медицинска сестра, вместо да се посвети на изобразителното изкуство или дизайна. Сетне си напомни, че живее с мъж, с когото има отношения, тревожно сходни с отношенията и с баща и едно време. На всичкото отгоре и бяха натресли в имението лаборатория и петима странни и чужди хора, които живееха в родовата къща — нещо, което, ако можеше да избира, за нищо на света не би допуснала.

Влакът се разклати и спря. Сякаш сляпа за всичко, което я заобикаля, Ким тръгна към метрото. Знаеше какъв е проблемът. Изпитваше чувството, че дори чува някъде в далечината гласа на Алис, която и обяснява, че за всичко е виновен нейният характер, това, че не се уважавала и обичала, че се подчинявала на всеки срещнат, че все мислела какво е най-добро не за нея, а за другите. И това ограничавало свободата и.

„Каква ирония!“, каза си младата жена. Елизабет с нейната самоувереност и решителност е щяла да се чувства прекрасно в днешния свят, докато в онази епоха тези качества безспорно са и навлекли ненавременна смърт. А пък самата тя — Ким, покорна и послушна — май е щяла да се чувства като риба във вода през XVII век... Ким въздъхна и си помисли: „Ето, пак прехвърлям всичко негативно върху себе си! Кога ще се отуча от това? Все пак не може да не съм наследила и нещичко от твърдостта на предшественицата си!“

Обхваната от нова решимост да разбули тайната на Елизабет, Ким се качи на метрото и се отправи към Харвард Скуеър. След петнайсет минути вече беше в кабинета на Мери Къстланд в

университетската библиотека и чакаше тя да дочете писмото на Джонатан.

— Както личи, тази ваша къща е същинска историческа съкровищница — отбеляза Мери, след като вдигна очи от страницата. — Писмото е безценно.

Веднага повика по телефона Катрин Стърбърг и и го даде да го прочете.

Двете жени обясниха на Ким, че писмото е от период в историята на Харвардския университет, за който не са се запазили почти никакви свидетелства. Попитаха могат ли да го преснимат и младата жена им разреши.

— Значи трябва да намерим някакви препратки към „Рейчъл Бингам“ — каза Мери и седна пред компютъра си.

— Дано — въздъхна Ким.

Жената набра името върху клавиатурата, а Ким и Катрин загледаха през рамото и. По едно време Ким забеляза, че без да се усети, неволно е стиснала палци.

Върху екрана на монитора изникнаха две жени с името „Рейчъл Бингам“, но и двете бяха живели през XIX век и нямаха нищо общо с Елизабет. Библиотекарката опита още няколко трика, ала пак не се появи нищо.

— Ужасно съжалявам — рече Мери. — Но нали разбирате, че дори и да бяхме намерили някаква препратка, щеше да изникне друго непреодолимо препятствие — пожарът от 1764 година.

— Ясно — въздъхна Ким. — И този път ударихме на камък. А толкова се надявах...

— На всяка цена ще погледна в източниците си за новото име — съчувствено обеща Катрин.

Ким благодари на двете жени и си тръгна. Докато чакаше на перона обратния влак, се зарече следващите няколко дена да удвои усилията да подреди невъобразимата джунгла от архиви и материали в замъка.

Прибра се с колата в имението — смяташе да отиде право в замъка, но след като излезе от дърветата, видя, че пред къщата е спрял патрулен автомобил на полицейския участък в Салем. Разтревожи се какво ли се е случило и се насочи натам.

Когато наближи, видя, че Едуард и Елинор са застанали на моравата на около петдесетина метра от къщата и разговарят с двама полицаи. Елинор бе прегърнала Едуард през раменете.

Ким слезе от автомобила. Четиримата на моравата или не я бяха забелязали, или бяха прекалено погълнати от разговора, за да и обърнат внимание.

Младата жена тръгна към тях. След няколко крачки забеляза в тревата нещо, към което всички бяха насочили вниманието си.

Ким ахна — беше Бафър, кучето на Едуард. Мъртво. Гледката беше отблъскваща: задните му крачета бяха оглозгани до гола кост.

Тя погледна въпросително Едуард, който и кимна — владееше се, явно се беше съвзел от първоначалното стъписване.

— Сигурно си струва съдебният лекар да хвърли един поглед върху костите — каза Едуард. — Не е изключено да познае следите от зъби и по тях да определи що за животно е извършило това.

— Не знам дали съдебен лекар ще се съгласи да преглежда мъртво куче — възрази единият от полицаите, Били Селви.

— Но нали току-що споменахте, че от известно време сте имали няколко такива случая — напомни му ученият. — Според мен е редно да установите кое животно се е развилняло. Мен ако питате, е или куче, или миеша мечка.

Ким беше смаяна колко трезво и спокойно мисли Едуард въпреки загубата. Беше си възвърнал самообладанието дотолкова, че да обсъжда такива подробности като следите от зъби върху оголената кост.

— Кога за последен път видяхте кучето? — попита Били.

— Снощи — отвърна другият мъж. — Обикновено спи при мен, но може и да съм го пуснал навън. Не помня. Случва се да се скита по цяла нощ. Това никога не ме е притеснявало, все пак имението е голямо, а и кучето не пречеше на никого.

— Снощи го нахраних към единайсет и половина — включи се и Ким. — Оставих го да яде в кухнята.

— Да не си го пуснала навън? — попита Едуард.

— Не. Нали ти казах, оставих го в кухнята.

— Сутринта, като станах, не го видях — озадачено произнесе той. — Но не се притесних. Реших, че ще се появи в лабораторията.

— А нощес да сте чули нещо необичайно? — поинтересува се полицаят.

— Спал съм като заклан — отговори Едуард. — Спя много дълбоко, особено напоследък.

— И аз не съм чула нищо — потвърди Ким.

— В участъка предполагаме, че върлува побесняло животно — намеси се и вторият полицай, Хари Конърс. — Имате ли други домашни животни?

— Имам котка — рече Ким.

— Не е зле следващите дни да не я изпускате от очи — посъветва Били.

Полицаяте прибраха химикалките и бележниците, сбогуваха се и тръгнаха към патрулната кола.

— Ами мъртвото куче? — извика подире им Едуард. — Няма ли да го занесете на съдебния лекар?

Двамата полицаи се спогледаха и отказаха в един глас. Едуард махна с ръка от досада.

— Два часа ги увещавах, предлагам им какво ли не, а те какво, вдигат се и си тръгват! — процеди той.

— Е, аз ще се връщам в лабораторията — обади се Елинон — за пръв път отваряше уста. Погледна Ким: — И не забравяй, обеща в най-скоро време пак да ни погостуваш.

— Ще дойда на всяка цена — отвърна другата жена. Беше смаяна, че тъкмо сега Елинон проявява такова внимание към нея, тя обаче изглеждаше съвсем искрена. Асистентката тръгна към лабораторията. Без да се помръдва, Едуард се бе вторачил в мъртвото куче. Ким извърна очи. Гледката беше ужасна, на нея чак и се пригади.

— Много ми е мъчно за Бафър — рече тя и сложи ръка върху рамото на Едуард.

— Добре си поживя — отбеляза той нехайно. — Ще отрежа задните крака и ще ги пратя на анатомите в медицинския факултет. Те сигурно ще кажат какво животно да търсим.

Ким отстъпи крачка назад и го изгледа шокирана. Не бе очаквала той хладнокръвно да предложи такова нещо. Само преди минута като, че бе мярнала сълзи в очите му.

— В багажника на колата има един парцал — рече ученият. — Ще увия в него трупчето.

Докато приближаваха сградата, на младата жена и хрумна нова ужасна мисъл. Тя рязко спря и сграбчи Едуард за рамото.

— Слушай! Ами ако смъртта и осакатяването на Бафър имат нещо общо с вещерството?

Едуард я погледна невярващо, после отметна глава и се разсмя гръмогласно. Трябваше да минат няколко минути, докато се поуспокои. Ким също прихна, смутена, че и е хрумнала такава дивотия.

— Стига де! — възропта тя по едно време. — Чела някъде, че черната магия и жертвоприношенията на животни вървят ръка за ръка.

— Ще си умра от смях с това твое развихрено въображение — успя да промълви Едуард, после отново се закиска до задавяне.

— Я ми кажи — подкани я той, след като си пое дъх, нима наистина смяташ, че след цели три века дяволът е решил да се върне в Салем и да насочи магиите си към мен и „Омни“?

— Просто направих връзка между жертвоприношенията на животни и магьосничеството — заоправдава се — Но го изтърсих, без да съм помислила. Пък и не искала да кажа, че вярвам в такива неща.

Едуард остави мъртвото куче на земята и я прегърна.

— Май прекаляваш със стоенето в замъка и с ровенето из пожълтелите от времето хартийки. След като нещата в „Омни“ потръгнат, ще идем на почивка. Ще заминем някъде, където можем да си полежим на слънце... На някой разкошен плаж, заобиколен с палми, край изумруденозелена вода... Какво ще кажеш?

— Ще бъде забавно — отвърна унесено младата жена и се запита за кога ли точно говори Едуард...

Не и се гледаше как той разчленява мъртвата животинка, затова остана пред лабораторията. Едуард се върна при нея след броени минути — освен кърпата с трупчето на Бафър носеше и лопата. Изкопа при входа на лабораторията плитък гроб. После се усмихна широко на младата жена.

— Смаяна съм колко леко преживяваш злощастieto — тя изпитателно се вгледа в него.

— Сигурен съм, че се дължи на „Ултра“ — поясни Едуард. — Когато научих какво се е случило, бях направо смазан. Но това чувство бързо се разсея. Мъчно ми е за кучето, но я няма ужасната празнота, която ни наляга, когато се разделим с любимо същество. В края на краищата, смъртта е естествено продължение на живота. Пък и Бафър

си поживя твърде добре за куче, което не бих отличил сред най-дружелюбните същества на света. Не си ли съгласна?

— Беше ти верен — дипломатично се измъкна Ким; не и се искаше да се впуска в забележки за нрава на псето.

— Ето ти още един пример защо трябва да опиташ лекарството — допълни Едуард. — Гарантирам ти, че ще се успокоиш. А знае ли човек, може да избистри и мисълта ти дотолкова, че да ти помогне да разкриеш истината за Елизабет.

— Според мен може да ми помогне само къртовския труд — вдигна рамене тя.

Едуард я целуна лекичко и побърза да се върне в лабораторията. Ким тръгна към замъка. Но едва бе направила няколко крачки, когато я обзе тревога за котката. Цяла сутрин не я бе виждала. Обърна посоката и забърза към къщата. Още от вратата я повика. Изтича нагоре по стълбите и нахълта в стаята. Камък и падна от сърцето: писаната се бе свила на пухкав кравай насред леглото. Ким се завтече и я притисна до себе си. Мекото кълбо се размърда с неохота и я дари с презрителен поглед — не и допадна, че я будят.

Дали не трябваше и тя да се престаши? — флакончето с „Ултра“ стоеше на тоалетката и я изкушаваше. Едно хапче — и край на притесненията, край на страховете и съмненията! Сама бе видяла в какъв човек се превърна Едуард, какво толкова се чуди! Дори си наля чаша вода.

Но не глътна капсулата. Запита се дали всъщност Едуард не се е държал твърде безсърдечно. Всъщност, това беше очевидно! От онова, което бе чела знаеше, а и по интуиция усещаше, че е хубаво човек да се отдава на мъката си, стига да не позволява тя да го смазва и че това е необходимо на човека чувство. Дали Едуард нямаше да плати в бъдеще за това, че го потиска? Гласкана от тази мисъл, Ким върна капсулата в шишенцето и се престаши да отиде още веднъж в лабораторията.

Изненада Едуард, без другите да я забележат. Щом Едуард я видя и понечи да каже нещо, тя долепи пръст до устните си — да мълчи. Хвана го за ръка и го изведе навън. Щом входната врата се затвори зад тях, Едуард се усмихна и прошепна заговорнически:

— Какво, по дяволите, те прихваща? Магия ли ще правим?

— Искам само да поговоря с теб — обясни младата жена. — Притеснявам се, че ако вземаш лекарство като „Ултра“, което притъпява такива душевни състояния като скръбта, не е изключено в бъдеще да плащаш скъпо и прескъпо и да отприщиш тежък отрицателен страничен ефект, който няма как да предвидиш.

Едуард се усмихна и поклати бавно глава. Беше възхитен.

— Интересно становище, но не го споделям. То почива върху погрешното схващане, че съзнанието, разумът, мозъкът са откъснати по някакъв загадъчен начин от физическото тяло. Тази стара хипотеза беше опровергана с проведени наскоро опити, от които се вижда, че тяло и съзнание са едно дори по отношение на настроението и чувствата. Доказано е, че чувствата са биологично предопределяни — например влияят се от лекарства като прозака, които променят равнищата на невротрансмитерите. Прозакът наистина направи истинска революция в представите ни за мозъчната дейност. Така че, бъркаш.

— Но... как така! Подобни разсъждения лишават човека от човешкото в него! — възрази Ким.

— Ще ти го обясня по друг начин — продължи той. — Да вземем болката. Как мислиш, трябва ли да вземаме лекарства против болка?

— Болката е друго — каза Ким, но вече бе съзряла философския капан, който Едуард и е заложил.

— Не мисля — завъртя глава той. — И болката е биологично обусловена. Щом и физическата, и психическата болка са биологично обусловени, значи трябва да бъдат лекувани по еднакъв начин — с добри лекарства, действащи само върху онези части от мозъка, които са в дъното на болката.

Ким се почувства притисната до стената. Идеше и да попита Едуард къде е щял да бъде светът днес, ако Бетховен или Моцарт са вземали лекарства срещу тревога и депресия. Но не каза нищо. Знаеше, че няма смисъл. Ученият у Едуард го заслепяваше.

Той я притисна страстно до себе си и се впусна да обяснява колко и е признателен, че се интересува от работата му. Сетне я погали по главата...

— Ако искаш, ще поговорим още за това — рече Едуард. — Но сега трябва да се връщам в лабораторията — стига съм мързелувал.

ЧЕТВЪРТЪК, 29 СЕПТЕМВРИ 1994 ГОДИНА

През следващите няколко дни Ким отново и отново се бори с изкушението да посегне към „Ултра“. Вече бе толкова притеснена, че безсънието я тормозеше всяка нощ. Ала всеки път, когато бе на косъм да вземе лекарството, се отказваше в последния момент. Реши, вместо да се тъпче с лекарства, да използва безпокойството като двигател. Всеки ден работеше по десетина часа в замъка и си тръгваше едва след като се стъмнеше и вече и бе трудно да разчита изписаните на ръка страници.

Забеляваше, че учените спят в замъка само по калта пред входовете и на двете крила. Е, съвсем в реда на нещата си бе да цапат, но количеството кал и се стори възмутително и според нея издаваше липса на възпитание и такт.

Едуард пак беше във весело настроение и я обграждаше с внимание. Във вторник дори и прати в къщата огромен букет с бележка, на която пишеше „С обич и признателност“ — съвсем както в доброто старо време.

В четвъртък сутринта точно когато тя се канеше да тръгне към замъка, Едуард нахълта бесен в къщата, хласна вратата и метна тефтерчето с телефоните на масата. Младата жена веднага застана нащрек.

— Да не се е случило нещо?

— То оставаше да не се е случило! — изруга той. — Трябваше да идвам чак до тук, за да говоря по телефона. На онези кретени в лабораторията им дай да подслушват телефонните ми разговори. На път съм да полудея с тях!

— Защо не се обади от телефона в приемната, там няма никой — попита Ким.

— Подслушват ме и в нея.

— През стените ли? — стъписа се тя.

— Налага се да се обадя на онова говедо, шефа на отдел „Лицензи“ от Харвардския университет — продължи да се мята

Едуард, без да обръща внимание на думите и. — Запретнал се е, идиотът му с идиот, да ми отмъщава лично. Отвори тефтерчето и намери номера.

— Може би просто си върши работата — престаши се да каже Ким, която знаеше за отколешната вражда между двамата.

— Смяташ, че си върши работата, като ме уволнява дисциплинарно ли? — изкрещя Едуард. — Какъв наглец! И през ум не ми е минавало, че на малкия вироглав книжен плъх ще му стиска да ми извърти такъв номер!

Ким усети, че сърцето и се разбумтява. Едуард говореше точно както онзи път, когато бе метнал чашата с вино в жилището си.

Достраша я да казва каквото и да било.

— Добре де, карай да върви — подхвана той, но вече съвсем спокойно. Дори се усмихна. — Какво да се прави, такъв е животът. Винаги има подеми и спадове. Седна и набра номера.

Ким се поотпусна, но не смееше да отмести поглед от Едуард. Заслуша как той си говори мирно и кротко с човека, когото току-що беше клел и обиждал как ли не. Щом остави слушалката, подметна, че в края на краищата мъжът имал ум в главата си.

— Така и така съм дошъл — обърна се той към нея, — ще изтичам до горе да приготвя дрехите за химическо чистене. Нали ме помоли вчера. Понечи да тръгне нагоре по стълбите.

— Но ти вече ги приготви — напомни му тя. — Сигурно си го направил сутринта, защото когато станах, ги намерих.

Той спря и примига смутено.

— Така ли? — учуди се. Сетне добави: — Е, браво на мен! Тогава се връщам в лабораторията.

— Едуард! — повика го младата жена, преди той да е излязъл от къщата. — Добре ли си? Напоследък все забравяш какво си правил.

— Така си е — съгласи се той. — Много отвеян съм станал. Но никога не съм се чувствал по-добре. Просто съм затънал в работа. Ала вече се вижда светлинка в тунела, ще станем баснословно богати! Включително и ти. Говорих със Стантън да ти дадем малко акции, той няма нищо против. Значи и ти ще участваш в подялбата на голямата печалба.

След час Ким седеше в едно кафене, стискаше пръсти и нервно се оглеждаше в очакване кога ще се появи Кинард. Бе го помолила по

телефона спешно да дойде.

— Дано не ти се натрапвам — рече му още щом той седна на масичката.

— Радвам се да те видя — отвърна Кинард.

— Трябва да те питам нещо — подхвана Ким. — Възможно ли е, ако вземаш психотропно лекарство, да започнеш да забравяш?

— Разбира се. Но съм длъжен да уточня, че човек забравя по много причини. Симптомът не е никак характерен. Какво, нима при Едуард се наблюдава такава нещца?

— Мога ли да разчитам, че ще си мълчиш?

— Казах ти вече, не се притеснявай — увери я мъжът. — Едуард и колегите му още ли вземат лекарството?

Тя кимна.

— Тия не са добре — завъртя глава Кинард. — Търсят си белята. А някакво друго странично действие забелязала ли си?

Ким изсумтя.

— Няма да повярваш — отвърна тя. — Направо са се преобразили. Преди да започнат да вземат лекарството, вечно бяха начумерени и се караха. Сега преливат от щастие и задоволство. Държат се, сякаш са на купон, въпреки че продължават да работят със същото трескаво темпо.

— Значи лекарството им действа добре — каза лекарят.

— В някои отношения — да — съгласи се младата жена. — Но ако поседиш известно време с тях, оставаш със странното усещане, че си приличат като две капки вода и са доста скучновати, макар че уж са весели и много усърдни.

— Звучи ми като в „Прекрасния нов свят“ — отбеляза мъжът и се засмя.

— Хич не се смей — рече Ким. — И аз си помислих същото. Но това е по-скоро философски въпрос и той сега не ме занимава. Притеснявам се, че Едуард забравя съвсем елементарни делнични работи. И нещата като че ли се влошават. Нямам представа дали това важи и за другите.

— Какво ще правиш? — попита мъжът.

— Не знам — призна си младата жена. — Надявах се или да потвърдиш страховете ми, или да ги разрешиш. Но както гледам, явно не можеш да направиш нито едното, нито другото.

— Да, със сигурност не мога — призна Кинард. — Но ще ти кажа нещо, върху което да помислиш. Възприятията се влияят изключително много от очакванията. Затова и в медицинските изследвания са въведени така наречените „слепи“ опити, когато количествата и дозите не са предварително известни. Не е изключено очакванията ти да видиш отрицателно въздействие на лекарството върху Едуард да е повлияло за онова, което виждаш. Знам, че Едуард е изключително умен и подготвен, не ми се вярва да поеме неразумен риск.

— Май си прав — съгласи се тя. — Вярно е, че в момента не знам какво точно виждам. Възможно е и да се заблуждавам сама, но... се съмнявам.

Кинард погледна часовника върху стената и се извини:

— Прощавай, но разполагам със съвсем малко време — каза той. — Имам операция. Но ще бъда тук още няколко дни, ако искаш пак да поговорим. Ако пък не успееш да дойдеш — ще се видим в интензивното отделение на Бостънската болница.

Щом се върна в имението, Ким се насочи право към замъка. Около пристройките завари невероятно безредие — пред вратата, по стълбището, та чак до първата площадка беше нанесена кал, съчки, шума, до сами прага се въргаляше картонена кутийка от китайска храна. Сякаш неведома сила бе вилняла и с гняв бе пиляла боклуци където завърне. Младата жена изруга едва чуто и решително се отправи към килера за парцал и кофа. Възмущението от „любезните наематели“ я зареди с достатъчно енергия, за да измие цялото стълбище и да тръшне изтривалката от парадния вход пред вратата на пристройката. Надяваше се това да се приеме като достатъчно ясен намек, та да не се налага да пише гневни бележки, или да се кара открито с безотговорните си гости.

Най-сетне привърши, слезе в дълбоката изба и се залови за работа с архивите. Все още не и бе минал ядът и тя разсеяно прелистваше една папка, когато погледът и попадна върху някакво писмо, забутано между служебните документи. Затаи дъх. Измъкна плика от връзката и го разгъна. Беше от Томас Гудман до Роналд.

17 август 1692 година град Салем

Господине,
Много са злочестините, сполетели нашия богобоязлив град. За мен бе голяма беда, че бях замесен пряко волята си. Сърцето ми се свива при мисълта, че сте си помислили лошо за мен и за дълга ми като благопристоен член на енорията и че отказвате да разговаряте с мен по въпроси от взаимен интерес. Вярно е, че в името Божие и с чиста съвест свидетелствах срещу покойната Ви съпруга на съдебния процес срещу нея. По ваша молба посетих дома Ви, та, ако е необходимо, да предложи помощ. В оня съдбовен ден заварих пътната врата отворена, въпреки че навън камък се пукаше от студ, а масата беше отрупана с гозби, сякаш някой е прекъснал вечерята, всичко обаче в стаята беше преобърнато с краката нагоре, имаше и счупени предмети, а по пода се червенееха капки кръв. Притесних се да не би да е имало индианско нападение и домочадието Ви да е пострадало. Но заварих дечурлигата — и Вашите, и младите бегълки — на горния етаж, трепереха като листо от страх и ми рекоха, че докато се хранели, жена Ви получила пристъп, не била на себе си и хукнала при добитъка. Отидох със свито сърце там и я повиках в тъмното. И що да видя — тя дойде като подивяла и ме уплаши много. По ръцете и дрехите и имаше кръв, тя носеше своето творение. Със смут в душата я успокоих с опасност за живота си. Със същата цел постъпих така и с добичетата — и те бяха уплашени, ала бяха живи и здрави. За това казах истината в името Божие.

Ваш приятел и съсед Томас Гудман

— Нещастните хора! — прошепна Ким.

Личеше си, че Томас е объркан и покрусен, задето е притиснат между приятелството и онова, което според него беше истина. Ким почувства как и се къса сърцето за несретната Елизабет, но едновременно с това в писмото се прокрадваше и нещо ново — говореше се за кръв и насилие. Ким бе обзета от смут. Дори не пожела да си представи какво е правила Елизабет с добитъка в обора, но волно-

неволю се видя принудена да признае пред себе си, че това не е шега работа.

Отново пробяга с поглед по редовете. Стори и се странно: животните били здрави, но по тях имало кръв; дали пък Елизабет не бе правила нещо със себе си? Ким потрепери при мисълта, че жената може би сама се е осакатила. Подозрението се засилваше от това, че в писмото Томас споменаваше как по пода в къщата имало капки кръв. Но там се описваха и счупени предмети — значи кръвта би могла да е и от случайно получена рана...

Ким въздъхна: губеше се в догадки. Едно обаче беше сигурно. Сега вече въздействието на гъбичката се свързваше и с насилие и младата жена си каза, че трябва незабавно да предупреди Едуард и другите.

Стиснала писмото, тя излезе припряно от замъка и забърза към лабораторията. Когато влезе, беше останала без дъх. И още от прага я чакаше изненада: вътре се вихреше празненство. Посрещнаха я весели възгласи и наздрависи с шампанско. Ким се опита да откаже чашата, която и подадоха, но никой не искаше и да чуе. Тя отново изпита чувството, че се е озовала на студентски купон. Проправи си път и отиде до Едуард:

— Боже, каква лудница. Ще ми обясниш ли какво става?

— Току-що Елинор, Глория и Франсоа извършиха същински подвиг в аналитичната химия — обясни и възбудено той. — Вече установиха строежа на един от свързващите белтъци на лекарството. Това е огромен скок напред! Ще ни позволи при нужда да променяме „Ултра“ и да създаваме нови лекарства, производни на изходното.

— Радвам се, но... Искам да ти покажа нещо, което на всяка цена трябва да видиш — отвърна тя и му подаде писмото.

Той го прегледа набързо. Вдигна поглед и намигна на Ким.

— Браво на теб! — поздрави я. — Това е най-интересното. Засега. — Сетне се извърна към другите и се провикна:

— Ей, вие, чуйте ме! Ким е открила най-убедителното доказателство, че Елизабет се е отровила с гъбичната плесен. Писмото ще пасне на статията ми за „Сайънс“ дори повече от записките в дневника на Елизабет.

Учените тутакси го наобиколиха. Едуард им даде писмото и ги подкани да го прочетат.

— Това се казва работа! — възкликна Елинор и го предаде на Дейвид. — Сега имаме автентично, неоспоримо и образно описание колко бързо е действието на алкалоидите. Жената явно току-що е хапнала само зальк от хляба, пише си го черно на бяло!

— Добре, че отделихте и премахнахте веригата, предизвикваща халюцинации — намеси се и Дейвид. — Не изгарям от желание да се събудя и да видя, че съм при кравите.

Всички се засмяха, с изключение на Ким. Тя погледна Едуард и след като изчака да се поуспокои, го попита:

— Не те ли притеснява, че в писмото явно се намеква за насилие?

Той взе пожълтения лист и го прочете още веднъж.

— Знаеш ли, имаш право — рече и. — Като теглим чертата, май е за предпочитане да не цитирам писмото в статията си. Току-виж ни размътило водата. Преди няколко години се вдигна пушилка, понеже в едно телевизионно предаване подметнаха, че лекарството прозак е свързано с насилие. Настана голяма суматоха, но после опасенията бяха опровергани със статистически данни. Само това оставаше — същото да се случи и с нашето лекарство.

— Ако насилието е било предизвиквано от непроменения алкалоид, би трябвало и халюцинациите да се дължат на него — поясни Глория. — Можеш да го изтъкнеш в статията си.

— Защо да рискувам? — не се съгласи ученият. — Нямам намерение да давам и най-малкия повод за съмнение — веднага ще се намери някой пощурял журналист, който да събуди призрака на насилието.

— Но сигурно не е зле да отбележите в клиничните протоколи вероятността от насилие — престраши се да предложи Ким. — Така, ако въпросът възникне някога, вие вече ще разполагате с данни.

— Страхотна идея! — възкликна Глория.

Няколко минути всички обсъждаха възхитени предложението на Ким. Насърчена, че са я чули, тя им подсказа да включат и пропаданията в паметта. И за да им докаже, че е права, посочи няколкото случая, които е наблюдавала наскоро при Едуард. Той се засмя весело заедно с всички.

— Е, чудо голямо! Миел съм си по два пъти зъбите! — подметна ученият, с което за кой ли път ги разсмя.

— Смятам, че не е зле да отбележим в клиничните протоколи не само насиетието, но и загубата на памет — намеси се Курт. — Дейвид също забравя напоследък. Направи ми впечатление, понеже живеем един до друг в замъка.

— Присмял се хърбел на щърбел — ухили се Дейвид. После разказа на всички как предната вечер Курт се е обаждал два пъти на гаджетото си, понеже бил забравил, че вече и е звънял.

— Обзалагам се, че момичето е било на върха на щастието — отбеляза Глория. Курт потупа закачливо колегата си по рамото.

— Натриваш ми носа само защото предната вечер и ти направи абсолютно същото с жена си.

Докато гледаше как Курт и Дейвид се занасят един с друг, Ким забеляза, че дланите и пръстите на Курт са целите в рани като от порязано и в драскотини. Предложи да ги погледне.

— Благодаря ти, но не е болка за умиране — увери я германецът. — Изобщо не ми пречи.

— Да не си паднал от мотоциклета?

Курт прихна.

— Надявам се, че не. Не помня как е станало.

— Производствена злополука — намеси се пак Дейвид и си показа ръцете — и те бяха издрани, но не толкова много. — Доказват, че направо припадаме от бъртене.

— Работим по деветнайсет часа в денонощие — обади се Франсоа. — Странно е, че още се държим на крака.

— Според мен обаче това, че забравяте, е странично действие на лекарството „Ултра“ — настоя Ким. — Имам чувството, че се случва на всички ви.

— На мен не — опроверга я Глория.

— Аз също не забравям — присъедини се и Елинор. — Откакто вземам „Ултра“, мисълта ми е много по-пъргава, а паметта — доста по-силна.

— Същото е и при мен — подкрепи я Глория. — Смятам, че Франсоа е прав. Просто прекаляваме с работата.

— Въпреки това Ким има основания — подкрепи я Едуард неочаквано. — Пропаданията в паметта сигурно са свързани с „Ултра“ и затова трябва да бъдат включени в клиничните протоколи. Но това не е нещо, заради което да си губим съня. Дори и да се наблюдава в някои

случаи, смятам, че рискът е допустим, като знаем колко благотворно се отразява като цяло лекарството върху умствената дейност.

— Съгласна съм — рече Глория. — Същото е, както при Айнщайн, който, докато е разработвал теорията на относителността, непрекъснато е забравял разни делнични подробности. Умът сам решава какво да съхрани и какво да изхвърли. В края на краищата не е чак толкова важно по колко пъти си миеш зъбите.

Входната врата се затръшна и всички извърнаха очи натам — в лабораторията рядко се отбиваха посетители. Беше Стантън.

— Какво, по дяволите, става тук? — възкликна. — Днес никой ли не работи?

Елинор се завтече да му поднесе чаша шампанско.

— Малка наздравица — каза Едуард и вдигна своята. — Да пием за грижовния ти характер, който ни подтикна да започнем да вземаме „Ултра“. Всеки божи ден се радваме на прекрасните резултати.

Всички прихнаха за кой ли път и отпиха от шампанското.

— Хич не мисли, че не работим — успокои го Едуард. — Работим, и още как! При това напредваме главоломно. Вече си вземаме кръв, заделяме и урина за изследванията.

— Всички без Франсоа — уточни Глория, колкото да се заяде. — Той вечно забравя.

— Да, в това отношение имаме известни затруднения с непокорния му нрав — потвърди Едуард. — Но ги преодоляхме, като залепихме капациите на тоалетните чинии с тиксо и сложихме надпис „ЗАДРЪЖ“.

Всички пак избухнаха в смях. Глория и Дейвид дори оставиха чашите, за да не ги разплискат.

— Весело си живеете — изгледа ги Стантън.

— Имаме си причина — отвърна Едуард.

После го посвети в откритието за строежа на свързващия белтък и не пропусна да отбележи, че тъкмо на лекарството „Ултра“ се дължи явно подобрената умствена дейност на всички в екипа.

— Е, това наистина е чудесна новина! — успокои се Стантън и с ентузиазъм се зае да навакса пропуснатото количество питиета от началото на купона. Ким се възползва от появата на Стантън, за да се извини и да си тръгне.

Насочи се към замъка. Смяташе най-напред да прибере писмото на Томас Гудман в кутията за библии, където бяха всички останали документи, свързани по един или друг начин с Елизабет. Когато наближи величествената сграда, видя, че иззад дърветата излиза полицейска кола. Човекът на волана, изглежда, също я видя, понеже автомобилът на мига свърна по пътя към замъка и се насочи към младата жена.

Ким спря и зачака. Колата спря и от нея слязоха същите двама полицаи, отзовали се и на повикването след смъртта на Бафър. Били докосна козирката на шапката си и поздрави Ким.

— Дано не ви притесняваме — подхвана полицаят.

— Да не се е случило нещо? — обезпокои се тя.

— Искахме да питаме дали след смъртта на кучето сте имали други неприятности — обясни Били. — В околността има доста прояви на вандализъм, да си рече човек, че маскарадът по случай Все светии е започнал месец по рано.

Тук, в Салем, маскеният бал за Все светии наистина е страхотен — поясни вторият полицаи, Хари. — За нас това е най-неприятното време.

— За какъв вандализъм говорите? — поинтересува се Ким.

— Обичайните дивотии — отвърна първият полицаи. — Преобърнати боклукчийски кофи, разпилени отпадъци. Изчезнали са и още домашни любимци, открихме трупчетата на някои от тях по алеите в гробището „Грийнлон“.

— Още се притесняваме да не би в околността да върлува побесняло животно — вметна и Хари. — По-добре дръжте котката вътре в къщата, още повече че имението ви е голямо и залесено.

— Според нас са се развихрили местните хлапетии. Всичко това не може да е направено само от един звяр. Така де, колко кофи за боклук може да обърне миеща мечка за една нощ! — подсмихна се полицаят.

— Признателна съм ви, че сте били толкова път, за да ме предупредите — рече Ким. — След смъртта на кучето не сме имали главоболия, но ще внимавам котката да не излиза навън.

— Ако се случи нещо, обадете ни се — каза полицаят. — Трябва да държим нещата под контрол, докато не е станало късно.

Ким загледа как полицейската кола прави обратен завой и потегля към портата на имението. Понечи да влезе в замъка, когато чу, че Стантън я вика. Обърна се и видя, че той върви към нея откъм лабораторията.

— Какво, по дяволите, търси полицията тук? — заразително тревожно братовчед и веднага щом наближи. Ким му обясни, че се притеснявали да не би в околността да върлува болно от бяс животно.

— Вечно изниква нещо, човек дъх не може да си поеме — изпъшка братовчед и.

— Слушай, искам да си поговорим за Едуард. Имаш ли малко време?

— Разбира се — отвърна младата жена и се запита какво ли има пак. — Къде искаш да поговорим?

— Става и тук — отвърна мъжът. — Откъде ли да започна? — Извърна поглед, сетне се взря в очите на Ким. — Напоследък съм озадачен от Едуард, а и от другите. Отбия ли се в лабораторията, винаги се чувствам натрапник. Допреди половин месец тук беше като в морга. Сега пък са го ударили на веселба. Все едно са във ваканционно селище, с тази разлика, че се скъсват от работа.

Стантън се засмя, сетне продължи:

— Ами Едуард? Станал е толкова нагъл и напорист, че е заприличал на самия мен.

Ким сложи длан върху устата си и също се засмя на самоироничната прозорливост на братовчед си.

— Никак не е смешно! — скастри я Стантън, въпреки че и той се смееше. — Нищо чудно утре Едуард да оповести, че смята да става едър предприемач. Навил си е на пръста на всяка цена да забогатее, за нещастие средствата ни съвсем са изтънели. Сега се караме като дърти цигани откъде да намерим капитал. Нашето благородно докторче е станало толкова ненаситно, че не иска да дели с никого печалбата. За една нощ се преобрази — от отдаден на науката аскет се превърна в капиталист, ламтящ за печалба.

— Защо ми казваш всичко това? — изненада се Ким. — Нямам нищо общо с „Омни“. А и не искам да имам.

— Надявах се да поговориш с него — поясни братовчед и. — Сърце не ми дава да вземам чрез чужди банки мръсни пари от разни перачи, сега си скубя косата, че изобщо съм споменал за тази

възможност. Прекалено опасно е, и то не само във финансовия смисъл на думата. Току-виж ни очистили. Просто не си струва. Нека Едуард си гледа научните изследвания и да остави на мен финансите.

— А направи ли ти впечатление, че е започнал да забравя? — попита младата жена.

— Не — отвърна Стантън. — Умът му сече като бръснач. Но не разбира нищичко, опре ли до финансовата страна на нещата.

— А аз съм го хващала, че забравя — поясни Ким. — Е, да, дребни делнични неща. Същото важи и за останалите — и те си признаха, че са разсеяни.

— Не ми е правило впечатление Едуард да е разсеян — възрази братовчед и. — Но май го е хванала параноята. Ето и одеве настоя да сме поговорели извън лабораторията, за да не ни подслушвали.

— Че кой ще седне да ви подслушва? — изненада се тя.

Стантън сви рамене.

— Вероятно другите от групата. Едуард не ми каза, аз не го питах.

— Тази сутрин дойде чак в къщата, за да се обади по телефона, понеже не искал да го подслушват — оплака се и Ким. — Не искал да звъни и от приемната, и там, видите ли, щели да го подслушват през стените.

— Е, това ако не е параноя, здраве му кажи! — отсече мъжът. — Но в негово оправдание ще кажа, че му набих в главата колко важно е на този етап да не разгласяваме нищо.

— Вече се безпокоя, Стантън — сподели братовчедка му.

— Недей да ми говориш така! Дошъл съм да ме успокоиш, а не да раздухваш притесненията ми.

— Страхувам се, че тази мания за преследване и пропадания в паметта са странично действие на лекарството — продължи Ким.

— Не искам да слушам такива неща! — отсече Стантън и демонстративно си запуши ушите.

— Не бива да вземат лекарството на този етап! — настоя пак младата жена. — И ти го знаеш. Спри ги.

— Аз? Да ги спра?! — ахна Стантън. — Нали току-що ти казах, че отговарям само за финансите. Не им се меся в изследванията, още повече след като ми казах, че ако вземат лекарството, ще ускорят нещата. Пък и леката параноя и пропаданията в паметта вероятно се

дължат на това, че бържат до припадък. Едуард си знае работата. Божичко, той е най-добрият в своята област!

— Хайде да сключим сделка — неочаквано подкани братовчедка му. — Ако ти убедиш Едуард да спрат да вземат лекарството, аз пък ще се опитам да го убедя да не ти се бърка с парите.

Стантън така сбърчи физиономия, сякаш някой го беше наръгал с нож в гърба.

— Я не ставай за смях! — вкиснато рече той. — Само това оставаше, да се пазаря с братовчедка си.

— Струва ми се съвсем разумно — възрази Ким. — Така взаимно ще си помогнем.

— Не обещавам нищо.

— Аз също — каза и младата жена.

— Кога ще говориш с него? — погледна я Стантън изпод вежди.

— Довечера. А ти?

— Мога още сега да се върна и да разговарям — отвърна той.

— Споразумяхме ли се?

— Ами... хм-м... споразумяхме се — потвърди от немай-къде братовчед и. — Абе вие тука всичките кога станяхте такива изпечени бизнесмени! Не може да се преговаря с вас...

Въздъхна с горчива усмивка, потупа я по рамото и се обърна.

Ким го загледа как се връща в лабораторията. За разлика от обикновено не стъпваше напето, а тътрузеше нозе и беше отпуснал ръце, сякаш носеше огромни тежести. На Ким и домъчня за него — личеше си, че е потиснат. Беше закъсал здраво: в разрез с безпрекословните си разбирания за бизнеса бе вложил всичките си пари в „Омни“, до последния цент.

След като се качи на тавана, младата жена отиде при една от капандурите с изглед към лабораторията — точно в този момент Стантън влезе в сградата. Тя не се надяваше особено братовчед и да успее да убеди Едуард да не вземат повече лекарството, но поне съвестта и беше чиста — бе направила всичко по силите си.

Тази вечер реши да не заспива, докато Едуард не се прибере. Вече минаваше един след полунощ, тя още четеше, когато чу как входната врата се затръшва и той се качва по старото скърцащо стълбище.

— И таз добра, не си заспала! — възкликна мъжът, след като надзърна в стаята и. — Книгата явно е много увлекателна, щом те държи будна до среднощ.

— Не съм уморена — отвърна Ким. — Ела, де!

— Едвам се държа на крака — изпъшка Едуард. Влезе в стаята и докато се прозяваше, помилва разсеяно котката. — Искам час по-скоро да си легна. Мине ли полунощ, и като по часовник веднага ми се доспива ужасно. И най странното е, че налегне ли ме умората, заспивам на мига. Трябва да внимавам да не заспя както седя. А легна ли, край, пиши ме заспал.

— Забелязах — потвърди тя. — В неделя вечер дори не беше угасил лампата.

— Сигурно трябва да ти се сърдя — усмихна се Едуард. — Но не съм злопамятен. Знам, че ми мислиш доброто.

— За какво говориш? — учуди се Ким.

— Защо се преструваш на невинно агънце, Кума Лисо? Сякаш не знаеш! — заяде се Едуард. — Говоря ти, че ни в клин, ни в ръкав Стантън се загрижи за моето здраве. Още щом си отвори устата, бях наясно, че ти имаш пръст в тази работа. На братовчед ти не му е в стила да е чак толкова състрадателен.

— Каза ли ти какво сме се споразумели?

— Какво?

— Той прие да се опита да те накара да не вземаш лекарството, ако аз пък те убедя да не се бъркаш във финансите на фирмата.

— И ти ли, Бруте! — възропта с комична театралност ученият. — Сега я втасахме! Двамата души, които смятам за най-близки, ми кроят шапка!

— Както сам каза, за твое добро е — възрази младата жена.

— Все мога да реша кое е за мое добро — подметна Едуард, но не беше ядосан.

— Въпреки това си се променил — настоя тя. — Дори според Стантън си заприличал на него.

Ученият се засмя от все сърце.

— Това се иска! Открай време съм си мечтал да бъда оправен и непукист като него. Жалко, че баща ми вече не е сред живите. Може би най-сетне щеше да остане доволен от мен.

— Това не е шега работа.

— Изобщо не се шегувам — възрази Едуард. — Предпочитам да съм пробивен, отколкото свит и срамежлив.

— Да, чудесно наистина, но аз ти говоря за друго: че е опасно да вземаш лекарство, което не е било изпробвано. Освен това не се ли запитваш дали е морално да се кичиш с черти, които не си придобил от горчив собствен опит, а от някакво лекарство? Така все едно лъжеш другите. Едуард приседна на крайчеца на леглото и.

— Ако случайно заспя, повикай кулокран да ме премести оттук — засмя се отново той. За кой ли път се прозина и се опита да затули с юмрук устата си. — Слушай, съкровище — подхвана мъжът. — Лекарството „Ултра“ не е неизпробвано, просто не е изпробвано докрай. Но е доказано, че не е токсично, и това е най-важното. Ще го вземам и занаяк, освен ако не се появи сериозно странично действие, в което искрено се съмнявам. Колкото до втория ти довод, за мен е повече от ясно, че някои неприятни черти на характера, в моя случай срамежливостта и саможивостта, само се засилват с опита. Прозак — донякъде, и сега „Ултра“ в по-голяма степен, разкриха истинската ми същност, човека, чийто характер е бил потискан от низ неприятни житейски изживявания. Характерът ми, какъвто е той сега, не е бил изобретен от „Ултра“ и аз не лъжа никого — това е моето истинско „Аз“, незамъглено от житейските обстоятелства. — Едуард се усмихна и потупа Ким през завивките по крака. — Уверявам те, никога не съм се чувствал така добре. Не се притеснявай. Единственото, за което се безпокоя, е колко трябва да вземам „Ултра“, та сегашното ми „Аз“ да не изчезне в мига, в който го спра, за да бъде изместено от предишното ми саможиво, свито „Аз“.

— В твоите уста звучи толкова разумно! — въздъхна Ким.

— То си е разумно — потвърди ученият. — Така искам да бъде. По дяволите, нямаше сега да се налага да се променям, ако баща ми не беше такъв кретен.

— Ами параноята и това, че понякога забравяш?

— Каква параноя? — изненада се Едуард.

Ким му напомни как сутринта е идвал чак до къщата, за да се обади по телефона, и е накарал Стантън да разговарят извън лабораторията.

— Това не е никаква параноя — възмути се той. — Онези, моите в лабораторията, са се превърнали в най-ужасните клюкари, които

някога съм срещал. Просто се опитвам да се предпазя, за да не си врат носа, където не им е работа.

— Но и на мен, и на Стантън ни прилича на параноя.

— Е, не е параноя, уверявам те — усмихна се Едуард. Беше се подразнил, че го обвиняват в мания за преследване, но сега вече му беше минало. — Виж, наистина забравям някои неща, но изобщо не страдам от параноя.

— А защо да не спреш сега лекарството? Ще продължиш да го вземаш по време на клиничната фаза.

— С теб не може да се излезе на глава! — възропта мъжът. — А и сега не ми е до препирни. Останал съм без капчица сили, очите ми се затварят. Извинявай. Ще продължим утре, ако желаш. А сега трябва да си лягам.

Наведе се, целуна Ким по бузата и се запъти сънено към стаята си. Няколко минути обикаляше из помещението, после всичко утихна. Ким го чу как диша дълбоко.

Изумена от бързата промяна, стана от леглото. Заметна се с халата и отиде по коридора между двете спални при Едуард. Той беше нахвърлял дрехите си както падне из стаята и се беше проснал върху леглото. Както и в неделя вечерта, бе забравил лампата да свети.

Ким се приближи и я угаси. Беше учудена от силното хъркане на Едуард — недоумяваше как не се е будила от него, докато са спали заедно.

Върна се в леглото си. Угаси нощната лампа и се опита да заспи. Но сън не я ловеше. Мъчеха я какви ли не мисли, тя чуваше хъркането на Едуард, сякаш той беше в същата стая.

След половин час младата жена стана и отиде в банята. Намери старото флаконче ксанакс, което пазеше от години, и извади едно от розовите хапчета с форма на лодка. Никак не и се искаше да го взема, но инак нямаше да мигне до сутринта.

Излезе от банята и затвори вратите и на стаята на Едуард, и на своята спалня. Пак си легна — още чуваше хъркането му, но сега много по-приглушено. След петнайсетина минути се унесе блажено, сетне потъна в непробуден сън.

ПЕТЪК, 30 СЕПТЕМВРИ 1994 ГОДИНА

Наближаваше три часът след полунощ, по тъмните улици на Салем почти нямаше движение и Дейв Холпърн се чувстваше едва ли не господар на света. Някъде от полунощ кръстосваше безцелно с червения си шевролет камаро, марка 1989 година. Беше ходил два пъти до Марбълхед, бе отскочил дори до Данвърс и бе обиколил Бевърли.

Дейв беше седемнайсетгодишен и учеше в гимназията в Салем. Беше си купил колата благодарение на това, че след часовете беше работил в местния „Макдоналдс“ и бе взел доста голям заем от родителите си. Сега автомобилът беше голямата любов на неговия живот. Не можеше да се нарадва на чувството за свобода и за несломима мощ, което му вдъхваше колата. Приятно му беше и че благодарение на нея привлича вниманието на своите приятели и най-вече на Кристина Макелрой. Кристина му беше съученичка от гимназията и имаше страхотно тяло.

Дейв погледна в мъждивата светлина часовника върху арматурното табло. Оставаше съвсем малко до срещата. Младежът зави по Диърборн Стрийт, където живееше Кристина, и угаси фаровете, а после и двигателя. Плъзна се бавно по инерция и спря нечутно под балдахина на кичестия клен.

Не се наложи да чака дълго. Кристина се показва иззад живия плет, притича покрай обкованата с дъски къща и се метна в колата. Бялото на очите и зъбите и проблясваха в сумрака. Трепереше като листо от вълнение и притеснение.

Приплъзна се по облечената с изкуствена тапицерия седалка и прилепи бедро във впити дънки до крака на Дейв.

Той се престори на пълен непукист, сякаш тези среднощни срещи си бяха нещо обичайно за него, и не каза нищо. Само се пресегна и завъртя ключа. Но и неговата ръка трепереше. От страх да не се е издал пред момичето го стрелна с поглед. Забеляза, че Кристина се усмихва, и се притесни още повече, че се е изложил. Щом стигнаха

ъгъла, младежът отново включи фаровете. Всичко наоколо се освети, видяха се надвисналият листак и непрогледният мрак.

— Всичко наред ли е? — попита Дейв, като не откъсваше очи от пътя.

— Мина като по ноти — отвърна Кристина. — А се страхувах до смърт! Беше фасулско да се измъкна от къщата. Майка ми и баща ми спят като заклани. Преспokoйно можех да изляза през входната врата, вместо да скачам от прозореца. Подкараха по улица, от двете страни на която тъмнееха заспалите къщи.

— Къде отиваме? — попита нехайно момичето.

— Ще видиш — отговори Дейв. — След малко ще сме там. Сега вече караха покрай тъмното ширнало се гробище „Грийнлон“. Кристина се притисна до Дейв и погледна през рамото му към гробището с щръкналите надгробни камъни. Дейв намали скоростта и момичето застана нащрек.

— Няма да ходим там — отсече то предизвикателно.

Дейв се усмихна в тъмното, при което се видяха белите му зъби.

— Защо? — попита той.

Още изрекъл, не изрекъл въпроса, и свърна наляво — колата мина през входа на гробището. Момчето веднага превключи на къси светлини и намали скоростта. От избуялата растителност почти не виждаше пътя.

— Майко мила! — възкликна Кристина и проточила вратле, започна да оглежда местността покрай автомобила.

Надгробните плочи се възправяха зловещо в нощта. Тук-там гладкият камък проблясваше внезапно на фаровете.

Кристина се дръпна инстинктивно още по-близо до Дейв и го стисна откъм вътрешната страна на бедрото. Той се ухили самодоволно. Спряха край притихнало спокойно езеро, заобиколено от плачещи върби. Дейв изключи двигателя и заключи вратите.

— За всеки случай — поясни той.

— Дали да не смъкнем прозорците? — предложи Кристина. — Ще стане горещо като в пещ.

Дейв нямаше нищо против, макар да изказа опасението си, че тук сигурно гъмжи от комари. Двамата се погледнаха притеснено и колебливо. Сетне Дейв се наведе плахо към момичето и го целуна

лекичко. От допира младата им кръв на мига се възпламени и те започнаха да се прегръщат необуздано.

По някое време въпреки неудържимата мощ на хормоните и двамата усетиха, че автомобилът се клати, но не от тях. И двамата вдигнаха едновременно глави и се вторачиха през замъгленото предно стъкло. Вцепениха се от онова, което видяха. Над тях в непрогледния мрак се беше надвесил блед призрак. Каквото и да беше свръхестественото същество, то се блъсна с все сила в стъклото и се търкулна отстрани на колата.

— Господи, какво беше пък това? — изкрещя с цяло гърло Дейв и се замъчи да вдигне панталона си, който се бе смъкнал до средата на бедрата му.

Кристина изписка, както се опитваше да се предпази от мръсната ръка, която се беше провряла през смъкнатото стъкло на прозореца и започна да я скубе.

— Ще те науча аз тебе! — викна и Дейв и забравил за смъкнатите панталони, заудря ръката, промушила се и откъм неговата страна.

Във врата му се забиха нокти, които откъснаха парче от тениската му — по гърба му се плъзна струйка кръв.

Примрял от ужас, Дейв все пак успя да подкара колата. Даде на заден и автомобилът заподскача по бабуните из гробището. Кристина изпищя отново — беше си ударила главата о тавана. Колата се блъсна в един надгробен камък, който климна и се свлече с трясък на земята.

Дейв натисна газта и завъртя волана, понеже мощният двигател бе дал силен тласък на автомобила. Кристина се блъсна о вратата и отхвърча към Дейв. Той успя да я измести тъкмо навреме, за да не се вреже в поредната надгробна плоча.

Запали фаровете и се понесе като хала — взе на две колела острия завой на пътя, който лъкатушеше из гробището. Кристина се бе покопитила и се разплака.

— Какво беше това? — изкрещя момчето.

— Бяха двама — отвърна тя през сълзи. Излязоха на улицата и Дейв зави към града, като оставяше следи от гуми по асфалта. Кристина продължаваше да хлипа и да подсмърча. Извърна огледалото за обратно виждане към себе си и се взря в него. — Нищо не е останало от прическата ми — приплака тя.

Дейв се пресегна и отново нагласи огледалото така, че да вижда назад. Не ги преследваше никой. Избърса с длан врата си и погледна невярващо кръвта.

— Дяволите да ги вземат! — изруга ядно. — С какво ли бяха облечени?

— Не е ли все едно! — сопна му се момичето.

— Бяха с бели дрехи или нещо от този род — отбеляза Дейв. — Или бяха заметнати с чаршафи. Същински призраци!

— Изобщо не биваше да ходим там — замрънка Кристина. — Знаех си.

— Стига си ми опявала! — скастри я Дейв. — Дрън-дрън, знаела, моля ви се.

— Знаех, и още как! — настоя тя. — Но ти не ме попита.

— Бабини деветини!

— Които и да бяха, очевидно им хлопаше дъската — отсече Кристина.

— Може и да си права — съгласи се Дейв. — Ами ако са избягали от болницата в Данвърс? Но тогава как са се добрали чак до гробищата „Грийнлон“?

Кристина долепи длан до устата си и смутолеви:

— Гади ми се, ще повърна.

Дейв удари рязко спирачките и отби към бордюра. Кристина отвори вратата и повърна на улицата. Момчето се замоли наум да не му е изцапала колата. Кристина се облегна, отпусна глава и затвори очи.

— Искам да си ида вкъщи — примоли се жално тя.

— Ей сега — отвърна с готовност Дейв и подкара.

— Няма да казваме на никого — рече Кристина. — Ако майка и татко научат, ще ми забранят да излизам половин година.

— Добре, няма да казваме — съгласи се момчето.

— Обещаваш ли?

— Разбира се, че обещавам, не се безпокой.

След като зави по улицата на Кристина, Дейв угаси отново фаровете. Спря през няколко къщи от нейната. Надяваше се тя да не очаква да я целуне и се зарадва, когато момичето направо си слезе.

— Обеща, нали — напомни му то.

— Не се притеснявай, де — каза Дейв.

Кристина притича през тревата и се скри зад същия жив плет, откъдето беше изскочила.

Дейв спря под една от уличните лампи наблизно и огледа колата. Отзад багажникът беше нащърбен там, където се бе ударил о надгробния камък, но не беше болка за умирање. Момчето заобиколи автомобила, огледа го отстрани и мина отпред. Поободри се — всичко изглеждаше наред. Точно тогава забеляза, че чистачката откъм седалката до шофьора я няма.

Стисна зъби и изруга едва чуто. Ама че нощ! На всичкото отгоре не беше получил нищо. Качи се отново зад волана и се запита дали ще успее да събуди Джордж, най-добрия си приятел. Изгаряше от нетърпение да му разкаже какво се е случило. Беше голяма страхотия, сякаш е от стар филм на ужасите. Дейв дори беше благодарен, че чистачката я няма — инак Джордж за нищо на света не би му повярвал.

Ким беше взела хапчето ксанакс към един и половина след полунощ, затова на другата сутрин се успа, а когато стана, беше леко замаяна.

До обед подготви бялата престилка, с която щеше да иде на работа в понеделник. Бе изумена, че чака с нетърпение отпускът и да свърши. И то не само заради все по-голямата и тревога за лабораторията и онова, което се разиграваше в нея. През последния половин месец и втръсна от откъснатия самотен живот, който водеше в Салем.

И в двата случая всичко се свеждаше до Едуард, макар че откакто вземаше лекарството „Ултра“, той беше в по-добро настроение. Не бе очаквала съвместният им живот да изглежда така, но защо да си криви душата, беше го поканила да делят един покрив съвсем импулсивно, без да се замисля. И все пак беше разчитала да бъдат повече време заедно...

Щом се приготви, Ким реши да провери как вървят ремонтите в замъка. Отскочи до крилото за прислугата да види в какво състояние е входът. За нейно огромно разочарование и този път беше кално. Ким надзърна отвън и видя, че върху изтривалката няма и прашинка, сякаш гостите съвсем нарочно я прескачаха.

Кипяща от възмущение, тя прекоси двора пред парадния вход, огледа и входа в крилото за гости. Тук калта беше по-малко, но пак

беше мръсно. Стълбището в тази пристройка беше застлано с килим и за да го изчисти, Ким се видя принудена да дотътри чак от крилото за прислугата стара прахосмукачка. След като приключи, се зарече, че този път ще прави, ще струва, но ще застави учените да прекратят това безобразие. Да не им беше прислужница, в края на краищата!

Прибра прахосмукачката и парцалите и се нареди да приключи с проблема, като се отбие още сега в лабораторията. После обаче размисли. Най-смешното бе, че в началото на месеца не и се искаше да влиза в лабораторията, понеже там се чувстваше като натрапница. А сега пък не и се ходеше, защото всички се държаха прекалено дружелюбно, а тя мразеше конфликтите.

Знаеше, че протака, но не можеше да се пребори със самата себе си. Накрая реши да помоли Едуард да поговори с колегите си.

Върна се на тавана, където работи цял следобед. Вечерта, докато похапваше прясна риба, печена на скара, и зелена салата, младата жена видя, че в имението влиза автомобил на една от местните пицарии, който се насочва към лабораторията. Не проумяваше как Едуард и колегите му карат само на такава храна. — Режимът беше железен: два пъти на ден пица, или пиле, или китайска храна, после пак отначало. В началото на месеца Ким бе предложила на Едуард да му приготвя вечеря, той обаче и беше отказал с довода, че предпочитал да не се дели от другите.

Младата жена им се възхищаваше за всеотдайността, но същевременно се тревожеше за здравето, за психиката им.

Някъде към единайсет изнесе котката навън. Застана на прага и я загледа как се разхожда из тревата. Без да я изпуска от очи, погледна към лабораторията и видя, че през прозорците струи ослепителна светлина. Докога ли щяха да издържат на това лудешко темпо?

Качи се на втория етаж и си легна. Чете към половин час, но както и предната вечер, в душата и цареше смут. Налягаше я все по-голяма тревога. Накрая Ким стана, отиде в банята и глътна още едно хапче ксанакс. Никак не и беше приятно да го прави, но си каза, че докато тръгне на работа, има нужда от спокойствието, което хапчето и носи.

СЪБОТА, 1 ОКТОМВРИ 1994 ГОДИНА

Ким се отърси от дълбокия унес, в който беше изпаднала заради приспивателното. Изненадана, видя, че и този ден се е успала — приближаваше девет часът.

Взе си душ, облече се и изнесе котката навън. Гузна, че я лишава от обичайната и разходка, я остави да прави каквото иска. Писаната реши да обиколи къщата. Ким тръгна след нея. Щом излезе откъм задната част на сградата, спря като закована, сложи ядосано ръце на хълбоците си и изруга — и тя беше пострадала от вандалите или звяра, за които я бяха предупредили от полицията. И двете боклукчийски кофи бяха преобърнати, а отпадъците бяха пръснати из целия двор.

За миг забравила за котката, Ким вдигна двете пластмасови кофи. Видя, че капците и на двете са избити със сила.

— Ама че работа! — възкликна младата жена, докато носеше кофите при къщата, където те обикновено стояха.

Пак ги огледа и установи, че ще се наложи да ги смени с нови — бяха пукнати, разкривени, капците и на двете не прилепваха плътно.

Хвана котката тъкмо когато тя се канеше да хукне към гората и я отнесе в къщата. Спомни си, че полицаите са помолили да им звънне, ако има нещо, и се обади в участъка. За нейна изненада оттам настояха да пратят човек.

Ким надяна градинарските ръкавици, върна се на двора и половин час събира боклуците. Тъкмо приключваше, когато пристигна и автомобилът на полицейския участък в Салем. Този път в него имаше само един полицай горе-долу на нейните години. Представи се като Том Малик. Беше много сериозен и поиска да види „местопрестъплението“. Ким си каза, че момчето се престарава, но въпреки това го заведе зад къщата и му показа кофите. Обясни, че току-що е събрала отпадъците.

— Трябваше да оставите всичко, както си е — укори я Том.

— Съжалявам — вдигна рамене Ким. Според нея беше все едно.

— Положението при вас е както навсякъде другаде в областта — важно поясни полицаят.

Приклекна до кофите и ги огледа хубаво. Сетне се взря и в капациите. Ким го наблюдаваше изнервена. Полицаят се изправи.

— Направено е от животното или животните — обясни Том. — Не може да са деца. Според мен в горния край на кофите личат следи от зъби. Искате ли да видите?

— Защо не!

Том вдигна един от капациите и посочи няколкото успоредни вдлъбнатинки.

— Трябва да си вземете по-здрави кофи — рече полицаят.

— И бездруго смятах да ги сменям — увери го Ким. — Ще видя какво мога да намеря по магазините.

— Вероятно ще се наложи да ходите чак до Бърлингтън — допълни младежът. — Тук в града напоследък има голямо търсене на кофи, не е изключено и да не намерите.

— Както гледам, проблемът е сериозен — отбеляза младата жена.

— Определено — увери я полицаят. — Градът е заприличал на разбунен кошер. Сутринта не сте ли гледали новините по местния телевизионен канал?

— Не...

— До снощи бе установена смъртта само на кучета и котки — поясни мъжът. — Тази сутрин открихме и първата човешка жертва.

— Какъв ужас! — възкликна Ким, затаила дъх. — Кой е пострадал?

— Един скитник, ние в града си го знаем — отговори Том. — Казва се Джон Мълинс. Намерен е наблизко, при Кърнуд Бридж. Най-ужасното е, че е бил наръфан.

Устата на Ким пресъхна — тя си спомни неволно каква ужасна гледка представляваше кучето на Едуард, проснато върху тревата.

— В кръвта на Джон е открито невероятно количество алкохол — продължи полицаят. — Не е изключено да е бил мъртъв още преди звярът да се докопа до него, но ще знаем със сигурност едва след като получим заключението на съдебния лекар. Изпратихме трупа в Бостън с надеждата при аутопсията да установим с какво животно си имаме работа.

— Звучи ужасно — потрепери Ким. — Не знаех, че е толкова сериозно.

— Първоначално смятахме, че е някой еног — продължи полицаят. — Но след като загина и човек, а вандалщината се шири в града, вече сме на мнение, че вероятно е по-едър звяр, например мечка. Твърде възможно е, тъй като напоследък популацията от мечки в Ню Хампшир се е увеличила значително. Но каквото и да е, свързаната с лова на вещици индустрия в Салем потрива ръце. Хората, които си вадят хляба от нея, твърдят, разбира се, че тук пръст има дяволът и не знам си още какво, и се опитват да втълпят на всички, че отново изживяваме 1692 година. Лошото е, че мнозина се хващат на въдицата.

След като изпрати полицаия, Ким, доволна, че има с какво да се заеме и си е намерила повод да отскочи до града, хапна набързо и излезе. Продавачът в железарията и каза, че е направила добре, като е дошла веднага.

— И в Бевърли вече имат същия проблем — оживено бърбеше той. — Всички обсъждат какво ли е това животно. Започнаха дори да правят залози, можете да се включите и вие. За нас това е само добре дошло — продажбите веднага скочиха. Продадохме не само цял склад кофи, но и щандът за спортни стоки направи невероятен оборот — амунициите и ловните пушки вървят като топъл хляб.

Докато Ким чакаше да плати на касата, чу, че и всички други клиенти говорят само за това. Във въздуха се носеше почти осезаема възбуда. Младата жена си тръгна от магазина със свито сърце. Притесняваше се, че сега, след като е загинал и човек, това ще се превърне в истерия и могат да пострадат и невинни хора. Потрепери при мисълта как всички наоколо ще дебнат иззад пердетата дали някой — човек или звяр, няма да се доближи до кофите за боклук. А тъй като хлапетиите явно също имаха пръст в тази работа, не бе изключено всичко да завърши с трагедия.

След като приключи с покупката, Ким се отправи към лабораторията. Никак не и се ходеше там, но след като бяха безчинствали в нейния двор, а имаше и загинал човек, тя чувстваше нужда да сподели страховете си поне с Едуард.

Прекуси приемната и влезе в самата лаборатория. И сега я чакаше изненада. Последния път, когато бе идвала, беше заварила празненство, сега пък имаше импровизирано заседание. Изглежда

обсъждаха нещо сериозно. Нямаше и следа от веселата, празнична атмосфера, която напоследък цареше тук. Тя беше изместена от мрачно, едва ли не погребално настроение.

— Ужасно съжалявам, че ви прекъсвам — заоправдава се Ким.

— Не се притеснявай, няма нищо — увери я Едуард. — Защо си дошла, за нещо конкретно ли?

Ким им разказа за инцидента в двора и и за посещението на полицая. Описа и вълнението в града, граничещо едва ли не с истерия.

— Единствено в Салем такава дреболия може да приеме подобни размери — засмя се Едуард. — Това градче се издържа изцяло благодарение на събитията от 1692 година: от какво мислиш, че си вадят хляба толкова музеи на вещиците, врачки, гадателки, магазинчета за магьоснически сувенири и туристически агенти, освен от хорските суеверия и страхове?

— Донякъде са прави да се тревожат — възрази Ким. — Нещата вземат нов обрат. Тази сутрин недалеч от тук е намерен мъртъв мъж, тялото му е било наръфано.

Глория пребледня като платно.

— Божичко! — възкликна тя.

— А установили ли са как е починал? — попита Едуард.

— Още не — отвърна Ким. — Пратили са трупа в Бостън. Подозират, че мъжът е починал, преди да бъде нападат от неизвестния звяр.

— Значи може би става дума за животно, което се храни с отпадъци и мърша?

— Да, но... все пак ми се стори, че не е зле да ви предупредя. Знам, прибирате се посред нощ. Разстоянието е малко, но дали, докато не се изяснят нещата, да не се придвижвате с колите?

— Това е разумно — кимна Едуард.

— И още нещо — престаши се да каже Ким. — В замъка се появи малък проблем — има доста нанесена кал пред входовете и на двете крила. Исках да ви помоля да пазите по-чисто.

— Извинявай — вдигна ръце Франсоа и някак странно изгледа колегите си. — Прибираме се по тъмно, излизаме пак по тъмно и в главите ни е само работата — не сме обърнали внимание. Обещавам от името на всички — ще внимаваме повече.

— Не се и съмнявам — отдъхна си младата жена. — Е, това е всичко. Още веднъж прощавайте, че ви откъснах от работата.

— Не се притеснявай — каза Едуард. После я изпрати до вратата. — Ти също се пази — заръча и. — И не изпускай от очи котката.

След като изпрати Ким, Едуард се върна при другите. Погледна ги. Всички бяха угрижени.

— Това, че е загинал и човек, вече променя нещата — каза Глория.

— Съгласна съм — рече Елинор.

Настъпи кратко мълчание — всички се замислиха. Накрая Дейвид наруши тишината.

— Не можем повече да си затваряме очите. Вероятно ние носим вина за някои от проблемите в околността напоследък.

— Пълен абсурд! — отсече Едуард. — Противоречи на здравия разум.

— Ами фланелката ми? — обади се и Курт. Дръпна едно от чекмеджетата, където я бе пхнал при внезапната поява на Ким, и я извади. — Изследвах едно от петната. Наистина е кръв.

— Да, кръв, но твоята — напомни му Едуард.

— Така е. И все пак откъде се е взела? Не помня нищичко — отвърна Курт.

— Трудно е да обясним и раните и синините, които тази сутрин, когато се събудихме, видяхме по телата си — допълни Франсоа. — По пода около леглото ми имаше дори пръчки и шума.

— Явно ходим насън или нещо такова — каза Дейвид. — Знам, никак не ни се иска да си го признаем.

— Е, аз не ходя насън — натърти Едуард и се вторачи в другите. — Не съм съвсем сигурен, че не си погаждате номера.

— Какви ти номера! Няма такова нещо — възрази Курт и се зае да сгъва изцапаната фланелка.

— При опитните животни не наблюдаваме такава реакция — каза предизвикателно Едуард. — От гледна точка на науката няма никаква логика. Нали точно заради това изследваме и животните — все щяха да се появят някакви последици, които да навеждат на мисълта, че подобно поведение не е изключено.

— Съгласна съм — обади се Елинон. — И аз не съм намерила нищо в стаята си, нямам и драскотини и синини.

— Да де, но и аз не халюцинирам — тросна се Дейвид. — Ето тези рани са съвсем истински! — Той протегна ръце, за да ги видят всички. — Както каза и Курт, това тук не е шега.

— Аз също нямам рани, затова пък, когато се събудих, ръцете ми целите бяха в кал — обясни Глория. — И всичките ми нокти са изпочупени.

— Въпреки положителните резултати при опитните животни тук има нещо гнило — настоя Дейвид. — На никой не му се ще да признае очевидното, аз обаче ще го сторя! Това е резултат от лекарството „Ултра“!

Лицето на Едуард се изопна, той стисна юмруци.

— Борих се два дни, докато призная дори пред себе си очевидното — продължи Дейвид. — Но е съвсем ясно, че без изобщо да помня, съм излизал през нощта. Не знам какво съм вършил, знам само, че сутрин, когато се събудя, целият съм изпоцапан. Уверявам ви, никога през живота си не съм правил подобно нещо.

— Нима намекваш, че няма никакво животно, което да вилнее наоколо? — попита плахо Глория.

— О, я не се занасяйте — скастри ги Едуард. — Стига с тези фантазмагории!

— Не казвам нищо повече от това, че съм излизал през нощта и не помня какво съм правил — заоправдава се Дейвид.

Всички си дадоха сметка за какво става дума и изтръпнаха. Веднага обаче си пролича, че са се разделили на две групи: Едуард и Елинон се притесняваха за бъдещето на изследванията, докато останалите се страхуваха за живота си.

— Дайте да мислим трезво! — прикани Едуард. — Лекарството е направо съвършено. Досега сме получавали само положителни резултати. Имаме всички причини да смятаме, че става въпрос за естествено вещество, което вече съществува в човешкия мозък. При маймуните не се наблюдава склонност към сомнамбулизъм. Лично аз съм много доволен от въздействието на лекарството. Всички побързаха да се съгласят с него.

— Според мен тъкмо на „Ултра“ дължим това, че дори при тези обстоятелства сме в състояние да мислим трезво — продължи Едуард.

— Вероятно си прав — подкрепи го Глория. — Допреди миг място не можех да си намеря от притеснение и отвращение. Сега вече си възвръщам самообладанието.

— Точно това ви казвам и аз — натърти Едуард. — Лекарството е невероятно.

— И въпреки това имаме проблем — настоя Дейвид. — Ако някои от нас наистина ходят насън и това се дължи на лекарството — а според мен друго обяснение не съществува, — става въпрос за странично действие, което не сме отчели. Лекарството явно действа на мозъка по необичаен начин.

— Нека донеса снимките от скенера за томография на емисиите позитрони — прекъсна го най-неочаквано Франсоа.

Изтича при своето писалище, отрупано с какви ли не листове и документи, и се върна след броени минути. Започна да вади една по една снимките, направени със скенер на маймуна, на която е дадено лекарството „Ултра“, белязано с радиоактивни частици.

— Искях да покажа на всички нещо, което забелязах чак днес сутринта — рече той. — Нямах време да го осмисля, пък и нямаше да обърна внимание, ако компютърът не го беше уловил още докато тези изображения бяха в дигитална форма. Ако се вгледате, ще видите, че концентрацията на лекарството „Ултра“ в задния, средния и продълговатия мозък нараства бавно спрямо първоначалната доза, после, щом достигне определено равнище, рязко се увеличава, което означава, че не се достига устойчиво състояние.

Всички се надвесиха над снимките.

— Точката, в която концентрацията се увеличава съществено, съвпада с точката, когато ензимите вече не са в състояние да осъществяват обмяната на веществата — предположи Глория.

— Според мен си права — съгласи се Франсоа.

— Това ще рече, че трябва да погледнем схемата, където е отбелязано какво количество „Ултра“ взема всеки от нас — допълни Глория.

Всички се извърнаха към Едуард.

— Логично е — подкрепи я той.

Отиде при писалището си и извади заключена кутийка. В нея имаше картонче, върху което бе изписан кодът със съответните дози.

Всички узнаха, че Курт е на най-висока доза, след него идва Дейвид. В другия край на скалата бяха Елинор с най-малка доза и Едуард, чиято доза беше малко по-голяма.

Обсъдиха надълго и нашироко проблема и стигнаха до извода, че щом достигне определени равнища, концентрацията на лекарството все повече блокира обичайните колебания в равнищата на серотонина, наблюдавани по време на сън, и променя поведението на човека, докато той спи. Глория предположи, че когато концентрацията се увеличи още повече, вероятно до равнището, отбелязано от рязкото покачване на кривата върху графиката, лекарството „Ултра“ блокира излъчването от низшия, или рептилен мозък към по-висшите центрове в мозъчните полукълба. Подобно на другите автономни дейности, и сънят е регулиран от низшите мозъчни сфери, където лекарството се трупа.

Известно време всички мълчаха — обмисляха хипотезата. Макар и да си бяха възвърнали самообладанието, се чувстваха притеснени.

— Ако наистина е така — обади се пръв Дейвид, — какво ще се случи, ако се събудим в момент, когато лекарството е блокирало тези центрове?

— Ще станем свидетели на нещо като ретроеволуция — отговори Курт. — Ще се ръководим единствено от низшите мозъчни центрове. Ще приличаме на хищни влечуги. Всички се вцепениха от това ужасно предположение.

— Я чакайте, чакайте — провикна се Едуард. Опитваше се да вдъхне и на себе си, и на другите малко ведрост. — Правим прибързани заключения, които не почиват на фактите. Всичко това са само догадки. Не забравяйте, не сме наблюдавали такива отклонения при маймуните, които както едва ли някой ще възрази, имат мозъчни полукълба, макар и по-малки, отколкото при хората. Или поне при някои хора — ухили се сам на шегата си. — Дори и да има някакъв проблем с лекарството „Ултра“, не бива да подценяваме и неговите предимства и колко благотворно е повлияло то на нашите чувства, умствени способности, сетива и дори памет. Не е изключено да сме прекалили с дозата и да се налага да я намалим. Може би трябва да намалим дозите до тая на Елинор, защото при нея се наблюдава само положително психологическо въздействие.

— Аз не искам да си намалявам дозата — отсеке предизвикателно Глория. — Спирам лекарството още сега. Изпадам в ужас при мисълта, че без дори да подозирам, в тялото ми се спотайва някакво първобитно чудовище, което само чака да се смрачи, за да тръгне да върлува наоколо.

— Изрази се много образно — отбеляза Едуард. — Спри лекарството, щом искаш. Това се разбира от само себе си. Тук нищо не става насила. Знаете го всички. Всеки сам ще реши дали и занапред да взема лекарството. Предлагам следното: за още по-сигурно ще намалим наполовина дозата на Елинор и ще я използваме за горна граница, а останалите дози ще намаляваме постепенно с една стотна от милиграма.

— Разумно и безопасно е — съгласи се Дейвид.

— И аз мисля така — подкрепи ги и Курт.

— Аз също — присъедини се към тях Франсоа.

— Добре тогава — продължи Едуард. — Повече от сигурен съм, че ако предположенията ни са верни, проблемът е свързан с дозите и вероятно има равнище, при което появата на този проблем се вмести в рамките на допустимия риск.

— Въпреки това аз няма да вземам лекарството — беше категорична Глория.

— Разбира се — не възрази Едуард.

— Нали няма да ми се сърдите? — разтревожено попита жената.

— То се знае, че няма да ти се сърдим — успокои я той.

— Тъкмо ще ви контролирам. И нощем ще държа другите под око — добави Глория.

— Чудесна идея — съгласи се Едуард.

— Хрумна ми нещо — намеси се Франсоа. — Дали всички да не вземаме радиоактивно белязано лекарство — така ще следя къде в мозъка лекарството се отлага и концентрира. Твърде възможно е оптималната доза „Ултра“ да е тъкмо дозата, която просто поддържа определено равнище на лекарството, без количеството му да се увеличава непрекъснато.

— Подкрепям те — кимна Курт.

— И още нещо — допълни Едуард. — Всички вие сте професионалисти и съм сигурен, че не е нужно да ви напомням, но все

пак не споделяйте за това заседание с никого, включително със семействата си.

— Естествено, че няма да споделяме — възкликна Дейвид. — Само това оставаше, да изложим на опасност бъдещето на „Ултра“! Дори и от време на време да се натъкваме на трудности и спънки, това пак си остава лекарството на столетието.

Ким смяташе да прекара още малко време в замъка, но когато се върна в къщата, видя, че вече е станало обяд. Докато се хранеше, иззвъня телефонът. За нейна изненада се обаждаше Катрин Стърбърг, библиотекарката от Харвардския университет, която се занимаваше с изучаването на Инкрийс Мадър.

— Може би имам добри новини за вас! — приповдигнато започна Катрин. — Току-що се натъкнах на препратка към труд на Рейчъл Бингам.

— Чудесно! — отвърна Ким. — Вече се бях отчаяла, не очаквах помощ от „Харвард“.

— Стараем се — засмя се другата жена.

— Как намерихте препратката? — полюбопитства Ким.

— Това е най-интересната част — отвърна библиотекарката. — Върнах се назад и прочетох още веднъж писмото на Инкрийс Мадър, което разрешихте да преснимаме. В него се говори за юридическия факултет, затова влязох в базата данни на факултета и името изскочи. Така и не проумявам защо го няма в общия каталог. Но добрата новина е, че както личи, трудът е оцелял от пожара през 1764 година.

— Останах с впечатлението, че всичко е било изпепелено — каза Ким.

— Почти всичко — поправи я Катрин. — За наш късмет някъде към двеста от общо петте хиляди тома в библиотеката са били спасени, понеже са били дадени на читатели. Излиза, че някой явно е четял книгата, която търсите. При всички положения от препратката, която открих, се разбира, че през 1818-а, една година след основаването на юридическия факултет, тя е била преместена там от общата библиотека на Харвардския университет.

— А самата книга намерихте ли? — попита развълнувана младата жена.

— Не, не ми остана време — отвърна библиотекарката. — Пък и си казах, че е по-добре вие да я вземете от тук. Препоръчвам ви да звъннете по телефона на Хелън Арнолд, архиварката в библиотеката на юридическия факултет. В понеделник, още щом дойда на работа, ще я потърся, за да я предупредя, че или ще минете, или ще и се обадите.

— Ще мина оттам още в понеделник, веднага след работа — каза нетърпеливо Ким. — Свършвам в три часа.

— Ще предупредя Хелън — обеща повторно Катрин.

Ким горещо и благодари и затвори.

Беше на върха на щастието. Изобщо не се надяваше книгата да е оцеляла при пожара в „Харвард“ и бе неописуемо доволна, че в понеделник следобед най-после ще разбере какво точно представлява доказателството, използвано срещу Елизабет. После се запита откъде ли Катрин е толкова сигурна, че става въпрос именно за книга. Дали го е пишло в препратката?

Добрата новина подтикна Ким да се нахвърли се с подновен ентузиазъм върху камарата документи в замъка. Разбира се, накрая умората все пак си каза думата и Ким се замисли колко ли още ще и отнеме, за да подреди материалите. Преброи сандъците и кашоните, които и оставаше да прегледа, прибави към тях още толкова — според приблизителните и изчисления количеството кантонерки и шкафове, които трябваше да подреди и във винарската изба, — и видя, че ще и е нужна още цяла седмица, при положение, че работи по осем часа на ден.

Това донякъде я обезсърчи. Тя започваше отново работа в болницата и щеше да и е трудно да заделя толкова време. Тъкмо да се откаже да търси повече този следобед, когато изненада сама себе си: откри нещо със същата лекота, с каквата и Кинард се бе натъкнал на онзи, документ. Отвори наслуки едно от чекмеджетата и извади писмо до Роналд!

Разположи се на един сандък при прозореца и извади писмото от плика. Отново беше от Самюъл Суол. Ким погледна датата и видя, че писмото е писано броени дни преди екзекуцията на Елизабет.

15 юли 1692 г. Бостън
Господине,

Връщам се от вечеря с преподобния Котън Мадър, с когото обсъдихме злочестините, сполетели твоята съпруга — безпокоим се много за вас и за децата ви. Преподобният Мадър прояви огромно състрадание и се съгласи да приеме злочестата ти съпруга в дома си, за да я изцери, както стори с момичето на Гудин, споходено от същата участ, стига Елизабет да се покае публично и да си признае, че е влязла в заговор с Повелителя на лъжите. Преподобният Мадър е повече от убеден, че като свидетелка и очевидка Елизабет е в състояние да предостави доказателства и доводи, така щото в тези смутни времена да опровергаем злите сили. В противен случай преподобният Мадър отказва да се намеси и да спомогне за отмяна на съдебната присъда. Моята препоръка е, че няма време за губене. Преподобният Мадър е готов да окаже съдействие, и е убеден, че съпругата ти е в състояние да ни отвори очите за деянията на невидимия свят, надвиснали като буреносен облак над нашата страна. Бог да ви е на помощ!

Твой приятел Самюъл Суол

Известно време Ким гледа през прозореца. Есенният ден беше ярък и слънчев, сега обаче откъм запад се задаваха тъмни облаци. Виждаше се и къщата, сгушена сред брежите, обсипани с яркожълти листа. Загледана натам, Ким се пренесе триста години назад във времето и усети какъв ужас е царял заради надвисналата над Елизабет беда и предстоящата и екзекуция. Макар че писмото, което току-що бе прочела, бе писано не от Роналд, а до него, Ким остана с впечатлението, че то е отговор на друго писмо, което Роналд е пратил в отчаян опит да спаси живота на жена си.

Очите на Ким се напълниха със сълзи. Беше и трудно да си представи мъката, която е изпитвал Роналд. Укори се, че в началото, когато научи за Елизабет, е била склонна да вини него за горчивата и участ.

Накрая се изправи. Върна писмото в плика и го занесе във винарската изба, за да го сложи при другите материали в кутията за библии. После излезе от замъка и се отпрати към къщата.

Някъде по средата на пътя забави крачка. Извърна очи към лабораторията и спря. Погледна си часовника. Още нямаше четири часът. Изведнъж и хрумна, че ще бъде мило от нейна страна, ако се опита да поразнообрази малко храната на учените. Сутринта, когато се бе отбила при тях, и се бяха сторили потиснати — сигурно им беше втръснало да се тъпчат с пици. Ким си каза, че няма да я затрудни кой знае колко, ако ги нагости с пържоли и риба.

Промени посоката и се насочи към лабораторията. Влезе и остави вратата да се затвори подире и. Никой не се завтече да я посрещне. Обхвана я смут — тук никога не знаеше какво да очаква.

Отправи се към мястото, където работеше Едуард. Мина покрай Дейвид, който и кимна мило, но не така възторжено, както преди няколко дни, поздрави и Глория, която, подобно на Дейвид, отвърна на поздрава и веднага насочи вниманието си към работата.

Ким продължи нататък, но усети как сърцето и се свива все повече. Откакто бяха пристигнали, Дейвид и Глория се държаха най-човешки от всички, но и в тяхното поведение се долавяше промяна.

Едуард се бе залисал и се наложи Ким да го потупа два пъти по рамото, докато привлече вниманието му. Забеляза, че той прави нови капсули с лекарството „Ултра“.

— Какво има? — попита ученият и се усмихна.

— Дошла съм да ви направя едно предложение — подхвана младата жена. — Не искате ли да повторим вечерята отпреди няколко седмици? Нямам нищо против да отскоча до града. Стига сте се тъпкали само с тая пица!

— Много мило! — възкликна Едуард. — Но нека да не е довечера. Бързаме.

— Обещавам, че няма да ви отнеме много време — започна да го убеждава тя.

— Казах — не! — изсъска през зъби Едуард и Ким отскочи крачка назад. Той обаче веднага се овладя и отново и се усмихна.

— Ще хапнем пица.

— Ваша работа — произнесе Ким объркана и притеснена.

Преди броени секунди Едуард бе на косъм от това да си изпусне нервите.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да-а да! Добре съм! — сопна се той, но веднага побърза да се усмихне. — Затънали сме до гуша. Натъкнахме се на спънки, но сме на път да ги преодолеем.

Ким отстъпи още няколко крачки назад.

— Добре, ако размислиш до час, час и нещо, пак мога да отскоча до града — рече тя. — Ще бъда в къщата. Само ми звъни.

— Наистина нямаме и миг за губене — повтори Едуард. — Ти вечеряй без мен. Благодаря ти все пак за поканата. Ще предам на всички, че мислиш за нас.

Докато Ким вървеше към изхода, никой не се сбогува с нея, никой дори не я погледна. Вече отвън тя въздъхна и поклати глава. Умът и не го побираше какви са тези хора, чието настроение се мени час по час, и как търпят сами себе си! Ким вече бе на път да заключи, че като характер няма нищо общо с учените и трудно намира общ език с тях.

След като вечеря, още бе съвсем светло и тя можеше да се върне в замъка и да поработи още, но нямаше сили да иде там. Отпусна се пред телевизора. Надяваше се безсмислените телевизионни сериали да я поразсеят и тя да забрави случката в лабораторията, но колкото повече си мислеше за отношенията с Едуард и с другите, толкова повече изпадаше в тревога.

Опита се да чете, ала все не можеше да се съсредоточи. Съжали, че още днес следобед не е успяла да отскочи до юридическия факултет на Харвардския университет и да провери за какво става дума. Ставаше все по-нервна. По едно време се сети за Кинард. С кого ли беше, какво ли правеше? Дали и той си мислеше за нея?

За да се поуспокои и да укроти тревожните си мисли, Ким отново бе взела хапче ксанакс, но въпреки това се събуди. В стаята беше тъмно като в рог, тя погледна часовника и видя, че е спала съвсем малко. Облегна се на възглавницата и се заслуша, опитвайки се да разбере какво я е изтръгнало толкова рязко от сън.

Точно в този миг чу откъм задната страна на къщата глухо тътнене, сякаш някой блъскаше новите, покрити с каучук боклукчийски кофи, в облицованата с дъски стена. Ким се вцепени — представи си как някоя грамадна черна мечка рови из двора на метри от нея.

Запали нощната лампа и скочи от леглото. Заметна се с халата и нахлузи пантофите. Чу отново блъскането и притича през малкия коридор до стаята на Едуард. Запали лампата колкото да види, че леглото му е празно. Реши, че сигурно още е в лабораторията, и се притесни как ще се прибере в тъмното, затова се върна в стаята си и набра номера на лабораторията. След десетото позвъняване се отказа.

Взе електрическото фенерче, което държеше в нощното шкафче, и тръгна надолу по стълбите — смяташе да светне с фенерчето през прозореца на кухнята, под който бяха сложени кофите за смет, и да стресне животното, което се навърташе там.

Но когато зави по стъпалата и вече можеше да види антрето, застина като попарена. Бе съгледала нещо, от което кръвта и се смрази. Входната врата зееше отворена.

В началото не можеше дори да помръдне. Беше скована от ужасната мисъл, че звярът — какъвто и да беше той, — е проникнал в къщата и сега я дебне от тъмното.

Нададе ухо, но единственото, което чу, бе хорът на жабите. През отворената врата подухваше хладен ветреца. Навън ръмеше.

Къщата тънеше в гробна тишина и това обнадежди Ким, че звярът все пак не е проникнал вътре. Младата жена заслиза предпазливо надолу. На всяко стъпало спираше и отново се слушваше дали няма да чуе издйнически звук, по който да разбере, че животното е тук. Но в къщата продължаваше да е тихо.

Ким слезе при вратата и хвана дръжката. Погледна към тъмната трапезария, сетне и към хола и понечи да затвори вратата. Движеше се много предпазливо, за да не я нападнат. Почти беше затворила вратата, когато надзърна навън и застина.

Котката се беше разположила на около пет-шест метра от къщата, насред покритата с плочник пътека. Блажено не обръщаше внимание на дъждеца, лижеше предната си лапка и я търкаше о върха на главата си.

В началото Ким не повярва на очите си — беше и се сторило, че току-що я е видяла на леглото си. Но котката, изглежда, беше усетила, че входната врата е отворена, и се бе възползвала от случая, за да се шмугне навън.

Ким си пое няколко пъти дълбоко въздух с надеждата да се отърси от уплахата, замъглила мозъка и. Ужасена от онова, което може

би я дебнеше в мрака, не смееше да повика котката, която и бездруго сигурно нямаше да и обърне внимание.

Видя, че няма избор, и излезе крадешком навън. Огледа се припряно и се втурна към котката, след което я грабна и се обърна, колкото да види как входната врата се захлопва под носа и.

Простена едва чуто „не“ и се завтече към вратата, ала вече беше късно. Ким натисна дръжката, но вратата се беше заключила. Натисна я безуспешно с рамо — пак не успя да я отвори.

Сгърбена под студения дъжд, тя се извърна бавно към непрогледната нощ. Потрепери от страх и студ — не можеше да се начуди как е допуснала да се окаже в такова нелепо положение. Беше по пижама и халат, бе оставила вратата да се затвори пред лицето и и сега стоеше в дъждовната нощ, гушнала в едната ръка дърпащата се котка, а в другата стиснала фенерчето, което не и вършеше никаква работа. А някъде от храсталака я дебнеше незнайна нощна твар.

Котката продължаваше да се дърпа, та господарката и да я пусне на земята, по едно време започна и да мяука. Ким успя криво-ляво да я накара да млъкне. Отдалечи се малко от къщата и огледа прозорците по фасадата, но всички бяха затворени и заключени. Младата жена се извърна и погледна към лабораторията, но и там не светеше. Извърна очи към замъка. Той беше по-далеч, ала Ким знаеше, че поне вратите на крилата не са заключени.

В този момент чу как някакво огромно същество тътри крака по чакъла вдясно от къщата. Осъзна, че и миг не бива да стои повече тук, и хукна в обратната посока, вляво от къщата, за да се отдалечи от приближаващата мечка или онова, което бе ровило из двора.

Натисна отчаяна дръжката на кухненската врата. Но и тя беше заключена — Ким се бе погрижила за това. Удари я няколко пъти с рамо, ала вратата не поддаде. Котката се размяука.

Младата жена се обърна с гръб към къщата и съгледа бараката. Притисна животинчето още по-силно до гърдите си и стиснала фенерчето така, сякаш държи бухалка, хукна колкото и крака държат натам. Свали резето, с което беше подпряна вратата, отвори я и се шмугна в мрака вътре.

Затвори плътно подире си. Точно вдясно от нея имаше малко прозорче, от което се виждаше част от двора зад къщата. Единствената мъждива светлина идваше откъм прозореца на спалнята.

Вперила очи към двора, Ким видя, че откъм същата посока, от която бе дошла и тя, се задава сгърбен силует. Беше не звяр, а човек, но се държеше твърде странно. Младата жена забеляза как човекът спира и точно като звяр души въздуха. За неин ужас се извърна към нея и сякаш се вторачи в бараката. В мрака не се виждаше нищо повече от очертанията на тялото му.

Вцепенена от страх, Ким забеляза как човекът тръгва към нея с бавна тромава походка, като продължи да души въздуха, все едно се движеше по следа. Когато от бараката го деляха някакви си три-четири метра, Ким се дръпна още по-навътре и се долепи до инструментите и велосипедите.

Вече чуваше и стъпките по чакъла. Приблжиха се, после спряха. Настана мъчителна тишина. Ким затаи дъх.

Изведнъж вратата изскърца и се отвори с трясък. Съвсем обезумяла от ужас, Ким се разпищя. Котката измяука и се отскубна от ръцете и. Човекът също изкрещя.

Младата жена стисна фенерчето с две ръце и го насочи право към лицето на мъжа. Той се закри с длани от внезапно блесналата ослепителна светлина. Стъписана, Ким видя с облекчение, че пред нея стои Едуард.

— Слава Богу! — пророни тя и наклони надолу фенерчето.

Измъкна се иззад укритието си от велосипеди, косачки и стари кофи за боклук, изтича от бараката и обви ръце около Едуард. Лъчът на електрическото фенерче заигра напосоки сред дърветата. Едуард продължи да стои като вцепенен. Погледна я с невиждащ поглед.

— Боже мой, не мога да ти опиша колко се радвам, че виждам лицето ти! — възкликна Ким и се взря в тъмните му очни ябълки. — Никога през живота си не съм изпитвала такъв страх.

Той не промълви нищо.

— Едуард! — повика го младата жена уплашено и извърна глава, за да го вижда по-добре. — Какво ти е?

Мъжът въздъхна шумно.

— Добре съм — отвърна накрая. Беше ядосан. — Но не благодарение на теб! Какво, по дяволите, търсиш посред нощ в бараката? И си само по пижама. Изкара ми ангелите.

Ким започна да се извинява, като пелтечеше, осъзнала колко го е уплашила. Обясни му какво се е случило. След като млъкна, видя, че

Едуард се усмихва.

— Няма нищо смешно — укори го тя, но също се усмихна, почувствала се в безопасност.

— Не мога да повярвам, че си изложила на опасност живота си заради някаква пиклива проскубана котка — рече Едуард. — Хайде, ела! Да не стоим повече под този дъжд.

Ким се върна под навеса и потърси с фенерчето котката. Тя се бе спотаила в най-далечния ъгъл, зад няколко лопати и гребла. Ким я примами и я гушна. После се прибра с Едуард в къщата.

— Премръзнала съм — каза му тя. — Един билков чай няма да ми дойде зле. Ти искаш ли?

— Ще поседя малко с теб — кимна Едуард.

Докато Ким чакаше водата да кипне, той и изложи своята версия за случилото се.

— Смятах да работя цяла нощ. Но към един и половина се примирих, че няма да стане. Толкова съм свикнал да заспивам към един, че очите ми направо се затваряха. Пак добре, че се добрах от лабораторията до къщата, без да се просна на тревата. Щом влязох в антрето, се сетих, че съм носел найлонов плик с остатъците от пица, които трябваше да хвърля в нашата кофа. Върнах се да го взема и да го сложа при боклука. Сигурно тогава съм оставил вратата отворена — а не биваше да го правя ако не за друго, то поне заради комарите. Но както и да е, така и не успях да махна капациите на кофите — колкото повече се мъчех, толкова повече се вбесявах. Дори ги ударих един-два пъти.

— Нови са — вметна Ким.

— Дано имат упътване — ухили се Едуард.

— На светло не е чак толкова трудно.

— Накрая вдигнах ръце и се отказах — продължи Едуард. — Когато се върнах при входната врата на къщата, видях, че е затворена. Стори ми се, че надушвам парфюма ти. Откакто вземам „Ултра“, обонянието ми се е подобрило значително. Последвах миризмата и така се озовах при бараката. Ким си наля чаша топъл билков чай.

— Сигурен ли си, че не искаш? — попита пак тя.

— Не мога да гледам. Трудно ми е дори да седя тук — извини се Едуард. — Трябва веднага да си лягам. Имам чувството, че тялото ми тежи пет тона, а клепачите ми са от олово.

Изправи се от стола и се олюля. Ким се пресегна и му помогна да се закрепил.

— Няма ми нищо — успокой я Едуард. — Но съм капнал от умора. Едвам се държа на крака.

Ким го чу как тътри нозе нагоре по стълбите. Прибра чая и меда, взе чашата и също се качи горе. Надзърна в стаята на Едуард. Беше заспал облечен.

Младата жена влезе в стаята, съблече с доста мъки панталоните и ризата му и го зави. Угаси лампата. Дори му завидя за лекотата, с която — за разлика от нея — заспива.

НЕДЕЛЯ, 2 ОКТОМВРИ 1994 ГОДИНА

Още не се беше съмнало, всичко бе обвито в предизгревен здрач, когато Едуард и другите учени се срещнаха по средата на пътя между къщата и замъка и тръгнаха мълком през росната морава към лабораторията. Всички бяха в мрачно настроение. Влязоха в помещението и си наляха кафе. Едуард беше много по-кисел от другите, а когато преди половин час се бе събудил, направо не можеше да си намери място от изумление и гняв. Беше станал колкото да види на пода в стаята пилешки кости, сякаш извадени от нечий боклук. По тях личеше полепнала утайка от кафе. После забеляза, че ноктите му се чернеят, все едно е ровил в кал. В банята се погледна в огледалото и видя, че лицето и бельото му също са мръсни. Всички отидоха с чашите кафе в онази част на лабораторията, където обикновено провеждаха своите заседания. Пръв заговори Франсоа.

— Уж намалихме близо два пъти дозата „Ултра“, а нощес пак съм излизал навън — каза той свъсен. — Сутринта се събудих ужасно мръсен. Все едно съм лазил в калта. Наложил се дори да си пера чаршафите. Погледнете ми ръцете! — Протегна длани, целите в драскотини и рани. — А пижамата ми беше толкова мърлява, че направо я изхвърлих.

— И аз съм се разхождал през нощта — оплака се и Курт.

— Аз също — присъедини се към тях Дейвид.

— А възможно ли е да сме излизали от имението? — попита Франсоа.

— Няма как да разберем — отвърна Дейвид. — Само това оставаше — и да излизаме! Ами ако имаме пръст в смъртта на онзи скитник? Помислете си само!

— Я не говори така! — скастри го Глория настръхнала. — И дума не може да става за такова нещо.

— Не е изключено да се натъкнем на някой полицай или местен жител — продължи Франсоа. — Ако, както твърди Ким, хората тук наистина се готвят да дадат отпор на звяра, току-виж ни нападнал

някой, ако излезем извън оградата на имението. Както са наострени всички...

— Да, това е проблем — съгласи се Дейвид. — Няма начин да разберем как ще реагираме.

— Щом се подчиняваме на рептилния си мозък, можем да се досетим какво ще направим — възрази Курт. — Ще следваме инстинкта си за самосъхранение. Ще се съпротивляваме със зъби и нокти. Дайте да не се залъгваме. Ще проявим насилие.

— Трябва да сложим край на всичко това — отсече Франсоа.

— Е, аз пък не съм излизала — намеси се и Елинор. — Значи се дължи на дозата.

— Съгласен съм — подкрепи я Едуард. — Ще намалим още веднъж дозата наполовина. Така ще вземаме дози, които възлизат най-много на една четвърт от първоначалната доза на Елинор.

— Опасявам се, че няма да е достатъчно — възрази Глория. Всички се извърнаха към нея. — Вчера не съм вземала от лекарството, а ето че съм се разхождала и тази нощ. Смятах да стоя будна, за да се уверя, че никой няма да излиза, но колкото и да се мъчех, пак съм заспала.

— Откакто вземам лекарството, и аз заспивам много бързо — добави и Курт. — Отдавах го на натоварването през деня. Но май все пак се дължи на лекарството.

Всички се съгласиха с него и добавиха, че сутрин, щом се събудят, имат чувството, че са спали много добре през нощта.

— Дори тази сутрин се чувствах много бодър — каза Франсоа. — Наистина е необяснимо при тези явни доказателства, че съм търчал под дъжда.

Всички се умълчаха и се замислиха над думите на Глория, че дори след като е спряла лекарството, пак се е разхождала като сомнамбул. Накрая тишината бе нарушена от Франсоа.

— Всичките ни изследвания показват, че „Ултра“ се усвоява сравнително бързо, безспорно много по-бързо от прозака — отбеляза той. — От това, че Глория също се е разхождала през нощта, се вижда, че концентрацията на лекарството в продълговатия мозък все още е висока от прага, недопускащ това неприятно усложнение. Може би се налага да намалим още повече дозата и да вземаме една стотна от досегашното количество. — Франсоа вдигна отново ръце, така че да ги

виждат всички. — Тези рани и драскотини ме плашат. Не искам и занапред да се излагам на опасност. Очевидно се разхождам нощем, без да съзнавам какво върша. Само това оставаше — някой поизнервен и припрян да ми тегли куршума или да ме прегази, понеже се държа като животно. А не ми се мисли какво пък би било, ако се нахвърля върху човек... Няма да вземам повече лекарството!

— Аз също — отсече и Дейвид.

— И аз — присъедини се и Курт.

— Добре де, така да бъде — каза с половин уста Едуард. — Прави сте. Ще бъде безотговорно, ако излагаме на опасност своя живот или живота на някой друг. Като студенти ни беше приятно да се държим като животни, но май сме вече твърде пораснали за подобни прежеждия... Всички се засмяха на шегата му.

— Ще спрем да вземаме лекарството, пък след няколко дни ще му мислим отново — продължи благо-благо той. — Щом организмът ни се пречисти от него, ще обсъдим дали отново да не го вземаме, но в много по-малки дози.

— Няма да вземам лекарството, докато и при някое от опитните животни не установим същия сомнамбулизъм — бе категорична Глория.

— Трябва да го изучим до най малките подробности и чак тогава да го препоръчваме на хора.

— Уважаваме мнението ти — каза Едуард. — Както винаги съм подчертавал, вземаме лекарството напълно доброволно. Ще ви напомня и че първоначално смятах само аз да вземам „Ултра“.

— А какво да правим междуременно, за да сме сигурни, че не се излагаме на рискове? — поинтересува се Франсоа.

— Защо да не си направим електроенцефалограми, докато спим? — предложи Глория. — Бихме могли да се включим към компютър, който да ни буди, ако в нормалното ни състояние на сън настъпят отклонения.

— Блестяща идея! — одобри Едуард. — Ще се погрижа оборудването да бъде поръчано още в понеделник.

— А какво ще правим нощес? — попита Франсоа. Всички се замислиха.

— Да се надяваме, че всичко ще бъде наред — каза Едуард. — В края на краищата Глория е вземала втората като количество доза и

понеже тежи по-малко, равнището на лекарството в кръвта и е било доста високо. Смятам да сравним кръвните си картини с нейната. Ако количеството „Ултра“ в кръвта ни е по-ниско от нейното, вероятно няма да имаме проблеми. И все пак при Курт рискът е по-голям.

— Хиляди благодарности — засмя се германецът. — Защо просто не ме тикнете в някоя от клетките с маймуните?

— Вярно, няма да е зле — усмихна се и Дейвид.

— А защо да не спим на смени? — предложи Франсоа. — Така ще се наглеждаме взаимно.

— Не е зле — подкрепи го Едуард. — Освен това, ако днес си направим кръвна картина, ще можем да сравним резултатите, в случай че нощес пак някой започне да се разхожда насън.

— Може пък да е за добро — отбеляза и Глория. — Ако спрем да вземаме лекарството, ще имаме прекрасната възможност да видим как то се отлага в кръвта и урината и да го сравним с психологическото въздействие. При маймуните не се наблюдаваха симптоми на абстиненция, но трябва да го потвърдим.

— Точно така, нека се възползваме от ситуацията — подкрепи я Едуард. — Междувременно обаче трябва да свършим огромна по обем работа. И едва ли е нужно да ви предупреждавам, че всичко, което си казахме, трябва да се пази в най-строга тайна, за да установим в какво точно се състои проблемът и да го отстраним.

Ким погледна часовника и примига. Не можеше да повярва на очите си. Наближаваше десет часът. Не се беше успивала така от колежа.

Седна на края на леглото и внезапно се сети какъв страх е брала в бараката. Наистина се бе уплашила до смърт. След случката беше толкова превъзбудена, че пак не бе успяла да заспи. Беше се мятала в леглото близо два часа и накрая се бе видяла принудена да вземе още едно хапче ксанакс. Най-сетне се бе поуспокоила, после обаче пак я втресе — беше си спомнила за писмото на Томас Гудман, в което той разказваше как безспорно под въздействието на отровната гъбична плесен Елизабет е избягала именно в тази барака, служила навремето за обор. Какво страховито съвпадение!

Ким си взе душ, облече се и закуси с надеждата, че ще се поокопити и ще посрещне по-бодра деня. Но явно не и беше писано. След двойната доза приспивателно се чувстваше като парцал. Мъчеше

я и тревога. Неприятната случка от предната нощ, съчетана с притесненията и, не можеше да бъде заличена само с лекарства. Ким имаше нужда от нещо повече и надали щеше да се отърси от това състояние просто като подрежда старите документи в замъка. Искаше и се да пообщува с хора, градът с неговите удобства и оживление и липсваше.

Тя отиде при телефона и звънна на няколко свои приятелки в Бостън. Но удари на камък: в отговор чуваше все телефонни секретари. Остави си телефона, но не се надяваше някой да я потърси до вечерта. Приятелките и не се свъртаха много-много вкъщи, а в неделя през есента човек можеше да отиде в Бостън на доста места.

Ким обаче искаше на всяка цена да се махне от имението, затова звънна и на Кинард. Почти се надяваше да го няма вкъщи — нямаше представа какво точно ще му каже. Той обаче вдигна още след второто позвъняване.

Ким беше нервна. Опита се да го прикрие, но не се получи.

— Всичко наред ли е? — попита след обичайните любезности Кинард. — Звучиш ми някак странно.

Ким се помъчи да измисли нещо, но така и не се сети какво. Беше объркана и притеснена и ни в клин, ни в ръкав даде воля на чувствата си.

— Това, че не отговаряш, вече е показателно — рече накрая Кинард. — Мога ли да ти помогна с нещо? Какво се е случило?

Ким си пое дълбоко въздух, за да се овладее.

— Можеш да ми помогнеш — каза му. — Трябва да се махна от Салем. Звъннах на няколко приятелки, но ги няма вкъщи. Мислех да дойда в Бостън и да пренощувам там, понеже утре сутринта съм на работа.

— Защо не спиш при мен? — предложи Кинард. — Ще махна от стаята за гости велоергометъра и осемдесетте хиляди медицински списания и ще ти я предоставя. Освен това днес не съм дежурен. Можем да се позабавляваме.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Ще се държа скромно и прилично, ако това те притеснява — обеща Кинард и се засмя.

Ким се запита дали всъщност не се притеснява, че тя може да се държи неприлично.

— Хайде, стига си умувала — подкани я Кинард. — Доколкото усещам, ще ти дойде добре да се махнеш поне за едно денонощие от тази твоя дива провинция.

— Добре тогава — каза Ким, внезапно обзета от решимост.

— Така те искам! — възкликна Кинард. — В колко часа ще бъдеш тук?

— След около час, става ли? — отвърна Ким.

— Да, разбира се. Хайде, чакам те.

Ким затвори телефона. Не беше сигурна какво точно върши, но чувстваше, че постъпва правилно. Стана, качи се на втория етаж и си приготви багаж, като не пропусна да вземе и бялата престилка за болницата. Сложи в кухнята повечко храна за котката, смени и и пясъка при задната врата.

Пренесе си нещата в колата и се отби в лабораторията. Тъкмо да влезе, и поспря, за да помисли дали да уточнява, че ще спи у Кинард. Реши да не го споменава, освен ако Едуард не я попита.

Настроението в лабораторията бе още по-мрачно и от предния път, когато Ким беше идвала тук. Всички бяха погълнати от работата и почти не и обърнаха внимание.

Ким нямаше нищо против. Дори предпочиташе да е така. Само това оставаше да и четат дълги-предълги лекции за неразбираеми изследвания. Намери Едуард при принтера. Компютърът му работеше с пълна пара и бълваше данните. Едуард и се усмихна, но някак между другото. След миг отново насочи вниманието си към разпечатката.

— Днес отивам в Бостън — каза весело Ким.

— Чудесно — отвърна той.

— Ще остана да спя там — допълни младата жена. — Ако искаш, ще ти оставя и телефонен номер.

— Не е нужно — рече ученият. — Ако има нещо, звъни ми. Както винаги, няма да мърдам оттук.

Ким се сбогува и се запъти към вратата. Едуард я повика. Тя спря.

— Наистина съжалявам, че съм толкова зает — каза и. — Жалко, че сме затънали до гуша в работа. Но се появи нещо непредвидено.

— Ясно — отговори младата жена.

Взря се в лицето му. Съгледа сянка на притеснение, каквото не бе виждала от доста време.

Излезе забързано от лабораторията и се качи в колата. Подкара към портата на имението — още си мислеше за поведението на Едуард. За миг сякаш бе зърнала някогашния Едуард, Едуард, в когото преди време се беше влюбила.

Бързо се отърси от напрежението — колкото повече караше, толкова по-леко и ставаше на душата. Помогна и времето. Беше топъл слънчев ден от циганското лято, въздухът беше кристално чист. Тук-там дърветата бяха обагрени в ослепителни есенни тонове. Небето бе толкова синьо, че наподобяваше безбрежен океан, ширнал се, докдето поглед стига над главата и.

Нали беше неделя, Ким бързо намери къде да спре съвсем близо до жилището на Кинард на Ревийър Стрийт. Притесняваше се, когато натисна звънеца, но Кинард я посрещна много радушно и от тревогата и не остана и помен. Занесе багажа и в стаята за гости, която очевидно си бе направил труда да почисти и подреди.

После я изведе на освежителна разходка из града и за няколко блажени часа тя забрави „Омни“, лекарството „Ултра“, Елизабет и всички грижи на света. Тръгнаха от Норт Енд, където обядваха в италианско ресторантче, после пиха еспресо в едно италианско кафене.

Колкото да се позабавляват, влязоха в един от хубавите магазини в този район на Бостън — и двамата често пазаруваха там. Ким изненада самата себе си, като намери страхотна пола, попаднала кой знае как тук от тежкарския магазин „Сакс“ на Пето авеню в Ню Йорк.

След това се разходиха из един от парковете на Бостън — Гардънс, и дълго се любуваха на есенната шума и на цветята. Поседнаха и на една пейка, за да погледат лодките, които се плъзгаха по езерото.

— Сигурно не бива да го казвам — поде Кинард, — но ми се виждаш малко уморена.

— Не се изненадвам — съгласи се Ким. — Напоследък не спя добре. Животът в Салем не е идилия.

— Може би ти се иска да споделиш нещо с мен? — попита предпазливо мъжът.

— Хайде да не е сега — помоли тя. — Объркана съм.

— Радвам се, че ми дойде на гости.

— Но нали разбра, че ще спя в стаята за гости? — попита припряно младата жена.

— Отпусни си душата, няма да те докосна и с пръст — вдигна Кинард ръце, сякаш се бранеше. — Разбрах. Вече сме приятели, забрави ли?

— Извинявай — рече Ким. — Вероятно ме мислиш за истеричка. Но да ти призная, от доста време не ми е било толкова спокойно на душата. — Тя се пресегна и стисна Кинард за ръката. — Благодаря ти за разтоварването.

Тръгнаха си от парка и поеха по Нюбъри Стрийт, като от време на време спираха да позяпат витрините — едно от любимите занимания на Ким в Бостън. Влязоха и в книжарница „Уотърстоун“. Ким си купи роман на Дик Франсис, а Кинард си взе пътеводител на Сицилия — открай време си мечтаел да иде там.

Надвечер влязоха в индийски ресторант и хапнаха до насита. Единственият проблем бе, че ресторантът нямаше разрешително за продажба на алкохол. И Ким, и Кинард бяха единодушни, че пикантните индийски гозби биха били много по-вкусни с халба студена бира.

След ресторанта се върнаха на Бийкън Хил. Разположиха се на канапето в хола на Кинард и си наляха по чаша ледено бяло вино. Не след дълго Ким усети, че и се спи.

Легна си рано — утре по изгрев слънце трябваше да отиде на работа. Когато се пъкна между свежите чисти чаршафи, не и трябваше никакво сънотворно. Почти на мига потъна в сладък непробуден сън.

ПОНЕДЕЛНИК, 3 ОКТОМВРИ 1994 ГОДИНА

Ким почти беше забравила колко тежки са дните в интензивното хирургическо отделение. Призна си, че след едномесечния отпуск е излязла от форма и трудно издържа и на физическото, и на психическото натоварване, на което бе подложена в болницата. Но към края на работното време волю-неволю си каза, че наистина и е било приятно отново да усети напрегнатия ритъм, предизвикателството, чувството на удовлетвореност, задето е помогнала на хора, които са се нуждаели от нея.

Бе видяла няколко пъти и Кинард, който беше дошъл в отделението заедно с пациенти, току-що подложени на операция. Ким правеше всичко възможно да му помага. Отново му благодари, задето я е поканил в жилището си — не бе спала така спокойно от няколко седмици.

— Знаеш, че си винаги добре дошла — отвърна Кинард и поднови поканата за вечеря.

На Ким много и се искаше да приеме. След усамотения живот в имението и беше хубаво в Бостън — домъчня и за времето, когато бе живяла в големия град. Знаеше обаче, че трябва да се върне в Салем. Изобщо не се заблуждаваше, че Едуард ще и обърне някакво внимание, но се чувстваше длъжна да бъде там.

Още щом смяната и свърши, тя отиде на ъгъла на Чарлс и Кеймбридж Стрийт и хвана мотрисата до Харвард Скуеър. По това време на деня влаковете минаваха начесто и само след двайсетина минути Ким вече вървеше на северозапад, по авеню Масачузетс, към Юридическия факултет на Харвардския университет.

Забави крачка — беше усетила, че е плувнала в пот. Денят пак беше горещ, само че за разлика от преди не подухваше ветрец и градът тънеше в сивкава мараня, заради която човек си мислеше, че е по-скоро лято, отколкото есен. Синоптиците бяха предупредили, че са възможни силни гръмотевични бури.

Ким помоли един студент да я упъти как да стигне до библиотеката на Юридическия факултет. Намери я веднага. В сградата беше прохладно и свежо — имаше климатична инсталация.

Каза си името на секретарката, която и обясни, че се налагало да почака. Ала още преди тя да седне, на вратата се появи висока, стройна, удивително красива чернокожа жена, която и махна. — Аз съм Хелън Арнолд. Имам добри новини за вас — рече разпалено жената. Заведе я в кабинета си и и показа с ръка да седне.

— Тази сутрин разговарях с госпожа Стърбърг и тя ми обясни, че проявявате интерес към труд на Рейчъл Бингам.

— Открихте ли го? — попита Ким веднага щом Хелън замълча.

— И да, и не — отвърна тя и се усмихна радушно. — Добрата новина е, че се потвърди предположението на Катрин Стърбърг: въпросният експонат наистина е оцелял по време на пожара от 1764 година. Повече от сигурна съм. Както личи, е стоял в квартирата на един от преподавателите, който е живеел извън университета. Каква добра новина, нали?

— Радвам се много, че не е бил унищожен — рече Ким. — Но вие не ми отговорихте на въпроса. Какво означава „и да, и не“?

— Означава, че макар и да не съм открила самата книга, все пак намерих препратка към нея, в която се казва, че тя наистина е постъпила в Юридическия факултет, по точно, в неговата библиотека. Установих и че доста са умували къде да я впишат, въпреки че експонатът определено има отношение към църковния закон, както личи и от вашето писмо, писано от Инкрийс Мадър. Между другото, то е невероятна находка и доколкото разбрах, сте предложили да го дарите на „Харвард“. Много щедро от ваша страна.

— Това е най-малкото, което мога да сторя. Все пак ви създадох доста главоболия — отговори Ким. — Но знае ли все пак някой къде може да бъде намерен трудът на Рейчъл Бингам?

— Да, има един човек, който може би знае — каза Хелън. — Поразрових се и узнах, че през 1825 година, веднага след като е построена сградата на Богословския факултет, трудът е бил преместен там. Не знам причините, вероятно се дължи на трудностите с каталогизирането му тук, в библиотеката на Юридическия факултет.

— Боже мой! — простена Ким. — Какъв дълъг път е изминала книгата!

— Позволих си да звънна малко преди обяд в библиотеката на Богословския факултет. Дано не възразявате.

— Оставаше и да възразявам! — поклати глава Ким. Беше доволна, че Хелън си е направила труда.

— Колежката там се казва Гъртруд Хавърмайър — продължи библиотекарката. — Изглежда малко сприхава, но не се стряскайте — тя всъщност е добър човек. Обеща да провери.

Хелън взе едно листче и написа върху него името и телефонния номер на Гъртруд. Сетне извади карта на студентското градче в „Харвард“ и обгради с кръг Богословския факултет.

След няколко минути Ким вече вървеше през студентския град. Мина покрай физическата лаборатория, заобиколи сградата на музея и излезе на авеню Дивинити, което беше на две крачки от кабинета на Гъртруд Хавърмайър.

— Заради вас, значи, ми отиде следобедът — смръщи се жената, след като Ким се представи.

Стоеше пред писалището, сложила войнствено ръце на хълбоците си. Както бе споменала и Хелън Арнолд, Гъртруд изглеждаше строга и сурова. Затова пък беше дребничка и белокоса, с очила в метални рамки, през които гледаше с присвити очи посетителката.

— Съжалявам, че съм ви създала главоболия — поде гузно Ким.

— Откакто Хелън Арнолд ми се обади, не съм имала и един свободен миг, та да си върша работата — продължи да мърмори Гъртруд. — Отне ми буквално няколко часа.

— Дано поне усилията ви не са отишли напразно — каза Ким.

— Все пак намерих в счетоводна книга от онова време една разписка — допълни Гъртруд. — Хелън се оказа права. Трудът на Рейчъл Бингам наистина е пратен от Юридическия факултет и е постъпил тук, в Богословския. Но колкото и да опитвах, така и не намерих в компютъра или в картончетата от старата картотека, която пазим в подземие, някакви препратки или позовавания на книгата.

Сърцето на Ким се сви.

— Много съжалявам, че заради мен сте загубили напразно толкова много време — извини се отново тя.

— Аз обаче не се отказвам така лесно! — обяви войнствено дребничката възрастна жена. — Хвана ли се с нещо, правя, струвам, но

го довеждам до край. Затова и прегледах старите, писани на ръка картончета, останали от годините, когато са били събирани първите томове в библиотеката. Беше отчайващо, но все пак се натъкнах на още една препратка — по-скоро случайно и от инат, отколкото благодарение на нещо друго. Умът ми не го побира защо книгата не е посочена в общия библиотечен каталог.

Ким отново се обнадежди. Имаше чувството, че докато издирва нещичко, свързано с Елизабет, се вози на емоционално влакче на ужасите.

— Книгата тук ли е? — поинтересува се тя.

— А, не! — отвърна възмутена Гъртруд. — Ако беше тук, щеше да я има в компютъра. Описваме много строго всичко до най-тъничката брошура. От последната препратка, която издирих, се вижда, че през 1826 година, след като е стоял при нас по-малко от година, трудът е бил прехвърлен в Медицинския факултет. Очевидно никой не е знаел къде да го сложи. Странна работа! Така и не открих към коя категория спада.

— Божичко! — въздъхна отчаяна Ким. — Няма ли край тази игра на криеница! Вече се уморих да издирвам тази неуловима книга или каквото е там. Сякаш някой нарочно си прави с мен лоша шега.

— Я не говорете така, момиче! — скастри я възрастната библиотекарка. — Заради вас обърнах листче по листче всичко тук. Обадох се дори на медицинската библиотека „Каунтуей“ и разговарях с Джон Молдейвиън, завеждащ отдел „Редки книги и ръкописи“. Обясних му за какво става дума и той обеща да провери. Така че — вървете при него. Ким съкрушено благодари на Гъртруд, сетне се върна на Харвард Скуеър и отново взе мотрисата за Бостън.

Всички се прибираха от работа, тя едвам се качи в блъсканицата във вагона. Нямахше къде да седне, та се наложи да стои права. Докато влакът громолеше по моста Лонгфелоу, младата жена се запита дали да не се откаже най-сетне от цялата тази история. Все едно гонеше мираж. Тъкмо решише, че е попаднала на сигурна диря, и се оказваше, че това е поредната лъжлива следа.

Отскочи до гаража на болницата, взе колата, подкара я и си помисли за задръстванията по пътя към Салем. По това време на деня щеше да мине най-малко половин час, докато се измъкне от задръстването на кръстовището на Левърет Съркъл.

Затова Ким размисли и пое в обратната посока, към медицинска библиотека „Каунтуей“. Реши, че все пак е за предпочитане да разнищи следата, на която е попаднала възрастната библиотекарка, отколкото да се движи като костенурка по задръстените улици.

Джон Молдейвиън сякаш бе създаден, за да работи в библиотека. Говореше благо и тихо, беше много мил и любезен, отдалеч си личеше, че обича книгите: докосваше ги с обич и благоговение.

Ким се представи и спомена името на Гъртруд. Джон веднага затърси нещо по отрупаното с какви ли не листове и документи писалище.

— Тук имам нещичко за вас — рече мъжът. — Къде ли, по дяволите, съм го пъхнал?

Ким го загледа как рови из листовете. Имаше дълго лице, носеше очила с черни рамки. Тъпичките му мустачки изглеждаха направо съвършени, сякаш бяха нарисувани с молив за вежди.

— Трудът на Рейчъл Бингам тук, в библиотеката ли е? — престаши се да попита Ким.

— Не, вече не е тук — отвърна Джон. Лицето му грейна. — А, ето! Намерих го. Той вдигна лист копирна хартия. Ким въздъхна. Значи и следата, на която се бе натъкнала възрастната библиотекарка, не водеше доникъде.

— Прегледах архивите на медицинската библиотека за 1826 година — отвърна мъжът. — И намерих тази препратка към труда, който издирвате.

— Я да видим дали ще позная. Бил е преместен другаде, нали? Библиотекарят я погледна над листа, който държеше.

— Как се досетихте? — поинтересува се той.

Ким измъчено се засмя.

— Поне досега все така ставаше — поясни тя. — И къде е бил прехвърлен?

— В Анатомичния факултет — отговори мъжът. — Днес, разбира се, се казва факултет по клетъчна биология.

Младата жена поклати невярващо глава.

— Защо, за Бога, ще го пращат там? — попита тя риторично.

— Нямам представа. Онова, което открих, е доста странно: припряно написано картонче, което навремето очевидно е било прикрепено към книгата, ръкописа или картината. Направих ви копие.

Той и подаде листа. Ким го взе. Почеркът беше нечетлив, затова тя се извърна към прозореца. Както личеше, върху него пишеше:

„Рядка вещ на Рейчъл Бингам, завършена през 1691 г.“.

При вида на думите „рядка вещ“ Ким си спомни как Мери Къстланд и е обяснила, че по време на пожара от 1764 година е било унищожено и „хранилището на редки и куриозни предмети“, сред които вероятно е бил и трудът на Рейчъл Бингам. Младата жена се сети и за писмото на Джонатан до баща му — почеркът пред нея вероятно беше именно на Джонатан. Представи си как притесненият младеж пише припряно картончето, та час по-скоро да се измъкне от стаята на преподавателя, където явно е проникнал, за да замени истинското име с „Рейчъл Бингам“. Ако са го били хванали, са щели да го изключат от университета.

— Свързах се с декана на факултета — продължи библиотекарят, прекъсвайки размислите на Ким. — Той ме препрати към друг колега — Карл Ниболсайн, който ръководи анатомичния музей „Уорън“. Обадих се и на него. Та той ми каза, ако съм искал да видя експоната, да съм отишъл в административната сграда.

— Значи експонатът е при него? — не повярва Ким.

— Както личи, да — потвърди Джон. — Анатомичният музей се намира на петия етаж на сграда А, пада се в далечния ъгъл, гледано от предната част на библиотеката. Искате ли да отидете до там?

— На всяка цена ще ида — отвърна младата жена. Усети как пулсът и се ускорява при мисълта, че най-сетне е издирила доказателството срещу Елизабет. Мъжът се пресегна към телефона.

— Я да видим дали господин Ниболсайн още е там. Допреди малко си беше на работното място, но ми се струва, че има няколко кабинета. Доколкото знам, отговаря и за още няколко по-малки музеи и сбирки, пръснати из различните сгради на Харвардския университет. — Поговори по телефона, като междувременно кимна на младата жена, за да и покаже, че е извадила късмет, и след като затвори телефона, рече: — Провървя ви. Още е в музея и ще ви чака там, ако тръгнете веднага.

— Няма да губя и миг — отговори Ким.

Благодари на Джон и прекоси площадчето, за да стигне в сграда А, постройка в псевдогръцки стил с масивен фронтон, крепен от дорийски колони. След като се представи на пропуска, се качи на петия

етаж. Музеят се свеждаше до множество стъклени витринки, долепени до стената вляво. В тях бяха изложени обичайните за такива сбирки допотопни хирургически инструменти, от които би изтръпнал и най-големият стоик, стари снимки и експонати, онагледяващи различни патологични отклонения. Имаше и доста черепи, един, от които с дупка, която започваше от лявата очна кухина и излизаше навърх челото.

— Доста интересен случай — подхвана някой. Ким се извърна и видя мъж, много по-млад, отколкото според нея бяха музейните уредници. — Вие сигурно сте Кимбърли Стюарт. А аз съм Карл Ниболсайн. — Двамата се ръкуваха. — Виждате ли ей онзи шомпол? — продължи Карл и посочи метална пръчка, дълга към метър и половина. — Навремето с такива чудесии са вкарвали барута в пушките. Един прекрасен ден преди стотина години с този шомпол е била пронизана главата на този човек тук. — Уредникът посочи черепа. — Най-изумителното е, че мъжът е прескочил трапа.

— А как се е чувствал? — попита Ким.

— Ако се вярва на очевидците, не особено добре, но кой ще се чувства добре след подобно прежедие? — възкликна Карл.

Посетителката огледа и някои от останалите експонати. В дъното съгледа няколко изложени зад витрините книги.

— Доколкото разбрах, се интересувате от експоната на Рейчъл Бингам — каза уредникът.

— Тук ли е?

— Не.

Ким го погледна, сякаш не го беше чула добре.

— Долу в хранилището е — поясни Карл. — Много рядко някой пита за него, а не разполагаме с достатъчно място, за да изложим всичко. Искате ли да го видите?

— Непременно! — кимна младата жена.

Слязоха с асансьора в приземието и тръгнаха по приличен на лабиринт коридор, по който Ким би предпочела да не се връща сама. Карл отвори тежка стоманена врата. Пресегна се и включи осветлението: няколко голи електрически крушки.

Помещението беше задръстено със старовремски стъклени витрини.

— Извинявайте за хаоса тук — подхвана пак уредникът. — Доста прашно е. Рядко някой слиза в хранилището.

Ким последва мъжа, който я поведе сред шкафовете и витрините. Докато минаваха покрай тях, младата жена видя какви ли не кости, инструменти, стъкленици с органи. По едно време уредникът спря. Ким застана зад него. Той се дръпна и бръкна във витрината отпред.

Ким отскочи, ужасена и погнусена. В спешната хирургия бе виждала какво ли не, но това... Изобщо не бе подготвена за такава разтърсваща гледка. В голямата стъкленица, пълна с мътен консервант, плуваше сгърчен четири-петмесечен зародиш, с вид на чудовище от налудничав кошмар.

Карл не забеляза реакцията на посетителката и отвори витрината. Пресегна се и притегли тежката стъкленица, при което съдържанието и затанцува гротескно и из течността заплаваха едри парцали като в онези детски играчки, в които, тръснеш ли ги, започва да се сипе сняг.

Ким долепи длан до устата си при вида на аненцефалния човешки зародиш без мозък и със сплескан череп. Устата му сякаш беше прикачена към носа. Чертите му бяха обезобразени още повече от това, че бяха долепени до стъклото. Зад огромните, изпъкнали като на жаба очи главата беше плоска и покрита с кичури катраненочерна коса. Голямата челюст беше съвсем несъразмерна спрямо лицето. Късичките горни крайници на зародиша завършваха с прилични на лопати длани с малки пръсти, някои от които слепнали един за друг. Приличаха едва ли не на раздвоено копито. От долния край на туловището започваше дълга опашка като на риба.

— Искате ли да го извадя, за да го занесем на по-силна светлина? — попита уредникът.

— Не! — почти извика Ким.

Вече по-спокойно обясни на Карл, че и тук виждала добре експоната.

Беше наясно как хората от XVII век са гледали на подобни малформации — нищо чудно да са смятали клетото същество за дяволско изчадие. Беше виждала дърворезби с изображения на дявола от онова време и знаеше, че тогава са си представяли Сатаната тъкмо така.

— Не искате ли поне да обърна стъкленницата, за да видите експоната и от другата страна? — предложи Карл.

— Благодаря, не — отказа и този път младата жена и неволно отстъпи назад — да е по-далеч от изрода.

Сега вече разбираше защо в Юридическия и Богословския факултет не са знаели какво да правят с него. Спомни си и картончето, което Джон Молдейвиън и бе показал в медицинската библиотека — явно на него е пишело не „рядка вещ, завършена през 1691 година“, а „рядка вещ, зачената през 1691 година“!

Спомни си и как в своя дневник Елизабет е изразила загриженост за невинния Йов — жената очевидно не е имала предвид библейския Йов. Знаела е, че чака дете, и вече му е била дала име: Йов. Колко уместно в светлината на трагедията, сполетяла всички!

Ким благодари на Карл и тръгна, тътрузейки нозе, към колата. Мислите и отново я върнаха към несретите на Елизабет, която вече бременна, се е отровила, без дори да подозира, от гъбичките в ръжта, складирана в хамбара. В ония дни всички са били сигурни, че Елизабет е имала сношение с дявола, за да зачене такова чудовище — рожба на заговора и с дявола, особено като се има предвид, че „пристъпите“ са започнали тъкмо в къщата на Елизабет и сетне са обхванали и домовете, където децата са носели нейния хляб. Самоувереността на Елизабет, ненавременните и разпри със семейството на онези пуритани и промяната в общественото и положение очевидно само са налели масло в огъня. Ким се качи в колата и завъртя ключа. Сега вече беше съвсем очевидно защо Елизабет е била обявена за вещица и като такава е била осъдена на смърт.

Младата жена подкара автомобила със сетни сили — беше изпаднала в нещо като унес. Сега ставаше ясно защо Елизабет не е послушала мъжа си и не се е покаяла, за да спаси живота си. Знаела е, че не е никаква вещица, но сигурно вече не е била така убедена в своята невинност, особено при положение, че срещу нея са се опълчили всички: приятели, съдии, духовници. Мъжът и е бил на далечно плаване и тя не е имала до себе си никого, който да я подкрепи. Съвсем сама, вероятно е решила, че е извършила някакво непроситимо прегрешение пред Бога. Как иначе е могла да си обясни, че е родила такова адско изчадие? Не е изключено дори да е смятала, че си е заслужила горчивата орис.

На Стороу Драйв Ким попадна в задръстване — всички пъплеха по шосето като костенурки. Времето беше все така тягостно. Беше станало дори още по-горещо. Младата жена се притесни да не припадне в колата.

Накрая, на светофара на Левърет Съркъл, успя да се измъкне от задръстването. Излезе от града и отпраши на север по междущатска магистрала номер 93. Със свободата в буквалния смисъл на думата я осени и прозрението: след като е видяла чудовището, заченато от Елизабет, вече знаеше и какво се опитва да и каже тя през столетията — че Ким трябва да вярва в себе си. Че каквото и да си мислят другите, не бива да губи самоувереност и да се разколебава, както е станало с горката Елизабет. Не бива да допуска някой друг да се разпорежда с живота и. Елизабет е била в задънена улица, но за разлика от нея Ким разполагаше с избор.

Мислите и препускаха трескаво. Ким си припомни всичките тягостни часове, които е прекарала с Алис Макмъри, и как и е плакала на рамото, че няма самочувствие и се плаши от всичко. Спомни си и обясненията на Алис: че това се дължи на безразличието на баща и, съчетано с напразните и опити да му угоди, както и на безучастността на майка и, примирила се с безконечните изневери на мъжа си. Най-неочаквано всичко това и се видя незначително и дребнаво, сякаш ставаше дума за друг човек. Всички тези разговори не я бяха пронизвали в сърцето така, както стъписването и изумлението от мъките, които е трябвало да изживее Елизабет.

Сега вече всичко и беше ясно. Не беше чак толкова важно дали не се уважава и не отстоява интересите си заради средата в която е расла, или защото по рождение е срамежлива и свита. Голата истина беше, че тя се бе оставила по течението, не бе отстоявала своите интереси и предпочитания. Ето например изборът и на професия. Или начинът, по който живееше напоследък.

Най-неочаквано се наложи Ким отново да удари спирачките. За нейна изненада и огорчение и на магистралата, където обикновено движението беше по-спокойно, се бе появило задръстване. Отново бе принудена да пъпли и да се придвижва на пресекулки. Лятната жега нахлуваше през прозорците. На западния хоризонт се трупаха огромни буреносни облаци.

Ненадейно Ким усети как я обзема решителност. Бе длъжна да промени живота си. Първо бе позволила на баща си да я разиграва и да я води за носа, въпреки че нямаха кой знае колко близки отношения. Сега позволяваше и на Едуард да прави същото. Той уж живееше с нея, но живот ли бе това! Само я използваше и не и даваше нищо в замяна. Ким не биваше да допуска лабораторията на „Омни“ да е в нейния имот, а учените да се ширят в потомствения замък на Стюартови.

Шосето се поизчисти от автомобили, Ким отново даде газ и се зарече да не позволява това да продължава и занапред. Обеща си, че още на мига, когато се прибере в имението, ще разговаря с Едуард.

Знаеше, че се размеква, ако е притисната до стената и трябва да се обяснява с някого, знаеше и че е склонна да протака, затова си напомни, че е длъжна час по-скоро да предупреди Едуард, че както личи, лекарството „Ултра“ е тератогенно и уврежда развитието на плода при бременните. Беше наясно, че тази информация е крайно важна в изследванията на експерименталните лекарства не само за да бъдат защитени бременните, но и защото много тератогенни лекарства причиняваха и рак.

Вече приближаваше седем часът, когато Ким пристигна в имението. Беше се смрачило заради буреносните облаци, които продължаваха да се събират на запад. Когато приближи лабораторията, младата жена видя, че осветлението вече е включено. Спря, но не слезе веднага от автомобила. Уж беше решила твърдо какво ще прави, а пак започна да умува дали изобщо да ходи в лабораторията. В този момент и хрумнаха безброй причини да отложи посещението. Но тя не се поддаде. Отвори вратата на автомобила и слезе.

— Ще го направиш, пък да става, каквото ще! — заповяда си на глас Ким.

Изглади гънките по престилката, оправи си косата и влезе в лабораторията.

Ала още щом вратата се затвори след нея, тя усети, че настроението тук отново се е променило. Беше сигурна, че Дейвид и Глория, дори Елинор са я забелязали да влиза, но те изобщо не и обърнаха внимание. Дори сякаш нарочно извърнаха глави. Не се чуваше смях, всички мълчаха. Напрежението бе почти осезаемо.

Това скова за миг решимостта и, тя обаче си наложи да намери Едуард — седеше в тъмния ъгъл, пред компютъра. От зеленикавия

светлик на монитора лицето му бе някак зловещо.

Ким се приближи и известно време стоя отстрани — не искаше да го прекъсва. Загледана в ръцете му, които препускаха по клавиатурата, забеляза, че между отделните удари пръстите му треперят. Дишането му бе учестено и на пресекулки. Минаха няколко минути. Едуард продължаваше да не и обръща внимание.

— Моля те — рече му тя накрая с несигурен глас. — Трябва да ти кажа нещо.

— По-късно — отрязва Едуард, без дори да я погледне.

— Важно е да поговорим още сега — настоя плахо младата жена.

Едуард я стресна, като най-неочаквано скочи на крака. От внезапното движение столът му на колелца се плъзна стремително и се блъсна о шкафа. Мъжът доближи лице досами Ким, така че тя видя червените жилчици в изпъкналите му очи.

— Казах ти вече — по-късно! — повтори той през зъби. Погледна я така, сякаш я предизвикваше да му се опълчи. Ким отстъпи и се блъсна в писалището. Посегна колебливо, за да се хване, и събори на пода една стъкленица, която се счупи и съвсем я извади от равновесие.

Младата жена не се помръдна. Гледаше със свито сърце Едуард. Той се държеше така, сякаш всеки момент щеше да изтърве нервите си, точно както онзи път в жилището му в Кеймбридж, когато бе запокитил чашата с вино в камината. Хрумна и, че в лабораторията очевидно се е случило нещо много важно, отприщило сериозни разногласия. Каквото и да беше станало, всички, особено Едуард, бяха на косъм от избухването.

Отпърво на Ким и домъчня за него — знаеше колко изтощен е от работа. После обаче се усети — пак се оставяше във властта на старите навици и мислене. А беше длъжна да се вслуша в посланието на Елизабет. Поне веднъж в живота трябваше да се съобразява със своите потребности и интереси.

В същото време обаче не се заблуждаваше: нямаше никакъв смисъл да предизвиква излишно Едуард. От поведението му в момента бе повече от ясно, че той не е в настроение да обсъжда отношенията им.

— Извинявай, че те прекъснах — рече Ким, след като видя, че Едуард си е възвърнал отчасти самообладанието. — Очевидно сега не

ти е удобно. Ще бъда в къщата. Настоявам да поговорим, ела, когато можеш. — Сетне тръгна към изхода. И беше направила само няколко крачки, когато спря и се обърна. — Научих нещо, което трябва да знаеш... да знаете всички — поправи се тя. — Имам сериозни причини да смятам, че лекарството „Ултра“ е тератогенно.

— Ще го пробваме на бременни мишки и плъхове — сопна се ученият. — Сега обаче трябва да решим нещо по важно.

Ким забеляза драскотина отляво на главата му. Видя и раните по ръцете му — бяха същите, както по ръцете и на Курт. Дръпна се инстинктивно.

— Наранил си се — каза и се пресегна да огледа раната на главата му.

— Няма ми нищо! — отсече Едуард и блъсна грубо ръката и. Обърна и гръб, върна стола на мястото му и след като седна, продължи да работи на компютъра.

Ким излезе от лабораторията, сломена от посещението — вече не бе в състояние да предскаже в какво настроение ще е Едуард и как ще се държи. Забеляза, че навън съвсем е притъмняло. Беше много задушно. Листата на дърветата бяха увиснали безжизнено. По небето сегиз-тогиз се стрелкаха птици, които търсеха къде да се скрият от задаващата се буря.

Младата жена забърза към автомобила. Погледна към тежките надвиснали облаци — високо в небето проблясваха къси, прилични на паяжина светкавици. Макар разстоянието до къщата да не бе голямо, наложи се да запали фаровете.

Първото, което направи, щом се прибра, бе да отиде в хола. Застана пред портрета на Елизабет и се взря в жената с ново състрадание, възхищение и благодарност. Съзерцава няколко минути волевото и женствено лице с яркозелени очи и усети, че се е поуспокоила. Образът и вдъхваше сили и въпреки отстъплението в лабораторията Ким знаеше, че няма връщане назад. Щеше да изчака Едуард и на всяка цена щеше да разговаря с него.

Откъсна очи от картината и тръгна из къщата. Тук беше уютно и романтично и за своя голяма изненада Ким се запита как ли би се чувствала, ако живееше в къщата не с Едуард, а с Кинард.

Застанала насред трапезарията, служила по времето на Елизабет за кухня, си помисли с тъга колко рядко са използвали масата тук и

съжали, че се е оставила Едуард да я въвлече в този кръстоносен поход, подчинен на разработването на лекарството.

Обхвана я гняв и за пръв път си призна, че е отвратена от алчността на Едуард, от това, в което се бе превърнал, откак вземаше „Ултра“. Новото му самочувствие и добро настроение, породени от някакво си лекарство, бяха само една опасна измама.

След като най-сетне набра смелост да прогледне за истинските си чувства към Едуард, Ким отново се сети за Кинард. Сега вече осъзнаваше, че и тя носи голяма вина за недоразуменията помежду им. Укори се, задето от страх Кинард да не я изостави е допуснала да тълкува превратно хлапашките му увлечения.

Въздъхна. Беше изтощена и физически, и душевно. Но в същото време и беше леко на сърцето. За пръв път от няколко месеца не усещаше глождеца смътна тревога. Знаеше, че в живота и цари пълна бъркотия, но бе решена да го промени и беше наясно откъде да започне.

Влезе в банята и остана дълго под душа, без да мисли за нищо — удоволствие, което не помнеше да си е позволявала скоро. После навлече широк анцуг, пригответи си вечеря и все така бавно и спокойно, с удоволствие се нахрани. Като привърши, застана на прозореца в хола и погледна към лабораторията. Запита се какво ли си мисли Едуард и кога ще го види.

Премести поглед и се взря в тъмните очертания на дърветата. Изобщо не помръдваха, сякаш бяха под стъкло — още нямаше никакъв вятър. Бурята, която беше на път да се разрази преди час, явно се бе изместила на запад. Само миг по-късно обаче младата жена видя ослепителна светкавица — тя се заби в земята и беше последвана от далечния тътен на гръмотевица.

Ким се завъртя на пета и отново погледна към портрета на Елизабет над камината — сети се за уродливия зародиш, плаващ из течността в стъкленницата. Потрепери. Нищо чудно, че по времето на Елизабет хората са вярвали във вещерство и магии — тогава не са разполагали с други обяснения за подобни ужасяващи явления. Младата жена направи още една крачка към картината и се взря в чертите на Елизабет. Решителността и самочувствието и личаха в извивката на брадичката, в очертанията на устните, в открития поглед. Дали Елизабет бе притежавала тези качества по рождение, или ги бе

изградила в течение на годините... Дали и тя щеше да успее да съхрани новопридобитото си самочувствие, което дължеше на жената върху портрета? Знаеше, че днес следобед, с отиването си в лабораторията, е направила първата стъпка. Само преди няколко дни не би намерила сили да го стори.

Свечеряваше се и настъпващата нощ събуждаше у Ким неподозирана решителност — искаше и се да промени с един замах всичко; а защо не и професията си? Беше наследила доста голямо състояние и нямаше как да се оправдава с липсата на пари. Тръпки я побиваха при мисълта да промени начина си на живот, камо ли пък да се заеме с някаква творческа дейност. Същевременно възможността я изкушаваше все по-силно.

Докато се опитваше да подреди архива на рода, трупан в продължение на цели три века, бе осъзнала, че в семейството и не е имало нито един художник, музикант, или писател. Уж бяха разполагали с несметно богатство, а не бяха събрали колекция от произведения на изкуството, не бяха правили дарения на филхармонии или библиотеки... Какво бяха оставили след себе си, освен този замък, паметник на предприемаческия дух?

Изтощена от съмнения, Ким за миг се изкуши да се върне в лабораторията, но бързо се отказа. Ако Едуард искаше да разговарят, отдавна щеше да се е върнал в къщата. Затова му драсна бележка и я сложи на огледалото в банята. Беше лаконична: „Ще стана в пет, можем да поговорим тогава.“

След петнайсетина минути вече спеше — сън, който не носи отмора, но, в който покълват крехките пориви за ново начало.

ВТОРНИК, 4 ОКТОМВРИ 1994 ГОДИНА

В миг Ким бе изтръгната от дълбините на съня — беше ударил страховит гръм. Къщата още се тресеше от мощния тътен, когато Ким осъзна, че е седнала в леглото.

Задуха силен вятър и плисна като из ведро — бурята най-последно се беше развихрила. По аспидния покрив затрополиха едри като град капки. Дъждът заблъска по мрежата на отворения западен прозорец.

Ким скочи от леглото и хукна да го затвори. Усещаше как вятърът напирва и вкарва водата вътре в стаята. Не бе успяла да затвори, когато една от мълниите падна върху гръмоотвода на куличката в замъка и озари цялото имение с остра синкава светлина.

За миг на моравата между къщата и замъка стана светло като ден и Ким видя нещо, от което я побиха тръпки: по тревата тичаше полугола жена, която приличаше на призрак. Макар да не беше съвсем сигурна, стори и се, че това е Елинор.

Свъси се — светкавицата беше последвана от оглушителен гръм. Въпреки че ушите и пицяха, тя пак се напрегна и се взря в мрака. Но дъждът беше толкова проливен, че не се виждаше нищо. Ким почака пак да блесне светкавица, после се отказа.

Дръпна се навътре и хукна през коридора към стаята на Едуард. Беше сигурна, че не халюцинира — навън наистина имаше някой. Но кой и защо би стоял навън, когато вилнееше такава буря, особено когато наоколо върлуваше и див звяр?

Господи, трябваше на всяка цена да каже на Едуард! Изненадана, видя, че вратата му е затворена — досега той винаги я държеше отворена. Младата жена почука веднъж, после, когато не и отговориха, втори път, вече по-силно. Надзърна през ключалката в старата брава. Допотопният ключ беше вътре, но не бе завъртян. Ким влезе.

Дочу тежкото дишане на Едуард. Повика го няколко пъти все по-силно, той обаче не се помръдна.

Поредната мълния обля стаята със светлина. Ким зърна за миг Едуард, прострян върху кревата с разперени ръце и изпружени крака.

Беше по бельо. Дори не бе изул единия крачол на панталона, който висеше от леглото.

Младата жена се смръщи в очакване на гръмотевицата, която удари след броени секунди. Бурята сякаш се бе пренесла над имението. Ким запали лампата в антрето и светлината се плисна и в стаята на Едуард. Втурна се към леглото му и отново се опита да го събуди с вик. Когато и този път не се получи, го разтърси лекичко. Той не само че не се събуди, не се промени дори дишането му. Ким го разтресе още по-силно — вече се тревожеше. Едуард сякаш беше в кома.

Тя включи и нощната лампа. Младият мъж бе самото възплащение на спокойствието: лицето му беше отпуснато, устата зееше отворена. Ким го хвана за раменете, раздруса го с все сили и го повика за кой ли път. Той се размърда неспокойно и отвори неразбиращо очи.

— Едуард? Добре ли си? — попита младата жена. — Събуди се! Разтърси го отново: главата му климна първо на едната, сетне и на другата страна, все едно беше на парцалена кукла. Едуард започна да се озърта, сякаш не осъзнаваше къде се намира. Най-сетне погледът му се фокусира върху Ким.

Зениците му внезапно се разшириха като на котка, която се готви за скок. После той присви очи, докато те не се превърнаха в тесни цепки, и оголи горните си зъби. Спокойното му допреди малко лице се сгърчи в гримаса на необузdana ярост.

Потресена от тази ужасна промяна, Ким пусна раменете му и отстъпи назад. Не можеше да повярва, че Едуард се е разгневил толкова само защото го е събудила. Той изръмжа като див звяр и се надигна в леглото — гледаше я, без да мига, с нечовешка омраза. Изглеждаше готов да я убие.

Тя се втурна към вратата — бе усетила, че след миг той ще се нахвърли. Чу го, че рухва на пода, явно се бе препънал в панталона, който не бе изул докрай. Затръшна вратата на стаята му подире си и завъртя стария ключ.

Спусна се надолу по стълбите към телефона в кухнята. Разбираше, че с Едуард се е случило нещо ужасно. Той не просто и беше ядосан — държеше се като превъртял.

— Майчице! — трепереше Ким и в главата и хаотично се въртяха едни и същи въпроси. — Полудял ли е? Или е дрогиран? Какво

става? Та той е готов да ме разкъса! Какво да правя?.

Младата жена трескаво набра телефона на полицията, но докато се свърже, вратата на стаята горе изпращя и се хласна о стената. След миг Ким чу как Едуард ръмжи в горния край на стълбището, а после затича с тежка стъпка надолу.

Уплашена до смърт, Ким захвърли слушалката и побягна към задната врата. Извърна се за миг и погледна през рамо. Зърна Едуард, който се блъсна с все сила о масата в трапезарията, яростно я преобърна с две ръце, с хаотични ритници размята изпречилите се на пътя му столове и се хвърли да я догонва. Беше направо обезумял.

Ким отвори рязко вратата и панически се втурна под проливния дъжд — водната завеса в миг я измокри до кости. Единствената и мисъл бе да повика някого на помощ, а най-близкото място беше замъкът. Младата жена заобиколи къщата и се понесе колкото и крака държат през подгизналата, тънеща в мрак морава.

Поредната страховита светкавица озари всичко наоколо с режещ електрически блясък, замъкът се откри върху тъмното небе. Последва оглушителен гръм, който отекна в надвисналата фасада на постройката. Ким го почувства като удар в стомаха — потрепера, олюля се от страх и за малко да падне. Обаче не спря — с облекчение бе видяла, че някои от прозорците в крилото за прислугата светят.

На пътеката пред замъка си наложи да забави крачка. Бе толкова уплашена, че изобщо не беше усетила как тича боса, тук обаче острите камъчета чакъл я забавиха. Ким се насочи вече по-бавно към една от пристройките, но когато приближи празния ров, забеляза, че вратата на парадния вход зее отворена.

Останала без дъх, се вмъкна като хала вътре. От тъмния вестибюл се завтече право към балната зала. През огромните прозорци струеше бледата светлина на съседните градчета и призрачните отражения създаваха атмосфера на тревожна възбуда.

Бе направила само няколко крачки, когато насмалко да се блъсне в Елинон, която беше по мокра бяла дантелена нощница, прилепнала плътно, като втора кожа по тялото и. Жената я подмина, залутана като в някакъв транс.

Ким спря като попарена. Сега вече знаеше, че е била права: по моравата наистина беше тичала Елинон. Понечи да я предупреди за Едуард, ала думите заседнаха в гърлото и. На мъждивата светлина

лицето на Елинор също като лицето на Едуард бе сгърчено от неизразима животинска ярост. И още по-ужасно: устата и бе цялата в кръв, сякаш бе яла сурово месо.

Докато Ким се опитваше да се съвземе от видяното, Едуард нахлу в залата. Подвоуми се — затърси с очи Ким в сумрака. Мократа му коса бе залепнала за главата. Едуард беше само по тенис фланелка и боксерки, целите оплескани с кал.

Ким се извърна с лице към него. Отново затаи дъх, съгледала промененото му изображение. Чертите му си бяха същите, но лицето му излъчваше животинска ярост.

Едуард пак тръгна към Ким, после обаче спря, забелязал Елинор. Залитайки, се втурна към асистентката си. Когато беше само на ръка разстояние от нея, отметна глава, сякаш душеше въздуха. Елинор направи същото и двамата закръжиха бавно един около друг.

Ким потрепери. Сякаш сънуваше кошмар — два диви звяра се душеха възбудено, за да се уверят, че те са хищниците, а не жертвата.

Ким отстъпи назад и издебнала сгоден момент, се втурна към трапезарията. Внезапното движение извади от транс Едуард и Елинор и те се спуснаха по петите на Ким, сякаш подчинени на някакъв първичен кръвожаден рефлекс.

Докато се носеше през трапезарията, младата жена отместваше столовете около масата и ги отмяташе назад с надеждата да забави преследвачите. И въпреки че не хранеше особени надежди, успя. Объркани от преградите пред себе си, Елинор и Едуард започнаха да се препъват и блъскат в тях. Изтъркулиха се на пода с нечовешки крясъци. Тази малка хитрост обаче не ги възпря за дълго.

Когато влизаше в кухнята, Ким хвърли поглед назад и видя, че двамата вече са се изправили и без изобщо да обръщат внимание на раните си, продължават след нея.

Още щом се озова в крилото за прислугата, тя нададе вик за помощ, но продължи да тича. Стигна при стълбището и все така с писъци се понесе към втория етаж. Без всякакво колебание нахълта като фурия в стаята на Франсоа. Той спеше на запалена лампа.

Ким се завтече към него и го повика по име. Разтърси го трескаво, но той не се събуди. Ким изкрещя и отново го разтреса, ала в този миг застина като попарена — дори в паниката си спомни колко трудно и е било да изтръгне от унеса и Едуард.

Отстъпи крачка назад. Франсоа отвори бавно очи. Точно както у Едуард, лицето му се преобрази за броени секунди. Присви очи и оголи зъби. От устата му излезе нечовешко ръмжене. В миг се беше превърнал в побеснял разлютен звяр.

Ким се завъртя като пумпал, готова да изхвърчи през вратата, но тя беше препречена от Едуард и Елинор. Без изобщо да се двоуми, младата жена се стрелна към втората врата в спалнята на Франсоа, която водеше към всекидневната, и оттам изтича в коридора. Върна се на стълбището и се качи на горния етаж — и там имаше стая, в която се бе настанил един от учените.

Спря на прага и още преди да е свалила ръка от дръжката на бравата. Курт и Дейвид се бяха проснали на пода — бяха само по долни дрехи и целите бяха в кал. От главите им се стичаше вода, явно и двамата бяха излизали навън. И по техните лица бе размазана кръв.

Ким затръшна вратата. Сърцето и блъскаше в гърлото, не и стигаше въздух. Чу, че другите се задават по стълбището. Обърна се и отвори вратата за централната част на замъка. Поне знаеше пътя.

Хукна презглава към стаите, отредени навремето за господарите. Те, както и балната зала, бяха озарени от мъждива светлина, затова Ким профуча покрай струпаните мебели, без да се блъсне в тях. Хласна с все сила вратата на крилото за гости, но тя не се отвори. Доста дълго въртя дръжката, докато накрая успя да се пребори с нея. Коридорът тънеше в мрак. Младата жена обаче знаеше, че тук няма мебели, затова хукна напосоки.

Налетя право върху някаква тежка ръбеста масичка, каквато не помнеше да има тук, усети остра болка в стомаха и изгуби равновесие. Свлече се с трясък на пода. За миг остана неподвижна — дали не се бе наранила тежко? Стомахът я присвиваше, дясното и коляно бе изтръпнало и пулсираше болезнено. Почувства, че по ръката и се стича нещо лепкаво — сигурно кръв.

Прокара изучаващо длан наоколо и разбра в какво се е ударила: в тезгяха с инструменти на водопроводчиците.

Ким изруга, стиснала зъби от болка. Ослуша се напрегнато. Чу как далече, чак в крилото за прислугата, с трясък се отварят и затварят врати. Това и подсказа, че съществата — в това им състояние не можеше да ги нарича хора, — я търсят напосоки. Не бяха тръгнали по

единствения логичен път, от което се виждаше, че следват не разума, а инстинктите си.

Младата жена се изправи с пъшкане. В коляното я прониза остра болка. Ким го докосна и видя, че е започнало да отича.

Очите и вече бяха свикнали с тъмнината и тя успя да заобиколи тезгяха. Съгледа дълга тръба и я грабна, за да се брани с нея, после обаче я хвърли — беше пластмасова и едва ли щеше да и помогне особено. Вдигна един чук, но след малко размисли и го замени с газовата горелка и запалката към нея. Ако съществата, които я преследваха, се подчиняваха само на животинския си инстинкт, значи щяха да се уплашат и от огън.

Стиснала горелката, Ким закуцука към стълбището в крилото за гости. Надвеси се над парапета и надзърна. Лампите в коридорите на долния етаж светеха. Младата жена отново се послуша. Звучите, които долови, явно долитаха откъм другия край на замъка.

Тя заслиза по стълбището, ала не стигна далеч. Само след няколко крачки съгледа Глория — беше два етажа по-долу, на партера. Сновеше напред-назад пред стълбището досущ котка, дебнеща мишка. За беда я видя и изпищя, сетне се завтече нагоре.

Ким се обърна и хукна колкото и крака държат назад към коридора. Влезе отново в централната част на сградата и закуцука по главното стълбище. Чу зад себе си оглушителен трясък и викове — Глория очевидно се бе препънала в нещо.

Ким слезе по главното стълбище, допряла гръб до стената, за да не я видят от долу. Вече на междинната площадка надзърна предпазливо към балната зала. Слава Богу, вътре нямаше никого.

Пое си дълбоко въздух и слезе на партера, след което тръгна към входния вестибюл. Беше на три-четири метра от целта си, когато с ужас видя Елиноор да се прокрадва в другия край на вестибюла, точно срещу входа. И тя като Глория сякаш дебнеше нещо. За разлика от нея обаче не видя Ким.

Тя се дръпна бързо, за да се махне от полезрението и. Ала в същия миг усети, че някой слиза по главното стълбище и не след дълго ще бъде при нея.

Без разсъждава дълго, закуцука и се шмугна в тоалетната. Затвори вратата и я заключи. Точно тогава чу право над главата си стъпки.

Помъчи се да се поуспокои и да не диша толкова тежко — стъпките продължиха да слизат, после заглъгнаха. Човекът явно вече се движеше по дебелия персийски килими, с които бе застлан мраморният под в балната зала.

Обхвана я отчаяние. Сега, когато разполагаше с малко време за да помисли, си даде сметка, че е парализирана от ужас. Не виждаше изход. Поне да не я болеше толкова това коляно! Бе мокра до кости и трепереше като листо.

Спомни си събитията от последните няколко дни. Дали Едуард и останалите не бяха изпадали и друг път в това животинско състояние? Ако наистина не им беше за пръв път и те са се досещали за това, беше ясно защо напоследък тънеха в такова мрачно настроение. Потресена, Ким осъзна, че никак не е изключено тъкмо те да са в дъното на злочестините, сполетели напоследък околността, за които всички виняха някакво побесняло животно или распалували се момчетии. Ким потрепери от отвращение. Изобщо вече не се съмняваше, че всичко това е предизвикано от лекарството „Ултра“. Откакто го вземаха, изследователите сякаш бяха обладани от злите сили — също както хората, получавали пристъпи на „обсебеност от дявола“ през 1692 година.

Това обнадежди донякъде Ким. Ако беше на прав път, точно както в старите филми на ужасите учените пак щяха да станат нормални хора още с първите лъчи на слънцето. Младата жена просто трябваше да изчака и да се крие, докато се зазори.

Наведе се и остави горелката и запалката върху пода. Намери опипом в тъмното пръчката с хавлиената кърпа и криво-ляво се избърса. После се заметна с кърпата, за да се постопли и да спре да трепери. Седна върху сваления капак на тоалетната чиния, за да не натоварва повече стеклото си коляно.

Минутите се нижеха — Ким нямаше как да разбере колко време е минало. В къщата се бе възцарила тишина. После внезапно се чу трясък от счупено стъкло и младата жена подскочи като попарена. Беше се надявала да са се отказали да я търсят, те обаче явно още бяха по следите и. Малко след това чу шум от отваряне и затваряне на врати и шкафове.

Мускулите и се напрегнаха, когато усети, че някой от преследвачите слиза по стълбището над главата и. Който и да беше, се

движеше бавно и често спираше. Ким се разтрепери — струваше и се, че накъсаното и дишане кънти из целия замък и непременно ще я издаде. Господи, никога ли нямаше да свърши тази ужасна нощ?!

Дочу още един натрапчив звук — някой душеше точно както преди две нощи Едуард при бараката. Спомни си как той и бе обяснявал, че едно от въздействията на лекарството е необичайното изостряне на сетивата. Устата на младата жена пресъхна. Щом Едуард бе надушил онзи път парфюма и, какво му пречеше да я открие и сега?

Помъчи се да се овладее и да не трепери, а през това време човекът слезе в подножието на стълбището. Поспря, сетне тръгна пак и този път вече застана точно пред нейната врата.

Ким отново го чу как души. След това той сграбчи откъм външната страна бравата на вратата и я разтресе с все сила. Ким затаи дъх и примижа.

Минутите се нижеха мъчително бавно. Стори и се, че приближават и останалите преследвачи. Очите и се разшириха от ужас, когато някой задумка с пестник по вратата. Тя все още не поддаваше, но докога ли? Беше скована от малки дъсчици. Ким беше наясно, че няма да издържи дълго.

Паниката отново я плисна. Младата жена приклепна и затърси пипнешком поялната лампа. Не я намери веднага и сърцето и заби като обезумяло. Тя приплъзна трескаво ръка на по-голяма дъга. Въздъхна, когато напипа горелката. До нея беше и запалката.

Изправи се тъкмо когато отново заблъскаха по вратата — ударите се сипеха безразборно, от което личеше, че онези отвън са станали повече.

С треперещи пръсти Ким се опита да включи запалката. Видя как в непрогледния мрак прехвърча искра. Премести запалката в лявата ръка, та с дясната да вземе горелката, и завъртя диска за включването. Разнесе се свистене. Отдалечи запалката на две педи разстояние пред струята, както бе виждала, че прави водопроводчикът, и натисна запалката. Поялникът се запали със съсък.

Точно в този миг вратата поддаде и започна да се цепи от напора. През пукнатините в дървото се подадоха окървавени ръце. За ужас на Ким вратата за минута се превърна в купчина трески.

Преследвачите и наподобяваха побеснели диви зверове, готови да се нахвърлят върху плячката. Всички нахлуха вкупом към тясната

врата, започнаха да се блъскат, да се ръгат с лакти и да се ритат, да си препречват пътя.

Ким насочи към тях пламъка на горелката, който свистеше като разлютена змия. Светлината му озари подивелите лица. Най-близо бяха Едуард и Курт. Младата жена обърна пламъка към тях и забеляза как яростта върху лицата им отстъпва място на уплахата.

Ужасени, те се дръпнаха рязко назад, победени от атавистичния страх от огъня. Изцъклените им очи не се отместваха синия пламък на върха на поялника. Окуражена от малката си победа, Ким излезе странишком от укритието си, като продължаваше да държи пред себе си фучащата огнена струя. Учените отново се дръпнаха. Тя запристъпва плахо напред. Така влязоха в балната зала и минаха под един от огромните полилеи.

След като отстъпиха още няколко крачки назад, изследователите се пръснаха. Ким беше разчитала да не се отделят един от друг и дори да се разбягат, но нямаше как да ги принуди да го сторят. Можеше само да ги държи на разстояние. Вървеше бавно, ала неотклонно към входното антре, те обаче я обградиха от всички страни. Наложиха се да се върти в кръг с горелката, за да ги отпъжда.

Първичният страх, обзел ги при вида на огъня, малко по малко се притъпи — те свикнаха с пламъка и вече не изглеждаха хипнотизирани от него, особено когато не беше насочен пряко към тях. Едуард дори се престраши да пристъпи по-напред.

Бе издебнал момент, когато поялникът бе обърнат в друга посока, стрелна се напред и сграбчи Ким за нощницата. Тя тутакси извърна пламъка към него и го опърли по ръката. Той извика пронизително и я пусна.

След него и се нахвърли и Курт. Пламъкът изцвърча върху челото му, подпали дори част от косата. Германецът изкрещя с цяло гърло от болка и се хвана за главата.

При едно от завъртанията Ким видя, че до антрето и остават някакви си шест-седем метра, но от тези безконечни пируети вече и се виеше свят и тя губеше равновесие. Опита се да се съвземе, като смени посоката на въртене, обаче преследвачите и се възползваха от това. Глория се прокрадна изотзад и я сграбчи за ръката.

Ким се отскубна, но от рязкото движение се олюля и падна. Удари си жестоко ръката, с която държеше поялната лампа, в ъгъла на

една от масите — болката я прониза толкова нетърпимо, че тя изпусна единственото си оръжие. Горелката отскочи о плота на масата, падна под остър ъгъл върху мраморния под и се плъзна по лъснатата му до блясък повърхност. Стигна чак другия край на помещението, удари се в стената и спря върху надиплените пердета от копринена дамаска.

Хванала наранената си китка със здравата ръка, Ким успя някак да седне. Съществата я бяха наобиколили и сякаш се канеха да я разкъсат. Изреваха диво в един глас и я нападнаха досущ хищни зверове, надушили кръвта на плячката.

Нахвърлиха се яростно да я драцят и хапят, а тя се дърпаше, викаше и се мятеше неистово. Почувства се обречена, жертва на вековната тъмна сила, която бушуваше във вените на преследвачите и. Губеше сили, задушаваше се, а навалицата полудели горещи тела върху нея сякаш я смазваше. Мярна и се отчаяната, пареща мисъл, че не издържа повече, че ей сега обезумелите върколаци ще я разкъсат, че това е краят...

В този миг се чу тътен и съсък, помещението се разтресе и се озари от ярка, ослепителна светлина. За миг борбата секна и Ким успя да се измъкне. Опряла гръб в облегалката на едно от канапетата, тя се втренчи обърквана в своите мъчители. Всички те се взираха унесено някъде зад нея, лицата им бяха озарени от златиста светлина.

Ким също се обърна и видя зловеща стена от пламъци, която напредваше с взривна сила. Поялникът беше подпалил пердетата и сега те горяха така, сякаш бяха просмукани с бензин.

Съгледали този пъплещ към тях пъкъл, съществата нададоха вой. В широко отворените им очи светеше безпаметен ужас. Едуард хукна пръв, следван по петите от останалите. Но в паниката си те се завтекоха не към изхода, а нагоре по централното стълбище.

— Не, не! — провикна се подире им Ким.

Напразно. Те не само не я разбираха, но и не я чуваха. Тътенът на стената от пламъци поглъщаше яростно всеки звук, също както черните дупки алчно всмукват материята.

Ким вдигна здравата си ръка в опит да се предпази от пърлещата горещина. Изправи се и закуцука към изхода. От пожара в помещението почти не бе останал кислород и тя едвам си поемаше дъх.

Зад нея екна взрив, който я запрати на пода. Ким простена от болката, пронизала я в ранената ръка. Досети се, че навярно е избухнал резервоарът на поялната лампа. Изправи се със сетни сили, проумяла, че трябва час по-скоро да се маха отгук, че ако не се измъкне веднага, адските пламъци ще я погълнат. И тя се запъти, олюлявайки се, към изхода, със сълзящи от дима очи и черно от саждите лице. Виеше и се свят, дробовете и изгаряха, в душата и се бореха смъртна умора, пагубно желание да подвие колене, да спре поне за миг и да си почива, почива... и смалената до връхче на топлийка воля за живот, която я пробуждаше някъде там, вляво, и това и даваше сила да тътри отеκληте си крака...

Почти в безсъзнание изпълзя навън. Не помнеше кога се е озовала под поривистия вятър и поройния дъжд. Завлече се в края на посипаната с чакъл площадка пред замъка, стиснала зъби, за да не усеща болката в ръката и, коляното си. Обърна се и затулила лице със здравата си ръка, за да не я пърлят талазите непоносима горещина, погледна към замъка. Старата постройка гореше буйно като наръч сухи съчки. Пламъците вече облизваха настървено капандурите на тавана, а в зловещо грейналите прозорци танцуваше и бучеше див огнен пир.

Блесна светкавица и за миг озари всичко наоколо в оранжево-синьо. За Ким гледката отпред бе самото въплъщение на ада. Отвратена и покрушена, тя изтощено поклати глава. С отрищените стихии на лудостта и разрушението, дяволът наистина се беше завърнал в Салем!

ЕПИЛОГ

СЪБОТА, 5 НОЕМВРИ 1994 ГОДИНА

— Скъпа, къде предпочиташ да отидем по-напред? — Кинард се извърна леко към Ким, докато излизаха с колата през портата на имението на Стюартови.

— И аз не знам — колебливо отвърна тя.

Беше се отпуснала на седалката до него и крепеше гипсираната си лява ръка.

— Нямах много време за размисъл — подкани я мъжът. — След няколко минути ще бъдем на разклона.

Да, така беше — Ким вече виждаше зад голите дървета моравата. Изви очи и погледна Кинард. Бледото есенно слънце падаше полегато през клоните и се отразяваше върху лицето и черните му очи. Изглеждаше спокоен, уверен. Този млад мъж бе човекът, който я подкрепяше търпеливо и ласкаво седмици наред и тя му беше признателна, че се е съгласил и да я придружи по време на това пътуване. От онази съдбовна нощ беше минал цял месец и сега за пръв път Ким се претрашаваше да се върне тук.

— Е? — попита пак Кинард и намали скоростта.

— Хайде да отидем до замъка — отвърна Ким. — По точно, до онова, което е останало от него.

Завиха. Пред тях се възправиха овъглените развалини. От сградата бяха останали само иззиданите от камък стени и комини. Кинард спря пред мостчето, водещо към почернялата празна рамка на входната врата.

— По-лошо е, отколкото очаквах — поклати глава той, взрян в гледката, разкрила се през предното стъкло на автомобила. Хвърли кос поглед към Ким. Видя, че е просълзена и разстроена. — Не се налага да гледаш всичко това.

— Искам! — отсече младата жена. — Рано или късно трябва да го сторя.

Отвори вратата и слезе от колата. Кинард я последва. Отидоха заедно при развалините. Не се опитаха да влязат вътре. Всичко между стените се бе превърнало в пепел, ако не се броят няколко овъглени греди, които не бяха успели да изгорят докрай.

— Всичко пламна толкова бързо и изгоря за броени минути, направо е невероятно, че някой е оцелял...

— Двама от общо шестима не е голям рекорд — вметна Кинард. — Пък и двамата оцелели още не са прескочили трапа.

— Трагедия в трагедията — мрачно произнесе Ким. — Както при клетата Елизабет с уродчето, което е пометнала.

Качиха се на баира, откъдето се откриваше гледка към пожарището. Кинард въздъхна.

— Каква история и какъв край! — възкликна той. — Властите все не искаха да повярват, докато не се убедиха, че зъбите на една от жертвите не съвпадат съвсем точно със следите по костите на загиналия скитник. Сигурно поне се чувстваш отмъстена. Отначало не искаха да повярват и на една-едничка твоя дума.

— Мен ако питаш, повярвах ми чак след като Едуард и Глория получиха поредния пристъп вече в интензивното отделение на болницата — възрази Ким. — Това, а не следите от зъби убеди властите, че казвам истината. Хората, присъствали на пристъпа, твърдят, че Едуард и Глория са го получили по време на сън и после не са помнели нищичко. Единствено това убеди всички, че не си измислям.

— А аз ти повярвах още от самото начало — каза Кинард и се извърна към нея.

— Така е — наведе очи тя. — Не мога да не съм ти признателна за това, както и за много други неща.

— Е, знаех, разбира се, че вземат лекарството, което още не е минало всички проби — напомни мъжът.

— Казах го още в началото и на окръжния прокурор — прекъсна го младата жена. — Не му направи особено впечатление.

Кинард отново погледна зловещите развалини.

— Сградата е толкова стара, че сигурно е изгоряла за нула време — предположи той.

— Аха, лумна като картонена къщичка — потвърди замислено Ким. — Беше ужасно.

Мъжът отново поклати глава, този път с благодарност към съдбата, че на Ким и се е разминало, макар и на косъм.

— Истинско чудо е, че си се отървала невредима.

— Когато избухна пожарът, вече почти не разсъждавах — каза Ким. — Но другото беше много по-ужасно, хиляди пъти по-ужасно, отколкото си представяш. Не знаеш какво е да видиш хора, близки хора, които познаваш и с които дружиш, да изпаднат в такова животинско състояние, да загубят всичко човешко... Едно разбрах след всичко преживяно: че вземаме ли лекарства, независимо какви са те, дали стероиди, с каквито се тъпчат спортистите, или психотропни лекарства, с които си вдъхваме спокойствие и самоувереност, ние сключваме същия договор, какъвто Фауст е сключил с Мефистофел.

— Медицината го знае от години — вметна Кинард. — Винаги, дори с антибиотиците, съществува риск. Понякога ме налягат угризения, че съм лекар...

Ким го изгледа изненадано.

— Вярно е, че лекуваме хората, спасяваме им живота — продължи Кинард с плам, какъвто Ким не бе очаквала. — Но най-често лекуваме симптомите, а не причината. Предписваме безброй лекарства, все повече и повече, много рядко — принципно нови и много често — само модифицирани и с променени наименования, а инак... Така че премахваме едни симптоми и причиняваме два пъти повече други. И когато те се проявят — оправдаваме се с прогреса, смятаме, че това са само неизбежните странични ефекти, в рамките на допустимия риск. Допустим... Но за чия сметка? И кой ни дава право да решаваме къде е границата на допустимото?.

Ким трепна:

— Странно... Преди катастрофата с „Ултра“ и Едуард повтаряше като навит, че всичко е в рамките на допустимото... Вярваше, че с това откритие ще промени хората, а и себе си, характера си. Може би последното го е подтиквало най-силно — желанието да моделира своя характер с помощта на хапчето... — Ким го погледна смутена. — Извинявай, не исках да се връщам на темата за Едуард. Но съдя дори и по себе си — плаши ме как хората постоянно забравят за „договора с Мефистофел“, когато посягат към лекарства, с чиято помощ, както си въобразяват, ще придобият мечтаните черти на характера и ще се преборят например със срамежливостта. А такива лекарства ще се

появят в най-скоро време — нищо не може да спре разработването им. Ако някой се съмнява за какво ще бъдат използвани те, нека погледне пазара на антидепресанти — откак са се появили, се тъпчем с тях за щяло и нещяло...

— Тъкмо в това е проблемът. Най-лошото е, че създаваме култура, според която за всяка болка непременно има изнамерен лек. Или ще има. Ние вярваме в своята наука, експериментираме върху себе си и се гордеем с постигнатото. Добре, но забравяме, че нашата човешка гордост, самонадеяност, а нерядко и алчност, ни подвеждат да преминем границата на допустимия риск. Медицината стана индустрия, в която се въртят милиарди. Това е огромен залог. Заради него правим хората зависими от лекарствата, от химията, от самата вяра, че за всичко на тоя свят е измислено подходящото хапче, което ще реши всички проблеми... — Кинард въздъхна и погледна Ким в лицето. — Не позволяваме на пациентите си да излязат извън своята зависимост от нас, от кръговрата на постоянното лекуване-разболяване, за да не би случайно да ги загубим... като клиенти. Понякога наистина ме е срам, казвам ти — идело ми е да напусна. Ако още не съм го направил, то е само защото все още вярвам — иска ми се да вярвам! — че ползата от моите усилия все пак е повече от вредата...

Ким го погледна топло:

— Откривам един нов Кинард... До сега не си споделял така с мен, но май сама съм си виновна. Във всеки случай, радвам се, че мислим и чувстваме по толкова сходен начин. И на мен ми се мяркат разни идеи да сменя работата си... — Тя внезапно се засмя и добави: — Но ти не бързай да зарязваш медицината и да я оставиш в ръцете на симпатичните търговци като моя скъп роднина мистър Стантън! После Ким внезапно стана сериозна и кимна към обгорелите руини:

— Прав си за културата на хапчето... дори и това пожарище я доказва. Боя се, че тъкмо затова трагедията, която току-що изживяхме, неминуемо ще се повтори. Няма как да не се случи при такова търсене на психотропни лекарства...

— Ако наистина се случи, — усмихна се мъжът невесело — хитреците, които трупат цяло състояние от хорския интерес към салемиските вещици, са нащрек. Вероятно се молят, каквото ще има да става, пак тук да става — магии, пожари, гонитба на върколаци,

сборища на вещици, състезания с хвърчащи метли и какво ли не още, стига да привлича повече туристи... Твоите патила бяха добре дошли за техния бизнес. Каква ирония! Впрочем... — Кинард погледна неловко към спътницата си — извини ме. Не исках да засягам чувствата ти.

Ким взе една пръчка и разрови купчината отломки, останали от замъка. От силната горещина металните предмети се бяха изкривили до неузнаваемост.

— Няма нищо. Знаеш ли какво си мисля по повод ламтежа към богатство, за който говориш? Ето, в тази къща се пазеше цялото материално наследство, съхранено от дванайсет поколения Стюартови — обясни младата жена. — Нищо не е останало от него. Нищо.

— Съжалявам. Не исках да те разстроя.

— Не си, наистина. Като си помисли човек, за всичко струпано в замъка не бих дала и пукнат грош. Суета. Нямахме уникални книги, скулптури, творения на изкуството, за които да съжалявам. Нямахме дори и една прилична картина с изключение на портрета на Елизабет, който успях да запазя. Съжалявам само за свързаните с нея писма и документи, които бях намерила. Изгубих и тях, вече имам само копия на две, които направиха в Харвардския университет. Сега те са единственото доказателство, че Елизабет е била свързана с лова на вещици, а това не е достатъчно, за да убедя повечето историци.

Известно време гледаха пепелището. Накрая Кинард побутна лекичко младата жена по рамото и те мълчаливо тръгнаха към колата. Много скоро бяха в лабораторията.

Ким отключи. Прекосиха приемната и тя отвори и вътрешната врата. Кинард остана смаян. Вътре нямаше нищо.

— Къде е апаратурата? — изненада се той. — Мислех, че тук има лаборатория.

— Да, имаше — потвърди Ким. — Но казах на Стантън незабавно да изнесе всичко, или в противен случай ще дам оборудването на някоя благотворителна организация. Той предпочете да си върне поне част от изгубеното — горкият, май и неговите илюзии изгоряха, заедно с не малко от вложените пари...

Кинард махна с ръка. Стъпките му отекнаха в помещението.

— Винаги можеш да го превърнеш в гимнастически салон — опита се той да разведри атмосферата.

— Предпочитам да си направя ателие — усмихна се Ким.

— Сериозно ли говориш?

— А защо не? Не случайно ти казах одеве, че ми се въртят разни идеи за смяна на работата... Наистина го мисля.

Скоро излязоха от лабораторията. Мястото не приканваше към приятни спомени и те с облекчение се отправиха към къщата.

— Ще бъде срамота, ако събориш тази сграда — рече Кинард. — Станала е за чудо и приказ.

— Да, уютно е — съгласи се младата жена. Влязоха в хола.

— Дали някога ще поискаш отново да живееш тук? — попита той.

— Може би... Някой ден. А ти? Ти смяташ ли, че някой ден би могъл да живееш в такава къща?

— Естествено! — възкликна мъжът. — След дежурството в тукашната болница ми предложиха постоянно място. Обмислям не на шега дали да не приема. Ще бъде идеално да живея тук. Но сигурно е малко самотно.

Ким се взря в лицето му. Той вдигна предизвикателно вежди.

— Това предложение за женитба ли е? — попита младата жена.

— Може и така да се тълкува — отвърна уклончиво Кинард, като си придаде тайнствен вид.

— Дали да не проверим чувствата си? Хайде пробно да идем заедно на ски! — Ким го гледаше изпод вежди, а тъглчетата на устните и се извиха в лека, закачлива усмивка.

Кинард също не издържа и широко се засмя.

— Новото ти чувство за хумор ми допада. Сега вече се шегуваши с онова, което за теб е важно. Наистина си се променила.

— Дано — отговори младата жена. — Отдавна трябваше да го направя. — Тя махна към портрета на Елизабет. — Трябва да благодаря на нея — тъкмо тя ми показа, че съм длъжна да го сторя, и ми вдъхна смелост. Никак не е лесно да загърбиш старите навици. Дано само и занапред си остана такава, каквато съм днес, а ти — да намериши общ език с мен.

— Дотук нямам възражения. Сега вече, когато сме заедно, нямам усещането, че непрекъснато стъпвам върху натрошени стъкла. Не се налага постоянно да гадая какво изпитваш и как се чувстваш.

— Изумена съм, че от такава ужасна случка се е получило и нещо добро. Но съм и признателна — отбеляза Ким. — Най-странното е, че най-сетне набрах кураж да кажа право в очите на баща ми какво мисля за него.

— Какво толкова му е странното? — учуди се Кинард. — Според мен си е съвсем в реда на нещата да казваш каквото мислиш.

— Странното е не че го направих, а какво излезе от всичко това — уточни младата жена. — Седмица след разговора, по време на който баща ми се разфуча и си изпусна нервите, той ми звънна и сега вече между нас се зараждат по-нормални отношения.

— Какво по-хубаво от това! — поздрави я Кинард. Погали я по рамото и я привлече към себе си. — Точно както и при нас с теб! — прошепна той в косите и.

— Да, като при нас с теб — повтори Ким. Пресегна се, обви здравата си ръка около врата му и го прегърна. Беше нежна и пламенна прегръдка.

ПЕТЪК, 19 МАЙ 1995 ГОДИНА

Ким спря и погледна фасадата на новата тухлена сграда, накъдето беше тръгнала. Точно над входа имаше дълга плоча от бял мрамор, върху която пишеше „ФАРМАЦЕВТИЧНА ФИРМА «ОМНИ»“. След всичко, което се беше случило, Ким не знаеше как да погледне на факта, че такава фирма още съществува. Но Стантън бе хвърлил в нея всичките си пари и надали щеше да се откаже току-така.

Ким отвори вратата и влезе. Представи се на пропуска. След няколко минути дойде хубава, строго облечена жена, която я отведе до една от лабораториите.

— След като приключите с посещението, дали ще успеете да намерите изхода? — попита жената.

Ким я увери, че ще се оправи, и и благодари. След като жената се отдалечи, се извърна към вратата на лабораторията и влезе.

От описанието на Стантън беше подготвена за онова, което видя. Вратата водеше не към самата лаборатория, а към нещо като преддверие. Горната половина от стената към лабораторията беше остъклена. Върху стената под стъклото се виждаха бутони за свързка и врата с месингова дръжка, наподобяваща банкомат.

Там имаше био-медицинска лаборатория, оборудвана по последна дума на техниката — приличаше невероятно много на лабораторията от бившата конюшня в имението.

Следвайки напътствията на Стантън, Ким седна на един стол и натисна червения бутон за повикване върху таблото. Виждаше, че отгатак, в лабораторията работят двама души. Хората явно едва сега я забелязаха и трепнаха.

Ким на мига усети как я залива състрадание. Едва ги позна: това бяха Едуард и Глория. И двамата бяха жестоко обезобразени от изгарянията. Нямаха и косъмче по главите си. Предстояха им още пластични операции. Движеха се сковано и с длани, по които липсваха пръсти, тикаха пред себе си интравенозни системи. Говореха с дрезгав шепот. Благодариха на Ким, че е дошла да ги види, и съжалиха, че не

са в състояние да я разведат из лабораторията, оборудвана така, че въпреки осакатяванията те да могат да работят в нея.

Известно време тримата неловко мълчаха, сетне Ким попита как са със здравето.

— Общо взето, добре сме, като се има предвид какво ни мина през главата — отвърна Едуард. — Най-лошото е, че още получаваме „пристъпи“, въпреки че мозъците ни са напълно изчистени от лекарството „Ултра“.

— Пак ли става, докато спите? — поинтересува се посетителката.

— Не — отговори ученият. — Сега ги получаваме по всяко време, най-неочаквано, както при епилептиците. Добре поне, че дори когато не вземаме нищо за успокоение, продължават най-много половин час.

— Ужасно съжалявам — изрече задавено Ким. Едвам се съдържаше да не даде воля на внезапно обхваналата я тъга. Стоеше пред хора, които си бяха съсипали живота.

— Не ти, а ние трябва да съжаляваме — възрази Едуард.

— Всичко стана по наша вина — въздъхна и Глория. — Не биваше да вземаме лекарството, докато не приключим с всички изследвания на токсичността, но... кой би могъл да предположи...

— И да ги бяхме довели до край, пак нямаше да помогне — възрази Едуард. — И досега при опитите с животни го няма страничното действие, наблюдавано при хората. Всъщност с това, че вземахме лекарството още в началния стадий, вероятно спестихме на мнозина доброволци ужасните изживявания, сполетели нас.

— Да, но имаше и други странични действия — напомни Ким.

— Така е — съгласи се ученият. — Не биваше да подминавам с лека ръка пропаданията в паметта. Лекарството очевидно блокира някои мозъчни дейности.

— Успяхте ли да установите с изследвания на какво се е дължало онова ваше състояние?

— Непосредствено след всеки пристъп се изследваме един друг и благодарение на това разбрахме какъв е механизмът на действие — отговори Глория. — „Ултра“ се трупа в организма до определено равнище, което блокира мозъчния контрол над продълговатия мозък и низшите мозъчни центрове.

— Но защо получавате пристъпи дори сега, когато сте се изчистили от лекарството? — учуди се Ким.

— Точно в това е въпросът! — възкликна Едуард. — Това се мъчим да установим. Търсим начин да преобърнем процеса. — За кратко срещу пристъпите ни помагаше лекарството дилатин. После обаче организмите ни свикнаха с него и сега вече то не ни действа. Ала това, че поне за кратко дилатинът влияеше на процеса, ни вдъхна надежда, че може би ще открием друг препарат, който да му противодейства.

— Изненадана съм, че „Омни“ още съществува — каза Ким, за да смени темата.

— Ние също — призна си Едуард. — Изненадани, но и доволни. Инак нямаше да разполагаме с тази лаборатория и всъщност... дори нямаше да имаме работа. Но Стантън реши да не се отказва и упорството му беше възнаградено. Един от другите алкалоиди в новите гъбички проявява всички свойства на антидепресант, така че успяхме да съберем доста голям капитал.

— Дано поне фирмата да се е отказала от лекарството „Ултра“ — погледна го въпросително Ким.

— И през ум не ни минава да се отказваме! — възкликна ученият. — Освен към втория алкалоид изследванията ни са насочени главно към това да установим коя част от молекулата на „Ултра“ предизвиква блокирането на някои мозъчни центрове, което вече наричаме „ефекта на мистър Хайд“.

— Ясно — отпусна рамене Ким.

Понечи да им пожелае успех, но след всичко, което ги бе сполетяло заради проклетото лекарство, не намери сили. Тъкмо да се сбогува и да обещае, че пак ще намине да ги види, когато забеляза, че очите на Едуард се изцъклят. После точно както в онази съдбовна нощ, когато го беше събудила, лицето му направо се преобрази. Най-неочаквано, без никакъв повод той се хвърли към нея и се блъсна с трясък о дебелилото стъкло, което ги делеше.

Ким отскочи, уплашена до смърт. Глория веднага включи системата за интравенозни инжекции.

Известно време Едуард драска напразно по стъклото. После челюстта му увисна и той подбели очи. Свлече се бавно като пукнат балон. С вещи движения Глория му помогна да легне на пода.

— Извинявай — рече тя, докато наместваше нежно главата му. — Дано не те е уплашил много.

— Всичко е наред — отговори Ким, макар че трепереше като листо и сърцето и туптеше лудешки. Тя се приближи предпазливо до стъклото и погледна Едуард, който се беше проснал на пода. — Ще се оправи ли?

— Не се притеснявай — увери я другата жена. — Вече сме свикнали. Сега виждаш защо се разхождаме с тези системи. Пробваме различни транквилизатори. Доволна съм от този — действа доста бързо.

— А какво ще стане, ако и двамата получите едновременно пристъп? — попита Ким.

— Мислили сме за това — отговори Глория. — За жалост още не сме разработили сигурно решение. Сега-засега не ни се е случвало, но се надявам да се справим някак.

— Възхищавам се от силния ви дух.

— Нямаме голям избор — засмя се невесело жената.

Ким се сбогува и си тръгна. Нервите и бяха изопнати до краен предел. Докато слизаше с асансьора, тя усети, че краката и се подкосяват. Дали след тази случка нямаше отново да сънува кошмарите, мъчили я дълго след онази ужасна нощ?

Излезе на пролетното слънчице и се почувства по-добре. Но още не се беше отърсила от образа на Едуард, как той блъска по стъклото на затвора, който сам си бе наложил.

Когато отиде при автомобила, Ким спря и се извърна към сградата на „Омни“. С какви ли лекарства ще залее света? Потрепери.

Отключи вратата на автомобила и се качи, но не запали веднага двигателя. Още виждаше лицето на Едуард, преобразило се толкова светкавично. Нямаше да го забрави, докато е жива.

Излезе от паркинга и направи нещо, от което се изненада. Вместо, както бе възнамерявала, да се прибере в Бостън, кой знае защо, подкара на север. След ужасната случка в „Омни“ и се прииска неудържимо да се върне в имението, където не беше стъпвала след онова пътуване заедно с Кинард.

Трафикът беше слаб и Ким пристигна бързо — след някакъв си половин час вече отключваше тежкия катинар върху портата. Обзе я необяснимо вълнение — беше съвременна, трезвомислеща жена, но в

сумрака, в който тънеше холът, и се стори, че портретът на Елизабет сякаш излъчва сияние. Очите и пак си бяха наситенозелени, брадичката — все така волева, ала в изображението се долавяше и нещо ново, нещо, което Ким не помнеше. Стори и се, че Елизабет се усмихва!

Младата жена примига и погледна отново портрета. Усмивката си беше там и придаваше на образа някаква мистична загадъчност.

Изумена, Ким се приближи неуверено. Светлосенките в ъгълчетата на устата сякаш оживяха. Младата жена тръсна глава и се усмихна, осъзнала, че в образа на жената от портрета се отразяват собствените и възприятия.

Обърна се и се взря в гледката през прозореца, разкриваща се пред Елизабет от мястото и над камината. И сякаш виждаше света едновременно през своите, и през нейните очи. Ето тук бе стояла преди много години Елизабет. Тук бе се радвала на децата си, тук беше тръпнала в очакване на мъжа си. Между тези стени бе преминал краткият и живот...

Днес Ким бе на нейните години. Бе преминала през своите изпитания, възторзи и разочарования, бе се борила със себе си и бе станала по-уверена и по-силна. Вече можеше да се върне тук без страх — раните заздравяваха, сенките на миналото се бяха успокоили. Салемският ад бе свършил.

Можеше да посрещне бъдещето с усмивка — онази горда и самоуверена усмивка, която бе съзряла в ясните зелени очи на жената от портрета.

Издание:
ИК „КОАЛА“, София, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.